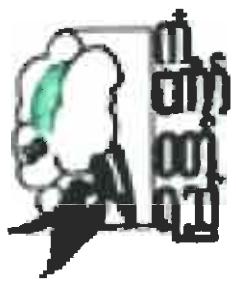

တနင်္လာသိပ္ပါယ်တုန်းမြို့
ပျက်စွဲလောကများ၏ ဟိုဟာ၏

နိုတာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြီကွဲရေး ဒီအရေး
- တိုင်းရှင်းသား စည်းလုံးညီညာစုတုရှင်းမှု မပြီကွဲရေး ဒီအရေး
- အချုပ်အခြာ အာဏာတည်တဲ့ခိုင်မြေရေး ဒီအရေး

ပြည်သူသဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုံဆိန်ရှိုး အဆိုးမြင်ဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ပြုမေးခွန်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှဉ်ဖျက်ဆီးသူများ အား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှဉ်သော ပြည်ပနိုင်များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ပြုမေးခွန်းလုံးညီညာစုတုရှင်းမှုးရေး။
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညာစုတုရှင်းမှုးရေး။
- ခိုင်မှာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက် စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှံးများ ပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရှင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္ထ မြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ အတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွှာအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပေါ်က်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှုဗျက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှုင်သန်ထက်မြေက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျော်မာကြုံခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မျက်ရည်လောကများ၏ ဟိုမှာဘတ် တစ္ဆေသိလှယ်ဘုန်းနှင့်

**ကုံကော်ဝတ်ရည်စာပေ
ော်၊ ရေကျော်လမ်း၊
ပုံစွန်တောင်၊ ရှိုကုန်ဖြူ။**

ပုဂ္ဂိုလ်မှတ်တန်း

စာမျက်နှာခွင့်ပြချက်အမှတ် - ၁၃၉၀/ ၂၀၀၃ (၁၀)
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြချက်အမှတ် - ၂၀၂/ ၂၀၀၄ (၂)

ပုဂ္ဂိုလ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - ၁၉၉၂ခုနှစ်၊ အားမာန်သစ်စာပေ၊
 ဒုတိယအကြိမ် - ၂၀၀၄ခုနှစ်၊ ကုံကော်ဝတ်ရည်စာပေ၊
 အုပ်ရေ - (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံးပုဂ္ဂိုလ်သူ

ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင်ပုဂ္ဂိုလ်တိုက်၊
 ၄၉၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုံစွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချို့တေးသံစာပေ
 ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)၊
 မင်္ဂလာဒုံး၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

မြင့်မောင်ကျော်

ဝန်ပါး

၁၆၀၀ ကျပ်

စကားသစ္ာ
မှန်သောအခါဝယ်
ဉာဏ်လေးနက်
ပေါ်ဆီတက်၍
နွယ်မြေက်သစ်ပင်
ဆေးဖက်ဝင်၏

ရုပ်မဟာသီလဝံသ

သစ္ာ

ငိုစာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စော
မရုံးစေသား၊ ပျော်ပြနှစ်ခြိုက်၊
တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုဒ်တစ်လေ၊
တွေ့ပြားပေမူ၊ စာပေကျေးကျွန်း၊
ငိုဝတ်ပွန်ပြီ၊ ငါမွန်အမြတ်
ငါအတတ်ဟု၊ စာဖတ်သူပေါ်၊
ခေါင်းကိုကျော်၍၊ ငါသော်ဆရာ၊
မလုပ်ပါတည်း။

တစ္ဆိုလိုလိဘုန်းနိုင်

အပိုင်း (၁)

နေဂျာမြေ

အခန်း (၁)

နှလုံးသား...॥

နှလုံးသားကို နူးညံ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဟုတ်ကဲ ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော့ နှလုံးသား၏ အတွင်းဗဟိုသည်ပင်လျှင် နူးညံ့နေလေသေးသည်ကို ကျွန်တော်သိသည်။ သည်တော့ အင်း နှလုံးသားဟူသည်က နူးညံ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ခက်ချည်ရသေး။ ကျွန်တော့ နှလုံးသား၏ အပေါ်ယံမှာတော့ အမာခွံ တစ်ခုက လွှာလွှာဝန်းပတ် အပ်လွမ်းနေသည်။

မာပင်မာသော်လည်း ဖန်သားကဲ့သို့ ကြည်တော့ကြည်လင်လေသော အမာခွံ။

သို့... ပကတီအနေနှင့်က ဘယ်လောက်နူးညံ့သော အရာတစ်ခု ဖြစ်ပါစေ။ အပူရိုန်နှင့်တွေ့တော့ ခြောက်ထွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ တင်းမာရသည်။

ကျွန်တော့ နှလုံးသား၏ အတွင်းဗဟိုက နူးညံ့နေလေသေးသည်ကို တွေ့ရ၍ ကျေးဇူးတင်ရသည်။ အပေါ်ယံ အမာခွံ အလွှာက ဖန်သားကဲ့သို့ ကြည်လင်နေသေး၍ လည်း ဝမ်းသာရသေးသည်။

"The desire of the moth for the star,

of the night for the morrow,

“ကြယ်ကိုလိုချင်သော ပိုးစုန်းကြူး၏ ဆန္ဒ၊

နံနက်ကို လိုချင်သော ညော်ဆန္ဒ”

ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နီးလှပါသော ကဗျာဆရာ “ရယ်လီ” (Shelley) ၏ ကမ္မာကျော် အလက်ာစကား။

ပိုးစုန်းကြူးတစ်ကောင်က ကြယ်ကို ရကောင်းပါသလော၊ မြေပြင်မှ ပိုးစုန်းကြူးက ဟိုး အထေး ကောင်းကင်မြင့်ဆီကို ရောက်နိုင်ပါသလော။

ညဆိုသည်မျိုးကလည်း နေ့ကို ရကောင်းပါသလော။

ဆန္ဒတော့ ထားနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ရှိရမည်။
အမှန်ကား အစက ရှယ်လီ ဘာပြောသည်ကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။
သို့...ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း နားမလည်ပါ။
ကျွန်တော့ဆန္ဒက ဘာပါနည်း။ ကျွန်တော့ ငွေကြယ်ကလည်း ဘာပါ
နည်း။

ပိုးစုန်းကြူးလေးက ကြယ်ဆီတက်ပြနေသည့် ဟိုးရေးရေးတုန်းက
ညတေစ်ညက စံပြီး ကျွန်တော် ပြောပြပါမည်။

*

အခန်း (J)

ဘဝကို ဘယ်ပုံစံခဲ့သနည်း။
ကျွန်တော့အတွက် နှစ်ယော နှလုံးသားလေးကို အခွံမာပါးပါးလေး
လွမ်းအပ်ပြီး စခဲ့ရသည်ဟု ဆိုရပါမည်။
သို့...သည် အသိကို မသိသည့်အချိန်၌ ကျွန်တော့အသက်က ၁၂
နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ပြီးတော့ သည်လောက ခရီးပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း
အဖော်မပါ။

သိသောနေရာမှ မသိသော နေရာဆီ သွားနေဆဲ့။
တွယ်ရာမဲ့ဘဝမှ မရေရာ မသေချာသော တွယ်ရာရှိသည်ထင်ရာသို့
စွန်သွားနေရချိန်။
တစ်နေ့တာနီးပါး ခရီးတစ်လျှောက်တွင် သစ်ပင်တို့ ရွက်ဝါတွေ ကြွေနေ
ကြသည်။

မူပြင်းသောနွော်းနေအောက်မှာ ရထားကြီးက တစ်နေ့လယ်လုံး ခုတ်လာ
ရရှာသည်။

ရထားကြီး ဖြတ်မောင်းလာသော လယ်ကွင်းတွေမှာ ရှိုးပြတ်ငတ်ဝါဝါ
တွေသာ ရှိုးတော့သည်။

အဝေးဆီ၌ တစ်စီးတလေ လှမ်းလှမ်းတွေ၊ ရတတ်သော နားလှည်း
နောက်ပိုင်းတွင် ဖုန်လုံးကြီးတွေက လိပ်လိပ်ထ ကျွန်ရစ်ကြသည်။

လယ်ကွင်းလယ်မှ လေပွေကလည်း ဧရာ.ဧရာ.ပြတတ်သေးသည်။
ရထားတွင်းသို့ တိုးဝင်လာသော လေကလည်း မအေး၊ ပူသည်။ ပူလိုက်
ပါဘိတ္တာသည်။

ကျွန်တော့အရွယ်၊ ကျွန်တော့ဘဝနှင့် မတန်မရာ၊ ရွက်ပါတွေ အများကြီး
ကြွဲပြသော သီချင်းကြီးတွေကို ကျွန်တော့ရသည်။ အဲသည် သီချင်းတွေထဲက
နွေတွေ ကတော့ လူလိုက်ပါဘိခြင်း။

ယခုတော့ နွေဆိုသည်က ပူသည်။ နွေပူပူစိုး သစ်ရွက်တွေက ကြွဲကြ
သည်။ ကြွဲသောရွက်ဝါတွေက လေမှာမျေားချင် မျေား၊ လေပွေနှင့်အတူ
ပုံတက်ချင်တက်၊ အပြီးသတ်ကျတော့ မြေပြင်ဆီပြန်ကျ။

တွယ်ရာမဲ့၊ ရွက်ဝါဆိုသည်က တွယ်ရာမဲ့။

အပြင်က နွေပူသကဲ့သို့ ကျွန်တော့ရင်တွင်းမှာလည်း ပူနေသည်။

နွေက ကံကောင်းသည်။ သူ ပူသည်ကို မကွယ်မဂ္ဂက်ဘဲ ပူပြနိုင်သည်။

ကျွန်တော့ရင်တွင်းမှ အပူကိုတော့ စုက်ထားရသည်။ မျက်နှာမှာ မပြရဲ။

ပြလည်းမပြချင်ပါ။ ပြ၍လည်းမည်သူက သနားပါမည်နည်း။
သနားကြ၍လည်း ကျွန်တော့ ဘဝကြီးက ခုခဏမှာ ဘာများ ထူးသွားပါမည်
နည်း။

ဝမ်းနည်းရသောအချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ပြီ။ မျက်ရည်ကျခဲ့ရသော အချိန်တွေ
ကုန်ခဲ့ပြီ။ ဆုတောင်း၍ မွော်လင့်ရသော အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ပြီ။ အားကိုးလောက်
အောင် သနားပါသည် ဆိုသော လူစိမ်း၊ သူစိမ်းဆိုသူတစ်ယောက်ကိုမျှလည်း
ကျွန်တော်မတွေ့ဖူး။

ယခု ကျွန်တော် ဦးတည်သွားနေသည်က သူစိမ်းတွေဆီတ္တာမဟုတ်။
သို့ရာတွင် ကျွန်တော့ကို ဖြူးသလား၊ မည်းသလားဟုပင် သိသူတွေ မဟုတ်ကြ။
ကျွန်တော် တစ်ယောက် ဤလောက်၌ ရှိနေသည်ကိုပင် သိကြသူတွေ မဟုတ်။
သည်တော့ သူစိမ်း၊ သူစိမ်းတစ်မျိုးပါတကား။ အဲသည် သူစိမ်းတစ်မျိုးကလည်း
သူစိမ်းတကာလိုပင် ကျွန်တော့ကို ငြင်းပယ်ကြလျှင်။

ကျွန်တော့ရင်မှာ ပူလာပြန်သည်။ မျက်ရည်က စို့ချင်လာသည်။ ရင်တွင်း
တစ်နေရာက တစ်စုံတစ်ခုကလည်း ဆို့ချင်လာ၏။

၅၉...မျက်ရည်က ကျွန်နေသေးသည်ကိုး။

မကျွန်ပါနှင့်၊ မစို့ပါနှင့်၊ မျက်ရည်ကျွန်လေးက စို့၍ ဘာတွေက ထူးသွား

ပါမည်နည်း။

ရင်တွင်းက ဆိုတက်ချင်လာသော တစ်စုံတစ်ရာရယ်၊ ြိမ်ြိမ်လေးနေပါ၊
ပြန်ပြီး ြိမ်ြိမ်လေးနေပါ။ မင်းက ဆိုတက်လာတော့ မျက်ရည်ကလည်း လိုက်စုံ
ချင်တယ်ကွယ်။

ကျွန်တော်က မျက်တောင်များကို ခတ်ပြီး မျက်ရည်ကို တားလိုက်သည်။
သက်ပြင်းကို ရှိုက်ပြီး ရင်တွင်းမှ ဆိုတက်ချင်သော အရာကိုလည်း တားလိုက်
သည်။

ကျွန်တော်စီးလာသော ရထားပေါ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူကောင်လေး
တွေ ပါကြသည်။ အများကြီးပါကြသည်။

သူတို့ဘာလုပ်ကြသည်ကို ကျွန်တော်သိသည်။ သူတို့လည်း သူတို့
အတိုင်းအတာနှင့် သူတို့ ရဲကြ စွန်းကြရသည်ကို ကျွန်တော်နားလည်သည်။
သူတို့အထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် သိသူတွေပင် ပါကြသည်။ သူတို့သံသရာထဲတွင်
ကျွန်တော်လည်း ဝင်လည်နိုင်သည်။ သူတို့လောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း သတို့
ရှိသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့သံသရာကို ကျွန်တော်မကြောက်ပါ။ သူတို့သံသရာမျိုးမှာ
ကျွန်တော် မလည်ချင်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤခရီးကို ကျွန်တော်ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

သိသောနေရာမှ မသိသောနေရာဆီ။

ကြွေသောရွက်ဝါတွေကို ကျွန်တော် ကြည့်မိသည်။

သူတို့လည်း တွယ်ရာမဲ့။ တွယ်ရာမဲ့ဆိုတော့ လေဆောင်ရာ လွင့်ကြရ
သည်။

အော်...ဤရထားပေါ်မှ ကောင်လေးအများမှာလည်း လေဆောင်ရာ
လွင့်နေကြသူတွေ။

ကျွန်တော်က လေဆောင်ရာ မလွင့်ချင်ပါ။ ကျွန်တော့ကိုယ်ကျွန်တော်
သစ်ရွက်မဟုတ်မှန်း သိသည်။ သစ်ရွက်မဟုတ်ပါပဲနှင့် လေဆောင်ရာ ကျွန်တော်
လျှောက်လွင့်ရမည်လော့။

ရထားကြီးက တို့မြို့မြို့ခုတ်နေတုန်း၊ ကျွန်တော့အကျိုးအိတ်တွင်းမှ
စာလေးတစ်စာောင်ကို ကျွန်တော် ယူဖတ်သည်။

“သမီးကို ခွင့်မလွှာတ်နိုင်ပေမယ့် မြေးကိုတော့ သနားပါမေမေ၊ ဒါဟာ

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေမယ်သိနေတဲ့ သမီးရဲ့ နောက်ဆုံး အသနားခံချက်ပါ”

မေမေ။ ကျွန်တော့ကို သေခါနီးချိန်အထိ မျက်နှာတွင် သေရိပ်ကို နည်းနည်းများ ပြမသွားသည့်မေမေ။ တကယ်တော့ သူအားလျှော့ခဲ့သည်မှာ ကြော်ပြီ။ မေမေ သေခါမှ သည်စာလေးကို ခေါင်းအုံးအောက်မှာတွေ့ရသည်။

အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်မိခဲ့ရသောကြောင့် စာတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော် အလွတ် ရမိလဲ ရှိနေပြီ။ သည် အဆုံးစာပိုဒ်ကိုတော့ အလွတ်ကောင်းကောင်း ရနေသည်။

သည်တိုင်းကြည့်တော့ မေမေက ဘွားဘွားကို တောင်းပန်ထားသည်။ ကျွန်တော့ စိတ်တွင်းတွင်တော့ မေမေက ကျွန်တော့ကိုပါ တောင်းပန်ဘွားသည်။

မေမေမရှိတော့လျှင် ဘွားဘွားတို့ဆီသွားပါ။

မေမေဆန္ဒ။ မေမေ၏ သေခါနီး နောက်ဆုံးဆန္ဒ။

တပျုံးဂျုံး တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ရထားကြီးက မြည်လာသည်။

အောက်တွင် သောင်ထိုးချုံ ရေနည်းနေသော စစ်တောင်းမြစ်ကို တွေ့ရသည်။

သည်။

ကျွန်တော်လာခဲ့ရာ မွန်ပြည်နယ်သည် ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ကျွန်ရစ်ပြီ။

ကျွန်တော်ကိုင်ထားသော စာချက်ပေါ်တွင်တော့ မျက်ရည်ပေါက် အသစ်စက်စက်တစ်ပေါက်ကို တွေ့သည်။

သို့...ဘယ်အချိန်က ကျလိုက်ပါသနည်း။

ထိန်းထားလျက်က သူကျသည်။ ရထား တုန်ခါသောကြောင့် သူကျမည်။

*

အခန်း (၃)

သည် တစ်ကြိမ်တွင်လည်း တံတားပေါ် ရထားဖြတ်မှ ကျွန်တော်လန့်နှုံးလာသည်။

စစ်တောင်းတံတားပေါ်ဖြတ်စဉ်က မော်လမြိုင်-ရန်ကုန် ရထားကြီးတပျုံးဂျုံး တဒိုင်းဒိုင်း မြည်သံကဲ့သို့ ယခု ဤမီးရထားကြီးကလည်း မြည်သော ကြောင့်မှ မဟုတ်ပါ။

ရထားကြီးက ရွှေသည်ဆိုရုံ လူပ်လူပ်လေးသွားနေသည်။

တံတားဆီမျရော၊ ရထားဘီးများဆီကရော တက္ကံကျိုး ကြိတ်ခဲမြည်သံများ
တော့ ပေါ်ထွက်နေသည်။

ကျွန်တော် လန့်နိုးခဲ့ရသည်မှာ လူတို့၏ အောင်သံတွေကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ဘဝသံသရာတံတား”

“ဟယ်...ရောက်ပြီလား”

“အေးဟေ့ ရောက်ပြီ၊ ဘဝ သံသရာတံတား”

လူတွေက ကျွန်တော် အနီးမှ တိုးစွဲသွားကြသည်။ အချို့က
ကျွန်တော်ဒူးနှင့် ပခုံးတို့ကို ဝင်တိုက်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်က ပြတင်းဝနှင့်ကပ်နေသော ထိုင်ခုံနေရာတွင် ထိုင်ငိုက်လာ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပြတင်းမှနေပြီး တံတားကို ကျွန်တော်ကြည့်သည်။

စစ်တောင်းတံတားကဲသို့သော ဇရာမတံတားကြီးမဟုတ်ပါ။

သံတံတား သေးသေးသွယ်သွယ် ရှည်ရှည်တစ်ခုသာပါ။

ဟိုဘက် တောင်နံရုံးနှင့် သည်ဘက် တောင်နံရုံကို ကူးဆက်ထားသည်။

သို့...ဟိုးအနိမ့်အောက်မှာတော့ မီးရထားလမ်းတစ်ခု။

ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်၌ တောင်ကြီး
တွေပေါ် မီးရထား၊ ဘယ်ပုံတက်လာခဲ့သည်ကို သတိရသည်။

တောင်နံရုံဓောင်းတစ်လျှောက် မြောင်သွယ်တွေ့စိုက်ပြီးလျက် တက်သည့်
အခါ တက်သည်။ ပိတ်ဆီးနေသော တောင်သားထုတွင်း လိုက်တွင်း၍ ဖြတ်သည့်
အခါ ဖြတ်သည်။ အလွန်မြင့်လွန်းသောကြောင့် အခြားနည်းမရှိသောအခါ
လွန်ထိုး၍ တက်သည်။

ယခုသည် တောင်စောင်းမှ ဟိုတောင်စောင်း။ ခြားနေသော
ချောက်ကြီးကို တံတားခင်း၍ ကူးသည်။

ဘဝသံသရာ ရုပ်ရှင်ကားကို ကျွန်တော် ကြည့်ဖူးသည်။ ဤတံတားကို
အသားပေး၍ ရိုက်ပြထားသည်။

သို့... ယခု သူက ဘဝသံသရာတံတားဟု နာမည်ကျော်ခဲ့ပြီ။

မြောက်ဘက်တောင်နံရုံဓောင်းတွင် ကားလမ်းရှိသည်။ သည်ကားလမ်း
ဘေးတွင် ကားတွေရပ်ထားပြီး လူတွေက အောက်ဆင်း၍ မီးရထားကြီး တံတား
ကူးနေသည်ကို အထူးအဆန်းအဖြစ် ကြည့်နေကြသည်။

ရထားပေါ်မှ လူတွေကလည်း ကြည့်နေကြသည်။ တံတားကိုလော်
ဖြတ်ကူး နေသော ရထားကြီးကိုလော်။

ဘဝသံသရာဆိုသည့်စကားကို ကျွန်တော်နားလည်သည်။ အခြားရွယ်တူ
ကလေးတွေထက် ကျွန်တော် ပိုနားလည်သည် ထင်သည်။

ဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ရပါ။ မဖြစ်ချင်တာလည်း ဖြစ်ရတာ။

သည်သီချင်းသံက နားမှာစွဲနေသည်။

ရထားကြီးက တံတားကို ကူးနေသည်။ ရထားပေါ်မှလူတွေကလည်း
ကူးမှန်း မသိ လိုက်ကူးနေကြသည်။

ဘဝသံသရာတံတားကို ကူးနေကြသော မိမိတို့ ကိုယ်ကိုတော့ လူတွေ
ကြည့်မိ ကြပါသလော်။

ကျွန်တော်က မျက်လုံးများကို ညှစ်ပိတ်လိုက်သည်။

မျက်လုံးများကို ညှစ်ပိတ်ပစ်သောအကျင့် ကျွန်တော့မှာ ရနေပြီ။
မျက်လုံးများကို ညှစ်ပိတ်ခြင်းမှာ မျက်လုံးပိတ်ခြင်းသက်သက် မဟုတ်ပါ။
အဲသည်သဘောကို ကျွန်တော် သိသည်။ ကျွန်တော်သလျှင် သိသည်။

ပိတ်ထားသော မျက်လုံးများတွင်တော့ အမြင်ရှိပ်တွေ ပေါ်နေသည်။

ကျယ်ပြောသော သံလွင်မြစ်ကြီး။ သည် မြစ်ကြီးကို ကျွန်တော် ကူးခဲ့ရပြီ။

ရေနည်း၍ သောင်ထွန်းနေသော စစ်တောင်းမြစ်ကြီး။ သည်မြစ်ကြီးပေါ်မှ
တံတားကြီးကိုလည်း ကျွန်တော်ကူးခဲ့ပြီ။

ဌာမှောင်သော တောင်တန်းကြီးများ။ လွန်ထိုးတက်ခဲ့သည့်အဆုံးက
စွေးရှုပ်ဘူတာ။ တောင်မြင့်တွေက ပိုင်းနေသည်။ တောင်နံရံတွေမှာက မြှုံးတွေနှင့်။
တောင်ထိုပ်မှာက တိမ်တွေနှင့်။

နောက်၊ နောက်တော့ ထင်းရှားတော့များ။ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသော
ထင်းရှားတော့များ။

ယခုတော့ ဘဝသံသရာတံတား။ သည်ဘက်တောင်စောင်းမှသည်
ဟိုဘက် တောင်စောင်း။ တံတားအောက်မှာက ချောက်ကြီး။ ချောက်ကြီးပေါ်က
မြေပြင်မှာက ရထားလမ်းတစ်ခု။

ဘယ်တော့ ဆုံးမည်နည်း။ လမ်းက ဘယ်တော့ဆုံးမည်နည်း။

လမ်းဆုံးမှာက ဘာရှိမည်နည်း။

ကျွန်တော် မျက်လုံးများ ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ ရထားကြီးက ချောက်

အခြေမြေရှိ လမ်းပေါ်မှာ ပြေးနေပြီ။

ကျွန်တော်ရသော သီချင်းကြီးတစ်ပိုဒ်မှ သီချင်း စာသားများကို ကျွန်တော် အမှတ်ရသည်။

တစ်ဆင့်တက်သော်။ တစ်တောင်ကျော်။ တစ်မျှော်ငုပ်လျှိုး။ တစ်ချံတိုး။
တစ်မိုးသောက်လျှင်။ တစ်နောက်။ တစ်ပင်ဖြူငါးကြီး။ ဂနိုင်ဆီး။

ရထားကြီးက တောင်နံရံစောင်း တစ်လျှောက်တွေမှာ မြောင်သွယ်ကျွဲ့
ဂိုက် လျက် ပြေးနေပြန်ပြီ။

ရထားလမ်းအနေအထားက မသိမသာ နိမ့်လျှောဆင်းနေသည်ကိုလည်း
သတိထားမိသည်။

တော့တို့၏ အသွင်လည်း ပြောင်းပြန်ပြီ။

ထင်ရှုးပင်တွေချည်း မဟုတ်တော့။

ထင်ရှုပင်တွေမှာက အရွက်ဟုခေါ်နိုင်သော အရွက်စစ်စစ်မရှိ။ ဆူးချောင်း
လေးတွေနှင့်တူသော အရွက်အချောင်းလေးတွေသာ ရှိသည်။ အဲသည် အရွက်
ချောင်းလေးတွေက ရင့်ရင့်စိမ့်သည်။ သည်တော့ ထင်ရှုး တစ်ပင်လုံးကလည်း
ရင့်ရင့်စိမ့်သည်။ ထင်ရှုးတော့ တစ်ခုလုံးကလည်း စိမ့်၍ မြောင်သည်။ အစိမ့်
ရောင်မှတစ်ပါး အခြားအရောင်မရှိ။

ယခု ပြန်ပေါ်လာသော တော့တို့၏ အပင်တွေမှာက အရွက်တွေရှိသည်။
တွေ့နေမြင်နေကျ အရွက်မျိုးတွေ ရှိသည်။ သော် ... အရောင်လည်း ရှိလေသည်။

ရထားကြီး ကပ်မြောင်ပြေးနေသည့် သည်ဘက်တောင်မှာရော့။
လျှို့ချောက်ခြား သည် ဟိုဘက်တောင်မှာရော့။ တော့တို့၌ အရောင်စုံနေသည်။

စိမ့်သော အရွက်များလည်း ရှိပါသေး၏။ ရွှေရောင်ဝင်းနေသော
အရွက်များ လည်း ရှိသည်။ ပတ္တမြားရောင်ကဲ့သို့ ရဲ့နှီးနေသော အရွက်များလည်း
ရှိနေသည်။

တော့တစ်ခွင့်မှာ ရွှေလျှံး၊ ပတ္တမြားလျှံ့တို့ တောက်ညီးသည့် ပန်းချီမီးလျှံ့ကြီး
ကဲ့သို့ လုပ်နေသည်။

ပန်းချီမီးလျှံ့တော့တို့က ရှတ်တရက် ဆုံးသွားသည်။ ကောင်းကင်ကြီးက
လည်း ဟင်းလင်းပွင့်သွားသည်။ မြေပြန့်ပြန့်ကြီးကလည်း ဘွားဘွား ဘယ်က
ပေါ်လာသနည်း။

ရထားကြီးက မြေပြန့်ပြန့်တွင် ခုတ်မောင်းနေလေပြီ။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ

ပန်းအဝင်တွင် မောပန်းနေသည့်ကြားက ခြေကုန်ထပ်တင်သော အပြီးသမားနှင့် တူလွှာ၏။

မြို့ပြားနောက်ခံတွင် ရဲရဲနိအောင်ပွင့်နေသော ပေါက်ပင်များကို တွေ့ရသည်။ ဟိုးအဝေးဆီ၌ ပတ္တဗြားမွင့်တွေ့ကို ဆင်ထားသော လက်ပံပင်မြင့်မြင့် ကြီး တစ်ပင် ကိုလည်း လှမ်းတွေ့ရသည်။

ရထားပေါ်မှ လူတွေ့လည်း လှပ်လှပ်ရှု ဖြစ်လာကြသည်။

ရထားကြီး ဘူတာတစ်ခုတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

ရွှေဉာဏ်။

၆၅... ခရီးတစ်တန် ဆုံးပြန်လေပြီ။

ဘူတာရုံဖြစ်သဖြင့် ခရီးသည်တွေအပြင် ကြိုက် ဆိုကြသူတွေနှင့် စည်ကား ဆူညံနေသည်။

ကျွန်ုတ်ခုံ့ပွဲ ပစ္စည်းများများမပါ။ ပခုံးတွင် လွယ်ထားသော ပလတ်စတစ် အပေါ်စား ခရီးဆောင်အိတ်ဟောင်းလေးတစ်ခု၊ လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖွေ့ပိုက်ကိုင် ထားသည့် ဟောင်းနှမ်းနေသော ကတ္တိပါသား ပတ်အုပ်ထားသည့် အလိပ် တစ်လိပ်။ ကြိုနှစ်ခုပဲပါသည်။

ဘူတာရုံတွင်းမှ ကျွန်ုတ်ထွက်လိုက်သည်။

ကျွန်ုတ်မျက်နှာတွင် ဘာမူပန်မှုကိုမှ ပြမနေဟု ကျွန်ုတ် ယုံကြည်သည်။ မူပန်မှုကို မပြမိရန် ကျွန်ုတ်ကြိုးစားထားသည် မဟုတ်လော်။

ကျွန်ုတ်က ဘတ်စ်ကားရှာကြည့်သည်။

ဘတ်စ်ကားနှင့်တူသည့်ကား တစ်စီးမျှမတွေ့။

တက္ကာစီ အငှားကားလေးများကိုသာ တွေ့သည်။ အချို့က ဂျုံးကား။ အချို့က ဆလွန်းကား။

ဂျုံးကားတစ်စီးအနီးသို့ ကျွန်ုတ်ကပ်သွားသည်။

“တောင်ကြီးကို သွားသလား”

“သွားတာပေါ့၊ စီးလုံးယဉ်မလား”

ပြောသူက အသားညိုသည်။ မြန်မာမျက်နှာပေါက်တော့ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အသံက ခဲ့သည်။

ပြောဟန်ကလည်း နောက်တောက်တောက်။

“စီးလုံးမငှားနိုင်ပါဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းလိုက်လို့ မရဘူးလား”

“လူပြည့်ရင်ရတယ်၊ စောင့်”

“တစ်ယောက် ဘယ်လောက်လဲ”

“ငါးကျပ်”

ကျွန်တော် ရင်ထိတ်သွားသည်။ မျက်လုံးလည်း ပြေားသွားမိ၏။

“ဟိုဒင်း ဒီမှာဘတ်စုံကား မရှိဘူးလား”

အသံဝံပံနှင့်သူက ကျွန်တော့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်သည်။ ခဏကြာမှ
ဖြေသည်။

“ဘူတာမှာ ဘတ်စုံကား မရှိဘူးကွယ့် ကလေး၊ ဘတ်စုံကား စီးချင်
ဟိုလမ်းမှာ သွားစီး၊ ကလော—တောင်ကြီးကားရှိတယ်၊ တစ်ကျပ်ပေးရတယ်၊
တစ်ကျပ်ကော ပေးစရာရှိလား လူကြီးလူကောင်း”

သူက ကျွန်တော့ကို နောက်ချင်ဟန်တူသည်။ သို့ရာတွင် သူလမ်းညွှန်မှုပြု
သည်ကို ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

ကျွန်တော်က တည်ကြည့်စွာ ဖြေသည်။

“ရှိပါတယ်၊ ခုလို့ ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က လမ်းမဆီးသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

လမ်းမဘေးတွင် ကျွန်တော် ရပ်စောင့်နေသည်။

၌...အပြီးသတ်ကျတော့ လမ်းမဘေးမှာပါ၊ လမ်းမဘေးမှာသာပါ။

ရွှေညာင် လွင်ပြင်ကြီးက ကျယ်သည်။ ကောင်းကင်ကြီးကလည်း
ကျယ်သည်။

လမ်းဘေးမ ကျွန်တော့ကိုယ်လေးသည် သေးသွားသည် ထင်၏။

လွင်ပြင်ပတ်ပတ်လည်မှာတော့ တောင်တန်းကြီးတွေ ရှိနေသည်။

လွင်ပြင်က နွေစရိတ်ကိုပြပြီး အတန်လေး မူအိုက်နေသည်။

၌... ချမ်းသည်ဟု ပြောကြသော ရမ်းကုန်းပြင်မြင့်ပေါ်မှာလည်း
နွေးရှိနေ လေသည်။

မြေပြောပြာ လဟာနယ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အရှေ့ဘက်ဆီ ကျွန်တော်ကြည့်
သည်။

အနောက်ဘက်က ကျွန်တော် လာသည်။ သည်တော့ တောင်ကြီးဆိုသည်
က အရှေ့ဘက်မှာ ရှိမည်။

အရှေ့ဘက်က တောင်တန်းကြီးက ပိုမြင့်သည်။

မိုင်းမိုင်းဝေဝေနှင့် ပိုမြင့်သည်။
မိုင်းမိုင်းဝေဝေနှင့် ပိုမြင့်သော သည်တောင်တန်းကြီးဆီ ကျွန်တော်
တက်ရပါလေ ဦးမည်။

*

အခန်း (၄)

ရှမ်းပြည်နယ် ကောင်စီလမ်း။
လမ်း၏ လက်ယာဘက်ထိပ်မှာက ခုံညားထည်ဝါသော တိုက်ဖြူဖြူကြီး
ကို တွေ့ရသည်။ လက်ဝဲဘက်ထိပ်မှာက အဝါရောင် နှစ်ထပ် အဆောက်အအုံကြီး
တစ်ခု။

အဆောက်အအုံနှစ်ခုလုံးအတွင်းမှာတော့ “တောင်ကြီး ကောလိပ်”ဟု
ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးများ ရှိသည်။

အဆောက်အအုံနှစ်လုံး၏ ဝင်းစပ်တစ်လျှောက်မှာက ညီညာစွာ ဂိုက်ညို
ထားသည့် စည်းရှိးပင်တန်း ထူထူစိမ်းစိမ်းတွေ ရှိသည်။ ခရမ်းနရောင် ပန်းလေးများ
ပွင့်နေ ကြသည်။

လမ်းဘေးတစ်လျှောက်မှာက ပင်စည်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် ဓရာမသစ်ပင်ကြီး
တွေ့ကလည်း ရှိနေသေးသည်။

ကျွန်တော်က လွယ်အိတ်လေးကို လွယ်မြှုလွယ်လျက်၊ လက်တစ်ဖက်ဖြင့်
ကတ္တိပါ ပိုတ်သားပတ် အလိပ်လေးကို ပိုက်မြှုပိုက်လျက်။

ဈေးအနီးရှိ ကားဆိုပ်မှ ဤလမ်းထိပ်ရောက်ရန် အဝေးကြီး လျှောက်ခဲ့ရ
သည်။ လမ်းမကြီးက ပြောသယောင်ယောင် ရှိသော်လည်း အမှန်က ကုန်းတက်
ခရီး။

အို...ဟောသည် လမ်းကလည်း ကုန်းတက်၊ သိသာထင်ရှားလှသော
ကုန်းတက်။

ကျွန်တော့ တစ်ကိုယ်လုံးက စွမ်းနယ် နံ့ဗျဉ်းနေသည်။
မနေ့ကရယ်၊ သည်နေ့ရယ် နှစ်နေ့၊ သည်နေ့တွေမှာ တစ်နေ့ထမင်း
တစ်နှပ်စီသာ ကျွန်တော် စားခဲ့သည်။

ကိုယ့်ဝမ်းဆာတာ ကိုယ်သီသပေါ့၊ သို့ရာတွင် ကိုယ့်ဝမ်းနာလည်း ကိုယ်
သီရသည်။ သီရသေးသည်။

ကုန်းတက်လမ်းအတိုင်း ဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။
ညာဘက်တွင် ထင်ရှုံးတော်ကို တွေ့ရသည်။
ဘယ်ဘက်မှာကတော့ ဝင်းနှင့်ခြေနှင့် တစ်ထပ်တိုက်ပူလေးများ။
ဖြတ်လာခဲ့သော လမ်းတေးတွေရှိ ညီညာသော ပင်လတ်၊ ပင်လှ၊ ပင်ပို့
များကို သတိထားမိသည်။ အောက်အရပ်တွင် မတွေ့ဖူးသော အပင်တွေဖြစ်သော
ကြောင့် ဘာပင်တွေမှန်း ကျွန်တော်မသိ။

တစ်မြို့လုံးမှာလည်း ဘာပန်းတွေဟု ကျွန်တော်မသိသော ပန်းတွေ
ပွင့်နေသည်။

ပန်းတွေ၏ အရောင်က ပန်းနသွေးအရောင်၊ အချို့က နိချင်သည်။
အချို့က မရမ်းရောင်ဘက်လုသည်။ ယော်ယျာကတော့ ပန်းရောင်၊ ပွင့်နေကြသည်
ကလည်း အဆုပ်ဆုပ် အခိုင်ခိုင်။

ပန်းတွေကလည်း လှပါဘို့၊ မြို့ကလည်း လှပါဘို့။

စာဖတ်သော ကျွန်တော်က ဝတ္ထုတွေထဲမှာ တောင်ကြီးမြို့၊ အကြောင်း
ခဏခဏဖတ်ဖူးသည်။ ရှမ်းမြို့တော်။ ပန်းမြို့တော်။ သည်လိုရေးကြသည်။
ရှမ်းမြို့တော်၊ ပန်းမြို့တော်ဆီ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးနှင့် ခဏခဏ
ကျွန်တော် ရောက်ဖူးသည်။

၆၅... ယခုတော့ တကယ်ရောက်နေပြီ။

နှုန်းချည့်ချည့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ၊ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်၊ နှမ်းနှမ်းကြကြနှင့်
ကျွန်တော်ရောက်နေပြီ။

အကြိုဖြူအြိုလေးရယ်၊ ပုဆိုးစိမ်းလေးရယ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော်
သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့မေမေက စုတ်ချင်စုတ်ပါစေ။ ဟောင်း
ချင်ဟောင်းပါစေ။ အဝတ်အစားကို အမြဲတမ်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်မှ ကြိုက်သည်။

အစက ဘယ်လိုပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားလင့်ကစား နှစ်ရက်ဆက်
တိုက် မီးရထားစီးလာခဲ့ရသောကြောင့် ကျွန်တော့ အဝတ်အစားတွေက နှမ်းကြ
နေပြီ။ ဖုန်ထူသော နေရာမှာ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း အကြိုဖြူလေးက မဖြူတော့။

ကျွန်တော့မျက်နှာသည်ပင် ဘယ်အသွင်ပေါက်နေလေမည် မသိ။

၆၆... လှပသော တောင်ကြီးမြို့သည် ကျွန်တော်တစ်ယောက်ကြောင့်

အကျဉ်းတန် မဲ့ တစ်ပေါက်စွန်းခဲ့လေပြီလော။

ကုန်းတက်လမ်းက တောင်ခြေတွင် ဆုံးပြီး လက်ယာဘက်သို့ ဆက်ကျေ
သွားသည်။ လက်ဝဲဘက်ဆီသို့ခဲ့ပြီး အနိမ့်တွင်း လျှောဝင်သွားသည့်လမ်းလည်း
ရှိသည်။ တောင်ခြေက တောတွင်း ဝင်သွားသည့် လမ်းလည်းရှိသေးသည်။

လက်ယာဘက်မှာက ကျယ်ဝန်းလျသော ဝင်းကြီးတွင်း၌ နိုင်ပြေား စာအုပ်
များတွင် တွေ့ဖူးသော ဥရောပဆန်သည် နှစ်ထပ်ဂေဟာကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ^၁
သည်။

လက်ဝဲဘက်မှာက အိမ်တွေ၊ ဝင်းနှင့် ခြနှင့် ဥရောပပုံပင် ဆန်ချင်သော
အိမ်တွေ။

လှပသောမြို့။ ခမ်းနားသောရပ်ကွက်။ တင့်တယ်သော အိမ်တွေကြောင့်
ကျွန်းတော် ခြေဆက်လျမ်းရန် တွေ့နေမိသည်။

လမ်းဘေးတွင်ရပ်ပြီး တောင်မြင့်ကြီးကိုမော့ကြည့်မိသည်။

မြို့ကိုကပ်ပြီး ဤသို့ စီးမိုးထားသည့် တောင်မြင့်ကြီးမျိုး ကျွန်းတော်
မမြင်ဖူး။

မြင့်သည်။ ခမ်းနားသည်။ ကြီးမားသည်။ လွမ်းမိုးသည်။

တောင်ကြီးမြို့ပေါ် ရောက်ကတည်းက နွေသည် နွေမဟုတ် တော့သည်ကို
ကျွန်းတော် သတိပြုမိပြီးပြီ။

လေက အောက်အရပ်ဆောင်းဦးလေးက လေကဲ့သို့ အေးမြသည်။
လန်းဆန်း လတ်ဆတ်သော အတွေ့ခံစားမှုရှိသည်။ သိမ်မွေ့ထူးဆန်းသော
သင်းရန်းတစ်ခုလည်း ရှိနေသေးသည်။

သည်တောင်ခြေမှာက ပိုမိုအေးချမ်းသယယာသည်။

ဟုတ်ကဲ့။ နွေမရှိပါ။ အပြိုင်မှာ နွေမရှိတော့ပါ။

ကျွန်းတော်ရင်တွင်းမှ နွေကသာ ပိုပူလာသည်။

စုဆောင်းခဲ့ထားသမျှသော သတ္တိတွေလည်း ကုန်သွားပြီထင်သည်။

ကျွန်းတော်က ကြီးမားမြင့်ထည် လွမ်းမိုးထားသည့် တောင်မြင့်ကြီးကို
လှမ်းကြည့်ပြီး စိတ်တွင်းမှ စကားပြောသည်။

“စီးပါ၊ မိုးပါ တောင်မြင့်ကြီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ငါအပေါ် ပြုကျပြီး
လွမ်းမှုးမှာ မို့လို့လား၊ ငါကလည်းသစ်ရှက်မဟုတ်ဘူး၊ လေတိုက်ရာလွင့်တဲ့
သစ်ရှက်မဟုတ်ဘူး”

အိမ်နံပါတ်ကို ကျွန်တော်သိသည်။

ကျွန်သေးသမျှ အားမဟန်တွေကို စုစည်းပြီး အိမ်၏ ခြိုဝါယ် ကျွန်တော် သွားရပ်သည်။

အမှန်က အိမ်မဟုတ်ပါ။ တိုက်ငယ်တစ်လုံးပါ။

ခေါင်မိုးနှစ်က ထိုကံပုံ စောက်စောက်ဖြင့်ဖြင့် ဖြစ်သည်။ လေးထောင့်ပုံ မိုးခိုးခေါင်းတိုင် နိုနိုလည်း ခေါင်မိုးမှ ထွက်နေသည်။

ခြိုင်းဝမှ ကြည့်မိသော ကျွန်တော့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်သွားသည်။

ခြိုင်း၌ ကြိမ်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေသူက ဆံပင်ဝါဝါ အသားဖြေနှစ် နှင့် ဂါဝန်ဝတ် နိုင်ငံခြား အမျိုးသမီးတစ်ဦး။

မြက်ခင်းပေါ်၌ ရောင်စုံကွက်ကျား ဘောလုံးကြီးတစ်လုံးနှင့် ဆော့နေ သူကလည်း ဂါဝန်ဝတ်ထားသည့် ဆံပင်ဝါဝါနှင့် မျက်နှာဖြောကလေးလေး တစ်ဦး။ သူ့အနီးမှာက ဆံပင် မည်းနက်သမျှ မျက်ခုံးမွေးများလည်းမည်းနက်ထူထဲသမျှ အသားဆွဲတ်ဆွဲတ်ဖြောလှသည့် ဥပမာဏရောင်းလှသူ နိုင်ငံခြားသား ယောက်၍ တစ်ဦး။

ကျွန်တော်က ခြိုဝမှ အသာပြန်ဆုတ်ပြီး အိမ်နံပါတ်ကို ကြည့်သည်။ အိမ်နံပါတ်က မမှားပါ။

သို့...သို့ရာတွင် နစ်တွေက ကြာလှပြီ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်က တကယ် တော့ ကျွန်တော့ကိုပင် မမွေးရသေးသော ဟိုးအတိတ်ဆီးက။

ရည်လျားသော အချို့များအတွင်း သည်မှာရောဘတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါသနည်း။ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော့မျက်လုံးများမှာ ပြာဝေသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ ခရီးတစ် လျောက် ကျွန်တော် မျိုးသိပ်ဖိနိုင်ထားခဲ့ရသော ရင်တွင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာကလည်း ကြွတက်ချင် လာသည်။

“နိုင် မင်း ဘာလုပ်မလဲ၊ ခု မင်း ဘာလုပ်မလဲ”

အသက်မဲ့သော အရှပ်လူပ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော် လျောက်သည်။

တွယ်ရာမဲ့။ အပြီးသတ် ကျတော့တွယ်ရာမဲ့ပြီ။

ဘာတွေ ပြောပြော။ နောက်ဆုံးတော့ ဘဝဆိုသည် တွယ်ရာမဲ့သည့် သစ်ရွက် နှယ်ပါတကား။

သည်အတွေးက ကျွန်တော့ကို တစ်မျိုးတစ်မည် လူပ်နှီးလိုက်သည်။

ဟယ်... သန်းခေါင်ထက် ဘာက နောက်ထပ် ပို့သွန်က်နိုင်ပါမည်နည်း။
ကျွန်ုတော်က ရေးဦးစွာတွေ့သော ခြိုဝါယာစွဲတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။
ခြိုဝါယာစွဲတွင်းမှာက သစ်သားအိမ်။ ရိုးရိုးနှစ်ထပ် သစ်သားအိမ်။
အိမ်ရွှေ့မှာ ကျွန်ုတော် ရပ်လိုက်သည်။
လူရိုပ် သူယောင်ကို မတွေ့သောကြောင့် ကျွန်ုတော်က ချောင်းဟန်
အသံပေးသည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ ပြည်”
အသံလေးက အိမ်တွင်းမှ မဟုတ်။
ခြိုဝါယာရာတွင် နှင်းဆီပင်များ ရှိနေသည်။ ပန်းနေရာင် ပန်းရင့်ရောင်
နှင်းဆီပန်းကြီးတွေက လိုင်လိုင်ဝေဝေ ပွင့်နေသည်။
နှင်းဆီပန်းတွေကြားမှာ နှင်းဆီရောင် သူ့ကို တွေ့သည်။
ဝတ်ထားသော အကြိုအရောင်ကလည်း နှင်းဆီအရောင်။
ထဘီကလည်း နှင်းဆီရောင်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နှင်းဆီရောင်။
ဆံပင်တွေက နက်မှောင်သည်။ မျက်ခုံးလေးတွေကလည်း နက်မှောင်
သည်။ မျက်လုံးလေးတွေက ကြည်သည်။

လှပသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်။
ကျွန်ုတော်နှင့် ရွယ်တူခန့်ဖြစ်သည်။
ကောင်မလေးက သူ့မျက်လုံး ကြည်ကြည်များနှင့် ကျွန်ုတော့ကို စိုက်
ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ပျော့ပျောင်းသော်လည်း ငြင်းပယ်ရိုပ်ပါသော
အသံလေးနှင့် ပြောသည်။

“လူကြီးတွေ မရှိဘူး”
သူ့စကား အဓိပ္ပာယ်ကို ရှုတ်တရက်တော့ ကျွန်ုတော် နားမလည်။
သူ့ကိုသာ ပြန်ကြည့်နေမိသည်။
သူကထပ်ပြောသည်။

“လူကြီးတွေမရှိဘူး၊ သွား သွား သိုးနော်”
သွားပါဦးတော့မှ မဟုတ်။ သွားဦးနော်။ အားနာဟန်လေးနှင့် ပြောနေ
သောကြောင့် စကားချင်းတော့ မတူ။ အဓိပ္ပာယ်ကမှ မခြားဟုထင်သည်။
ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ကျွန်ုတော့ရင်တွင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာသည် လည်
ချောင်းဆီအထိ ဆို့တက်လာသည်။

သူက ကတ်ကြေးလေးတစ်ခုကို ကိုင်ရင်း နှင်းဆီပန်းအိုးတန်း၏ တစ်ဖက် တွင် ရပ်နေသည်။

ကျွန်တော်ကို ယဉ်ကျေးစွာနှင့် မောင်းထုတ်နေသံလည်း သူ့မျက်နှာ လေးက နဲ့သုတေသနများသည်။ သို့...အားနာတတ်၊ ကြင်နာတတ်သူလေး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်ကို သွားပါဉိုးဟု မဆို။ သွား...သွားဉိုးနော်။

သူ့ဘက်သို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။

နာကြည်းစိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မေးမိ၏။

“တို့ရပ်က ဒီလောက် စုတ်ပြတ်နေပြီလား”

“ဟင်...ဘာပြောတယ်”

“တို့ကို သူတောင်းစားထင်လို့ နင် မောင်းထုတ်နေတာ မဟုတ်လား”

သူမ မဖြေ။ မျက်လုံးလေးပြား၏ ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ပုဆိုးစိမ်းလေးကို ကိုင်ပြပြီး ပြောသည်။

“တို့အကျိုးပြုဟာ နှစ်းနေပါပြီ။ ဟောဒီ ပုဆိုးလေးကလည်း နှစ်းပေမယ့် စိမ်းနေ တုန်းပါ။ နင် ကျောင်းမှာ ပုဆိုးစိမ်းဝတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိမှာပေါ့။ တို့ဟာ နှင့် သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါ။ ကျောင်းနေတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါ”

သည့်ထက် ကျွန်တော် ပိုမဲပြောနိုင်တော့ပါ။ မပြောလည်း မပြောချင်တော့ပါ။

နေရာမှလှည့်ပြီး ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ခြိုပြင်အရောက်၌ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော ခြေသံကို ကြားရသည်။

“ဒီမှာ ခဏ ခဏနေပါဉိုး”

ရပ်ပြီး ကျွန်တော်ကြည့်လောအခါ ပန်းရောင် ကောင်မလေးက ကျွန်တော် ဆီ ချဉ်းကပ်လာသည်။

သူက ကျွန်တော်ကို စကားမပြောသေးဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ့အသားလေးက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူတော့မဟုတ်။ ပြောပြောလတ်လတ်လေး။

ပြောလတ်မလေး၏ မျက်နှာသည် ပြီးလာသည်။ ထူးဆန်းသည့် အေးချမ်း သော အပြီး။

“တို့မဆင်မခြင်မှားသွားတယ်။ တို့ခြိုထဲကိုလာတာ ကိစ္စရှိသလား၊ တို့

ဘာကူညီရမလ”

အဲသည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် ဘာက စပြောရမှန်းမသိ။

“ပြောလေ၊ ပြောပါ”

“တို့ ဟိုဒင်း စုံစမ်းချင်လို့”

“ပြောလေ”

“ဟိုနားက အိမ်နံပါတ် (-)ကို တို့လာတယ်၊ အဲဒီမှာ မျက်နှာဖြူတွေပဲ တွေ့တော့တယ်”

““သော်...သော်၊ ဒေါက်တာ ကူရှန်းတို့ လင်မယားနေတယ်၊ စောစံထွန်း ဆေးရုံကြီးမှာ လာတာဝန်ထမ်းနေတဲ့ ရရှိဆရာဝန်ကြီးပါ၊ သိပ်သဘောကောင်း တယ်”

“အဲဒီမှာ အရင်က နေတဲ့လူတွေကော်”

“နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ဦးဘိုးလွှမ်းနဲ့ ဒေါ်မင်းသုံး”

“အို...ဘိုးဘိုးလွှမ်းနဲ့ ဘွားဘွားသုံး”

“နှင့် သူတို့ကို သိတယ်ပေါ့”

ဤလတ်မလေးက ခေါင်းညီတ်ပြသည်။

“သူတို့ ခုနှင်က အိမ်မှာ မနေတော့ဘူးလား”

ဤလတ်မလေးက စဉ်းစားသယောင် ပြုပြီးမှ ပြော၏။

“သူတို့က ကြီးကြပြီလေ၊ ဒီတော့ အဲဒီအိမ်ကို ရောင်းလိုက်ကြတယ်၊ ကြာလှပြီ၊ နှင့် မသိဘူးလား”

“ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ၊ တို့က အဝေးကြီးက လာရတာ”

“အဝေးကြီးက၊ ဘယ်ကလာတာလဲ”

“မော်လမြှိုင်က”

“မော်လမြှိုင်ကတောင်၊ နှင့် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားက၊ ငါ့ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားပါ”

“ဘယ်လို့၊ နှင့် ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွား”

ကျွန်တော်က ဝမ်းနည်းစွာ ပြုးမို၏။

“ဒါပေမယ့် သူတို့ ငါ့ကို မသိပါဘူး၊ ငါ ရှိမှန်းတောင် သူတို့ သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“နင့်ကို မသိဘူး၊ ဒါဖြင့် နင်ဘလို့ တစ်ယောက်တည်းလာတာလဲ၊ နင့်အဖေနဲ့ အမေတွေ မပါဘူးလား”

“ငဲ့အဖေနဲ့ အမေတွေ မရှိတော့ပါဘူး”

ပြာလတ်မလေး၏ မျက်နှာမှာ အပြီးလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
ပါးစပ်လေးဟု၍ ကျွန်တော့ကို အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေသည်။
သက်ပြင်းချဟန်လေးပြုပြီး ပြာလတ်မလေးက မေးသည်။

“ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားက နင့်ကို မမြင်ဖူးဘူးပေါ့နော်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“နင်ကလည်း ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားကို မမြင်ဖူးသေးဘူးပေါ့”

ဤသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ပြာလတ်မလေးက သက်ပြင်းချဟန်ပြုပြန်၏။

“တို့ တစ်ခုမေးမယ်နော်”

“မေးပါ”

“နင့် ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားက နင့်ကို မသိလို့၊ ဟို ဟိုဒင်း၊ လက်...
လက်မခံရင် နင် ဘာလုပ်မလဲ”

ကျွန်တော် ငိုင်သွားမိသည်။

လက်မခံလျှင်။ ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် တွေးမိသော အတွေး။

ကျွန်တော်က ပြာလတ်မလေးကို ပြီးပြီးမိသည်။ ဘာကြောင့် ပြီးမိသည်ကို
လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မသိ။

“လက်မခံရင် ဘာလုပ်မလဲ၊ အဲဒါကို ငါ မသိဘူး၊ ငါသိတာတော့
တစ်ခုရှိတယ်လေ”

ပြာလတ်မလေး ဝင်မမေး။ အဖြေကို စောင့်နားထောင်ဟန်ဖြင့် ပြမ်နေ၏။

“ငါက သစ်ရွက်မဟုတ်ဘူး”

“ဘာရယ်”

“ငါက လေတိုက်ရာလွင့်တဲ့ သစ်ရွက်မဟုတ်ဘူး”

ပြာလတ်မလေးက စိမ်းမောင်မောင်ရှိသော သူ့ မျက်ခုံးလေးကိုတွန်းပြီး
ကျွန်တော့ကို အတန်ကြာ ဖိုက်ကြည့်နေသည်။

ခဏ္ဍာတွင် ပြီးသည်။ အသံလေးထွက်အောင်လည်း ရယ်၏။

“နင် ဘာလို့ရယ်တာလဲ”

“နင် ပြောပုံကို ကြိုက်လို့၊ အဲဒါ ဝထ္ဌတွေထဲက ဘတ်လိုက်တွေ
ပြောတဲ့စကား”

“ငါ ဝထ္ဌထဲက ဘတ်လိုက်မဟုတ်ဘူး”

ဗြာလတ်မလေး ကျွန်တော်ကို ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ လက်ယပ်ပြ၍
သူ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဘာပြောရ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသောကြောင့် သူ့
နောက်သို့ လိုက်သွားရ၏။

သူက ရေတိုင်လေးတစ်ခုဆီ ကျွန်တော်ကို ခေါ်သွား၏။

“အဲဒီမှာ မျက်နှာသစ်၊ ငါ ဆပ်ပြာသွားယူပေးမယ်”

ဗြာလတ်မလေးက အိမ်တွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော်က ရေတိုင်ကို ဖွံ့ဖြိုးသည်။ ရေကိုမြင်သောအခါမှ လန်းဆန်း
စိတ်တွေ ဘယ်က တိုးဝင်လာမှန်းမသိ။

ကျွန်တော်က မျက်နှာကို အားရေးပါးရ သစ်သည်။ လည်ကုပ်ကိုလည်း
ရေစွတ်ထားသော လက်ဝါးနှင့်ရိုက်သည်။

ဆပ်ပြာခွက်လေးကိုင်ပြီး ဗြာလတ်မလေး ပြန်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်က မျက်နှာကို ဆပ်ပြာမွေးနှင့် တိုက်သည်။

မထူးပြီ ထင်သောကြောင့် ခြေထောက်များကိုပါ ဆပ်ပြာတိုက်ဆေးသည်။
မထူးပြီ ထင်သောကြောင့် ခြေထောက်များကိုပါ ဆပ်ပြာတိုက်ဆေးသည်။

ဗြာလတ်မလေးက ဘာမျှမပြောဘဲ ကျွန်တော် လုပ်နေသည်ကို ဘေးမှ
ရပ်ကြည့် နေသည်။ ကျွန်တော်ခြေထောက် ဆေးနေစဉ် သေသေချာချာ ဂရစိုက်
ကြည့်နေမှန်း ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။

အားလုံးပြီးသောအခါမှ ရေတိုင်မှရေကို လက်ခုပ်နှင့်ခံပြီး ကျွန်တော်
တစ်ဝကြီးသောက်၏။

ရေလည်းဆာ၊ ထမင်းလည်းဆာနေသော ကျွန်တော်ဝမ်းသည် အတန်
သက်သာသွား၏။

ကျွန်တော်က ပလတ်စတစ် လွယ်အိတ်မှ စိုက်ကို ဖွင့်ပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါ
လေးထုတ်ယူ၍ မျက်နှာသုတ်သည်။ ဘီးလေးကိုလည်း အဆင်သင့် တွေ့သော
ကြောင့် ခေါင်းမှ ဆံပင်များ သပ်ရပ်သွားအောင် လေးငါးချက် ဖြီးသည်။

ဗြာလတ်မလေးက ရှေ့တည့်တည့်မှရပ်ပြီး ကျွန်တော်လုပ်နေသည်ကို

စိတ်ဝင် စားစွာ ကြည့်နေ၏။

အားလုံးပြီးသွားမှ ခေါင်းလေးကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး မှတ်ချက်ပြု၏။

“ကောင်းတယ်၊ နင့် မျက်နှာက ကျောင်းသားလေးနဲ့ တူသွားပြီ”

“သူတောင်းစားနဲ့ မတူတော့ဘူးပေါ့”

မချောလေး၏ မျက်နှာလေး တည်သွားပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြော၏။

“အဲဒီစကား ထပ်မပြောပါနဲ့”

ကျွန်တော်က သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူကလည်း ရဲ့လေးပြန်ကြည့်နေပြီးမှ
ပြီးလျက် “လာ”ဟုခေါ်ကာ ခြိပ်ငါးထို့ထွက်သည်။

“ဘယ်လဲ”

“နင့် ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားအိမ်ကို ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟင်... သူတို့အိမ် နင်သိတယ်”

ပြာလတ်မလေးက မဖြော ပြီးချိချိနှင့် ကျွန်တော့ကို ကြည့်သည်။

မျက်စောင်းထို့ရှိခြိဝင်းတစ်ခုရှေ့တွင် ပြာလတ်မလေးက ရပ်လိုက်သည်။

အိမ်က နှစ်ထပ်သစ်သားအိမ် ခပ်နှစ်းနှစ်း ဖြစ်လေသည်။

ခြိတံခါးက ပိတ်ထားသည်။ ပြာလတ်မလေးက ပြော၏။

“အဲဒါ နင့် ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားရဲ့ အခု အိမ်”

*

အခန်း (၅)

ပိတ်ထားသော ခြိတံခါးပေါ် မေးစွေ့လေးကို ကျော်အောင် ခြေဖျား
ထောက်၍ ပြာလတ်မလေးက ခေါ်သည်။

“ဘွားဘွားရော အန်တီ တင့်တင့်ရော”

အိမ်သီးမှ ထူးသံပေါ်မလာ။ ပြာလတ်မလေး သူ့အသံ စာစာချိချိလေးနှင့်
ဆက်ခေါ်သည်။

“ဘွားဘွားသံရော အန်တီတင့်တင့်ရော”

အတန်ကြာမှ မေးသံပေါ်လာ၏။

“ဟော... ဘယ်သူတုန်း”

“သမီးပါ၊ နင်းမြစ်ဆာ”

“အေ၊ နှင်းလား၊ ခဏ ခဏ”

နှင်းနှင်းမြစန္တာ၊ လုပသော နာမည်လေးကို ကျွန်တော် စသိရသည်။
နှင်းမြစန္တာက ကျွန်တော့ဘက် လုညွှေကြည့်သည်။

“မြင်လား၊ သူတို့က စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ ခြိုတံ့ခါး အမြဲပိတ်ထား တယ်၊
နှင့် တစ်ယောက်တည်းဆို တံ့ခါးဖွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ လိုက်ပို
ပေးတာ၊ အေး...အိထက် နှင့် နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“နှင့်”

“မောင်နိုင်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မောင်နိုင်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကိုနိုင်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ နိုင် တစ်လုံး
တည်း”

“တစ်လုံးတည်း၊ ဆန်းသားပဲ၊ တို့နာမည်က နှင်းမြစန္တာ၊ နှင်းလို့ တစ်လုံး
တည်းနော်၊ အဲ နိုင်က ခေါ်နိုင်တယ်”

အိမ်တွင်းမှ မိန်းမရွယ်တစ်ဦး ထွက်လာသည်။ မျက်မှန်နှင့် အဘွားကြီး
တစ်ဦးက အိမ်ပေါက်ဝမှ ရပ်ကြည့်နေသည်။

အန်တိတင့်တင့် ဆိုသည်မှာ ယခုထွက်လာသော မိန်းမရွယ်ပင် ဖြစ်ရမည်။
သော်... အန်တိတင့်တင့် ဆိုသည် ရှိသေးကြောင့်၊ မေမေကလည်း ပြောပြ
ဖူးလေသား။

အန်တိတင့်တင့်က ယူလာခဲ့သော သော့တံ့နှင့် သော့ဖွင့်၍ ခြိုတံ့ခါးဖွင့်ပေး
သည်။

နှင်းမြစန္တာကို အာရုံးပြုထားရာမှ အန်တိ တင့်တင့်က ကျွန်တော့ဘက်
တစ်ချက် ကြည့်သည်။

အမှတ်မထင်ပါ။ တစ်ခဏပါ။

ကျွန်တော့ရင်မှာ ပြည့်လျှမ်းလာသည်။ ဝမ်းသာသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်သည်။
ဆိုနှင့်၍ ငိုချင်သကဲ့သို့လည်း ဖြစ်လာသည်။

အန်တိတင့်တင့်က ချောမောသော မိန်းမရွယ်တစ်ဦး။ ကျွန်တော့ မေမေနှင့်
တူလှသော ချောမောသည့် မိန်းမရွယ် တစ်ဦး။

နှင်းမြစန္တာနှင့် ကျွန်တော်က အန်တိတင့်တင့်နောက်မှ လိုက်၍ အိမ်တွင်း
သို့ ဝင်ခဲ့သည်။

အဘွားကြီးက ကုလားထိုင်အိုတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေပေါ်။

နှင်းမြစန္ဒာနှင့် အန်တီတင့်တင့်တို့လည်း ထိုင်ကြသည်။
 ကျွန်တော်သာ မထိုင်ရဲ့
 “ထိုင်လေ နိုင်”
 နှင်းမြစန္ဒာက နူးညံချိုသာစွာ ပြောသည်။ မျက်နှာလေးကလည်း
 အားပေးပြီးလေးကို ဆောင်ထားသည်။
 နှင်းမြစန္ဒာနှင့် ယူဉ်လျက်ရှိသော ကုလားထိုင်တွင် ဖြည်းညွင်းစွာ
 ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။
 အဘွားကြီးက ကျွန်တော့ကို မရယ်မပြီးဘဲ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ မေးသည်။
 “သူ ဘယ်သူလဲ နှင်းမြစန္ဒာ”
 “သူ့နာမည် နိုင်တဲ့ ဘွားဘွား၊ သူ မော်လမြှင့်ကတောင် လာခဲ့ရတာ၊
 အဝေးကြီးက လာခဲ့ရတာ၊ သို့...နိုင် ပြောပြလေ”
 ပြောပြလေ။ နှင်းမြစန္ဒာက အားပေးပြီးလေးနှင့် တိုက်တွန်းနေသည်။
 ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ပြောပြရပါမည်။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော့နှာ
 များများပြောစရာ မရှိပါ။
 အသံကို အတည်ပြုမှုစုံးထားပြီး ကျွန်တော်က ကြေညာရသည်။
 “ကျွန်တော့နာမည် နိုင်ပါ၊ မေမေ ဒေါသင်းမြတ်ရဲ့ သားပါ”
 ဘယ်သူ့ဆိုကမှ အသံမလာ။ အိမ်ကြီး တစ်ခုလုံးသည် သဘာဝမကျစွာ
 တိတ်ဆိတ်သွားသည်။
 ဆိတ်ပြုမြင်းကို အဘွားကြီး၏ အသံက ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။
 “ဟင်...နှင်က နင်က မိသင်းမြတ်သား၊ ဟုတ်လား”
 အဘွားကြီး၏ အသံက မာနေသည်။ ကျွန်တော့မေမေ၏ နာမည်ရှုံးတွင်
 မိတပ် ဒေါ်လိုက်ပုံကလည်း ကြင်ကြင်နာနာ မရှိလှု။
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မေမေ ဒေါသင်းမြတ်ရဲ့ သားပါ”
 အဘွားကြီး၏ မျက်နှာတွင် မဲ့ပြီးတစ်ပြီး ပေါ်လာသည်။
 “ကောင်းပြီ၊ မိသင်းမြတ်သားက တို့အိမ်ဘာလာလုပ်သလဲ”
 အန်တီ တင့်တင့်ထံမှ “အို အမေ”ဟု သတိပေးသံ ထွက်လာသည်။
 ကျွန်တော်က အိတ်တွင်းမှ စာအိတ်လေးကိုယူပြီး နေရာမှ ထျွဲ့ အဘွား
 ကြီးကို ရှိသေစွာပေးသည်။
 အဘွားကြီးက မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့်ပင် စာကို လှမ်းယူသည်။

အဘွားကြီး စာဖတ်နေသည်ကို ရင်မှာ ထိတ်ရင်း ကျွန်တော်က ငေးကြည့်နေသည်။ ဖြူဝင်းစိုးသော အဘွားကြီး၏ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း ညိုလာနေ၏။ ထို့နောက် ပြီတော့မည့်မိုးပမာ မည်းလာ၏။

စာဆုံးသောအခါ၌ အဘွားကြီး၏ လက်များသည် ပေါင်ဆီသို့ ကျေလာသည်။ စာရွက်သည်လည်း လက်မှုနော၍ ကြမ်းပြင်ဆီ ကျသွား၏။

အဘွားကြီးက လွှတ်ကျသွားသော စာရွက်ကို ကောက်ယူရန် မကြိုးစား။ ဘာမျှလည်းမလုပ်။ ဘာမျှလည်း မပြော၊ ကျောက်ရပ်ကြီးကဲ့သို့ ြိမ်ထိုင်နေသည်။ စောစောက ညိုမည်းသွားသော မျက်နှာသည်သာ ယခု သွေးဆုတ်သကဲ့သို့ ဖြူရော်နေ၏။

ကြမ်းပြင်က စာရွက်ကို အန်တီ တင့်တင့်က ကောက်ယူဖတ်နေ၏။

“**အင်း...ဟင်း ခု မိသင်းမြတ်ကော**”

အဘွားကြီးက ကျွန်တော့ကို မေးဟန်ထက် သူ့ဘာသာ ပြောဟန်ပေါ်နေသည်။

“**ခု မိသင်းမြတ် မိန်းမ လိမ္မာကြီး၊ သေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား**”

ကျွန်တော်က ဘာမျှမဖြေ။ ဖြေစရာလည်း မလိုဟု ထင်သည်။

“**တော်တယ် အရပ်ကတို့၊ သိပ်တော်တယ်၊ မိဘကို ပုန်ကန်သွားပြီးမှ လင်လည်းသော၊ ကိုယ်လည်းသေမှ သားကို တို့ဆီလွှတ်လိုက်တယ်၊ ကောင်းပ ကောင်းပ၊ ဒီမှာဟေ့ သူငယ်**”

ကျွန်တော့ ရင်တွင်းမှ စူးခနဲ့ ခံစားရသည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော့ဘွားဘွား။ ကျွန်တော် အားကိုးတကြီးနှင့် လာခဲ့သော ဘွားဘွား။ ကြိုဆိုပုံးက စိမ်းကားလှ၏။ ငါ့မြေးဟု မခေါ်။ ဟေ့... သူငယ်။

“**မင်းက တို့မြေးလို့ တို့ ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ၊ ဒါတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ လည်း အမှန်တွေပဲလို့ ဘယ်လို ယုံရမှာလဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူက တို့ကို အလိမ်ခိုင်း လိုက်သလဲ**”

ကျွန်တော့ မျက်နှာများမှာ ထူးရှိနိုင်းဖိန်းသွားသည်။ ရှက်ခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်း ရောလျက် ကျွန်တော့နှုတ်မှ ဘာစကားမျှ မထွက်နိုင်။

“**မေမေ၊ ဒီမှာ ညီမလေးစာ ပါသားပဲ၊ လက်ရေးက ညီမလေး လက်ရေး**”

အန်တီ တင့်တင့်က ဝင်ဖြေသည်ကို အဘွားကြီးက လက်မခံဘဲ လက်ကာ

ပြ၏။

“တိတ်စမ်းတင့်တင့်၊ ညည်းက လက်ရေးပို့ဗျာ၊ ပါရဂူလား၊ ဒီစာမျိုး
ဓာတ်သိတဲ့ ဘယ်သူမဆို ဝင်ရေးလို့ရတယ်၊ မာနကြီးတဲ့ မိသင်းမြတ်ဆိုတာ
ကလည်း ဒီလို့ ဒူးထောက်အညံးမလား”

“ဒါပေမဲ့ မေမေ သူ သူ သေခါနီး ရေးသွားရှာတာ”

“သူသေပြီလို့ ညည်းကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

အဘွားကြီးက ကျွန်တော့ဘက် လှည့်ပြန်၏။

“ငါမေးတာကို ဖြေစမ်း”

ကျွန်တော် မဖြေတတ်။ ဖြေစရာလည်း မရှိ။

နှင်းမြစ်နှာက ဝင်ပြောသည်။

“သူမလိမ့်ဘူး ဘွားဘွား၊ လိမ်တဲ့လူဆို ဘွားဘွားတို့အိမ်ကို သိရမှာပေါ့၊
သူမသိဘူး၊ ဒေါက်တာ ကူရှိတို့ နေနေတဲ့ အိမ်ကို အရင်သွားတာ၊ အဲဒီမှာ
မတွေ့လို့ နှင်းတို့အိမ် ဝင်စုစမ်းလို့ နှင်းလိုက်ပို့တာ၊ သူ သူ ကျောင်းသားလေးပါ၊
အစစ်ပါ သူ မလိမ့်ဘူး”

“တိတ်စမ်း နှင်းမြစ်နှာ၊ နှင့်ကို ငါ မမေးဘူးလေ၊ ဟေ့ သူငယ်ဖြေစမ်း၊
မင်းကို ဘယ်သူက လိမ်ခိုင်းလိုက်သလဲ”

ကျွန်တော်က ငိုက်ထားသောခေါင်းကို မေ့လိုက်သည်။ တော်လောက်ပြီ
ထင်ပါသည်။ ာတ်လမ်းလည်း ပြီးခဲ့ပြီ ထင်သည်။

အဘွားကြီးကိုကြည့်ပြီး တည်ကြည့်စွာ ပြောမိသည်။

“ကျွန်တော့ကို ဘယ်သူမှ လိမ်မခိုင်းဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ဒီလောကမှာ ကျွန်တော့ကို လိမ်ခိုင်းနိုင်တဲ့လူ မရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
လိမ်တာကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော့မေမေလည်း မကြိုက်ဘူး၊ မေမေက
သစ္စာလို့ ခေါ်တယ်၊ သစ္စာရှိရင် ဘာကိုမှ ကြောက်ဖို့ မလိုဘူးတဲ့”

မေမေအကြောင်း ပြောတော့ ကျွန်တော်ရင် ပြန်ဆိုလာခဲ့သည်။ မျက်ရည်
များလည်း စို့လာသည်။

“ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး၊ ဘာကိုမှ မကြောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်
အခု ဒီလာတာလဲလေ မေမေစကားကို နားထောင်တာ၊ မေမေ သေခါနီး
ပေးသွားတဲ့အမိန့်ကို ကျွန်တော်နားထောင်တာ၊ ခုတော့ ပြီးသွားပါပြီ”

ကျွန်တော်က နေရာမှထသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော့ကို ဆွဲထားသူက အန်တိ တင့်တင့်။

“ကလေးရယ်၊ နေပါဦး၊ အန်တိ ပြောဦးမယ်”

အန်တိတင့်တင့်၏ မျက်လုံးတွေတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။ မျက်ရည် ဝဲလျက်က ကျွန်တော့ကို ချွော့မောသည့်ဟန် အန်တိတင့်တင့်က ပြီးပြ နေရာသည်။

“အို...”

နှင်းမြစ်နှာက အလန့်တွေားလေး အော်သည်။

သူ လက်ညိုးလေးကလည်း အန်တိတင့်တင့်မျက်နှာကို ထိုးပြထား၏။

“ပါးချိုင့်လေး၊ အန်တိတင့်တင့်မျက်နှာမှာ ပါးချိုင့်လေး နှစ်ခုရှိတယ်၊ သူ့မှာလဲရှိတယ်၊ နှင်းတွေ့တယ်၊ နိုင် ပြီးစမ်း၊ အန်တိတင့်တင့်ကို ပြီးပြလိုက် စမ်းပါ”

အန်တိ တင့်တင့်၏ မျက်နှာကို ကျွန်တော် ကြည့်သည်။ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ခု ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ သို့...အန်တိ တင့်တင့်မျက်နှာက ကြည့်လေလေ မေ့မေ့မျက်နှာနှင့် တူလာလေလေ။

နှင်းမြစ်နှာ ခိုင်း၍တော့ မဟုတ်ပါ။ ကြင်နာသော မေမေနှင့်တူသည့် မျက်ရည်ဝဲ နေသူ ဤအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ရမည်။ သို့ ပြီး၍ သာပင် ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ရမည်။

ကျွန်တော့ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ လျှော့ဖြေဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိသည်။ လျှော့ပါစေ။ လျှော့ချင်၍ လျှော့သည်ကို ကျွန်တော်မတားနိုင်ပါ။ ပါးပြင်ဆီ စီးကျချင်လည်း ကျ ဘာဖြစ်သနည်း။

အို မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် နောက်ဆုံးဖြစ်သော အပြီးပြီးပြနေသော မေမေကို သည်လိုပင် ကျွန်တော် ပြန်ပြီးရခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော့။

မျက်ရည်ဝဲသော အန်တိတင့်တင့်ကို ကျွန်တော်ပြီး၍ နှုတ်ဆက်သည်။

အန်တိတင့်တင့်၏ လက်နှစ်ဖက်က ကျွန်တော့ပုံးပေါ်ကျလာသည်။

သူ့မျက်နှာလှလှက ကျွန်တော့ မျက်နှာပေါ် စီးမိုးလျက် ကြည့်နေသည်။

နောက်တစ်ခက်၌ အန်တိတင့်တင့်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒုးထောက် ထိုင်ကျ သွားသည်။ သူ့ကိုယ် အလေးချိန်ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကြမ်းပြင် ပေါ်သို့ ထိုင်ကျ သည်။

ကျွန်တော်ကိုမွေ့ဖက်ပြီး အန်တိတင့်တင့်ဝို့နေသည်။ အန်တိတင့်တင့် ငါတော့ ကျွန်တော်ပါ ရောင့်နေမိပါပကော့။

“တင့်တင့် ညည်းက ဘာဖြစ်ရတာလဲ”

အဘွားကြီးက အနိုင် မားမားလာရပ်ပြီး အန်တိတင့်တင့်နှင့် ဂျာန်တော်
ကို ငံ့ကြည့်နေသည်။

ဂျာန်တော်ကို တင်းအောင် ပွဲဖက်ရင်း ဂျာန်တော်မျက်နှာနှင့် သူ့မျက်နှာ
ကို ကပ်ထားလျက် အန်တိတင့်တင့်က အဘွားကြီးကို မော်ကြည့်နေသည်။
ဂျာန်တော်ကလည်း အန်တိတင့်တင့်ကို ပြန်ဖက်ရင်းက အဘွားကြီးကို အန်တိ
တင့်တင့်နည်းတူ ပြန်မေ့ကြည့်နေမိမ်း။

ကြမ်းပြင်သို့ ဂျာန်တော်က ထိုင်ကျသွားစဉ် ဂျာန်တော်လွယ်အိတ်
သည်လည်း ပခံးမှ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ဂျာန်တော်ပိုက်ထားသော ကတ္တိပါဝိတ်နှင့်
လိပ်ထားသော အလိပ်လည်း ကြမ်းပြင်သို့လွတ်ကျခဲ့သည်။

အဘွားကြီးက ဂျာန်တော်တို့ဆီမှ မျက်စိလွှဲပြီး ဂျာန်တော်ပစ္စည်းလေး
တွေဆီ ကြည့်သည်။

ခဏတွင် အဘွားကြီးလည်း ကြမ်းပြင်သို့ ဒုးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

သူက ချည်ထားသော ကြီးစတို့ကို ကျင်လည်သွက်လက်စွာနှင့် ဖြော်
ကတ္တိပါစကို ခွာသည်။

အတွင်းမှ ရွှေဝါရောင်ရင့်ရင့် ပတ္တလားဆံများ ပေါ်လာသည်။

အဘွားကြီးက သွက်လက်စွာဖြင့် ဘယ်ဘက်ဆုံးမှ ပတ္တလားဆံပြားကြီး၏
ကျေဘာက်အသားကိုကြည့်သည်။

သံ...။

အနိုင်ရောင်ဖြင့် ရေးထားသည့် တစ်လုံးတည်းသော စာလုံးက ပေါ်လာ
သည်။

ကြမ်းပြင်ဗျာဗျာဗျာဗျာ အဘွားကြီးက မတုန်မလူပ်ရှိနေသည်။

ခဏအ~~ကြာ~~တွင်ကား အဘွားကြီးထံမှ ဘာသံမျှ မထွက်လာသော်လည်း
သူ့ကိုယ်က လူပ်နေသည်။

ဂျာန်တော်က ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်မေ့ပြီး အဘွားကြီးကို ကြည့်နေမိသည်။

နှင့်မြစ်နွှာကလည်း ဂျာန်တော်အနိုင်း၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဂျာန်တော်လက်ကို
သူ့လက်လေးနှင့်ကိုင်၍ တိုးတိုးပြော၏။

“ဘွားဘွားကြီး ငိုင်နေတယ်”

နှင့်မြစ်နွှာ။ ဂျာန်တော်နှင့် အန်တိတင့်တင့်တို့သည် တစ်ဦး လက်တွေ

တစ်ဦးဆုပ်ကိုင်ရင်းက ဘွားဘွားကြီးကို ကြောင်ကြည့်နေမိကဲသည်။
ဘွားဘွားကြီး အသံက ထွက်လာသည်။
“သမီးမိုက်ရယ်၊ အပြီးသတ်ကျတော့ ညည်းက ဒီပစ္စည်း ငါဆီပြန်ပို့
တယ်ပေါ့”

ဘွားဘွားကြီးက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တစ်ဦးတည်းစကားပြောနေ၏။
“ညည်း သစ္စာကြီးတယ်၊ အိမ်က ဘာပစ္စည်းမှ အဖိုးတန် ယူမသွားဘူး၊
အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဆင်းသွားတယ်၊ ဒီပစ္စည်းကိုပဲ ညည်း ယူသွား
တယ်၊ ညည်း စိတ်ကူးယဉ်တယ်။”

ဘွားဘွားကြီးအသံ၌ ဆိုနှင့်နာကျင်မှု ပေါ်လွင်နေ၏။
“ညည်းက ခုလည်း စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နဲ့ လုပ်လိုက်ပြန်ပြပေါ့၊ ညည်းတော့
ပြန်မလာဘူး မာနခဲ့မရယ်၊ ဒီပစ္စည်းတော့ ပြန်ပို့လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ညည်းသား၊
ငါမြေးလေးကိုလည်း ငါဆီလွှတ်လိုက်တယ်ပေါ့၊ ညည်း ညည်း တတ်နိုင်တယ်”

ဘွားဘွားကြီးက ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။
“မင်းက ငါမြေးဆိုတော့ ဒါကို တီးတတ်သလား”
ကျွန်တော် ခေါင်းညီတ်ပြမိ၏။
“တင့်တင့် လိုက်ခဲ့စမ်း”

ဘွားဘွားကြီးက အန်တီတင့်တင့်ကိုခေါ်ပြီး အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွား၏။
နှင့်မြစ်နှာက ကျွန်တော်ကို တိုးတိုးလေးပြော၏။
“နိုင် အားမငယ်နဲ့နော်၊ သူက ခုနင်က နိုင်ကို ငါမြေးလို့ ခေါ်သွားပြီ”
ကျွန်တော်က ခေါင်းညီတ်ပြမိသည်။ ဘာကြောင့်မသို့၊ ယခု ကျွန်တော်ရင်
က တည်ြိမ်နေသည်။

ဘွားဘွားကြီးနှင့် အန်တီတင့်တင့်တို့က ခံညားလှပသည် ကျွန်းသား
ပတ္တလားအိမ်ကြီးတစ်ခုကို မ၍ ယူလာကြသည်။

ပတ္တလားဆံများကို ပတ္တလားအိမ်၌ ဘွားဘွားကြီးပင် ကျင်လည်စွာ
တပ်ဆင်ခင်းသည်။

အားလုံးပြီးမှ လက်ခတ်လေးနှစ်ခုကို ကျွန်တော်အား ပေးသည်။
ပတ္တလားနောက်၌ ကျွန်တော်က ကျကျနာန တင်ပျဉ်ခွေထိုင်သည်။
လက်နွေးအောင် ခေတ္တအသံစမ်းပြီးမှ ကျွန်တော်က မေးသည်။
“ကျွန်တော် ဘာတီးရမလဲဘွားဘွား”

“ကြိုက်တာတီးပါ”

“ကျွန်တော် မေမေအကြိုက်ဆုံး သီချင်းကို တီးပြုမယ်နော်၊ ဟေမေဝေဆာ ဆိုတဲ့ ပတ်ပျိုးကလေး၊ မင်းကြီးကတော်ခင်းဆုံး ရေးတာတဲ့၊ တောင်ကြီးမြို့ကို လွမ်းတိုင်း မေမေဆိုတီးပြုတယ်။”

ကျွန်တော်က ပတ်ပျိုးခံကို စတီးသည်။ စည်းနှင့်ဝါးကိုကိုင်လျက် ဘွားဘွားကြီးက ကျွန်တော့အနီးတွင် ထိုင်နေသည်။

“ဟေမာ ဝေဆာ ဘွေးခုံမြို့၏၊ တောတောင်ကို အိုင်ထုံးအင်၊ ကျောက်စက်ကယ် ရေတံခွန်က၊ လျှော့သွယ်ကျဆင်း”

စည်းနှင့်ဝါးကိုင်မြို့း ဘွားဘွားကြီးကဟုတ်တိပတ်တို့ကြီး လိုက်ဆိုနေသည်။

ဘွားဘွားကြီး၏ အသံမှာ မကြည်မလင်တော့ပါ။ သို့ရာတွင် စည်းဝါးနိုင်မြို့း အဆိုပိုင်သောကြောင့် နားထောင်ကောင်းသည်။ ဘွားဘွားကြီး ဆိုနေဟန်မှာကလည်း ခံစားချက်အပြည့်ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်က အားလုံးကို မေ့သွားသည်။ စိုးရိမ်ရသော အချိန်များ။ ပူဇေားရသော အခါများ။ ပင်ပန်းရသော အခါများ နေရှစ်မြို့။

“ဖန်ခါ သံသာဉ်း၊ ချစ်တင်းခေါ်တ ငုက်မောင်နှံ၊ သွင် လေချို့ နေညိုချမ်း၊ သိုက်နန်းပေါ်မြင့်၊ ရွှေပြည်တော်ပြန်၊ လွမ်းစေဖို့ဖန်”

ရွှေပြည်တော်ပြန်။ သော်...ယခု ကျွန်တော့ကိုယ်ကိုလည်း ရွှေပြည်တော်ပြန်ဟု ခေါ်နိုင်ပြီလော်။ ဟေသည် ဘွားဘွားကြီးတို့ အံမ်သည်လည်း ကျွန်တော်၏ သိုက်နန်း ပေါ်မြင့်ဖြစ်ခဲ့လေပြီလော်။

ကျွန်တော့ရှေ့မှ ချောမေသော တင့်တင့်ဆိုသည့် ကျွန်တော့အဒေါ်။ လှပသော ပြာလတ်မလေး နှင့်မြစ်နှာတို့ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်အနှစ်သက်ဆုံး အပိုဒ်ကို ကျွန်တော်က ကြည့်နှုံးသာယာစွာ တီးသည်။

“သစ်ဆန်းစွေးကိုမှာန်မို့၊ သဇ်ကျွန် ပင်ယံမြင့်မှာ၊ ဆင်တော်ရန် လင့် ဪောင်း၊ ထုံကြိုင်ဗုံမြို့၏၊ ခွေယိုင်လျောင်း၊ နဲ့နဲ့နောင်းနောင်း၊ ပျောင်းပျောင်း ခွေယိုင်း၊ ဖူးတံသွယ်လို့၊ နွယ်ယူက်ဆိုင်း၊ ဂနိုင်တောလုံးလန်း၊ တောင်စဉ်နယ်ဝန်းယုံက်တန်း”

သဖြန်နှင့် သီချင်းကို အဆုံးသတ်မြို့း ကျွန်တော်က လက်ခတ်လေးကို ချထားလိုက်သည်။

လူတိုးနစ်ဦးက ငြိမ်နေကြသော်လည်း နှင်းမြစ်နွာက လက်ချပ်လေးတီးပြီး
သာပေး၏။

ကျွန်တော့လက်တစ်ဖက်ကို ဘွားဘွားကြီး၏ လက်တစ်ဖက်က ဆုပ်ကိုင်
လာသည်။

“ဘွားဘွားကြီး သီချင်းမဆိုတာကြာပြီ၊ အင်း...သမီးသွားကတည်းက
ဆယ့်လေးနှစ်ကျော်ပြီထင်ရဲ့၊ ခုတော့ ဖွားဖွားပြန်ဆိုမိပြီ၊ ငါမြေးရယ်၊
လူကလေးရယ်”

ဘွားဘွားကြီး၏ မျက်နှာကို ရှတ်တရက် ကျွန်တော်ကြည့်မိသည်။
ရှတ်တရက်ပင် ကျွန်တော့မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တစ်ပေါက် ခုနှစ်ထွက်ကျ
လာ၏။

သည် မျက်ရည်ပေါက်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။
ကျွန်တော့နားတွင်တော့ စကားတစ်လုံးက ပုံတင်ရှိက်နေ၏။
လူကလေး။
သော်... ဟုတ်သည်။ ဟုတ်တော့ပြီ။
ကျွန်တော်က သစ်ချွောက်မဟုတ်။ လေတိုက်ရာ လွင့်ရမည့်သစ်ချွောက်မဟုတ်။
မဟုတ်တော့။

ကျွန်တော်ကား...

လူကလေး။

*

အခန်း (၆)

ဘွားဘွားကြီးတို့ အိမ်လေးက အရောဘက်သို့ မျက်နှာပြုထားသည်။
အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှ ထွက်ကြည့်လျှင် လက်ယာဘက် စောင်းစောင်း
တောင်တန်းမြင့် ကြီး၏ ထိပ်ချွန်းချွန်းကြီးကို တွေ့ရသည်။

အိမ်လေးက သုံးပင်နှစ်ခန်း အိမ်မျိုးလေးဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ်ရော
အောက်ထပ်ပါ အနံပေနှစ်ဆယ်၊ အလျားပေလေးဆယ်သာရှိသည်။ အမြင့်ကား
အောက်အရပ် နှစ်ထပ် အိမ်များလောက်မမြင့်။ နည်းနည်းပိုပုသည် ထင်ရ၏။

အောက်ထပ်မှကြည့်လျှင် အပေါ်ထပ် ကြမ်းခင်းက ခေါင်းထက် ဘာမျှမမြင့်။
အပေါ်ထပ်ကျတော့လည်း မျက်နှာကြက်က လူကြီးတစ်ယောက်ရပ်လျက်
လက်ဆန့်လိုက်လျှင် တစ်ပေသာသာသာ လွှတ်တော့မည် ထင်သည်။

အိမ်သာ၊ မီးဖို့ချောင်၊ ထမင်းစားခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းတို့က အောက်ထပ်တွင်
ရှိသည်။ အိပ်ခန်းသုံးခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ။

အိမ်ခေါင်းရင်းပိုင်းမှာက ဘိုးဘိုးကြီးအိပ်ခန်းနှင့် ဘွားဘွားကြီး အိပ်ခန်း
ရှိသည်။ ခြေရင်းပိုင်းမှာက အန်တိတင့်တင့်၏အိပ်ခန်း။ ကျွန်တော့အတွက်က
အိပ်ခန်းသီးသန့်မရှိ။

အပေါ်ထပ် အိမ်ရွှေပိုင်းတွင်က ကြမ်းပြင် နေရာလွှတ်များစွာ ရှိသေး
သည်။

အန်တိတင့်တင့်နှင့် ကျွန်တော့တို့က ဗီရိဟောင်းကြီးတစ်လုံးကို မနိုင့်မနင်း
ရွှေကြသည်။ အန်တိတင့်တင့်၏ အခန်းနံရံတစ်ဖက်နှင့် ဆက်လိုက်သောအခါ
ကျွန်တော့အိပ်လျှင် ခေါင်းရင်းဘက်ဖြစ်မည့်ဘက်၌ အကာဖြစ်လာ၏။

“ဗီရိထိပ်ကနေ ဒီဘက်နံရံဆီ ကြိုးသွယ်မယ်၊ နက်ဖြန်ကျမှ ပိတ်စတွေ
ရှာပြီး အန်တိခန်းဆီးအကာလေး ချုပ်ပေးမယ်၊ နိုင့်အတွက် အိပ်ခန်းလေး ဖြစ်သွား
တာပေါ့”

“အို...အိပ်ခန်းမရှိပေမဲ့ ကျွန်တော့ အိပ်တတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်အခန်းလေးဖြစ်မှ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိမယ်၊ ဘွားဘွား
ကြီးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိမှ ကြိုက်ဘာ၊ ဘိုးဘိုးကြီးကိုတောင် ရှုပ်ရှုပ်ပွဲပွဲလုပ်လို့
ခဏခဏဆူတယ်”

“ဘိုးဘိုးက ဘာတွေ ရှုပ်ရှုပ်ပွဲပွဲလုပ်လဲ”

“သူ့ကစားစရာတွေ”

“ဗျာ၊ ဘိုးဘိုးက ကစားစရာတွေရှိတယ်”

“ရှိတယ်၊ ကစားစရာ စာအုပ်တွေကောာ၊ အဲဒါတွေကို ဟိုချိခြုံချ လုပ်ထား
ရင် ဘွားဘွားက ဆူပါလေရော”

“အန်တီ”

“ရှင်...”

“ဘိုးဘိုးက ဘာကစားလ”

“ပြန်လာရင် နိုင် တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အခုလည်း သူသွားကစားနေတာ၊

သွေ့... နိုင်၊ ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ ကစားစရာတွေကို သွားမဆော့နဲ့ နော်၊ ကိုင်တောင် ကိုင် မကြည့်နဲ့၊ မဟုတ်ရင် သူ နိုင်နဲ့ ရန်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ကျွန်တော့စိတ်တွင်း၌ ဘိုးဘိုးကြီးဆိုတာကို ကြောက်ချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား သည်။

“ဘိုးဘိုးကြီးက ဟိုဒင်း...ဆိုး...ဆိုးသလား အန်တီ”

“ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး၊ သူ သဘောကောင်းရင် သိပ်ကောင်းတယ်၊ အော်ပြီဆိုရင်တော့ သူ သိပ်အသံကျယ်တယ်၊ သူ တကယ်ပြန်အော်ရင် ဘွားဘွား ကြီး ပြိုင်မအော်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးက တစ်ခါနစ်ခါပဲ အော်နိုင်တာ၊ ဘွားဘွားကြီးက ဗျွှဲတောက် ဗျွှဲတောက် အရှည်ကြီး လုပ်နိုင်တယ်၊ ခဏခဏ လည်း လုပ်နိုင်တယ်၊ အဲဒါကျတော့ ဘိုးဘိုးကြီး ဘယ်နိုင်မှာလဲ”

ကျွန်တော်က ဓာတ္ထိုင်စဉ်းစားသည်။

“အန်တီ”

“ရှင်...”

“ဖေဖေကလေ မေမေ့ကို မအော်ဘူး၊ မေမေကလည်းလေ ဖေဖေ့ကို ဗျွှဲတောက်ဗျွှဲတောက် မလုပ်ဘူး”

အန်တီ တင့်တင့်က ကျွန်တော့ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်၏။

“အန်တီ ယုံပါတယ်၊ သူတို့ သိပ်...သိပ်ချစ်ကြတယ်”

အန်တီ တင့်တင့်က စကားကို မဆက်ချင်ဟန်ဖြင့် ဓာတ္ထိုင်းနေပြီးမှ “ကဲလာ...ခုတင်သွားသယ်ကြမယ်”ဟုဆိုသည်။

ဖြုတ်ထားသော တစ်ယောက်အိပ် ခုတင် အစိတ်အပိုင်းများကို ကျွန်တော်တို့ တူဝေရီး သယ်ယူတပ်ဆင်ကြသည်။ ခုတင်ဆင်အပြီး၌ အန်တီ တင့်တင့်က ပြောသည်။

“အဲဒါ ညီ...ညီမလေး အိပ်ခဲ့တဲ့ ခုတင်”

“မေမေ ခုတင်”

အန်တီတင့်တင့်က ကျွန်တော့ကို ကြည့်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဗို့ဝို့ဝို့လေး စဉ်းစားသည်။

ဤအိမ်က မေမေမိဘများအိမ်။ သည်အိမ်မှာက မေမေနှင့် ပတ်သက်ဖူး ခဲ့သော ပစ္စည်းများ ကျွန်နေဟန်ရှိသည်။ ယခု မေမေခုတင်။ နောက်...ဘာတွေ ရှိခိုးမည်နည်း။

အန်တီတင့်တင့်၏ လက်များက ကျွန်တော့ပုံးကို ဆုပ်ကိုင်လာသည်။

“အန်တီက မဆင်မခြင်ပြောမိတယ်၊ မေမွေကို သတိရပြီး နိုင် စိတ်ဆင်းရ သွားသလား”

ကျွန်တော်က အန်တီတင့်တင့်၏ စီးမိုးနေသော မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်မိသည်။

ကြည့်လေ အန်တီတင့်တင့်က မေမွေနှင့်တူလေ။ မျက်တောင်ကော့ဝန်းသည့် မျက်သားပြောသော မျက်လုံးများတွင်လည်း မေမွေ၏ ကြင်နာမူမျိုး ကျွန်တော် တွေ့ရသည် ထင်၏။

“မေမွေကို သတိရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီ”

“ဘာလဲနိုင်”

“အန်တီကလေ ...မေမွနဲ့ သိပ်တူတာပဲ၊ ပြီးတော့လဲ”

“ပြီးတော့လဲ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အန်တို့ကိုလေ နိုင် ချစ်တယ်”

အန်တီတင့်တင့်က ကြမ်းပြင်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော့ ကိုယ်ကို သူ့လက်များနှင့်ပတ်၍ ပွေ့ဖက်သည်။

“နိုင့်ကိုလည်း အန်တီချစ်ပါတယ်။ မြင်မြင်ချင်း ချစ်ပါတယ် သားလေးရယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း အန်တီတင့်တင့်ကို တင်းကျပ်အောင် ပြန်ဖက်ထား မိသည်။

အို...စိတ်ချမ်းသာဘိသည်။ သည်လို့ စိတ်ချမ်းသာမူမျိုး တစ်သက်ပြန်ရ တော့မည်ဟု ကျွန်တော်မထင်ခဲ့။ မထင်ခဲ့။

“ကဲ...နိုင်၊ ကျွန်တာ အန်တီ ဆက်လုပ်ထားလိုက်မယ်၊ နိုင်ရောွားချိုးတော့၊ စွဲဖြစ်ပေမဲ့ တောင်ကြီးမှာက နေမဝင်ခင်ရောချိုးမှ ကောင်းတာ၊ ခု နေဝင်ခါနီးပြီ၊ သွား မြန်မြန်ချိုး”

ရေချိုးရန် အောက်ထပ်သို့ ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့သည်။

မိုးဖိုးချောင်တွင်းမှ ဘွားဘွားကြီး ထွက်လာသည်။

“ရေချိုးမလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား”

“နောက်နေ့ဆုံးရင် ဒီထက် စောစောချိုး၊ အအေးမိမယ်၊ ရေကိုလ

မီမဆဲမချိုးနဲ့”

“ဟူတ်ကဲ့”

“စုန်းစုန်းနဲ့ မလောင်းရဘူး၊ ချေးစင်အောင် တွန်းရမယ်၊ လာစမ်းဒီနား”

ကျွန်တော်က ဘွားဘွားကြီး အနီးကပ်သွားသည်။

ဘွားဘွားကြီးက ကျွန်တော် နားရွက်များနောက်ကို စစ်ဆေးသည်။

“ခြေထောက်တွေ ပြစမ်း”

ကျွန်တော်က ခြေထစ်ချောင်းစီ ရွှေထုတ်ပြီး ပြရ၏။

ဘွားဘွားကြီး၏ မျက်နှာတွင် ကျေနပ်ရိပ် ပေါ်လာ၏။

“နားရွက်နောက်မှာ ချေးမရှိရဘူး၊ ခြေဖနောင့်ခွက် ခြေခံတွေမှာလည်း ချေးမရှိရဘူး၊ လက်သည်းခြေသည်းတွေလည်း ညစ်ပတ်မနေရဘူး၊ ကြားလား”

“ဟူတ်ကဲ့ ဘွားဘွား”

“ရေချိုးရင်းချေးတွန်းရင် ခွက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မချုရဘူး၊ ချေးတွန်းထားတဲ့ လက်နဲ့လည်း ရေခွက်ကို ပြန်မကိုင်ရဘူး”

“မေမေကလည်း အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားခုပြာတာ ကျွန်တော် ထပ်မှတ်ထားပါမယ်”

ရေချိုးခန်းတွင်း၌ ကျွန်တော်ရေချိုးသည်။ ဘွားဘွားကြီး ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း ချိုးသည်။

ရေကအေးလှသည်။ န္တဖြစ်လျက်က ကျွန်တော် ဆတ်ဆတ်တုန်ချင် သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ရက် ရေမချိုးခဲ့ရသောကြောင့် အေးစီမံနေသည့်ကြားက ရေချိုး၍ ကောင်းသည်။

ရေချိုးခန်းတွင်းမှာပင် ကိုယ်ကို ရေစင်အောင် သုတ်ပြီး ပြန်ထွက်လာသော အခါ့ဗြာ ကျွန်တော်ကိုယ်မှ နှမ်းနယ်မှုတွေ ပျောက်ပြီး လူမှာ လန်းဆန်းလာ၏။

ကျွန်တော် အဝတ်အစားလဲပြီးသောအချိန့်၌ ကျွန်တော် အိပ်ရာခုတင် လေးကို အန်တိတင်တင့်ခင်းကျင်း၍ ပြီးနေပြီး

ခေါင်းအုံစွပ်ဖြာဖြာ။ အိပ်ရာခင်းဖြာဖြာ။ ဇာခြင်ထောင်ဖြာ။ လေးတွေနှင့် အိပ်ရာလေးက သပ်ရပ်သန်ရှင်းသည်။ စောင်ဝါဝါလေးတစ်ခုကလည်း အိပ်ရာ ခြေရင်းပိုင်း၌ ခေါက်လျက် သပ်သပ်ရပ်ပင် ရှိနေသည်။

“နိုင် မနက်ထပြီးရင်လေ၊ အိပ်ရာလေးက ခုလိုပဲ သပ်သပ်ရပ်လေး

ရှိရမယ်နော်၊ ဘွားဘွားကြီးက ဒီလိုမှကြိုက်တာ၊ အော်...ဟောဒီစားပွဲက အန်တိရော နိုင်ရော သုံးမယ်၊ သူ့ကိုလဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထားရတယ်”

အန်တိတင့်တင့်ကို ဆင်ခြေမပေးဘဲ ကျွန်တော်ခေါင်းညီတ်ပြသည်။ အမှန်က ကျွန်တော့မေမေလည်း စည်းကမ်းကြီးသည်။ ဘာမဆို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိမှု။

သုံးပေ။ နှစ်ပေခန့်ရှိသော စားပွဲလေးက အိမ်ခြေရင်းပိုင်း နံရံပြတင်း နားတွင် ကပ်လျက်ရှိသည်။

ခေါင်းရင်းပိုင်းမှ စားပွဲကြီးတစ်လုံးကို ညွှန်ပြပြီး တင့်တင့်က ပြော၏။

“အဲဒီစားပွဲကြီးက ဘိုးဘိုးကြီးစားပွဲ၊ သူ့ပေါ်က ဟာတွေတော့ သွားမကိုင် နဲ့နော်၊ ဘိုးဘိုးကြီးက နေရင်းထိုင်ရင်း ပစ္စည်းပျောက်နေတတ်တာ”

“စိတ်ချုပါအန်တိ”

“ကဲ...လာ၊ နေလဲဝင်ပြီ၊ ဘိုးဘိုးကြီးလည်း ပြန်လာခါနီးပြီ၊ နိုင် ထမင်း ဆာနေပြီလား”

အမှန်က ကျွန်တော် ဆာနေပြီ။ သို့ရာတွင် ခေါင်းခါရ၏။

“ဘိုးဘိုးကြီး ပြန်ရောက်လို့ ရေချိုးပြီးရင် ထမင်းစားကြမယ်၊ ခုတို့ အောက်ဆင်းမယ်”

ကျွန်တော်တို့ အောက်ရောက်၍ မကြာမိမှာပင် ခြိုံအပြင်ဘက် မာဇား ဖင်မလီယာကား အပြာလေးတစ်စီး ဆိုက်လာ၏။

သော့ကိုယူပြီး အန်တိတင့်တင့်က သွက်သွက်လေး ထွက်သောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း နောက်မှုလိုက်ခဲ့သည်။

နေဝင်းခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ညနေ့၌ အလင်းရောင် ရှိနေသေးသည်။

“အိုကေ...သင့်ခံစွမ်းဖော်သိမ်း၊ ဆီးယူတူမောရှိုး”

“သင့်ခယူ၊ သင့်ခယူ၊ ဆီးယူတူမောရှိလို့၊ ကိုယ့်လူ နက်ဖန်ကျ စောစောနော်၊ ဒီနေ့ထွက်တာ နောက်ကျတယ်၊ နိုင့်(သု)ဂရင်းနဲ့ ရောက်တော့ တွင်း ကောင်းကောင်းမမြင်ချင်တော့ဘူး”

“ကြီးပြီကိုး သူငယ်ချင်းရဲ့၊ ထွင်းကောင်းကောင်း မမြင်တော့တာ ဆန်းသလား၊ အဟတ်ဟတ်...ဟဲ”

“ဟေ့...တို့ မျက်လုံးကောင်းသေးတယ်၊ မှာ်လို့၊ နက်ဖန် စောစောလာ ခဲ့မယ်၊ ဝမ်းနဲ့ဝင်းက စိန်ခေါ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ နက်ဖန် ဖိုးဆမ်းမဲ့”

ဝမ်းအင်န် ဝင်းဗားဆက်စံ လွမ်း အင်န်ဖော်

“အိုကေ၊ လွမ်းအင်န်ဖော်လုပ်သာ မဖြစ်တမ်း ဟုတ်လား”

“မင်း ဘိုးအေမို့လို လွမ်းအင်န်ဖော်ဖြစ်ရမှာလား၊ နိမိတ် မရှိ နမာမရှိ”

“အိုကေ...အိုကေ၊ သင့်ခံစွမ်း အဂိုန်းဖော်သိမ်းမဲ့၊ သင့်ခံစွမ်း ဖော်သလစ်စံ”

ကားတွင်းမှ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် မြေပြင်တွင် ရောက်နေသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်တို့ အက်လိပ်စကားနှင့် မြန်မာစကားရောကာ ကျွန်ုတော် နားမလည်သောအကြောင်းတွေ ပြောနေကြသည်။

ကားတွင် ထိုင်နေသော အဘိုးကြီးကိုတော့ မသိ။ မြေပြင်မှ အဘိုးကြီးကတော့ ကလေးကြီးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

ဝတ်ထားပုံကို ကြည့်ပါ။ ကက်ဦးထုပ်က အနိန့်နှင့် အဖြူကျား။ စပိုရှပ် အကို့က အနိပင်။ အပေါ်မှ ထပ်ဝတ်ထားသော ဂျာကင်အကို့အဝါန်း၏ အိတ်နှင့် ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် အရုပ်ကလေးနှင့် ပန်းပွင့်လေးပါသည်။ ဘောင်းဘီရှည်က အဝါရင်း။ ရှုနေသော ပိုက်လုံးလုံးကြီး၌ တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြင်နေရသော ခါးပတ်က လည်း အနိန့်နှင့် အဝါစင်း။

ဝဝတူတ်တူတ် ကလေးကြီးကို ဘိုလိုဝတ်ပေးထားသည်နှင့် တူနေ၏။

အဘိုးကြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး အက်လိပ်လို တစ်ဝက်၊ မြန်မာလိုတစ်ဝက် နှင်း၍ ကြိုတ်နေကြစဉ် ကားနောက်ခန်း မှန်တံ့ခါးကိုဖွင့်လျက် အန်တီတင့်တင့်က အစိမ်းရောင် အိတ်အရှည်ကြီး တစ်ခုကို မထုတ်ယူသည်။ ထို့နောက် ဖဝါးတွင် သံစွားပါသော ဖိနပ်တစ်ရုံကိုလည်း ယူလိုက်၏။

အိတ်ရှည်ကြီးကို အန်တီတင့်တင့်က ပခုံးတစ်ဖက်၌ လွယ်သည်။ ဖိနပ် နှစ်ခုကိုမှ လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲထား၏။

ကျွန်ုတော်က အန်တီတင့်တင့်အနီး ကပ်သွားသည်။

“အဲဒီအိတ်ကြီးပေး၊ နိုင် လွယ်မယ်”

“အို လေးတယ်၊ နိုင် ကူချင်ရင် ရွှေ့၊ ဘိုးဘိုးကြီး ဖိနပ်ကို ယူခဲ့”

“ဖိနပ်လဲ ယူမယ်၊ အိတ်ကြီးလည်း ထမ်းမယ်”

ဘာကြောင့်မသိုံး၊ အန်တီတင့်တင့်အိတ်ကြီး လွယ်ထားသည်ကို ကျွန်ုတော် မကြိုက်။ စိတ်တွင်း၌ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုတော်က အိတ်ကြီးကို အတင်းလုယူသည်။

“နိုင်...ဖြည်းဖြည်း၊ ပြုတ်ကျွေ့သွားဦးမယ်”

ကျွန်တော်က အိတ်ကြီးကို ပခုံး၌ လွယ်ထမ်းလိုက်၏။ အိတ်ကြီးက အတန်တော့ လေးချင်သား၊ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်နိုင်သည်။

“ပေး၊ နိုင့်ကို ဖိနပ်လည်း ပေးဦး”

“ဟင့်အင်း၊ အဲတာတော့ အန်တီကိုင်ခဲ့မယ်”

“အန်တီကလဲ ပေးပါလို့ဆို”

ကျွန်တော်တို့ တူဝရီး ဤသို့ လုနေကြစဉ် ကားလေးက ထွက်သွား၏။

သူ့ သူငယ်ချင်းကြီးကို လက် ခဏာပြ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အဘိုးကြီးက ကျွန်တော်တို့ဘက် လှည့်သည်။

“ဟဲ...တင့်တင့်၊ ဒီချာတိတ်က ဘယ်ကလဲ”

ကျွန်တော့စိတ်တွင်း၌ အမှတ်မထင်သော စိုးရိမ်စိတ်လေး ပေါ်လာပြန်၏။

အန်တီတင့်တင့်က ဓာတ္တလေး ဆိုင်းနေပြီးနောက် ဖြေ၏။

“သူ့နာမည် နိုင်”

“ငါ နာမည်မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ကလဲလို့ မေးနေတာ”

“ဟိုဒင်း၊ အိမ်က”

“အိမ်က၊ ဘယ်အိမ်ကလဲ”

“ဒီအိမ်က”

“ဘာ...ဒီအိမ်က၊ ငါအိမ်က”

“ဟူတ်တယ်၊ ဖေဖော်အိမ်က၊ သူက ဖေဖော်မြေး”

“ဟေ ငါမြေး”

အဘိုးကြီးက မျက်လုံးကြီးပြားပြီး ကျွန်တော့ကိုတစ်လှည့်၊ အန်တီ တင့်တင့်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေ၏။

“နေပါဦး၊ သူက ငါမြေးဖြစ်ရအောင် နင်က ဘယ်တုန်းက လင်ယူ လိုက်လို့တုန်း”

မနေချင်တော့သောကြောင့် ကျွန်တော်က နေရာမှ ခွာကာ အိမ်ဆီသို့ အမြန်လျှောက်ခဲ့၏။ အိတ်တွင်းမှ တုတ်သံများ ခုန်ဆွဲ ခလောက်ဆံသံ ကြားရ၏။

“ဟ ...ဟ အမယ်လေး၊ ဟေး...ဟေး ငါမြေး အကောင်”

အိမ်ပေါက်ဝမှ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လိမ့်လိမ့်ကွဲကွန့် အဘိုးကြီးက နောက်မှ ပြေးလိုက်လာ၏။

“အမာလေးလေး၊ ဂေါက်အိတ်ထမ်းပြီး မပြေးရဘူးကွဲ၊ ငါတုတ်တွေ

ဂွန်းကုန်မှဖြင့်၊ အံမလေးလေး၊ ငါ့မြေးဆိုတဲ့ အကောင်ရယ်”

အဘိုးကြီးက အိတ်တွင်းမှ တုတ်တံတွေကို ချော်လဲသော ကလေး ဘာဖြစ်သွားသနည်းဟု ရူကြည့်သည့်ဟန် တယ့်တယ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေသည်။

အန်တီတင့်တင့်က မီလိုက်လာပြီး “လာ...နိုင်၊ ဒီကိုယူလာ”ဟု ရေ့ဆောင်ခေါ်ငွေသည်။

စိုးရိမ်သွားသော ကျွန်တော်က ခြေကိုဖျော် ချွဲလေးနင်းပြီး ဖြည့်ဖြည့် လျှောက်လိုက်၏။

ဧည့်ခန်းတစ်ထောင့်၌ စွန်လွှာတ်သော ရှစ်လုံးအရှည်စားကြီးနှင့်တူသည့် စားပွဲစိုင်းစိုင်းတစ်ခုရှိသည်။ ထိပ်ပိတ်အစိုင်းနှင့် အောက်ခံအစိုင်းတို့တွင် အပေါက်လေးတွေရှိသည်။

“နိုင်က အိတ်ကို ကိုင်ထားနော်၊ မလဲစေနဲ့၊ လဲရင် ဘိုးဘိုးကြီး တက်သွားဦးမယ်”

ကျွန်တော်က အိတ်ကို သတိကြီးစွာနှင့် ကိုင်ထားသည်။

အန်တီတင့်တင့်က တုတ်ချောင်းတွေကို ထုတ်ယူပြီးစားပွဲစိုင်းမှ အပေါက် လေးတွေ တွင်းသို့ တစ်ချောင်းစီ သွင်း၏။

ကျွန်တော်က အဘိုးကြီးဆီ ကြည့်၏။ သူက ဆက်တိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် မောမေပန်းပန်းကြီး ထိုင်၍ ကျွန်တော်တို့ တူဝရီးကို မျက်လုံးကြီးများ ပြုးလျက် ကြည့်နေသည်။

ဂေါက်တုတ်တံပေါင်း ဆယ့်လေးချောင်းရှိသည်။ အတိအရှည်ကား မညီကြ။ သံပြားအရွက်ရှိသော တုတ်ပေါင်းက ဆယ့်တစ်ချောင်း။ သစ်သား ဘူကြီးတွေရှိသော တုတ်ပေါင်းက သုံးချောင်း။ သစ်သားဘူကြီးတွေရှိသော တုတ်တံများက ရှည်သည်။ အစက သစ်သားဘူကြီးတွေမှန်း ကျွန်တော်မသိ။ သူတို့တွင် စွပ်ထားသော သားရေတု ခေါင်းဆောင်းအိတ်လေးတွေကို အန်တီ တင့်တင့်က ချွတ်လိုက်မှ မည်းပြောင်နေသော သစ်သားဘူကြီးတွေမှန်းသိသည်။ သားရေတု ခေါင်းဆောင်း အိတ်လေးများတွင် ၁၊ ၃၊ ၄ ဟု နံပါတ်တပ်ထားသည်။

အန်တီတင့်တင့် ပြောခဲ့သော စကားကို သွားသတိရသည်။ သူ့ကစားစရာ များ။ ဘိုးဘိုးကြီး၏ ကစားစရာများ။

ကျွန်တော်တို့တူဝရီးအလုပ်ပြီးချိန်ခြားပင် ဘွားဘွားကြီးက ဧည့်ခန်းတွင်း ဝင်လာသည်။

အဘိုးကြီးက အသံမထွက်ဘဲ လက်ယပ်ပြရှုသာ ခေါ်၏။ ဘွားဘွားကြီးက သူ့အနီးသွားရပ်၏။

“ဘာလဲ”

အဘိုးကြီးဆီမှ အသံထွက်မလာသေး။ ကျွန်တော့ဆီကိုသာ သူ့လက်ညီး ၀၀တုတ်တုတ်ကြီးနှင့် ညွှန်ပြ၏။ နှစ်လုံးဖြစ်နေသော မေးစွဲကြီးနှင့်လည်း ထိုးပြနေ၏။

“သူ့ကို မေးတာလား၊ သူ...နိုင်”

“အာ...သူ့မေကလွှား၊ နာမည် မေးတာ မဟုတ်ဘူး သူ...သူ...ဘယ်သူလဲ”

“ကျူပ်မြေး”

“မင်းမြေး၊ မြတ်စွာဘူရား၊ မင့်မြေးဆိုတော့ ငါမြေးလိုအပိုလိုလိုက်တာပေါ့”

“ရှင့်မြေး မဟုတ်လို့ ကျူပ်က ဘယ်လင် ရှိသေးလို့လဲ”

“အာ အာ မမင်းသုံးရယ်၊ မင်းက ကွက်ကျော် နိုပ်တယ်ကွယ်၊ ငါဘာမှ မစွဲပွဲရသေးပါကလား၊ မင်းမြေး၊ ဒီတော့ ငါမြေး၊ အေး အေး ထားတော့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ ငါဘယ်အချိန်က မြေးရလိုက်တာလဲ”

“ဒီနေ့”

“ဟော”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့၊ ဒီနေ့ပဲ၊ မော်လမြှိုင်က သူရောက်လာတာ”

“မော်လမြှိုင်က ဘယ်သူ့ဆီက”

“ဘယ်သူ့ဆီကမှ မဟုတ်ဘူး”

“မြတ်စွာဘူရား၊ ဘယ်သူ့ဆီကမှ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီစကား ငါဘယ်လိုလုပ် နားလည်ရမလဲ”

ဘွားဘွားကြီးက ရှတ်တရက် မဖြော်။ ကျွန်တော့ဆီကို တစ်ချက်ကြည့်၏။ ထို့နောက်မှ လေးလေးဖြေ၏။

“သမီး သင်းမြတ်မရှိတော့ဘူး”

“သင်းမြတ် သမီး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျူပ်သမီး”

“အား...အား...မင့် သမီး၊ ငါသမီး”

“ပြီးတော့ သူ့ ယောက်ဗျားလည်း မရှိတော့ဘူး”

“အဲ...ငါသမက်”

“ဘာပြောတယ်”

“အယ်...ဟိုဒင်း၊ မထူးတော့ပါဘူးဘွာ၊ မြေးရပြီဆိုတော့ သမီးမှာ
လင်ရှိတာ ဝန်ခံရပြီပေါ့၊ သမီးယောက်ဗျား၊ မြေးရဲ့ အဖောာ သမက်၊ တွေး
ဘယ်လို မှ ခေါ်လို့မရဘူး၊ ဟုတ်ပါစ်”

ဘွားဘွားကြီးက မဖြော မတုန်မလှပ် ရပ်နေ၏။

“အရေးကြီးတာက မင်း ကျေန်ပို့ပဲ၊ မင်း ကျေန်ပ်နေပြီပေါ့”

“ကျုပ် အားလုံး စစ်ဆေးပြီးပြီ၊ ကျုပ် ကျေန်ပ်တယ်၊ ဒါဟာ ကျုပ်မြေး”

“အေး ဒီတော့ တို့လည်း ကျေန်ပ်ပြီ၊ သူ အဲ ငါမြေးဆိုတဲ့ကောင်က
မင့်မြေး၊ ဒီတော့ ငါ့မြေး”

“ကျေန်ပ်ရင် ရေချိုးဖို့ပြင်တော့၊ ကျုပ်တို့ ထမင်းဆာလှပြီ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ”

ဘွားဘွားကြီးက မီးဖို့ချောင်ဆီ ပြန်ထွက်ဘွား၏။

ဘိုးဘိုးကြီးက လျှောထိုးဖိနပ်ကို အိမ်ပြင်တွင် ချွဲတော်လည်း
ခြေထောက်များတွင် စစ်သုံးခြေအိတ်တွေ ရှိနေတုန်း ဖြစ်၏။

သူက ကုန်းပြီး ခြေအိတ်ချွဲတော်ရန် ပြင်သည်။ ကုန်းသော သူ့ခါးကို
သူ့ ပိုက်ကြီးက ခံနေသောကြောင့် သူ့ပါးစပ်မှာ တအင်းအင်း တအဲအဲ အသံထွက်
နေသည်။

ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးကြီးအနီး ဒူးထောက် ထိုင်ချုပြီး ခြေအိတ်တစ်ဖက်
ကို ခွဲချွဲတော်ပေး၏။

“အဲ...”

ကျွန်တော်က နောက်တစ်ဖက်ကို ခွဲချွဲတော်လိုက်ပြန်၏။

“အဲ အဲ ဒီလိုတော့လဲ လွယ်လွယ်လေး”

ဘိုးဘိုးကြီးက ကုလားထိုင်နောက်မှိုတွင် ကျောကပ်လျက် ခြေနှစ်ချောင်း
ဆန့်ထားရင်းက ကျေန်ပ်ဟန်နှင့် ဆို၏။

“နိုင် အမြှေ့ချွဲတော်ပေးပါမယ်၊ စွပ်လဲ စွပ်ပေးပါမယ်”

“နော်း၊ မင်း နာမည် ဘယ်သူ”

“နိုင်”

“မောင်နိုင်ပေါ့”

“ဟုတ်ဘူး ဘိုးဘိုး၊ နိုင် တစ်လုံးတည်း”

“ဘိုးဘိုးကြီး၏ မျက်မှာင် ကြုတ်သွား၏။

“မင်းကို ဒီနာမည် ဘယ်သူပေးလဲ”

“မေမေ”

“သင်းမြတ်က ... သမီးက”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညီတ်ပြ၏။

ဘိုးဘိုးကြီး၏ မျက်နာကြီးမှာ နှစ်းနှစ်းကြီး ဖြစ်သွား၏။

“အဲဒီလိုဆို သမီးက၊ သမီးက ငါ့ကို ... ငါ့ကို မမေ့ဘူး”

“ခင်ဗျာ”

ဘိုးဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ထွက်နေသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးက သူ့ လက်ဖျုတုတ်တုတ်ကြီးများနှင့် သူ့ မျက်လုံးများကို

ပွတ်ပစ်၏။

“အဲဒါ ငါ့နာမည်ဆိုတာ မင်းသီသလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြ၏။

“ငါ့နာမည်လဲ အစက နိုင်၊ မင်းလို တစ်လုံးတည်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊

ဘိုးနိုင်၊ ဘိုးနိုင်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညီတ် ပြပြန်၏။

“မင်း ဘွားအေနဲ့ လက်ထပ်ခါနီးမှ ဖောင်ဆရာက ဘိုးနဲ့နိုင်၊ ကြာသပတေးနဲ့စနေ မတဲ့ရဘူးတဲ့၊ ဓမ္မာဆိုလား၊ မာခဆိုလား ဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ ငါကလည်း နိုင်ဆိုတာကို သိပ်ကြိုက်တယ်၊ အဲဒီ နိုင်နဲ့ပဲ ငါ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားဆိုတာ သီသလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြပြန်၏။

“အား ...ဘယ်သီမလဲ၊ ယူဖရေးတီးစဲနဲ့ တိုက်ဂါးရစ်(စ) မြစ်နှစ်သွယ် ကြားမှာရှိတယ်၊ ဟိုး ရှေးရှေး၊ ဟိုး အဝေးကြီးထဲက ရှိတဲ့ တိုင်းပြည်၊ အခု အီရတ်လို့ခေါ်တယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညီတ်ပြရပြန်၏။

“အဲ ... ငါပြောတာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ နော်း၊ အဲ ငါကလည်း နိုင်ဆိုတာ သိပ်ကြိုက်တယ်၊ သတို့သမီးလောင်းက ဖောင်ဆရာကို ထောက်ခံတယ်၊ သတို့သမီးလောင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ မင်း သီလား”

ကျွန်တော်က မရဲတရဲနှင့် တိုးတိုးပြောရ၏။

“ဘွားဘွားကြီး”

ဘိုးဘိုးကြီးကလည်း ကျွန်တော့နည်းတူ လေသံကို နိမ့်တိုးတိုး ပြော၏။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဘွားဘွားကြီး မမင်းသုံး သူက၊ နာမည်ပြောင်းပစ်တဲ့၊

ဒါနဲ့ ငါ အတော်စဉ်းစားလိုက်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာရမလဲ၊ သဲကန္တာရထဲမှာ တောင် ခြင်ထောင်ငါးဖမ်းလာတဲ့ကောင်ကု”

ဘိုးဘိုးကြီးက သူ့လက်ညီးကြီး တစ်ချောင်းနှင့် သူ့ခေါင်းကို ထိုးပြနေ၏။

“ငါ စဉ်းစားတော့ အဖြော်ရတယ်၊ နိုင်နဲ့ အခိုပ္ပာယ်တူတူက လွမ်း၊

နိုင်တယ်ဆိုတာက လွမ်းပစ်လိုက်တာ၊ ယူဆီး၊ လွမ်းတယ်ဆိုတာကလဲ နိုင်ပစ် လိုက်တာ၊ သက်စ်သွိုင်း၊ ဒါနဲ့ ငါ့နာမည်ကို ဘိုးနိုင်ကနေ ဘိုးလွမ်းလို့ ပြင်ပစ် လိုက်တယ်၊ ယူဆီး”

ကျွန်တော်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညီတပြ၏။

“နောင်း၊ အဘိုးနာမည်က လွမ်း၊ မြေး နာမည်က နိုင်၊ လွမ်း အင်နှုန်း၊ နိုင်အင်နှုန်းလွမ်း၊ အိုး ဂျို(ဒို)၊ ဟောဒီဝန်းဒါးယူးလ်”

ဘိုးဘိုးကြီးက ပြီးပြီးကြီးနှင့် ကျွန်တော့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးသည်။

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသောကြောင့် ကျွန်တော်က ကြောင်ကြည့်နေသည်။

“ဒီအိမ်မှာ ယောက်ကျားနှစ်ယောက် ရှိသွားပြီကွာ၊ အဘိုးနဲ့မြေး၊ လွမ်းအင်နှုန်း၊ နိုင်အင်နှုန်းလွမ်း၊ ကမ်းမွန်း၊ ရှိတ်က်ဟင်းဒ်”

ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးကြီး၏ လက်ကို မရဲတရဲ လှမ်းကိုင်ရသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော့လက်ကို ပြန်ကိုင်ပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သကဲ့သို့ အားရပါးရ လှပ်ယမ်းခါ၏။

အိမ်နောက်ဘက်မှ ဘွားဘွားကြီး၏ အော်သံ ထွက်လာသည်။

“ကိုဘိုးလွမ်း၊ ရေမချိုးသေးဘူးလား၊ ရေနွေးတွေ အေးကုန်ရင် ထပ်မံနွေးပေးနိုင်ဘူး”

“အေးအေး... လာပြီဟ၊ လာပြီဟ”

ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော့ကို မျက်စိတစ်ဖက် မိုတ်ပြပြီး နေရာမှ ကွာကွာနှင့် ထပြီး၏။

ယခုအချိန်အထိ ဘေးမှ ြိမ် ရပ်ကြည့်နေသော အန်တီတင့်တင့်၏

လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော်ပခံးပေါ် ရောက်လာ၏။

“နိုင် စာမေးပွဲတစ်ခု အောင်သွားပြီ”

*

အခန်း (၇)

ထိုညက အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စောစော တက်ခဲ့သည်။

လူကြီးတွေ အနားယူရန် မတက်မီ အမှန်က ကျွန်တော် မတက်ပံ့ပါ။
အန်တိတင့်တင့်က သွားနားချေတော့ဟု ဆိုသဖြင့်သာ ကျွန်တော်တက်ခဲ့ဝံ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

အမှန်လည်း ကျွန်တော်နားချင်နေသည်။

ထမင်းတစ်နပ်သာစားခဲ့ရသော ရက်များ ကုန်ဆုံး၍ သည်ညစာထမင်းကို
ကျွန်တော် မြိုင်ယူက်စွာစားခဲ့သည်။ စားကောင်းလွန်းသောကြောင့် ပါးစပ်ကို
ရပ်ထား၍ မရ။ အစားကြီးသော ကောင်လေးတစ်ကောင် ရောက်လာပြီဟု
ဘွားဘွားကြီးတို့ထင်မှာကိုလည်း စိုးတော့စိုးသည်။ ထိုကြောင့်လည်း ဟင်းခွက်
ကို တစ်ခါထက် ဆက်မနှိုက်ဘဲ ထမင်းကိုသာ ဖိစားသည်။ ကျွန်တော် ဟင်းခွက်
မနှိုက်ရမှန်း သိသောအခါ ကျွန်တော်ပန်းကန်တွင်း ဟင်းဖတ်နှင့် ဟင်းရည်
နည်းသွားတိုင်း ဘွားဘွားကြီးက ထပ်ထည့်ပေးသည်။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ ကျွန်တော်ဗိုက်မှာ လေးပြီး မျက်လုံးများက
မေးချင်လာသည်။ ခရီးပန်းထားသောကြောင့် လူကလည်း နွမ်းနေ၏။

အန်တိတင့်တင့်က နားခိုင်းသောအခါ ကျွန်တော် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့
ဘဲ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ မီးဖွင့်မထား၊ မီးခလုတ်ရှိရာကို သိသော်လည်း
ကျွန်တော် မဖွင့်။ ဖွင့်ရန်လည်း မလို။

နွှေ့ခြီး၏ လရောင်က အိမ်တွင်းသို့ အေးမြစာ ထိုးဝင်လာနေသည်။

လရောင်လျှံပက်လာနေသောကြောင့် ကျွန်တော် ခုတင်လေးမှ ခြင်ထောင်
နှင့် အိပ်ရာခင်းဖြူဖြူတို့က ဖွေးဖွေးထင်နေသည်။

အိပ်ရာသည် နားနေအိပ်စက်ရန် ကျွန်တော်ကို ဖိတ်ခေါ်သည်။

အိပ်ရုလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ကြည့်နဲ့ချမ်းသာစွာ ကျွန်တော် တွေးမိ
သည်။

အိမ်...။ အိမ်ဆိုသည်က နေထိုင်ရန်။ နားနေရန်။ အိပ်စက်ရန်။

လူမှာက အိမ်ရှုရမည်။ အိမ်ရှုမှ လူဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် နေစရာ၊ နားစရာ
မရှိ။ သစ်ရွက်လို့။ လေတိုက်ရာ လွင့်ရသဖြင့် သစ်ရွက်လို့။

မော်လမြိုင်နေစတ်က ကျွန်တော့သူငယ်ချင်း ခရစ်ယာန် ကျောင်းသားများ
ဆိုသော ဓမ္မတေး တစ်ပိုင်းတစ်စ ကျွန်တော် သတိရသည်။

“မြေဇွေးမှာ တွင်းရှိသည်”

ဟုတ်သည်။ မြေဇွေးမှာပင် နေစရာတွင်းရှိသည်။ ငှက်ကလေးများမှာ
လည်း အသိုက်ရှိသည်။

“ကျွန်ပိစိတ်တွင်း၌ ကိန်းဝပ်တော်မူပါ၊ ကိုယ်တော်ဖို့ အသင့် ပြင်ဆင်ပြီး”

ခရစ်တော် သခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့ပြီး မိခင်တို့၏
နှလုံးသား ကို သန့်စင်အောင် ပြုထားလျက် ကိုယ်တော် စံကိန်းတော်မူပါရန်
ဆုတောင်းခြင်း ဟု ကျွန်တော့သူငယ်ချင်းများက ရှင်းပြကြသည်။

ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဤခရစ်ယာန်
ဓမ္မသီချင်းလေးကို ကြိုက်သည်။

ခရစ်တော် သခင်က မေတ္တာရှင်း။ ကရာဏာရှင်း။ ကယ်တင်ရှင်း။

ဤကဲ့သို့သော အရှင်မြတ်သည် သန့်ရှင်းသော၊ ဖြေစွင်သော၊ ယဉ်ကျေး
သော၊ မြင့်မြတ်သော နှလုံးသားမျိုး၌ ကိန်းဝပ်လိမ့်မည်။

ကျွန်တော်၌ အိပ်ချင်စိတ်များ ခေတ္တပျောက်သွား၏။

ကျွန်တော်က အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာဦး၌ ဘုရားစင် ဘုရားခန်းရှိသည်။ ဘုရားကျောင်း
ဆောင်တွင်းမှာက လျှပ်စစ်မီးသီးလေးတစ်လုံး ပူဇော်ထားသည်။

ကျွန်တော်က ဘုရားရှိခိုးသည်။

ဘုရားရှိခိုးအဆုံး၌ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက မေမေသင်ပေးခဲ့သော
ဒေါင်းမင်း ပရိတ်ခေါ် မောရသုတ်ကို ရွှေတ်သည်။

အနက် အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ကျွန်တော် အလွတ်ရသည်။

နေထွက်ချိန်တွင် အလောင်းတော် ဒေါင်းမင်းသည် နေမင်း၏ ဂုဏ်ကို
အောက်မေ့ပြီး နေမင်းကြီးကို ရှိခိုးသည်။ ဘုရားဂုဏ်၊ တရားဂုဏ်၊ သံယူဂုဏ်

ကိုလည်း အောက်မွှဲပြီး ဘုရား၊ တရား၊ သံယာကိုလည်း ရှိခိုးသည်။ နေဝင်ချိန်မှာ
လည်း သည်အတိုင်း။

ယခုကဲ့...။ နေဝင်ချိန်။

ဣတိ၊ ဤသို့။ သောမောရော၊ ထိဘုရားအလောင်း ရွှေဒေါင်းသည်
ကူမံ ပရိတ္တာ၊ ဤအပေါတယံ အစခံလျက် ပြဟ္မနန်တည်းဟူသော ပရိတ်တော်
အရုံအတားကို။ ကတွာ၊ ပြု၍၊ ဝါသံ၊ မွေ့လျော်ကိန်းစက် အိပ်တန်းတက်ခြင်း
တည်းဟူသော သစ်ခက်နန်းစံနေခြင်းကို။ ကုပ္ပါယို၊ ပြုတော်မူလေပြီ”

ပရိတ်တော်အဆုံး၌ ကျွန်တော်သည် နေရာမှမထမိုးသေးဘဲ ဌိမ်လျက်
ထိုင်နေသည်။

ကျွန်တော်က မျက်စိများကို မိုတ်ထားသည်။

မျက်စိများကို မိုတ်ထားသော်လည်း စိတ်တွင်းမှာကတော့ မြင်နေရသည်။

ဖုံလုံးကြီးတွေ တထောင်းထောင်း တလိပ်လိပ်ထနေသော နွော်
လယ်ကွင်းများ။

အချက်ကြွေ့၍ အရှိုးတွေ ကျွန်တော့ နွော်လုံးသစ်ပင်များ။

ဖြူမှုန်သော လဟာပြင်ဗြာဗြာမှာ လွင့်မျောနေသော ရွက်ဝါများ။

စစ်တောင်းတံတားကြီးနှင့် ရေနည်းသော မြစ်။

သော် ...ဘဝသံသရာ တံတားနှင့် မြင့်မားပြာမောင်သော
တောင်တန်းကြီး များ။

ရွှေလုံး၊ ပတ္တမြားလုံးတို့ တောက်ညီးသည် ပန်းချိမ်းလုံးကြီးနှင့် တူသော
တောင်ပေါ်တော့များ။

နောက် ထင်းရှုံးတော့နှင့် လုပ်သော ပန်းမြှုံးတော်။

ကျွန်တော့ရင်မှာ ဌိမ်းချမ်းနေသည်။ ကျွန်တော် မြင်နေသော
တောတောင် ရေမြေ အရိပ်များလည်း ပျောက်သွားသည်။

လင်းလင်းလဲ့လဲ့ အရောင်လေး တစ်ခုသာ ကျွန်တော် မြင်ရသည်။

အဲသည်ဟာက ကျွန်တော့စိတ်ဆိုတာလား။ ကျွန်တော့အသက်ဆိုတာ
လား။ ကျွန်တော့နှင့်သား ဆိုတာလား။

ဝန်းပတ်နေသော အပေါ်လွှာက မှန်သားလေးကဲ့သို့ မာမာလဲ့လဲ့
ကြည်ကြည်လေး။

အတွင်းသားက စုစုစည်းစည်း နှုံးနှုံးညံ့ညံ့ အေးအေးဌ်မြို့မြို့။

သြော...အသက်ရှူ့နေရသည်ကပင် ဌီမံးအေးချမ်းသာနေသည်။

ကျွန်တော်က ဖြည်းညင်းစွာနေရာမှ ထလိုက်သည်။

အမှတ်မထင် ဝရန်တ္ထု ရပ်မိ၏။

အို...။

မျက်စောင်းထိုးရှိ အိမ်ဝရန်တာမှ ဘုရားခန်းဆီမှာလည်း မီးလင်းနေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်တည်း ဘုရားရှိခါးနေသည်နှင့် တူသည်။

လရောင်း၌ သာမောလှပနေသော ညကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိစော်

ဖြာဖြာသဏ္ဌာန်လေးတစ်ခုက ဘုရားခန်းမှ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်လိုပင် ဝရန်တာမှာ လာရပ်သည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ ဖြာစင် ကြည်လင်သော လရောင်ကြောင့် ပိုမှတ်မိသည်။

နှင်း...။ နှင်းမြစ်နှုံး...။

နှင်းမြစ်နှုံးကလည်း ကျွန်တော်ကို မြင်သွားပုံးရသည်။

သူက ကျွန်တော်ကို လက်လေးပြ နှုတ်ဆက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

သြော...ကျွန်တော်မှာ သူငယ်ချင်းပင် ရှိနေပြီ။

ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းက မိန်းကလေး။

နှင်းမြစ်နှုံး။ နာမည်လေးက လှသည်။ နာမည်လေးလိုပင် လှသော မိန်းကလေး။

ဟောသည် ပန်းမြှုံးတော်က ကျွန်တော်ဘဝသစ် ပထမဆုံး စကားပြော သော မိန်းကလေး။

နှင်းမြစ်နှုံးက ဝရန်တာတွင် ခဏသာ ရပ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကို လက်လေးပြ ထပ်မံနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်တွင်းပြန်ဝင်သွားသည်။

ညမှာ လရောင်နှင့် အရိပ်တွေသာ ကျွန်နေသည်။

ထိုစဉ် သူတို့ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

ပိုးစုံနှုံးကြုံးလေးများ။

လရောင်မှာတော့ သူတို့ကို မတွေ့။ အရိပ်ကျရာ တွေမှာတော့ သူတို့ ရှိနေကြသည်။

လင်းတုံး၊ မိုတ်တုံနှင့်။

မြေမှာကပ်၍ လင်းတံ့၊ မိုတ်တံ့ လုပ်နေကြသော ပိုးစုန်းကြားလေးတွေက
အများစု။

တစ်ကောင်တလေက အထက်သို့ မြင့်မြင့်ပုံတက်ပြီးနေသည်။

ကျွန်တော် ကြည့်နေရာမှာ တောင်ချွန်းမြင့်မြင့်ကြီးရှိသည့် ညတွင်ဖြစ်
သောကြောင့် အရိပ်မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် တူနေသည်။

အဲသည် တောင်ချွန်းမြင့်မြင့်ကြီး အပေါ်မှာက ကောင်းကင်ပြာဟာကြီး။

တောင်ချွန်းထိပ်တည့်တည့် ကောင်းကင်ပြာတွင် ကြယ်လေး တစ်လုံးက
လည်းမိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ်နှင့် မျက်တောင် ခတ်ပြနေသည်။

ကျွန်တော်က ပိုးစုန်းကြားလေးများကို ပြန်ကြည့်သည်။

ပိုးစုန်းကြားလေး တစ်ကောင်က သူများထက်ထူးပြီး အမြင့်ကြီး ပုံတက်
နေ၏။

သူ ဘယ်လောက် အမြင့်အထိ ပုံတက်မည်နည်း။ ပုံတက်နိုင်သနည်း။

ကျွန်တော်သာဆိုလျှင်တော့ တောင်ချွန်းကြီးထိပ်အထိ ပုံတက်မည်။

ဟင့်အင်း...။

မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ်နှင့် မျက်တောင်ခတ်ပြနေသော ကြယ်လေးဆီအထိ
ပုံတက်မည်။

*

အပိုင်း (၂)

ချယ်ရီပွင့်သော အိပ်မက်ည

အခန်း (၈)

“နိုင်...၊ ဘယ်ဘက်လျှောက်ကြည့်ချင်သလဲ”

နှင်းမြစ်န္တာက လူကြီးလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တည်ကြည့်အေးချမ်းစွာ
မေးသည်။

သူနှင့် ကျွန်ုင်တော်က ဤမြို့သို့ ကျွန်ုင်တော်စတင်ရောက်သည့် ညနေ့၌
တောင်ချွန်းမြင့်မြင့်ကြီးကို ကျွန်ုင်တော် မေ့ကြည့် စကားပြောခဲ့သော နေရာလေး
တွင် ရပ်နေကြသည်။

“နိုင် ဘယ်သိမလဲ၊ နှင်း လျှောက်ချင်တဲ့ဘက် လျှောက်လေ”

နှင်းမြစ်န္တာက တောင်ဘက်သို့ချိုးသွားသော ကတ္တရာလမ်းတစ်လျှောက်
ဆီ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟောဒီ ထင်းရူးတော်ကြီးက ဘေးမဲ့တော်စိုင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ လမ်း
ဟိုဘက်က ဝင်းကြီးက အိမ်တော်ဝင်း၊ ဒီလမ်းကနေ သွားရင် တောင်ခြေက
ကပ်ပြီး ဟိုပုံးသွားတဲ့ ကားလမ်းမကြီးဆီ ရောက်တယ်”

“အဲဒီဘက်မှာ ဘာတွေရှိလဲ”

“အမြဲတမ်း ကောလိပ်အဆောက်အအုံကြီး ဆောက်နေတာရှိတယ်၊
ဂေါက်ကွင်းလည်း ရှိတယ်”

“ပန်းတွေ မရှိဘူးလား”

“ဘာတွေ...”

“ဝင်းနေ၊ ထိန်းနေ၊ လှနေတဲ့ ပန်းတွေ”

“အဲဒီဘက်မှာက သစ်ပင်တွေပဲရှိတာ”

ကျွန်ုင်တော်က တောင်ချွန်းကြီးကို မေ့ကြည့်ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြမို၏။

“နိုင်က အဲဒီထိပ်ကို တက်ချင်တာ”

“အိုး ခုချိန်တက်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ထိပ်မရောက်ခင် မိုးချုပ်သွားမှာ”

“အဲဒီကနေ စီးပြီးကြည့်ရရင် ပန်းတွေပွင့်နေတဲ့မြို့က လှမှာပဲ”

“နိုင်က ပန်းတွေပွင့်နေတာပဲ ကြည့်ချင်တာပေါ့”

“အင်း... ကြည့်ချင်တာပေါ့၊ တစ်မြို့လုံး ပန်းတွေပွင့်နေတာ မတွေ့

ဖူးဘူး”

နှင်းမြစ်နွာက ပြီးသည်။

“လာ၊ ဒါဖြင့် မီးတားလမ်းက သွားကြမယ်၊ ကျောက်တစ်လုံးကျတော့

မြို့ကို ကြည့်ပေါ့”

“ဘာလမ်း”

နှင်းမြစ်နွာက တောင်ခြေတောတွင်း ဝင်သွားသော မြေလမ်းကို ဉာဏ်ပြဇား။

“မီးတားလမ်း၊ တောမီးလောင်ရင် တောင်ခြေနဲ့အိမ်တွေဆီ အလွယ်တကူ

ကူးမလာအောင် ခြားထားတဲ့လမ်း၊ အခုံတော့ တချို့က တစ်မျိုး ခေါ်နေကြတယ်”

“ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

နှင်းမြစ်နွာ၏ မျက်နှာလေးက တစ်မျိုးတစ်မည် မချို့မချဉ်လေး
ဖြစ်သွား၏။

“ပြောချင်ပါဘူး၊ ကဲလာ...သွားကြမယ်”

ကျွန်ုတ်တို့သည် တောတွင်းဝင်၍ မီးတားလမ်းအတိုင်း လျှောက်ကြသည်။

လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာက သစ်ပင်များရှိသည်။ အကိုင်းအချက်
များက အုပ်စိုးနေသောကြောင့် လမ်းပေါ်ကို နေရောင်မကျ။

ကျွန်ုတ်က မော်လမြှင့်မှ တောင်ဗိုင်း တောင်တန်းကြီးကို သတိရသည်။
တောင်ဗိုင်း တောင်တန်းကြီးပေါ်သို့ ဝါဆိုပန်းခူး တက်ကြသည်ကို အမှတ်ရသည်။
သို့ရာတွင် တောင်ဗိုင်းတောင်တန်းကြီးက တောင်ခေါင်းတဲ့ ဖြစ်လုန်းပြီ။ ခေါင်း
ပေါ်မှာ အုပ်စိုးနေသော သစ်ပင်ကြီးတွေ ရှားပြီ။ ယခုကဲ့သို့ နွေမှာဆိုလျှင် ချုပ်သာသာ
အပင်တို့က စိမ်းပင် မစိမ်းချင်တော့။

သည်မှာကတော့ သစ်ပင်တွေက မြင့်ပြီး နေပြောက်မထိုး။ တကယ့်တော
ကြီးထဲတွင် လျှောက်နေရသည်။ သို့ရာတွင် သည်တောကြီးက မြို့နှင့်မဝေး။
သစ်ပင်များ ကြားအောက်ရှိ မြို့ကြီးကို ခကာခကာ ပြန်တွေ့နေရသည်။

လမ်းမှာက လူလည်းမပြတ်။ ပြေးလွှားဆော့ကစားသွားနေကြသော
ကလေးအရွယ်များကို မကြာခကာ တွေ့သည်။ လူနွေ့လေးနှင့် တွဲလျှောက်နေကြ

သော လူပို့ အပို့တစ်တွဲစ နှစ်တွဲစကိုလည်း တစ်ခါတစ်ခါ တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော် သဘောကျသည်ကား နှယ်ပင်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ သွယ်၍
ကျေနေသော နှယ်ကြီးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ တစ်ပင်မှ တစ်ပင်ကူးလျက်
ပုံခက်ကဲ့သို့ ညွတ်စိုက်ကျေနေသော နှယ်ကြီးများလည်းရှိသည်။

ပထမတော့ ကျွန်တော်က လူနှေ့လေးနှင့် လျှောက်သည်။ ကျွန်တော့
ဘေးမှ ပြာလတ်မလေးက လူနှေ့ကြီးလေသကိုး။ နောက်တော့ ကျွန်တော်က
နှယ်ပင်ကြီးတွေကို ကြည့်သည်၊ နောက်တစ်ဆင့်ကျတော့ ခို့စီးကြည့်သည်၊
နောက်ဆုံးကျတော့ လွှဲ၍ရသောနှယ်ကို တွေ့လျှင် လွှဲစီးသည်။

နှင့်မြစ်န္တာက လူကြီးလေးကဲ့သို့ ကျွန်တော်လုပ်သည်ကို ဘေးမှ ပြီးပြီး
လေးသာကြည့်နေသည်။ သူကတော့ မဆော့။

သူ့ လူနှေ့ကြောင့် ကျွန်တော် ရှက်ချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။
ကျွန်တော့ ကို မျောက်ရုံးအောင်ဆော့သူဟု နှင့်မြစ်န္တာ ထင်သွားမှာစိုးသည်။

ကျွန်တော်က ဆက်မဆော့တော့ဘဲ လူနှေ့နှင့် ပြန်လျှောက်သည်။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ မြေပြင်မှ နှစ်ပေ သုံးပေကွာအထိ ကျဆင်း
လျက် ဒန်းပမာဖြစ်နေသော နှယ်ကြီးတစ်ခုကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်
ရွယ်တူမရှိတရို့ ကလေးသုံးဦးက နှယ်ကြီးကို ဒန်းစီးသကဲ့သို့ စီးနေကြရာမှ ထပြီး
ရှေ့ဆက်သွားကြသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လူနှေ့ရရ လျှောက်လာကြသော
အတွဲတစ်တွဲကိုလည်း တွေ့ရသည်။

နှယ်ကြီးနားရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က အကြံပြုသည်။

“နှင့်...ဒန်းစီးမလား”

“အိုး...ဘယ်သူက လွှဲပေးမှာလဲ”

“နိုင် လွှဲပေးမှာပေါ့”

နှင့်မြစ်န္တာက တစ်ချက် တွေ့တွေလေးဖြစ်သွားပြီးမှ ပြီး၍ ဆို၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နှင့်က ဒန်းမစီးချင်ပါဘူး၊ လမ်းလျှောက်ရတာပဲ
သဘောကျေနေတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် မှ လာသော အတွဲနှင့်
ရင်ဆိုင်တွေ့ဖြစ် ကြပြီး ဆက်လျှောက်သည်။

အတန်လှမ်းခဲ့ကြပြီးမှ နှင့်မြစ်န္တာက နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီးပြော၏။

“မြင်လား”

ကျွန်တော်လည်း နောက်သို့ လူည့်ကြည်၏။

အပိုမလေးက ဒန်းပမာဖြစ်နေသော နှယ်ပေါ်တွင် နေသည်။ လူပို့ကောင် လေးက ဖြည်းဖြည်းလွှဲပေးနေ၏။

“အဲဒါကြောင့် နှင်းရော ဒန်းစီးမလားလို့ နိုင်က မေးတာပေါ့၊ က အခု သူတို့စီးနေပြီ”

“သူတို့က လူပို့နဲ့ အပို့”

“လူပို့နဲ့ အပို့မှ ဒန်းစီးရသလား၊ ခုနှင့်ကကောင်လေး စီးသွားတာ မတွေ့ဘူးလား”

“နှင်းနဲ့ နိုင်က ကလေးလေးတွေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လူပို့ အပို့လည်း မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ဆက်လျှောက်၊ လမ်းလျှောက်မှာ ဆက်လျှောက်၊ ပန်းတွေပွဲ့ နေတာ ကြည့်ချင်တယ်ဆို”

မိုးတားလမ်းလေးက တောင်ကျာ တောတွင်းမှာ ဆင်းသည့်အခါ ဆင်းသည်။ မြင့်တက်သည့်အခါ မြင့်တက်သည်။ အမြှာခွဲပြီး တောင်ပေါ်တက် သွားသည့် လမ်းကတက်သည်။

ရုတ်တရက် လမ်းသည် တောတွင်းမှ ထွက်လိုက်သက္ကာသို့ဖြစ်ပြီး အောက်မြှု မြှုံးက ဘွားဘွားပေါ်လာသည်။

လမ်းဘေး၌ရှိရှိသော ကျောက်ဆောင်မြင့်မြင့်ကြီးတစ်ခုကို နှင်းမြစ်နွာက ပြသည်။ ကျောက်ဆောင်ကြီးထိပ်တွင် စေတီသေးသေးလေးများရှိ၏။

“အဲဒါ ကျောက်တစ်လုံး”

ကျောက်ဆောင်ကြီး၏ အခြေတောင်တောင်း အစပ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ကြသည်။

တောင်ကြီးဟုခေါ်သော ပန်းမြို့တော်ကြီးက အောက်တွင် ပန်းချီကားကြီး တစ်ချပ်ပမာ လှုချင်တိုင်း လှုပြနေသည်။

ကျွန်တော်က နှင်းမြစ်နွာကို စကားမပြောမိ။ မမြင်ရှုံးသော ရှုခင်းကျယ်ကို နှစ်သက်အုံသိစိတ်နှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

အတန်လေးကြာမှ မေးမိသည်။

“ပွင့်နေတဲ့ ပန်းရောင်ပန်းတွေက ဘာလဲ၊ ချယ်ရှိပန်းဆိုတာတွေလား”

“ဟုတ်ဘူး၊ ဒီအချိန် ဘယ်မှာလာ ချယ်ရီပန်း ပွင့်မလဲ၊ ချယ်ရီက ဆောင်းတွင်းမှုပွင့်တာ၊ ဒါတွေက ငါစပ်တွေ၊ ပင့်ခဲ့ကက်ဆီယာလို့ ခေါ်တယ်”

“နိုင် တွေ့ဖူးတဲ့ နာခိုတာက အဝါပဲ၊ ပြီးတော့ အပင်ကနေ ပန်းဆိုင်းကျသလို တွဲလောင်းကျနေတာ”

“ဒီက ငါစပ်တွေကတော့ ပန်းရောင်တွေပဲ၊ ပန်းရောင်မှ အမျိုးမျိုး၊ ပန်းရောင်နှန်လေးတွေရီတယ်၊ ရင့်ရင့်လေးတွေ ရီတယ်၊ ခရမ်းရောင်နဲ့ အနီလည်း ရှုံးသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အများစုက ပန်းရောင်တွေပဲ၊ ဒါကြောင့် ပင့်(ခဲ့)ကက်ဆီယာလို့ ခေါ်ကတာပေါ့”

“အား... အား၊ ပန်းရောင် ကက်ဆီယာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ချယ်ရီကလည်း ပန်းရောင်ပဲ၊ တောင်ကြီးမှာ ချယ်ရီပွင့်တာ သိထားတဲ့ လူတွေက စွဲဒီကို ရောက်လာရင် ပင့်ခဲ့ကက်ဆီယာတွေကို ချယ်ရီထင်တတ်ကြတယ်၊ ချယ်ရီကြားရင် ငါမလား မသိဘူး”

“ဘာပြုလို့”

“ချယ်ရီက ပိုလှတာကိုး”

“ဒ္ဓထက် လှတယ်”

“သိဘူးလေ လူတွေက ချယ်ရီကိုသာ စာဖွဲ့ကြတာ မဟုတ်လား၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာလည်း ပါတယ်၊ သိချင်းတွေလည်း ရီတယ်”

“ပင့်(ခဲ့)ကက်ဆီယာတွေကလည်း လှတာပါပဲ၊ ကိုယ် ကဗျာစပ်တတ်တဲ့ အချိန်ကျမှ ပင့်(ခ)ကက်ဆီယာတွေ အကြောင်း စပ်ပြမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“လှတာကိုး၊ ပြီးတော့ ချယ်ရီကို နိုင် မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ပင့်(ခဲ့)ကက်ဆီယာက နိုင် အရင်ဆုံး တွေ့ဖူးတဲ့ တောင်ကြီးမြို့ကပန်း၊ သိပ်လှတဲ့ပန်း၊ သော်...နော်း၊ တောင်ကြီးမှာ ကိုယ် စတွေ့ရသူကလဲ နှင့်း၊ နှင့်းကလည်း အဲဒီတုန်းက ပန်းရောင်လေးပဲ ဝတ်ထားတယ်၊ ဟုတ်ဘူးလား”

နှင့်းမြစ်နှုံးက ရယ်၍ ခေါင်းညီတ်ပြု၏။

“အဲ...အဲဒီလိုဆိုရင် နိုင် ကဗျာစပ်တတ်ရင် နှင့်ကိုလည်း စပ်လိုက်မယ်၊ တကယ်”

“နှင့်ကို ကဗျာစပ်မယ်၊ ဘယ်လိုစပ်မလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ နောက်တော့ စပ်တတ်သွားမယ် ထင်တာပဲ၊

အဲဒီတော့ စပ်မယ်”

နှင်းမြစန္တာက ရယ်နေပြီး နောက်ကျောာက်မှ တောင်တန်းကြီးဆီသို့
ဆန်ပြု၏။

“အဲဒီ ပန်းလေးတွေလည်း ကြည့်ဦး”

သတိမမူ ဂူမမြင်။ ဤစကားက အလွန်မှန်သည်။

မြို့ပေါ်၌ ပွင့်နေသော ပန်းတွေကိုသာ ကျွန်ုတ်စိတ်စောနေမိသော
ကြောင့် တောင်ပေါ်မှပန်းတွေကို သတိမပြုမိ။

ယခုမှ တောင်ပေါ်တောတွင်းမှ ပန်းတွေကို မြင်ရသည်။ သူတို့ကလည်း
ပန်းနေရာင်။ အဖြူရောင်ဘက် ကဲသည့် ပန်းနေရာင်။ ပွင့်ပြနေသော အပင်လေး
တွေကလည်း မကြီးလှ။ မမြင်လှ။ သော် အချက်ဟူသည်ကိုလည်း မတွေ့ရ။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ပန်းရောင်နှန်လေးတွေပဲ၊ သူတို့က ဘာပန်းလဲ”

“စွဲယ်တော်”

“ဘာ... စွဲယ်တော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ”

“အောက်အရပ်မှာလည်း စွဲယ်တော်ရှိတာပဲ၊ စွဲယ်တော်ပန်းဆိုတာက
အဖြူ”

“သို့ဘူးလေ၊ ခေါ်ကြတာပြောတာ၊ အချို့ကလည်း ဘွဲ့ချဉ်လို့
ခေါ်တယ်တဲ့”

“ဘွဲ့ချဉ်၊ နာမည်ကြီးကလည်း မလှလိုက်တာ”

“ပြုတ်တို့စားရတယ်၊ အချက်နှလေးတွေဆိုရင် ဟင်းချို့ချက်သောက်ရ^၁
တယ်”

“အခု အချက်တွေလဲ မရှိပါလား”

“စွဲမှုံး အကုန်ကြွေပြီလေ”

အချက်ကုန်စင်အောင် ကြွေပြီးသော အပင်တို့ထက် လှလှပပ ပွင့်ပြနေ
သော ပန်းများကို ကျွန်ုတ်က စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

တစ်တောင်ကြောလုံး အနုံပွင့်၍ ပြနေကြလေသည်တကား။

“ဘွဲ့ချဉ်လို့ မခေါ်ချင်ပါဘူး၊ စွဲယ်တော်လို့ပဲ နိုင်က ခေါ်မယ်၊ ပင့်ခဲ့စွဲယ်
တော်ပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”

နှင်းမြစန္တာက ပြီးပြီးလေး ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

“အရွက်တွေလည်း မရှိဘဲ တစ်ပင်လုံး အပွင့်တွေချည်း ပွင့်ပြနေတော့ ဘာနဲ့ တူလဲ၊ သိလား”

“နှင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ”

“နိုင်လည်း ဘယ်သိမလဲ၊ ခုပဲ စိတ်ထဲမှာပေါ်လာတာ”

“စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာတာ”

“အင်း...အဲဒါ ကဗျာဆိုတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ကဗျာ”

“ဥပမာတွေ၊ ဘာတွေခိုင်းတာ ကဗျာပေါ့”

“ဥပမာတွေ၊ ဘာတွေ”

“အင်း နိုင် ဥပမာပြောပြမယ်”

“ဘာ ဥပမာလဲ”

“တစ်ပင်လုံး ပန်းတွေပွင့်နေတာ၊ ဘာမှုမရောဘူး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ပန်းရောင်ပန်းပွင့်လေးတွေ ပွင့်နေတာ”

“ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ပန်းရောင်ပန်းပွင့်တယ်”

“အာ...နှင်းကလဲ၊ ဥပမာပြောတာ”

နှင်းမြစ်န္တာက သဘောမပေါက်ဟန်နှင့် မျက်မှာ်လေး တွန်းပြီး ကျွန်တော့ကို ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းကုတ်မိသည်။ ရင်တွင်း၌ ပေါ်လာသောအရာကို အမို့ပွာယ်ပေါက်အောင် မည်သို့ပြောရပါ။

“ဒီလိုလေ၊ သစ်ပင်မှာ အရွက်မရှိဘူး၊ သူ့တစ်ပင်လုံး အပွင့်ချည်းပဲ၊ အဲဒါကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ပန်းပွင့်နေတယ်လို့ ပြောရင် ရမလား၊ ဟိုဒင်းလေ၊ အကိုက်လည်းပန်းရောင် အပွင့်လေးတွေ၊ ထဘီကလည်း ပန်းရောင် အပွင့်လေး တွေ၊ ဟိုနေ့က နှင်းဝတ်ထားသလိုပေါ့၊ ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပန်းရောင်”

နှင်းမြစ်န္တာက ရယ်သည်။ ရယ်စရာ မဟုတ်သည်ကို ရယ်သောကြောင့် ကျွန်တော်က မကြိုက်။

“နှင်းက ဘာလို့ရယ်တာလဲ”

“ရယ်စရာ ကောင်းတာကိုး”

“ကဗျာဆိုတာကို မရယ်ရဘူး”

“ကဗျာ”

“ခက်တော့တာပဲ၊ ကဗျာတော့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဥပမာ လှတာ တူတာကို ပြောတာ”

နှင့်မြစ်နာဇီးမျက်မှာင်တွန်လေး ဖျောက်သွားသည်။ အပြီးလှလှလေးမှ ကျွန်းနော်။

“အဲဒီလို ဝတ်ထားတော့ နှင့်က လှသလား”

“လှတယ်၊ သိပ်ကို လှတယ်”

“အခု ဒီလို ဝတ်ထားတော့ကော်”

သည် ဉာဏ်မှာတော့ နှင့်မြစ်နာက အပြာန်ရောင်အကြော်နှင့် ထဘီကို ဝတ်ထားသည်။ ပိတ်သားက အပြာန်နှုန်း၊ အပွင့်အခက်လေးတွေက နည်းနည်းလေး သာ ပိုရင့်သည် အပြာန်နှုန်း။

“အခုလဲ လှတာပဲ”

“ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး”

“အင်း ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး”

“အဲဒါ ဘာပန်းလဲသိလား”

“ဘာပြောတာလဲ”

“ပန်းပြာပြာ၊ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ပွင့်တဲ့ ပန်းပြာပြာ”

“နှင့် ဘယ်သိမလဲ”

“နှင့် ပြမယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“လမ်းကျတော့ ပြမယ်လေး၊ ပြန်ကြစိုး”

“ပြန်မယ်၊ အစောကြီးရှိသေးတာ”

“တစ်ပတ်ကြီး ပြန်ရမှာ ကိုယ်တော်၊ နေဝင်သွားလို့ ပန်းတွေ မမြင်ရဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“တစ်ပတ်ကြီး၊ အဲဒါက ဘာပြောတာလဲ”

“မြို့ထဲလမ်းတွေက ပတ်ပြန်မယ်လို့ ပြောတာ”

“မိုးတားလမ်းက မပြန်တော့ဘူးလား”

“ဉာဏ်စောင်းသွားပြီ၊ ပြီတော့ မြို့ထဲကလမ်းတွေကလည်း လှပါတယ်၊ နိုင်လည်း လမ်းတွေသိသွားအောင်”

ကျွန်တော်က အနောက်ဘက်သို့ ကြည့်သည်။

ပန်းတွေ ပွင့်နေသော မြို့အပြင်ကြီးကို ဖြတ်လျက် မြို့အနောက်ဘက်မှ
တောင်တန်းနိမ့်နိမ့်ကို တွေ့ရသည်။

နေလုံးကို မတွေ့ရတော့။ သို့ရာတွင် တောင်တန်းနိမ့် အထက်ကောင်း
ကင်မှာက ပန်းရောင်၊ လိမ္မာ့ရောင်၊ ရွှေရောင်တွေ တောက်နေသေးသည်။

ကျွန်တော်က နှင်းမြစ်န္တာကို ကြည့်သည်။

ဟိုး... ကောင်းကင်ဆီမှုလာသော ရွှေရောင်၊ လိမ္မာ့ရောင်တွေ လာဟပ်
နေ၍လောမသိ။ နှင်းမြစ်န္တာ၏ မျက်နာလေးသာမက တစ်ကိုယ်လုံးက လှနေ
သည်။

ကျွန်တော်က သဘောကျပြီး ရယ်သည်။

“နှင် ဘာရယ်တာလဲ”

“မြို့ထဲက လမ်းတွေမှာလည်း ပန်းတွေရှိတယ်ပေါ့”

“ရှိတယ်”

“မရှိလဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဘာပြုလို့”

“နိုင့်နားမှာ ပန်းရှိတယ်”

“ပန်းရှိတယ်၊ နိုင့်နားမှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့ ပန်းပွင့် ကောင်မလေး”

နှင်းမြစ်န္တာက ပြီးရင်းက ကျွန်တော့ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“နိုင်က နှင်းကိုပဲ မြောက်ပြောနေတာပဲ”

“မြောက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“နှို...ဘာလဲ”

“ဥပမာပြောတာ”

“လာပြန်ပြီ ဒီဥပမာ”

ကျောက်တစ်လုံးရှိရာမှနေ တောင်ဆင်ခြေလျှော လမ်းမှာ ကျွန်တော်တို့
အောက်ဆင်းကြသည်။

အစကတော့ လမ်းပြပြီး နှင်းမြစ်န္တာက ရှေ့ဆောင်ဆင်းသည်။ တစ်နေရာ
တွင် နှင်းမြစ်န္တာ ခြေချော်လဲမည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်က သူ့လက်လေးကိုဆွဲပြီး
ထိန်းလိုက်ရ၏။

“နှင်းဖိနပ်လေးက ခံနည်းနည်းမြင့်နေတာကိုး၊ ခြေချောမှာပေါ့”

“အစက တောင်ပေါ် လျှောက်မယ်မှ စိတ်မကူးဘဲဟာကို နိုင်က မီးတားလမ်းမှာ လျှောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ဟင်း”

လမ်းက မဆိုးပါ။ သို့ရာတွင် သဘာဝ တောင်ဆင်းလမ်းလေးဖြစ်သော ကြောင့် သတိထားဆင်းရသော နေရာလေးတွေရှိသည်။ ထိုနေရာလေးတွေ ရောက်လျှင် ကျွန်ုံတော်က အရင်ဆင်းပြီး နှင်းမြစ်နွာကို လက်ကမ်းပေးသည်။ ကျွန်ုံတော်ကမ်းပေးသော လက်ကို ဆုပ်ကိုင်အားပြုပြီး နှင်းမြစ်နွာက ဆင်းစ်။

တောင်အောက်ရောက်၍ မကြာခင် နှင်းမြစ်နွာက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြော၏။

“အဲဒါ ကျားတွင်း”

“ကျားတွင်း ကျားရှိလို့လား”

“ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်၊ ဘယ်ရှိနိုင်ပါမလဲ၊ ဟိုတုန်းကတော့ ရှိမလားမသိဘူး၊ ခုက အိမ်တွေက အများကြီး၊ ဟောဟိုမှာ အဲဒါက အမှတ် (၂) ဧည့်ရိပ်သာ”

မြေမြင့်လေးကို အနည်းငယ် တက်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုံတော်တို့သည် ကတ္တရာလမ်းပေါ် ရောက်လာကြသည်။

“ဧည့်ရိပ်သာဆိုတာ ဘာပြောတာလဲ”

“အစိုးရ အရာရှိတွေ တည်းတာလေ၊ ဟိုနားက အိမ်တော်ကြီးကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“အိမ်တော်ဝင်းလို့ နှင်းပြောတဲ့ထဲက ဗိုလ်လို့ အိမ်ကြီးဟာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ လွတ်လပ်ရေး မရခင်တုန်းက အဲဒီမှာ ရှမ်းပြည်နယ်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ကော်မရှင်နာမင်းကြီးနေတယ်တဲ့၊ လူတွေက ဒါကြောင့် အိမ်တော်လို့ နှုတ်ကျိုးပြီး ခေါ်နေကြတယ်၊ အခုလည်း သူလည်းဧည့်ဂေဟာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြား ကလာတဲ့ ဧည့်သည်တော်ကြီးတွေ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုမှ ထားတာ၊ တရာတယ်သမ္မတကြီး လူလျှောချိလာတုန်းက အဲဒီမှာ တည်းသွားတာ”

“ဟာ...ဒါဖြင့် သိပ်ကောင်းမှာနော်”

“သိပ်ကောင်း ပန်းခြံတွေကလည်း သိပ်လှ”

ကျွန်ုံတော်တို့သည် အမှတ် (၂) ဧည့်ဂေဟာရွှေမှ ဖြတ်လျှောက်လာကြသည်။

အမှတ် (၂) ဧည့်ဂေဟာကတော့ တစ်ထပ်တိုက် ဝါဝါရည်ရည်တစ်ခု

ဖြစ်သည်။

ခြင်း အစပ် တစ်လျှောက်မှ မမြင့်မနိမ့် ပင်လတ်များကို ညွှန်ပြုး
နှင့်မြစ်နှာက ပြောသည်။

“အဲဒါ ချယ်ရိပ်ငွေ့”

“ချယ်ရိပ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ချယ်ရိပ်ငွေ့ ရှားသွားပြီ၊ ခုတ်ကြ ချိုးကြ၊ နှိပ်စက်ကြ
တာကိုး၊ ဒီနားမှာရှိတယ်၊ ကောလိပ် အဆောက်အအုံနားမှာ ရှိတယ်၊ များများ
စားစား လှလှပပ တန်းစီရိနေတာကို ပြောတာ၊ တစ်ပင်ချင်း နှစ်ပင်ချင်းကတော့
ဟိုနားဒီနား ရှိနေသေးတာပဲ”

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ခြတွေတွင်း၌ ပင်မြင့်မြင့်တွေကလည်း ရှိသည်။
ထိုပင်များ ထက်ခြားမှ ပန်းရောင်ပွင့်တွေ ပွင့်နေကြသည်။ ပင့်(ခု)ကက်ဆီယာခေါ်
ပန်းရောင် ငါစပ်များ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုတ် သိနေပြီ။

လမ်းထိပ်ရောက်သောအခါ နှင့်မြစ်နှာက အထက်တန်းကျောင်းကြီး
တစ်ခုကို ပြသည်။

အဲဒါ အမှတ် (၂) အထက်တန်းကျောင်း၊ နှင့် တက်ရင် ဒီကျောင်းတက်
ရမှာ”

“နှင့် တက်ရင်၊ နှင့်ကကော ဒီကျောင်းမတက်ဘူးလား”

“နှင့်တို့ ကျောင်းက ဟိုကျောင်း၊ နှင့်တို့ ဝင့်ဝင့်တို့တက်တာ”

“ဝင့်ဝင့်”

“ဟုတ်တယ်၊ နှင့်ရွှေသူငယ်ချင်း”

ကျွန်ုတ် တက်ရမည်ဆိုသော အထက်တန်းကျောင်းကြီးက
နှစ်ထပ်သစ် သားကျောင်းကြီး ဖြစ်လေသည်။ နှင့်မြစ်နှာ ညွှန်ပြနေသော သူတို့
တက်သည်ဆို သော ကျောင်း၏ အဆောက်အအုံကိုကား ကျွန်ုတ် မမြင်ရ။
မြင်ရသည်ကမူ ခေါင်မိုးချုန်ချုန်နှင့် ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးတစ်ခု။

“အဲဒါက ဟိုဒင်း ချတ်ချိကြီး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အစက စိန့်အင်န်ကျောင်းလို့ခေါ်တယ်၊ အခုတော့
အမှတ်(၃) အထက်တန်းကျောင်းလို့ ခေါ်တယ်”

“နှင့်က နှင့်နဲ့ တစ်ကျောင်းတည်း တက်မှာ”

နှင့်မြစ်နှာက ရယ်၏။

“အဲဒါဆို နိုင် ထဘီလေးဝတ်မှ”

“ဘာပြောတယ်”

“နှင်းတို့ကျောင်းက မိန်းကလေးကျောင်း၊ ယောကုံးလေးဆိုရင် ငါးတန်း အထိပဲထားတာ၊ ငါးတန်းပြီးရင် တွေးကျောင်းကို ပြောင်းရတယ်”

နှင့်မြစ်န္တနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အမှတ် (၁) အထက်တန်းကျောင်းကြီး၏ အရှေ့ဘက်ရှိ လမ်းမှနေချုပ် တောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒီလမ်းက ဇော်ကလမ်းလို့ခေါ်တယ်၊ တည့်တည့်ဆက်လျှောက်သွားရင် နှင့်တို့နေတဲ့ နေရာရောက်သွားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ နှင့်တို့ ရူမျှော်ခင်းလမ်းက ပြန်ကြမယ်”

ကျွန်တော်တို့က ဆုံးလာသော လမ်းမကြီးတစ်ခုအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ ချိုးသည်။ ထို့နောက် ပထမဆုံး ဦးတို့က်လာတွေ့သည် လမ်းတစ်ခုအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်ကြသည်။

“အဲဒါ ရူမျှော်ခင်းလမ်း”

နာမည်နှင့် လိုက်အောင်ပင် လမ်းတစ်လျှောက်က ရူခင်းတွေ လုပသည်။

ခြိုင်းတွေတွင်းက အပင်မြင့်မြင့်တွေတွင် ပန်းရောင်ကက်ဆီယာတွေ ထိန်နေကြသည်။ အနီးကပ်မြင်ရသောအခါမှ ခြားနားမှုလေးတွေကို ကျွန်တော်သတိပြုမိသည်။

အချို့ကက်ဆီယာတွေက ပန်းရောင်ရဲရဲဖြစ်သည်။ အချို့ကတော့ အဖြူဘက် များပြီး ဖျော့သည်။ အချို့ကတော့ ပန်းရောင်လွန်ပြီး နိုချင်သည်။ အချို့က အကိုင်းမှနေ အညာရည်ရည်ထွက်ပြီး ပွင့်ကြသည်။ အချို့ကတော့ အကိုင်းတွင် ကပ်ပြီး ပြတ်သိပ်ပွင့်နေကြသည်။

“နှင်း”

“အင်”

“ဟိုပန်းကကော”

“ဘယ်ပန်းလဲ”

“နှင်းနဲ့တူတဲ့ပန်း”

“နှင်းတဲ့တူတဲ့ပန်း”

“ကြည့် လုပ်ပြီ၊ နှင့်ပဲ ပြောတာပဲ၊ လမ်းကျရင်ပြုမယ်ဆို၊ ခြေဆုံးဆောင်းဆုံး ပွင့်တဲ့ပန်းပြောပေါ်”

“နိုင်က မမွေ့ဘူးပေါ့”

“ဘာလို့ မေ့ရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ကြည့် ဟောဟိုမှာ”

နှင်းမြစ်န္တာက ခြီတစ်ခု၏ ထောင့်မှ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ညွှန်ပြသည်။

“အို”

ကျွန်တော်က အာမဇိုင်တ်သံပြုမိသည်။

အမှန်က နှင်းမြစ်န္တာ ညွှန်ပြေသဲ သူ့ကို ကျွန်တော်မြင်သန့်သည်။ ပင့်(ခါ) ကက်ဆီယာတွေက လွမ်းလွမ်းမိုးမိုး ဆွဲဆောင်နေသောကြောင့် ကျွန်တော် မျက်စိသွေးခဲ့မိသည်နှင့် တူ၏။

သော်...သူ့ အရောင်က လုပင်လုပြားသော်လည်း မပလွှား။ မတောက်
ကြား။

အပြာမှ အပြာနှန်လေး။ အေးကြည်ရှင်းသန့်သည့် အပြာနှန်လေး။ ပွင့်နေသည်ကလည်း ပင်လုံးကျွတ်။ အပွင့်လေးတွေကို ကြည့်ရသည်ကလည်း နန်နယ်နယ်။ ပိုးသားပိတ်ကားပန်းချီမှ ပိုးပွင့် ပိုးလွှာလေးတွေနှင့် တူလှစွာ၏။

သတိမူမိပြန်တော့လည်း ပိုးသားပြာနှင့်တူသော သည်ပန်းချီပင်များကို ဟိုမှာတစ်အုပ်၊ သည်မှာတစ်အုပ် တွေ့ရသည်။

ပင့်ခဲ့ကက်ဆီယာပင်တွေနှင့်ယှဉ်တော့ သူတို့အပင်လေးတွေက နိမ့်သောကြောင့် ဝင့်ဝင့်ကြားကြား မရှိသော သူတို့ကို ကျွန်တော် သတိမပြုမိခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“လှလိုက်တာ နှင်းရယ်၊ ဘာပန်းတွေလဲ”

“ဂျက်ကရင်းဒါး”

“ဘယ်လို့”

“ဂျက်ကရင်းဒါး၊ နှင်းဆီတို့ကတော့ ဒီလိုပဲခေါ်ကြတာပဲ၊ စွဲဆိုရင်ပင့်ခဲ့ကက်ဆီယာတွေ ပွင့်တယ်၊ ဂျက်ကရင်းဒါးတွေ ပွင့်တယ်၊ ဒီလိုပဲပြောကြတယ်၊ ခုတော့ လူတွေက စိန်ပန်းပြာလို့ ခေါ်ကြတယ်”

“စိန်ပန်းပြာ”

“နားလည်တဲ့ လူတွေကတော့ ပြောတာပဲ၊ စိန်ပန်းနဲ့ စိန်ပန်းပြာဟာ ဘယ်လို့မှ မျိုးမတူဘူးတဲ့၊ အရွက်ချင်း ဆင်တာလေးပဲ ရှိတယ်တဲ့၊ ကျွန်တာ

အားလုံး ကွဲပြားတယ်တဲ့”

ကျွန်တော့ မျက်လုံးများက ပင်ခြေရှိ မြေဆီ ရောက်သွားသည်။

မြေပြင်မှာလည်း ဖွင့်စွာပြောလေးတွေ ဖုံးနေသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဉီးနှင်းရယ်၊ အပင်ပေါ်မှာသာ လှတာမဟုတ်ဘူး၊ မြေကြီးပါလှအောင် သူတို့ လွမ်းထားတယ်၊ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ”

“သနားစရာကောင်းတယ်”

“ဟင့်အင်း၊ နော်း၊ စကားတစ်လုံး သတိရပြီ၊ သနားချစ်တဲ့၊ စိန်ပန်းပြောလေးတွေကို နိုင်က သနားချစ်နဲ့ ချစ်လိုက်တာ”

“အို ဘာပြုလို့”

“နှင်းကလဲ နိုင်ပြောရင် ဘာပြုလို့၊ ဘာပြုလိုနဲ့ ဘာလို့မေးနေရတာလဲ”

“နိုင်က စကားအဆန်းတွေ ပြောတာကိုး”

“နိုင်ပြောတာ ဘာဆန်းလိုလဲ၊ စိန်ပန်းပြောလေးတွေက လှတယ်၊ ဒီတော့ ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ မြေပေါ်ကြွကျနေကြတာက သနားဖို့ကောင်းတယ်၊ မြေပေါ် ရောက်တော့လည်း အလှမပျက်ဘူးလေ၊ ဟိုဒင်း...ငိုတာတို့ မဲ့တာတို့လို အရပ်ဆိုး မသွားဘူး၊ လှရက်ပဲ၊ မြေပြင်ကိုတောင် လှအောင် ဆက်လုပ်နေသေးတယ်၊ အဲဒီတော့ ချစ်စရာ သနားစရာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”

နှင်းမြစ်နွားက အသံလေးထွက်အောင် လိုက်လိုက်လဲလဲ ရယ်နေတော့သည်။

သူရယ်သည်ကို မှန်တေတေနှင့် ကြည့်နေသော ကျွန်တော့ကို သတိပြုမိသောအခါကျမှ အရယ်ရပ်သည်။

“နိုင် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ နှင်းရယ်တာက နိုင့်စကားက ရယ်စရာကောင်းလို့ မဟုတ်ဘူး၊ သဘောကျလို့၊ နိုင်ပြောတာကို သဘောကျလို့”

“တကယ်”

“တကယ်ပြောတာ၊ နိုင်ပြောတာက ဝတ္ထုထဲက ပြောသလိုပဲ”

“ဟွန်း လာပြန်ပြီ”

“အဲဒီလိုပြောရင် မကြိုက်ဘူးလား”

နှင်းမြစ်နွားက မျက်လုံးလဲလဲလေးများနှင့် ကျွန်တော့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး မေးနေသည်။

စိန်ပန်းပြာလေးလို လူနေသော သူ့ အသွင်လေးကြောင့် ကျွန်တော့ရင် တွင်းမှ ဒေါသယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်တွေ ပျောက်ပြီးသည်။

နှင်းက သဘောကျလို့ ပြောတာဆိုတော့ နိုင်က ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ဆိုး မလဲ”

“စိတ်မဆိုးနဲ့၊ နှင်းက တကယ် သဘောကျတာ၊ နိုင်နဲ့ လမ်းလျှောက်ရ တာလည်း ပျော်တယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ညာနေတိုင်း လမ်းလျှောက်မယ်လေ”

“တကယ်နော်”

“တကယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဆက်လျှောက်ကြပြန်သည်။

လမ်းဘေးခြံ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို တွေ့ပြန်ရာ နှင်းမြစ်န္တာက ပင်ခြေသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး သစ်သီးလေးတွေ ကောက်ယူ၍ ကျွန်တော့ဆီ ပစ်ပေး၏။

ကျွန်တော်က သစ်သီးလုံးလေးတွေကိုလည်း ကြည့်သည်။ သစ်ပင်ကို လည်းကြည့်သည်။ စောစောက ချယ်ရီပင်နှင့် တူသယောင်ယောင်။

ကျွန်တော်လည်း သစ်ပင်ခြေရင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။

သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် အသီးစိမ်းစိမ်း ဝါဝါညိုညိုနီနီလေးတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိသည်။

နှင်းမြစ်န္တာက သစ်သီးလေးသုံးလုံး ရွှေးကောက်ပြီး ကျွန်တော့ကို ပေး၏။

“လာ...သွားကြမယ်”

လမ်းပေါ်ပြန်ရောက်မှ ကျွန်တော်က မေးသည်။

“အဲဒါ ချယ်ရီသီးလား”

“ဟော...မှားပြန်ပြီ”

“အပင်က ချယ်ရီနဲ့ တူတယ်လေ”

“အင်း... တူသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မတူဘူး၊ ဟောဟိုမှာ ချယ်ရီပင် ယူဉ်ကြည့်”

မနီးမဝေးမှာက ချယ်ရီပင်တစ်ပင်ရှိသည်။

ယူဉ်ကြည့်ပါက အပင်နှစ်ပင်က မတူကြ။ ချယ်ရီပင်၏ အခေါက်မှာရော သည်အပင်၏ အခေါက်မှာရော အကွက်လေးတွေပါသည်။ ချယ်ရီခေါက်က ပိုမို တောက်ပပြီး အကွက်လေးတွေက ပိုလှသည်ဟု ကျွန်တော့စိတ်တွင် ထင်သည်။ ချယ်ရီချက်တွေက ပိုကျဲပြီး အကိုင်းတွေက ပိုစွဲနှောင်းသည်။ သည်အပင်က

အရွက်တွေက ပိုစိမ်းပိုစိတ်ပြီး ပိုအပ်ကောင်းသည်။ ပင်လုံးရော အကိုင်းတွေပါ ပိုတုတ်ခိုင်သည်။

“အဲဒါ ဘာပင်လ”

“ပင်စိမ်းပင်”

“ဟာ...အောက်က ပင်စိမ်းပင်က သေးသေးလေး၊ တစ်တောင်လောက် လေး၊ ဖျော့ဖျော့လေး၊ ဟင်းထဲထည့်ခပ်ရင် ရတယ်၊ အသုပ်ထဲ ထည့်သုပ် ရတယ်”

“အဲဒါက ပင်စိမ်းတစ်မျိုး ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်ုတ်က လက်တွင်းမှ အသီးလေးတွေကို ကြည့်သည်။

“ဒါက ပင်စိမ်းသီး ဟူတ်လား”

“မန်းသီး”

“အန်”

“ပင်စိမ်းသီးတော့ ပင်စိမ်းသီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်ရောက်ရင် မှည့်ပြီး ဖောင်းပြီး ညိုနေတာ၊ အသီးတိုင်း မန်းသီးမဟုတ်ဘူး၊ နှင်းက မန်းသီးရွေးကောက် ပေးဘာ၊ လူများတွေက ကောက်သွားပြနဲ့ တူတယ်၊ သုံးလုံးပဲရှိတယ်”

“အဲဒါ ဘာလုပ်ရလ”

“စားရတယ်”

“တကယ်”

နှင်းမြစ်နွာက ကျွန်ုတ်လက်တွင်းမှ ပင်စိမ်းသီးလေးတစ်လုံးကိုယူ၍ သူ့သွားဖြာဖြာလေးတွေနှင့် ကိုက်စားပြ၏။

ကျွန်ုတ်လည်း လိုက်ကိုက်စားသည်။

အသီးလုံးလေးတွေက လုသာလုသည်။ အလွန်အသားကျစ်၍ မာသည်။

အရသာက ချဉ်ချဉ်ဖန်ဖန် ချို့တို့တို့။

“ကြိုက်လားနိုင်”

“အင်း... တစ်မျိုးပဲ”

“နောက်တော့ ကြိုက်သွားမှာ၊ နိုင့်ကို တောင်ကြီးသားအစစ်ဖြစ်အောင် လုပ်တာ”

“ဘာပြောတယ်”

“ပင်စိမ်းသီးက တောင်ကြီးမှာ နှင်းတို့တွေရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ၊ ကလေးလေး ဘဝကတည်းက ပင်စိမ်းသီးတွေသီးရင် သိပ်ပျော်တာ၊ အသီးစိမ်းလေးတွေက

ပစ်ပေါက်ဆောကစားလို့ရတယ်၊ ဒီအချိန်ကျရင်တော့ မန်းသီး လူရှာစားကြတာ၊
စားနေကျဆိုရင် ကြိုက်တယ်”

ကျွန်တော်သည် ဆီးဖြူသီး စားဖူးသည်။ ဆီးဖြူသီးက စစားစဉ် ချဉ်ဖန်
ခါးသည်။ သို့ရာတွင် စားရင်းက မရပ်ချင်အောင် ကောင်းလာတတ်သည်။

ပင်စိမ်းသီးကလည်း ထို့ အတူ။ စားစဉ် တစ်မျိုးလေး။ အချိုအရသာဇ္ဈာ
ပါသည်ကမူ ထူးကဲ၏။ အသားက အတန်မာသဖြင့် ဝါးရသည်က သွားယား
ချင်သည်။ သို့အောင် ဝါးရင်း အရသာရှိလာသည်။ သွားယားလာသည်ကပင် ခံစား၍
ကောင်းလာ၏။

အတန်ကြာ လျှောက်လာမိကြပြီးသောအခါ ကျွန်တော်က ဝန်ခံ၏။

“နှင်းရေ”

“ဘာလဲနှင့်”

“နှင့် တောင်ကြီးသား ဖြစ်သွားပြီ ထင်တယ်”

“ဘာလို့”

“ပင်စိမ်းသီး ကြိုက်သွားပြီ”

နှင်းမြစ်နွားကလည်း ပင်စိမ်းသီး ဝါးရင်းက ရယ်လျက်ဆို၏။

“နှင့် ငါးဥသီးစားရရင် ပိုသဘောကျသွားမှာ”

“ငါးဥသီး...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘွတ်(ရှု)ဘယ်ရိုလိုခေါ်တယ်၊ ငါးဥလေးတွေ ပြုစုသီးနေ
တာနဲ့တူလို့ ငါးဥသီးလို့ ခေါ်ကြတာ၊ သူတို့ကတော့ ချိုတယ်၊ တကယ့်ကို ချိုတယ်၊
လူကြီးတွေပါ စားတာ”

“ငါးဥသီးတွေက ဘယ်မှာလဲ”

“ချုပ်ငြေးတွေ၊ ဟိုဘက်လွှမ်းစေတီ တောင်ကုန်းဘက်မှာလည်းရှိတယ်၊
ဂေါက်ကွင်းဘက်မှာလည်း ရှိတယ်၊ ခုချိန်က ကောင်းကောင်းမမှည့်သေးဘူး၊
ဖြော်လောက်ဆိုရင် ရွမ်းပြီး မှည့်နေပြီ၊ အတော်ပဲ၊ အဲဒီကျတော့ ဝင့်ဝါတို့ကိုပါ
ခေါ်ပြီး သွားကြမယ်”

“ဝင့်ဝါတို့...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝင်ဝါရယ်၊ သူ့မောင်ဝမ်းကဲ့ ဝင်းကြည်ရယ်”

“နှင်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အစက နှင်းတို့သုံးယောက် ဒီလိုပဲ လျှောက်သွားလျှောက်

ဆော်ကြတာပဲ၊ ဟိုး တောင်ချွန်းကြီးပေါ်အထိ သွားကြတာပဲ”

“အခုတော့ရော...”

“အခုတော့လား၊ လူကြီးတွေက နှင်းတို့ကို ကြီးလာပြီတဲ့လေ၊ အဖော်မကောင်းဘဲနဲ့ လျောက်သွားတာ မကြိုက်ဘူး၊ ဝင်းကြည်ကလည်း သူတစ်ယောက်တည်း မိန့်ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ လျောက်မသွားချင်ဘူးတဲ့၊ ဈေးကိုင်တယ်၊ အခုနိုင် ရှုပြီဆိုတော့ အဖော်ရပြီပဲ၊ ဝင်းကြည်က သဘောကောင်းတယ်၊ နိုင်ခင်သွားမှာပဲ”

“ဝင့်ဝါကရော”

“ဝင့်ဝါက”

နှင်းမြစ်နွှာက စကားမဆက်။ စဉ်းစားဟန် ပြိုမြင်နေသည်။

“ဝင့်ဝါက သဘောမကောင်းဘူးလား”

“ဝင့်ဝါက နည်းနည်းလေး မာနကြီးတယ်၊ ကြီးမှာပေါ့ သူ့အဖော်ပင်စင်စား အရေးပိုင်၊ ပြီးတော့ ဝင့်ဝါက သိပ်လှတယ်”

နှင်းမြစ်နွှာက ချက်ချင်းမဖြော်။ ချို့ချို့ချဉ်ချဉ် အပြီးလေးနှင့် ကျွန်ုတော့ကို ကြည့်နေပြန်၏။

“နှင်းက လှလို့လား”

“လှပါတယ်လို့ နိုင် ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

“အင်း ပင့်ခဲ့ကက်ဆီယာလိုပေါ့”

“ဘာရယ်”

“ချယ်ရှိကို မမြင်ဖူးခင်တော့ ပင့်ခဲ့ကက်ဆီယာကို သိပ်လှတယ် ထင်မှာပေါ့၊ ချယ်ရှိကို မမြင်ဖူးသွားတော့ ပင့်ခဲ့ကက်ဆီယာက လှပါဦးမလား၊ သော် ဝင့်ဝါ ငယ်နာမည်ကလဲ ချယ်ရှိတဲ့”

ကျွန်ုတော်က မျက်နှာကို တည်လိုက်ပြီး ပြော၏။

“နှင်းက ပင့်ခဲ့ကက်ဆီယာ မဟုတ်ပါဘူး”

“နှို့...ဘာလဲ”

“စိန်ပန်းပြာ”

နှင်းမြစ်နွှာက ကျွန်ုတော့ကို ရူးရူးလေး စိုက်ကြည့်နေ၏။

“နိုင် ချယ်ရှိကို မမြင်ဖူးသေးပါဘူး၊ မြင်နို့လည်း မလိုပါဘူး၊ စိန်ပန်းပြာတော့ မြင်ဖူးပြီးပြီ၊ သိပ်လှတယ်၊ ချယ်ရှိလှချင်လည်း သူ့ဘာသာသူ လှပေါ့၊

ဘာဖြစ်သလဲ၊ စိန်ပန်းပြောကလည်း သူ့ဘာသာသူ လှတာပဲ၊ အဲဒီလိုပဲ၊ ဝင့်ဝါဆိုတာ က ဘယ်လောက် လှလှ၊ မိုးပေါ်က ကျေလာတဲ့ နတ်သမီးလေးလိုလှလှ၊ နိုင်တို့က ဂရာမစိုက်ပေါင်၊ နိုင်က နှင်းကိုပဲချစ်တယ်၊ နှင်းက နိုင့် သူငယ်ချင်း ပထမဆုံး သူငယ်ချင်း”

ကျွန်တော် ပြောနေသည်ကို နှင်းမြစ်န္တာက ချို့သလို ချဉ်သလို အပြီး လေးနှင့် ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် စကားဆုံးသောအခါ သူ့မျက်တောင်ကော့ လေးများကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် တစ်ချက်နှစ်ချက် လုပ်ပြီးနောက် မေး၏။

“နှင်းကို နိုင်က တကယ်ချစ်သလား”

“ချစ်ပေါ့၊ သိပ်ချစ်၊ ပြီးတော့ နှင်းက နိုင့် ကျေးဇူးရှင်”

“ဘာရယ်...”

“ကျေးဇူးရှင်၊ ဟိုနေ့ကလေ နှင်းနဲ့သာ နိုင် စမတွေ့ရင် နိုင် ဘာဖြစ်သွား မလဲ မသိဘူး၊ နိုင်က လာလမ်းကို ပြန်ရမှာ၊ ပြန်တော့လည်းလေ ပြန်စရာ အိမ်မရှိဘူး”

နှင့် ချုပ်ကိုင်လာသည်။

“တော်တော့နှင့်၊ အဲဒီ ညနေကအကြောင်း ပြန်မပြောနဲ့”

“ဘာပြုလို့”

“နှင်း...နှင်း...ငိုချင်တယ်”

နှင်းမြစ်န္တာ၏ မျက်လုံးလေးများတွင် မျက်ရည်တို့ တကယ်ပဲနော်။

“ဘာပြုလို့ နှင်းက ငိုချင်ရတာလဲ”

“နိုင့်ကို သနားလို့”

“သနားလို့...”

“ဟွန်း၊ စိတ်မဆိုးရဘူး၊ သနားတာ ဘယ့်နှယ်တတ်နိုင်မလဲ”

ကျွန်တော် စွေ့စည်းစားသည်။ ကျွန်တော့ကို သနားသည်ဆိုလျင် ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ပြီးရ၏။

“လူများက နိုင့်ကို သနားတယ်ဆိုရင် နိုင် စိတ်ဆိုးမှာပဲ နိုင်က...”

နိုင်က...”

“လေတိုက်ရာလွှင့်တဲ့ သစ်ရွက်မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ရယ်ရ၏။

“အတ်လိုက်...”

“ဘာပြောတယ်”

“ဘတ်လိုက်၊ ဘတ်လိုက်လို စကားပြောတဲ့ ဘတ်လိုက်”

“ပြောပြန်ပြီ ဒီစကား”

“ပြောမှာပဲ၊ နှင်းကြိုက်လိုပြောတာ၊ အဲဒီတုန်းက နိုင် ပြောတာလေ၊ နှင်း သိပ်သဘောကျသွားတာပဲ၊ နိုင့်ကို နှင်း မျက်နှာသစ်ခိုင်းတာ မှတ်မိလား”

“ဘာလို့ မမှတ်မိရမှာလဲ”

“အစကတော့လေ၊ ဘိုးဘိုးကြိုးတိုအိမ်သွားရင် နိုင် သပ်ရပ်သွားအောင်လို့၊ အဲဒီတုန်းက နိုင့် မျက်နှာက ပေရေနေတယ်၊ မဟုတ်လား။ နိုင် ခြေဆေးတော့ လည်း နှင်း သေသေချာချာ ကြည့်နေတာ၊ ခြေဆေးလိုက်တော့လေ နိုင့် ခြေသည်းလေး တွေက ပန်းရောင်ထနေတယ်၊ နှင်းသိသွားတာပေါ့”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျောင်းသားလေးဆိုတာ၊ စည်းကမ်းရှိတဲ့ ကျောင်းသားလေးဆိုတာ၊ ပြီးတော့လည်းလေ”

နှင်းမြစ်န္တာက စကားမဆက်ဘဲ မချိုမချုပ် လုပ်နေပြန်၏။

“ပြောလေ ပြီးတော့လည်း ဘာဖြစ်သလဲ”

“နိုင်က ချောတယ်၊ နှင်း ဘတ်လိုက်ကချောတယ်”

“ဘာ နိုင်က ချောတယ်”

“ဝိမနေနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချောတာ မသိဘူးလား”

“တို့ က မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး၊ ယောကျားလေး ချောဖို့ မလိုဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ချောတာက ချောတဲ့”

“နှင်း မျက်စိတဲ့ ချောရင် ပြီးတဲ့”

“နှင်းလည်း နိုင် မျက်စိတဲ့ လှရင်ပြီးတဲ့”

ဤအကြိမ်တွင်မူ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ညိုးလုံး အားရပါးရ လှိုက်လှိုက်လဲလဲ ရယ်ကြသည်။

ဖျော်ဖျော်ရွင်ရွင် စကားတပြောပြော လျှောက်လာကြသောကြောင့် လမ်းဆုံးသွားသည်ကို ဆုံးမှ ဆုံးမှန်းသိသည်။

လျှောက်လာခဲ့သော လမ်းက မည်မျှရည်သည်မသိ။ ယခု လမ်းဆုံးကာမှ ရှမ်းကောင်စီလမ်းမပေါ် ပြန်ရောက်နေမှန်း သတိပြုမိသည်။

ခိုန်းသံကြီး ကြီးကြီးလေးတွေ ကာထားသည် ဖြိုက်လမ်းဆုံးအကွက်လေး
တွင် ကျွန်တော်တို့ ရပ်လိုက်ကြသည်။

မြေပြင်၊ သစ်ပင်၊ တောနှင့် တောင်တန်းတစ်ကြောပေ၌ နေရောင်မရှိ
တော့။ သို့ရာတွင် မမောင်သေး။

ကျွန်တော်က တောင်ချွန်းကြီးကို မော်ကြည်သည်။

သည် တောင်ချွန်းကြီးက ထူးဆန်းသည်ထင်၏။ တောင်ကြီးကိုရောက်စ
ညနေတည်းက ကျွန်တော်ကို ဖမ်းစားသည်။ ယခုလည်း ဖမ်းစားနေ၏။

မြို့ပေါ်တွင် နေရောင်မရှိတော့သော်လည်း တောင်ချွန်းကြီး ထိပ်ဖျားကမူ
ရွှေရောင်နေခြည်ကို ပြန်ဟပ် ထွန်းလင်းပြနေ၏။

မြင်းမိုရတောင်ကြီး၏ နံရံတစ်ဖက်သည် ရွှေရောင်လျှော့နေသော ရွှေနံရံကြီး
ဟု ကျွန်တော်ကြားဖူးသည်။

လူမရောက် မြင်းမိုရတောင်ဟု ဆိုသောကြောင့် မြင်းမိုရတောင်ကြီး၏
ရွှေနံရံဆီသို့မူ ကျွန်တော်ရောက်နိုင်မည် မထင်။ ဟောသည် ယခု စီးမိုးနေသော
ရွှေနံရံကြီးဆီသို့ကား ကျွန်တော်ရောက်ရမည်။

“နှင်း”

“အင်”

“ဟောဒီ တောင်ချွန်းထိပ်ကို နှင့် အရောက်သွားမယ်”

“တစ်ယောက်တည်း”

“တစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ မသွားနိုင်ရမလဲ”

“နှင့်က လမ်းသိလို့လား”

“လမ်းဆိုတာ ရှာရင်တွေ့ရမှာပေါ့”

“နှင်းက လိုက်လမ်းပြဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

ကျွန်တော် စကားမှားသွားသည်ကို အမှတ်ပြုမိပြီး ကျွန်တော် နောင်တ
ရသွား၏။

“နှင့် တစ်ယောက်တည်း သွားရင် ရတယ်လို့ နှင့်က ပြောတာပါ၊
နိုင်တစ်ယောက်တည်း မသွားပါဘူး၊ နှင်းကိုပဲ ခေါ်သွားမှာပေါ့”

နှင်းမြစ်န္တာက ပြီးတုံးတုံး မဲ့တဲ့တဲ့လေးနှင့် ကျွန်တော်ကို ကြည်နေ၏။

“နှင်းက နှင့်ကို ဘာလို့ အဲဒီလို့ ကြည်နေရတာလဲ”

“နှင့်က နှင်းကို ခေါ်သွားမယ်၊ နှင်းက လမ်းပြ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။

နိုင်က ခေါင်းဆောင်၊ နှင်းက နောက်လိုက်ဟုတ်လား”

“အာ... နှင်းကလဲ စကားအကျကောက်နေပြန်ပြီ၊ နှင်းက လမ်းပြပေါ့၊ လမ်းပြရှိတော့ သွားရတာ ပိုလွယ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်က ရွှေကပဲ သွားမှာပဲ”

“ဘာပြုလို့”

“ဒိုး...ဘယ်သိနိုင်မလဲ၊ အန္တရာယ်တွေ ဘာတွေရှိနိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ နိုင်က ရွှေကသွားမယ်”

“နိုင်က သူရဲကောင်းကြီးပေါ့”

“အင်း...ဟုတ်တယ်”

မိုးချုပ်တော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် နှင်းမြစ်နွာနှင့် ကျွန်တော်တို့က အိမပြန် လာကြသည်။

သတိပြုမိပြီဖြစ်သောကြောင့် လမ်းဘေးမှ စိန်ပန်းပြာပင်များကို ကျွန်တော် မြင်သည်။

အလင်းရောင် စပျောက်စ တောင်ကြီးမြှေ့၏ စွဲလျနောက ပြာရီဝေသည်။

စိန်ပန်းပြာတွေကလည်း နှန်ပြာသည်။ အပင်ထက်မှာလည်း ပြာသည်၊ မြေပြင်လည်း ပြာသည်။

သော်...ကျွန်တော့ဘေးမှာကလည်း စိန်ပန်းပြာလို့ နှန်လှလှ ကောင် မလေးတစ်ဦး။

ကျွန်တော်က ခကာခကာ အိပ်မက်မက်တတ်သည်။ ကျွန်တော်မက်သော အိပ်မက်တွေကိုလည်း အသေးစိတ် ပြန်မှတ်မိတတ်သည်။

များသောအားဖြင့် ကျွန်တော်မက်သော အိပ်မက်တွေက လုပသည်။

တောတောင် ရေမြေတွေ။ ပန်းပင်တွေ။ ပန်းခံုံးတွေ။ ပန်းဥယျာဉ်တွေ။

ပန်းကြီးသော လမ်းတွေ။

သည်ညျနေမှာတော့...

အိပ်မက် မမက်ဘဲ အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေရသကဲ့သို့ ကျွန်တော် ခံစားနေရ၏။

အခန်း (၉)

အဲသည် အချိန်တည်းက ကျွန်တော်သည် စာဖတ်တတ်သော ကောင်လေး
တစ်ကောင် ဖြစ်နေပါမြို့။

ဖေဖေနှင့် မေမေသား ကျွန်တော်၏ယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စာဖတ်တတ်သည်
မှာ မဆန်းပါ။

ဖေဖေနှင့် မေမေတို့အိမ်က အဘက်ဘက်က ဆင်းရဲပါသည်။ မဆင်းရဲ
သည်က စာအုပ်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာက စာအုပ်တွေ အများကြီးရှိသည်။

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကစားစရာများများမရှိ။ ဖေဖေနှင့် မေမေက
ကျွန်တော့အတွက် ကစားစရာ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ဝယ်မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

ကန်တော့ပါရဲ့။ စောစောကဗျာ စာအုပ်များသည် ကျွန်တော့အတွက်
ကစားစရာများပါ။

ဟိုလုန်ကြည့်သည်။ သည်လုန်ကြည့်သည်။ ရောင်စုံ ပန်းချီများက
ကျွန်တော့စိတ်ကို ဖမ်းစားသည်။

စာမဖတ်တတ်ခင်ကတည်းက ပန်းချီများကို ကြည့်ကာ ဘာအဖြစ်အပျက်
တွေနည်းဟု စိတ်ဝင်စားသည်။ စာလုံးပေါင်း ဖတ်တတ်စတွင်ကား ရင်ပိုခုန်ရ
သည်။ အဓိပ္ပာယ်တစ်စွန်းတစ်စကို နားလည်ပြီကိုး။ နားမလည်သော အပိုင်းတွေ
လည်းရှိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖြည့်တွေးယူပြီး စဉ်းစားရ
သည်က အရသာတစ်မျိုးရှိသည်။

စာဖတ်တတ်လာသောအခါတွင်ကား စာအုပ်များက ကျွန်တော့သူ့၏ယ်
ချင်းတွေ ဖြစ်လာသည်။ စာအုပ်နှင့် နေလျှင် တစ်နေကုန် ကျွန်တော်နေနိုင်သည်။

စာအုပ်တွေဆိုသော်လည်း မဂ္ဂဇင်းတွေနှင့် ဝတ္ထုတွေပါ။ ကျွန်တော်
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စာဖတ်တတ်သော ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်
ဆိုခြင်းမှာ ဝတ္ထုဖတ်တတ်သော ကောင်လေးတစ်ကောင်ဖြစ်လာခြင်းကိုသာ
ကျွန်တော်ဆိုလိုပါသည်။

အ... ပတ္တလားတီးတတ်၍ သီချင်းများ ရသောအခါ၌ မဂ္ဂဇင်းများတွင်
သီချင်းနှင့် တူသော စာလေးများကို တွေ့ရသည်။ သည်စာလေးတွေကို

ကဗျာဟုခေါ်သည်။ ကဗျာလေးများကိုလည်း ကျွန်တော် စမ်းစမ်းဖတ်သည်။

ဝထ္ဌတွေ၊ ကဗျာတွေထဲမှာ အိပ်မက်ဆိုသော စကားကို ခဏာဏာ ကျွန်တော်တွေရသည်။ သယယာကြည်နှုန်းဖွယ်အဖြစ်လေးများကို အိပ်မက်လေး များဟု သူတို့ရေးတတ်ကြသည်။

သို့...နှင့်မြစ်နွာနှင့် ပန်းမြို့တော်က ပန်းပွင့်သော အပင်တွေကြားမှာ သွားကြရသော အချိန်လေးများကို အိပ်မက်လှလှလေးများဟု ကျွန်တော် မှတ်မိ ထားသည်။

အမှန်ဆိုတော့လည်း ဘိုးဘိုးကြီးနှင့် ဘွားဘွားကြီးတို့အိမ်သို့ ရောက်လာ ရခြင်းကိုပင် အိပ်မက်ဟု ကျွန်တော်ထင်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုမှ အိပ်မက် လှလှ တစ်ခုဆီ။ ဤအကြောင်း ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမည်။

မေမေနောက်ဆုံးမှာကြားချက်ကို နာခံလျက် တောင်ကြီးမြို့ရှိ ဘိုးဘိုးနှင့် ဘွားဘွားထံလာခဲ့ရပါသည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုခဲ့သည်။

ဤစကားသည် မှန်သင့်သမျှသာ မှန်ပါသည်။

မေမေကွယ်လွန်လျှင် ကွယ်လွန်ချင်း ကျွန်တော် တောင်ကြီးမြို့သို့ တက်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။

လူဆိုသည်မှာ ခက်ပါသည်။ ကျင်လည်ရာမှာ ပျော်မွေ့ပြီး ကျင်လည်ရာကို တွယ်တာတတ်ပါသည်။ ပျော်မွေ့ဖွယ်မရှိတော့သည့်အဖြစ် ရောက်နေသည့်တိုင် အောင် မိမိဖြစ်တည်ကျင်လည်နေရာ ပတ်ဝန်းကျင် လောကလေးကို အားကိုး တကြီး ကပ်မှု ဖက်တွယ်နေချင်တတ်သည်။

ကျွန်တော့ကို ရန်ကုန်မှာ မွေးခဲ့သည်ဆို၏။ ကျွန်တော် သုံးနှစ်သားကျမှ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ မော်လမြိုင်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ သို့ရာတွင် ရန်ကုန်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိ။ ကျွန်တော့အာရုံး ကျွန်တော့ကို မွေးခဲ့ပါသည်ဟုဆိုသော ရန်ကုန်ကို မြင်သိကြည့်ချုပ်။ ကျွန်တော်သိသည်က မော်လမြိုင်။ **သို့... မှန်မှန် မေးမေး ဘဝီးအစကို ရေးရေးပြန်မှတ်မိလေ သမျှက မော်လမြိုင်။ မော်လမြိုင်မှလွှဲ၍ အာယ်တည်ရာ မို့ရာကိုမျှ ကျွန်တော် မသိ။**

မေမေ ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်တို့ ဤဗော်သော အိမ်လေးတွင် ကျွန်တော်ကပ်နေပါသေးသည်။ အိမ်ရှင်က မောင်းချသောအခါ အိမ်နီးပါးချင်း တစ်အိမ်၌ ကျွန်တော်ပြောင်းနေသည်။ အစတော့ သူတို့က သနားသယောင်။

ကြည်နာသယောင်။ နောင်တော့မှ အိမ်ဖော်အစောင် တစ်ယောက်ပမာ ပြမ်ဆက်ဆံ လာကြသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူတို့ ခိုင်းလာကြသည်။ သူတို့ခိုင်းသည်ကို ဆက်လုပ်လျှင် ကျွန်ုတ်ဘဝမှာ မီးရထားပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော ကောင်လေးမျိုး အဖြစ်သို့ ရောက်တော့မည်ကို ကျွန်ုတ်သိသည်။

အဲသည် ဘဝမျိုးဆီသို့ အချိန်မရွေ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သွား၍ရသည်။ သူတို့ခိုင်းမှမဟုတ်။ အခြားခိုင်းသူတွေ အများကြီးရှိသည်။ သို့သော် ဤဘဝမျိုးကို ကျွန်ုတ်မကြိုက်။

မော်လမြှင့်တွင် တစ်လခန့် ကုပ်ကပ်နေကြည်ခဲ့ပြီးမှ တောင်ကြီးမြှုံးဆီ ကျွန်ုတ် စွန့်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စိတ်ပျက်အားငယ်ဖွယ်ရာတွေ ကြွဲခဲ့ပြီးမှ ဘိုးဘိုးကြီးနှင့် ဘွားဘွားကြီး အိမ်တွင် ကျွန်ုတ်စိတ်ချမ်းသာစွာ နေရသည်။

ဘွားဘွားကြီးက စည်းကမ်းကြီးသော်လည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့် ကျွန်ုတ်ပေါ် ကြင်နာသည်။ ဘိုးဘိုးကြီးက တစ်ခါတစ်ရုံ ရူးရူးဝါးဝါး လုပ်တတ်သော်လည်း များသောအားဖြင့် ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး သဘောကောင်းသည်။ အန်တီ တင့်တင့်ကမူ ဆိုဖွယ်မရှိ။ ကျွန်ုတ်၏ မိခင်ရင်းပမာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုတ်ရောက်ပြီး၍ သုံးရက်အကြာ တစ်နေ့ခင်းတွင် ဘွားဘွားကြီးက ကျွန်ုတ်အတွက် အကြိုးတွေ ညှပ်ပေးသည်။

ပြောင်လက်သော အိမ်ပေါ်ထပ် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်၊ ကတ်ကြေးတစ်လက်၊ ပေကြီးတစ်ချောင်းနှင့် ဘွားဘွားကြီး အလုပ်များသည်။

အထုပ်တွင်းမှ ဧရာမအကြိုးကြီးတွေ ထွက်လာသည်။

ဘေးမှ ထိုင်ကြည်နေသော ကျွန်ုတ်ကို ဘွားဘွားကြီးကပြော၏။

“အဲဒါ နိုင်ဘိုးဘိုး အကြိုးဟောင်းတွေ၊ လည်းပင်းကော်လာတွေ၊ လက်တွေ ဟောင်းနေပေမယ့် မြင်လား၊ အောက်ပိုင်းတွေက အကောင်းကြီး၊ အခိုင်ကြီးရှိသေးတယ်”

လည်ပင်းကော်လာတွေမှာ ဖွာစုတ်နေသည်။ အကြိုးချိုင်းကြားနေရာတွေ မှာက ရိုပြီနေသည်။ သို့ရာတွင် ရှည်လျားသော အကြိုး အောက်ပိုင်းသားတွေက ဖြော်စင်စင်နှင့် အကောင်းပကတီ ရှိနေသေးသည်။

“နိုင် ကိုယ်လေးက သေးသေးပဲဟာ၊ ဟောဒီ အောက်ပိုင်းတွေက

ည်ပျော်ရင် အကြီးကောင်းကောင်းတစ်ထည်ရတယ်၊ နိုင့် ဘိုးဘိုးက ပိတ်ဆို အကောင်းစားမှုဝတ်တာ၊ ဟောဒါကတ္ထိ၊ ဟောဒါက ဘိုလပ်ပေါ်ပလင်အစ်၊ ခုခေတ်ဒါမျိုးတွေ မရှိဘူး”

ကျွန်တော်က တ္ထိတ္ထိ၊ ဘိုလပ်ပေါ်ပလင်တို့ကို မသိပါ။ ကျွန်တော့မှာက အဝတ်အစား များများမရှိ။ အဝတ်အစားသစ်ရလျှင် ပျော်ရမည်၊ ဘယ်လိုရရ။

“နိုင် ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ ပုဆိုးအဟောင်းတွဲလည်းအများကြီးရှိသေးတယ်၊ ဖလံနယ် ပုဆိုးဟောင်းတွေတောင် ရှိတယ်၊ နွေးတယ်၊ ခုခေတ် မမြင်ဖူးကြတော့ ဘူး၊ ကွင်းတွေ အနံတွေ ပြင်ပျော်လိုက်ရင်၊ နိုင့်အတွက်လူများမဝတ်နိုင်တဲ့ ပုဆိုးကောင်း ကောင်းလေးတွေရမယ်”

တ္ထိ၊ ဘိုလပ်ပေါ်ပလင်၊ ဖလံနယ်ပုဆိုး၊ ခုခေတ်မရှိတာ။

ကျွန်တော်က ပြီးပြီး ခေါင်းညီတ်ပြ၏။

ဘွားဘွားကြီးကလည်း ပြီးပြီးကြီးနှင့် အကြီးတွေကို ကတ်ကြေးနှင့် ဖြတ်နေ၏။

ကျွန်တော့ကိုယ်ကို ပေကြီးနှင့်တိုင်းတာပြီး အကြီးပုံကိုတော့ ဘွားဘွားကြီး က ညုပ်သည်။ ချုပ်ပေးရသူကတော့ အန်တီတင့်တင့်။

တစ်နေ့လယ် အန်တီတင့်တင့် စက်ချုပ်နေသည်ကို ကျွန်တော် ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေ၏။

“နိုင့်အတွက် အကြီးပုံကောင်းကောင်းလေး အန်တီချုပ်ပေးမယ်နော်”

“အင်း...လက်မောင်းကျပ်ကျပ်လေးနဲ့”

အန်တီတင့်တင့်က စက်ချုပ်ခြင်းကို ဓာတ္တရပ်ထားပြီး ကျွန်တော့ကို ကြည့်သည်။

“ဒါတွေက နိုင် အိမ်နေရင်းဝတ်ဖို့ပါ၊ ဘွားရင်လာရင် ဝတ်ဖို့တော့ အသစ်လေးတွေ အန်တီ ဝယ်ပေးပါမယ်”

“အန်တီ ပိုက်ဆံကုန်မှာပေါ့”

“အန်တီမှာ တွေးသုံးစရာ မရှိပါဘူး”

“အန်တီ ပိုက်ဆံ ဘယ်ကရသလဲ”

အန်တီ တင့်တင့်က အပြီးမပျက်သော်လည်း ရှင်းမပြချင်ဟန်နှင့် ဒီလိုပေါ့ ကွယ်ဟု ဆိုသည်။

“နိုင် အကြီးအသစ်တွေ ဘာတွေ မလိုချင်ပါဘူး၊ နိုင်အန်တီတို့နဲ့ နေရတာ

ပျော်တယ်”

အန်တီတင့်တင့်က ကျွန်တော့ကို အတန်ကြာစွာစိုက်ကြည့်၏။

အန်တီတင့်တင့်၏ ပြီးနေသာ မျက်နှာမှ မျက်လုံးလှလှများတွင် မျက်ရည်ကြည့်နေသည်။

“အန်တီလည်း ပျော်တာပါပဲကွာ”

ဤအိမ်တွင် ကျွန်တော် အမှန်ပျော်ပါ၏။ ကျွန်တော့ကြာင့် အန်တီ တင့်တင့် ပျော်သည်ဆိုသောကြာင့် ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာသည်။

ကျွန်တော်ပျော်သော အိမ်လေးတွင် ကျွန်တော်သည် အသုံးဝင်သော ကောင်လေးတစ်ကောင် ဖြစ်အောင်လည်း ကြိုးစားနေသည်။

ဘွားဘွားကြီး ထမင်းဟင်းချက်လျှင် ဘေးမှ ကျွန်တော် ကူလှပ်ပေးသည်။ ငရှတ်သီး ကျွန်တော်ထောင်းပေးသည်။ ဟင်းချက်ဆိတ်ပေးသည်။ စပါးလုံး ရွှေးပေးသည်။ ထမင်းရည် သွန်ပေးသည်။ အမိုက်တောင်း သိမ်းပေးသည်။

ရွေးနှင့် အိမ်ကဝေးသည်။ ရွေးကို ဘွားဘွားကြီးသွားသည့်အခါ သွားသည်။ အန်တီတင့်သွားသည့်အခါ သွားသည်။ ဘယ်သူသွားသွား ကျွန်တော်ကလိုက်ပြီး အပြန်တွင် ရွေးခြင်းတောင်း ကူခွဲပေးသည်။

သည်ကြားထဲက ကျွန်တော့မှာ အချိန်အားတွေ့ အများကြီး ရှိနေသေးသည်။

ကျွန်တော်က ခြိုတွင်းမှာ မြတ်ရှင်းသည်။ သစ်ပင်ပန်းပင်များကို ရေလောင်းသည်။ ဘာမျှ လုပ်စရာမရှိလျှင် အိမ်ပြတင်းမှန်လေးတွေကို ဖုန်မကပ်အောင် ကျွန်တော်တိုက်ပေးသည်။ ကျွန်တော် ရောက်စက ပြတင်းမှန်လေးတွေက မှန်ညွစ်နေသည်။ ယခု ကြည့်နေကြပြီ။

သည်ဟာတွေ လုပ်ရ၍ ကျွန်တော်ပျော်သွေးသည်။ သည်အိမ်က ကိုယ့်အိမ်။ ကိုယ့်အိမ်ကအလုပ် ကိုယ်မလုပ်လျှင် မည်သူလုပ်မည်နည်း။

၆၇...တစ်ပါးသူအိမ်၌ မပျော်မရွင် လုပ်ခဲ့ရဖူးသည်။ တစ်လဆန့်လုပ်ခဲ့ရဖူးသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးနှင့်လည်း မကြာခင်မှာ အလွန်ရှင်းနှီးလာခဲ့သည်။

ဘိုးဘိုးကြီး ဂေါက်ကွင်းမှ ပြန်လာလျှင် ဂေါက်အိတ်သယ်ထမ်းခြင်းနှင့် ဖိနပ်ယူခြင်း အလုပ်ကို ယခု တစ်ယောက်တည်း ကျွန်တော် လုပ်ခွင့်ပြီ။ ဂေါက်အိတ်ကြီးထဲမှ တူတ်တွေကို မလှပ်စေဘဲ ညင်ညင်သာသာ ကျွန်တော်

ထမ်းပြတော့ ဘိုးဘိုးကြီး ကျေနပ်သွားသည်။

ဂေါက်တုတ်တွေ ရွှေ့ပေလာလျှင် ယုယုယယ ရေဆေးပေးရသည်။ ပြီးတော့ ရေသူတ်ပေးရသည်။ အထူးသဖြင့် ဘူကြီးတွေ တပ်ထားသည်နှင့်တူသော ရူဒီဟုခေါ်သည့် သစ်သားတုတ်ကြီးများကို ပိုယုယရသည်။ သူတို့ပေါ်၌ မှန်သားကျအောင် ဆေးသုတ်ထားရာ မဖွန်းအောင်၊ အစင်းမထင်အောင် ဂရုစိုက် ရသည်။

ဂေါက်သီးလုံး ဖြူဖြူလေးတွေလည်း ရှိသေးသည်။ သူတို့ကိုလည်း ယုယုယယယပင် ရေဆေးပေးရသည်။ ဆပ်ပြာလေးတိုက်။ သွားပွတ်တံ့ဟောင်းနှင့် ဖွံ့ဖြဲ့ရွှေလေးတိုက်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အဟောင်းနှင့် ရေသွေ့အောင် သုတ်ပေး။ အားလုံးယုယယယ၊ နှစ်နယ်နယ်။

ဤသည်တို့ကို အစက အန်တီတင့်တင့်ပင် လုပ်ပေးရသည်။ အန်တီ တင့်တင့် လုပ်ပေးသည်ကို ဘေးမှ ကူရင်းက ကျွန်တော် လုပ်တတ်ကိုင်တတ် သွားသည်။

ကျွန်တော်စလုပ်စက ဘိုးဘိုးကြီးသည် အနားမှ လာ၍ စိုက်ကြည့်နေ သည်။ သူ့မျက်လုံးကြီးများက ပြုးနေပြီး သူ့မျက်နှာကြီးက စိုးရိုမ်ငွေ့တွေ လျှံနေ၏။

ကျွန်တော်က သူ့ကစားစရာတွေကိုအထိအခိုက်မရှိစေဘဲယုယယယ၊ နှစ်နယ်နယ် လုပ်ကိုင်ပြမှ အောင့်ထားသော အသက်ကို လွှတ်သည့်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းကြီးချုပ် ပြီးသည်။

“ဒီတုတ်တွေက အီတ်က(စိုး)သတ်တီးဝမ်းနိုင်ရာ၊ အီတ်က(စိုး)သတ်တီးဝမ်းဆိုတာ နိုင်သိလား”

“ဘယ်သိမလဲ ဘိုးဘိုးရ၊ နိုင်က ခုမှ ဂေါက်တုတ် မြင်နှုံးတာ”

“အီတ်က(စိုး)သတ်တီးဝမ်းဆိုတာက တုတ်တွေက ဘယ်လောက် ကောင်းတယ် ထင်သလဲ၊ လူကရိုက်ဖို့မလိုဘူး၊ တုတ်တွေက ဂေါက်သီးကို သူ့ဘာသာသူ ရိုက်သွားတာ”

“တကယ်”

“အဟဲ...တကယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကြော်ပြာတာကို ပြာတာ၊ အဲဒီလောက်တောင် ကောင်းဆိုပဲ၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆီက ကံကောင်းလို့ ဘိုးဘိုးခြောက်ထောင်တည်းနဲ့ ရထားတာ၊ သူက ရိုက်တတ်စ၊ တုတ်က ကောင်းပြီး

လူကည့်နေတာ၊ ဟိုဒင်း ဟိုပုံလို့၊ ဘာတဲ့ ဥဒ္ဓရအစီဆိုတာ နိုင် ကြားဖူးလား”
ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြ၏။

“ဟိုး...ရျေးရျေးတုန်းက ငပေါက်ကောင်ပေါ့ကွာ၊ တက္ကသိုလ်ပြည်ကို
ရောက်သွားတယ်၊ တက္ကသိုလ်ပြည်ဆိုတာ တက္ကဆီလာကိုပြောတာ၊ တက္ကဆီလာ
ဆိုတာ ဘာရတဝါသက ဂန္ဓာရတိုင်းမှာရှိတာ၊ ဘိုးဘိုးလည်း ရောက်ဖူးတယ်”

“ဘိုးဘိုးက တက္ကသိုလ်ပြည် ရောက်ဖူးတယ်”

“ရောက်ဖူးတာပေါ့၊ ဘိုးဘိုး မက်ဆိုပိုတေးမီးယားက အပြန်တုန်းက”
တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ရောက်ဖူးသည်ဆိုသော ဘိုးဘိုးကြီးအား ကျွန်တော်က
တအံ့တည့်ကြည့်မိသည်။

“မက်ဆိုပိုတေးမီးယားကနေ တက္ကသိုလ်ပြည်ကို ဘိုးဘိုးဘယ်လိုလုပ်
ရောက်သွားသလဲ”

“မက်ဆိုပိုတေးမီးယားကနေ တို့ မြန်မာပြည်ကို ချက်ချင်းမပြန်ရ^၁
သေးဘူးကွာ၊ ကရာချိမှာခဏနေကြရသေးတယ်၊ အဲဒီကနေ နေ့(သ်)ဝက်စံဖရန်
တီယာလို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီက ပက်ရှိဝါကို တို့သွားရတယ်၊ သောက်ကျိုးနည်းကွာ၊
ဝါစီရိဆိုတဲ့ ကောင်တွေ ထချလို့ အင်လိပ်ကောင်တွေ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူး
ဖြစ်ကုန်တာပေါ့၊ အာဖဂန်တွေနဲ့လည်း ချရသေးတယ်၊ အဲ အဲဒီတုန်းက ဘိုးဘိုး
တက္ကသိုလ်ပြည်ကို ရောက်သွားတာ”

ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးကြီးက လျှော့ဦးတည့်ရာ ပြောကောင်းကောင်းနှင့်
ပြော နေသောကြောင့် သူ့မူလဆိုလိုရာအကြောင်းကို မေ့သွားပြီထင်၏။

ကျွန်တော်က သတိပေးရ၏။

“ဘိုးဘိုးပြောတဲ့ အိတ်က(စံ)သတ်တိုင်မီးနဲ့ ဟိုဒင်း ဘာဘာအော်၊ အဲဒီ
ဘာပြောတာလဲ”

“အာ...အဟဲ၊ အဲဒီပေါ့၊ ခုနင်ကပြောတဲ့ ငပေါကို ဒီသာပါမောက္ခာကြီးက
သူ့သမီးနဲ့ ပေးစားလွှတ်လိုက်တယ်၊ သူ့သမီးက ဥဒ္ဓရအစီလေ”

“ဟူတ်ကဲ့”

“ငပေါက ယောက္ခမကြီးကို ကြောက်လို့သာ ယူခဲ့ရတာ၊ မိန်းမကို
ဟိုဒင်း...အဲ...ဟဝါ”

ဘိုးဘိုးကြီးက အတန်ကြာ စကားရှာနေသည်။

“အဲအဲ မိန်းမကို ဘယ်လို့၊ ဟိုဒင်း ချစ်ရကြိုက်ရမှန်းသိတဲ့ ကောင်းမျိုး

ဟုတ်ပုံမပေါ်ဘူး၊ ဘိုးဘိုးက ဒါကြာင့် ဒီဝနဲ့ကို ငပေါ့လို့ခေါ်တာ၊ ယူဆီး”

ဘိုးဘိုးကြီးနှင့် စကားအများကြီး ပြောခဲ့ဖူးပြီဖြစ်သောကြာင့်
ဘိုးဘိုးကြီး၏ “ယူဆီး”ကို ကျွန်တော် နားလည်ပြီ။ နားလည်လား၊ သိလားဟု
အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ကျွန်တော်က “အိုင်ဆီး” ကြာင်း ခေါင်းညီတ်ပြု၏။

“ငပေါက ဥဒုမ္မရအော်ကိုခေါ်ပြီး သူ့တိုင်းပြည် ပြန်လာတယ်၊ လမ်းခရီး
တောထဲမှာ ညရောက်တော့ မိန်းမကို ကျားကြာက်ရတယ်၊ ဆင်ကြာက်ရတယ်နဲ့
ဖြေးပြီး သစ်ပင်ပေါ်မှာတင်ထားတယ်၊ သူကတော့ အောက်ဆင်းပြီး ဆူးခက်တွေ
ရှာပြီး သစ်ပင်ခြေရင်းမှာ စုပုံစိုင်းထားလိုက်တယ်၊ ပြီးတာနဲ့ ငပေါက တစ်ချိုး
တည်း လစ်တော့တာပဲ”

“ဟင် ဘာပြုလို့”

“မိန်းမ ဆင်းမလိုက်နိုင်အောင်လေ”

“ဟုတ်ဘူးလေ၊ သူက ဘာပြုလို့ လစ်ရတာလဲ”

ဘိုးဘိုးကြီးက သူ့ဘာသာသူ သဘောကျဟန် မျက်လုံးကြီးများပိတ်
အောင် ရယ်နေသေး၏။

“မတန်လို့ နိုင်ရဲ၊ မတန်လို့”

“ခင်ဗျာ”

“မိန်းမက ဘုန်းရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်ချောတယ်၊ ဘုရင်ကတော်ဖြစ်မယ့်
မိန်းမ၊ ဒီ ငတိက ငပေါ့၊ သူနဲ့ မတန်ဘူး၊ ဒါကြာင့် အကောင်းကို အကောင်းမှန်း
မသိဘဲ စွာန်ပြီးတာ”

“အဲဒီမိန်းမ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“တောကစားလာတဲ့ ရှင်ဘုရင်က တွေ့သွားလို့ နှစ်းတော်ထဲ ခေါသွားပြီး
ရှင်ဘုရင်ကတော် လုပ်ပစ်လိုက်တာပေါ့၊ မိဖုရားကြီး ဖြစ်သွားတယ်”

“တကယ်”

“တကယ်၊ အဲဒီတုတ်တွေကလည်း ဥဒုမ္မရအော်ပဲ၊ ကမ္မာပေါ်မှာ
အကောင်း ဆုံးတုတ်တွေ၊ ဟိုဆရာဝန်နဲ့ မတန်ဘူး၊ သူဘယ်လိုမှ ရိုက်လို့မရတာနဲ့
စိတ်ပျက်ပြီး လျော့ချေးနဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးကို ရောင်းလိုက်တာ၊ ဘိုးဘိုးကြီးနဲ့တော့
ဖစ်(တဲ့)ပဲ၊ ဒီတုတ်ပြီးမှ ဘိုးဘိုးကြီး ဟင်ဒီကက်(ပါ) လေးချက်ကျသွားတယ်၊
ဖလား နှစ်လုံးရတယ်”

ဟင်ဒီကက်(ပိ)ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် နားမလည်သေးပါ။ ဖလားဆိုသည်က ဆုကိုပြောဟန်တူသည်။ ဖစ်(တ်)ဆိုသော စကားက အံကိုက်ဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

သို့...အိတ်က(စ်)သတ်တိုင်းဆိုသည့် ဂေါက်တုတ်တွေက ဥဒ္ဓမ္မရအော်။ ဟိုဆရာဝန်က ငပေါ်။ ဘိုးဘိုးကြီးက ရှင်ဘူရင်။

သို့...ဘိုးဘိုးကြီးသည် သူ့ကစားစရာကြီးတွေကို ရှင်ဘူရင်က ဥဒ္ဓမ္မရအော်ကို မြတ်နိုးသကဲ့သို့ မြတ်နိုးပုံရသည်။

ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါသည်။

မြတ်နိုးသောအရာကို ယုယုယယ် ထားရသည်။

ကျွန်တော့ ပတ္တလားရွက်လေးတွေက ရွှေရောင်လက်ပြီး အလွန်လှပသည်။ ဤပတ္တလားရွက်လေးတွေ မပွန်းအောင် မပဲအောင် ကျွန်တော် အလွန်ဂျုံကိုယုယယသည်။

ကိုယ်ချင်းစာမူကြောင့် ဘိုးဘိုးကြီး၏ ကစားစရာများကို ကျွန်တော်က ရိုရိုသေသေ ယုယုယယ် ဂရုစိုက် ကိုင်တွယ်သည်။

ဤအတွက် ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော့ကို ကျေနပ်သည်။

မည်သူ ကျေနပ်သနည်းဆိုလျှင် တစ်နေ့မြှု ကျွန်တော့ကို ဂေါက်ကွင်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးနှင့် ဂေါက်ကွင်း လိုက်သွားမိသောကြောင့်

သို့...ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့ ဥဒ္ဓမ္မရအော်ကို တွေ့ရသည်။

တွေ့ရသည်။ အင်း...ထင်သည်။

*

အခန်း (၁၀)

တောင်ကြီး ဂေါက်ကွင်းကို တောင်တွေက ပတ်ပတ်လည် ပိုင်းထားသည်။

အရှေ့ဘက်တွင် တောင်ချွန်းကြီးဆီမှ ဆက်၍ သွယ်လာသည့် တောင်မြင့်ကြီးရှိသည်။ တောင်မြင့်ကြီး၏ အခြေမှာက သစ်တောများ။ သစ်တောအစပ်တွင်က ဟိုပုံးဘက်သွားသော ကားလမ်း။

တောင်ဘက်မှာက သွယ်နိမ့်သော တောင်တန်းလေးတစ်ခု။ သည်တောင်တန်းကတော့ မထူး။ ကျောက်ထုတ် ကျောက်တူးထားသောကြောင့် ပေါ်နေသောနံရံနှင့် ကျောက်ဆောင် ကျောက်ဆွယ် ဖြူဖြူများကို မြေသားနှီးနှီးတွေ့နှင့် ရောလျက်တွေ့ရသည်။ ကျေကျေပေါက်နေသော ထင်းရှူးပင်များလည်းရှိသည်။ အဲသည်တောင်ဘက်တွင် ဆောက်လုပ်ဆဲ နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။ နှင့်ဗြိုဟ်ပြောလဲသည့် ကောလိပ် အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။

အနောက်ဘက်မှာလည်း မမြင့်တမြင့် တောင်တန်းရှိနေပြန်သည်။ သည်တောင်တန်း နံရံမှာတော့ လူသွား ခြေလမ်းလေးများကို မြင်နိုင်သည်။ တောင်ခါးပန်းတွင် အိမ်လေးများလည်းရှိသည်။ တောင်ခြေတွင် ကားလမ်းတစ်ခုလည်း ရှိနေပြန်၏။ သည်ကားလမ်းက တောင်ဘက်သို့ ပြီးသွားပြီး တောင်ဘက်မှာ တောင်စွယ်နှင့် အနောက်ဘက်မှ တောင်တန်းတို့ဆုံးရာ ထောင့်တွင်းသို့ ငုပ်ဝင်ပျောက်သွားသည်။

မြောက်ဘက်ကုန်းမြင့်ပြန့်ပြန့်ပေါ်မှာက ခေါင်မိုးနှီးနှီးနှင့် ဂေါက်ကလပ်အဆောက်အအုံရှိသည်။ သူနှင့် ယဉ်ကပ်လျက် အနောက်ဘက်တွင် တောင်ကုန်းလုံးလုံးတစ်ခု ရှိနေသည်။ ဂေါက်ကလပ် တည်ရှိရာ ကုန်းမြင့်ပြန့်ပြန့်မှာ မူလကတောင်ကုန်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အကြောင်းမှ တောင်ကြီး၊ ဟိုပုံးကားလမ်းမှ ခွဲထွက်လာသော မြန်လမ်းသည် ကလပ်အဆောက်အအုံရောက်ရန် ကုန်းကို အတန်မော့၍တက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

တောင်ဘက်သို့ မျက်နှာပြုထားသော ကလပ်အဆောက်အအုံရှေ့မှ ငုံကြည့်လျှင် အောက်၌ အတန်ရည်သွယ် ကျယ်ပြန့်သည့် စားပွဲခုံအပြင်ပမာမြေအဆင့်ကို တွေ့ရသည်။ ဤမြေခုံပြင်အမြင့်၌ အတန်ကြီးမားသော ဂရင်းနှုံးဟု ခေါ်သည် တွင်းစိန်ရာ မြက်နှစ်း ဗလီကွက်ကြီးတစ်ခုရှိသည်။

မြေခုံပြင် အမြင့်မှ တောင်ဘက်သို့ လည်းကောင်း၊ အနောက်ဘက်သို့ လည်းကောင်း လျှောဆင်းသွားသည့် ရှင်းထားသော ကွင်းရည်ကြီးကြီးများ ရှိသည်။ ယင်းတို့ကား ဖဲယားဝေးဟုခေါ်သည့် ဂေါက်ရိုက်လှည့်လည်ရာ ကွင်းရည် ကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

မော်လမြှိုင်မှာ နေစဉ်က ဂေါက်ကွင်းကိုဖြတ်၍ ကျွန်းတော်သွားဖူးသည်။ ဟိုမှာက ဂေါက်ကွင်းသည် အတန်မြေပြန့်သေးသည်၊ သည်မှာကတော့ ကုန်းလျှောများ၊ ကုန်းစောင်းများ၊ ကုန်းရိုးများပေါ်မှာ ဂေါက်ကွင်းပြုလုပ်ထားကြ၏။

မည်သိဖြစ်စေ မြင်ကွင်းက ကျယ်ပြီး စိတ်လွှတ်လပ်မှ ရှိသည်။ နွှဲ့ပင်
ဖြစ်သော်လည်း သစ်ပင်များ၊ မြက်ပင်များက စိမ်းလန်းနေပြီး ရင်ကို အေးချမ်းသာ
ယာစေသည်။

ဂေါက်ကလပ်တွင်းမှာရော၊ အပြင်မြေပြင်မှာပါ ဂေါက်သမားများနှင့်
စည်ကားနေသည်။

လူတွေကလည်း အရွယ်စုံ။ ဘိုးဘိုးကြီးတို့လို အဘိုးကြီးတွေလည်း
ပါသည်။ အဘိုးကြီး မဖြစ်တဖြစ် အရွယ်တွေနှင့် လူရွယ်လူလတ်တွေလည်း
ပါသည်။ လူပျိုလူငယ်တွေလည်း ပါကြ၏။

အဝတ်အစားတွေကလည်း ရောင်စုံ။ အထူးသဖြင့် လူကြီးတွေနှင့်
အဘိုးကြီးတွေကအရောင်နှင့် လူလှလေးတွေ ရွေးဝတ်ကြသည်ထင်၏။ ကျွန်တော်
ဘိုးဘိုးကြီးကိုပင် ကြည့်ပါ။ ဦးထုပ်က အစိမ်းနှင့်လေး။ စပိုရှပ်အကိုယ်လည်း အစိမ်းနှင့်
လေး၊ ဘောင်းဘီရည်က အစင်းလေးတွေပါသည် ညိုဝါနာရေးပတ်မှာ ဂေါက်သွင်း
လျက် ခါးဘေးမှ ချထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးကလည်း အစိမ်းနှင့်လေး။

ဂေါက်ရိုက်ရန် စထွက်ရသောနေရာကို တိခုံဟုခေါ်သည်။ တိခုံဆိုသည်မှာ
မြက်စိုက်မွေး၍ လွှမ်းပေးထားသော မြေခုံပြန်ပြန်ရည်ရည်တစ်ခု ဖြစ်သည်။
ဤမြေခုံပေါ်၌ တိဟုခေါ်သော ပလတ်စတစ် အချောင်းလေးကို စိုက်ရသည်။
ဤအချောင်းလေး၏ တစ်ဖက်ထိပ်က မြေတွင်းထိုးသွင်းနိုင်ရန် အချွှန်ကလေး
ဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ဖက်ထိပ်ကမူ ဂေါက်သီးလုံးတင်ရန် ခွက်သေးသေးလေးနှင့်
တူသော ခေါင်းလေးရှိသည်။

ဂေါက်သမားလေးယောက်တစ်ဖွဲ့ အလှည့်ကျ ထွက်ကြရသည်။

မြေခုံမြင့်ကြီး၏ အောက်ကွင်းရည်ကြီးတွင် ဂေါက်သမားလေးဦး
ကစားနေ ကြသည်။ နောက်လိုက်ရမည် အဖွဲ့မှတ်ဦးက တိခုံပေါ်တွင်
နေရာယူထား နှင့်သည်။ သူ့ရှေ့ တိခုံထက်စိုက်လျက်ရှိသော တိတံ့လေးပေါ်တွင်
ဂေါက်သီးလုံး လေးက တင်လျက်။ သူကမူ စောင့်ရသည်ကို စိတ်မရည်ဟန်ဖြင့်
ကွင်းထဲမှ လူများကို ကြည့်လိုက်၊ သူ့သစ်သားတုတ်ကြီးကို လွှဲလိုက်၊ လေထဲတွင်
အစမ်းရိုက် လိုက်နှင့် ဂနာမြို့မြို့ဖြစ်နေသည်။

ကလပ်အဆောက်အအုံမှ တိခုံသို့ဆင်းလာချိန်း၌ ဘိုးဘိုးကြီး၏လက်တွင်း
၌ ပါးချောင်းလေးတွင် စက္ကာ၍ဖြူည်းထားသော အလုံလေးတစ်ခုပါသည်။ ကျွန်
ဂေါက်သမားများ၏ လက်တွင်လည်း အလုံဖြူလေးတွေပါ၏။

တိခိုးနားရောက်သောအခါ ဂေါက်အိတ်ကြီး၏ စေတပ်ဘေးခွဲအိတ်တွင်း
သို့ ဘိုးဘိုးကြီးက အလံဖြူလေးကို တရိတသေထည့်နေသည်။

အလှည့်ကျရန် စောင့် နေချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ဘိုးဘိုးကြီးကို
ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည်။

“အဲဒီအလံလေးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဘိုးဘိုး”

ဘိုးဘိုးကြီးက ဟက်ခနဲ့ တစ်ချက်ရယ်၏။

“အဟဲ၊ ဘိုးဘိုးကြီးသေရင် ဘိုးဘိုးကြီး မြေပုံပေါ်မှာ စိုက်ဖို့”

“အို့”

“တကယ်သေမှာပြောတာ မဟုတ်ဘူး နိုင်ရာ၊ ကစားရင်း အလကား
အလကား သေရင်ပြောတာ”

“အလကား အလကား သေရင်”

ဘိုးဘိုးကြီးက ဘေးခွဲအိတ်တွင်းမှ အလံဖြူလေးကို ပြန်ထုတ်ပြ၏။

အလံဖြူလေးပေါ်တွင် “ဘိုးလွမ်း”ဟု အမည်ရေးထားသည်။

“ဒီနေ့က တောနမင့်တ်နေ့၊ တောနမင့်တ်ဆိုတာ နိုင်နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပြိုင်ပဲ”

“အေးပြိုင်ပဲ၊ ပြိုင်ပဲ ကစားနည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ စိတ်ဝင်စား
အောင်လုပ်ထားတာပေါ့၊ ဒီနေ့ကစားနည်းကို ဆတ်ဒင်းဒက်သိ ကစားနည်း၊
အဲရှုတ်တရှုက ကောက်ကာင်ကာ ကိစ္စချောတဲ့နည်း”

“ကောက်ကာ ငင်ကာ ကိစ္စချောတဲ့နည်း”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ဟင်ဒီကက်ပဲ ဆိုတာကိုကော နိုင် နားလည်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြသည်။

“ဟင်ဒီကက်ပဲဆိုတာ အကျောပေးထားတာ၊ နိုင်မြအေးကို ကြားဖူး
လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းသိတ်ပြ၏။

“မြအေးတို့က ပရီ၊ ပရီဆိုတာက သိပ်ကျေမ်းကျင်တဲ့လူ၊ သူ ဟင်ဒီကက်ပဲ
က သူည်၊ ဂေါက်ဆယ့်ရှစ်ကျင်းရှိက်ရင် စုစုပေါင်း ၇၂ ချက်ရှိက်ရအောင်
ဂေါက်ကွင်းတွေကို လုပ်ထားတာ၊ မြအေးတို့လိုပုံပရီက အကျောမရဘူး၊ ၇၂ ချက်
အနည်းဆုံး ရှိက်နိုင်ရတယ်၊ ရှိက်စလူကို အကျော ၂၄ ချက်ပေးထားတယ်၊ သူက
၉၆ ချက်ရှိက်ရင် မြအေးနဲ့ သရေပဲ၊ အဲသူက ၉၅ ချက်ရှိက်နိုင်ရင် မြအေးကို

သူ နိုင်တာပဲ၊ ဘိုးဘိုးကြီးက ဟင်ဒီကက်ပ် ၁၄၊ အံမာ အစက ဘိုးဘိုးကြီးက ဟင်ဒီကက်ပ် နိုင်း ကိုး၊ ဆင်ဂယ်လ် ဟင်ဒီကက်ပါးခေါ်တယ်၊ သိပ်ဂုဏ်ရှိတာ၊ ဆင်ဂယ်လ် ဟင်ဒီကက်ပါးဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ အခု အသက်ကြီးလို့ ကလပ်က ၁၄ ကို ပြန်ချပေးထားတာ။

“အား သဘောပေါက်ပြီ၊ ဘိုးဘိုးကြီးက ဧဇ ချက် ရိုက်နိုင်ရမယ်”

“ရိုက်တ်၊ အဲဒီလို ကိုယ့်သတ်မှတ်ချက်အတိုင်း ကိုယ်ရိုက်နိုင်တာကို ပါး၏ ရိုက်နိုင်တယ်ခေါ်တယ်၊ ကိုယ့်စံအဆင့် ကိုယ်ရိုက်နိုင်တယ်လို့ ပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ကောက်ကာင်ကာ ကိစ္စချောတာ၊ အဲ... အဲဒါ ဘာလဲ”

“ခါတိုင်းကတော့ ပါးရုံရအောင်၊ ပါးရုံထက်နည်းအောင် ရိုက်ကြတာပဲ၊ ခုကစားနည်းမှာက ရိုက်သွား၊ ကိုယ့်ပါးရုံအကုန်နောက်ဆုံး ဂေါက်သီးကျတဲ့နေရာ ဟာ ကိုယ်သေတဲ့ ကိုယ့်မြေပုံပဲ၊ အဲဒီ နေရာလေးမှာ အလံလေး စိုက်ထား၊ နောက်က လိုက်လာတဲ့ လူတွေက ဘယ်သူတော့ ဒီနေရာမှာ သွားရှာလေပေါ့၊ အဲဒီလို ပြောကြတယ်”

ဘိုးဘိုးကြီးသည် မျက်လုံးများ ပိတ်အောင် ရယ်နေပြီးမှ သူ့အဖွဲ့ဝင်များ ဘက်သို့ လက်ညီးထိုးပြု၏။

သူ့အဖွဲ့တွင် သူ့ထက်ငယ်သော အဘိုးကြီးတစ်ဦးနှင့် လူရွယ်နှစ်ဦး ပါသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်ုတော့ကို လေသံနှင့် တိုးတိုးပြော၏။

“သူတို့အားလုံး ဘိုးဘိုးကြီးထက် ငယ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မယုံကြည့်၊ သူတို့အရင်ကိစ္စချောမှာ၊ ဘိုးဘိုးကြီးက အသက်ပြင်းတယ်”

ဘိုးဘိုးကြီးက အလံဖြူလေးကို ဘေးခွဲအိတ်တွင်း ပြန်ထည့်၏။

“ဘိုးဘိုးကြီး...ဘိုးဘိုးဦးစံဖေက ဒီနေ့ ဘိုးဘိုးကြီးနဲ့ မရိုက်ဘူးလား”

ဦးစံဖေမှာ ဘိုးဘိုးကြီးကို နေ့စဉ် ဂေါက်ကွင်းသွားရန် ကားနှင့် လာခေါ်သော ဘိုးဘိုးကြီး၏ ဘော်ဒါကြီးဖြစ်သည်။

“အပျော်ရိုက်ကြရင်သာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေနဲ့ကိုယ် ရိုက်တာ၊ ပြီးပွဲဆိုရင် တွဲချင်တဲ့သူနဲ့ မတွဲရဘူး၊ ကော်မတီက တွဲပေးတဲ့ လူတွေနဲ့သာ ရိုက်ရတယ်၊ ဂေါက်ရိုက်တယ်ဆိုတာ စည်းကမ်းကြီးတယ်”

ဘိုးဘိုးကြီးက ပြောရင်းက သတိရဟန်ဖြင့် သူ့ပါးစပ်နား လက်ညီး

ထောင်ပြချိ မှာက္ခားသည်။

“ଗୋକ୍ରିଗ୍ରିଗ୍ରିଲ୍ୟୁନ୍ସର୍ଟିରଣ୍ଡଃ ଠକାଃ ମହିଳାର୍ଥାଃ। ଶୈର୍ଦ୍ଦଃ ମହିଳାର୍ଥାଃ। ଫ୍ରାମକ୍ଵେ
ର୍ଥାଃ। ରୀଗ୍ରିଫେଟ୍ସିପ୍ୟୁଟ୍ୟୁଟ୍ସର୍କ୍ ଲୈଖାଗ୍ରିମର୍ଥାଃର୍ଥାଃ”

“ဘုရားပြလို”

“ရိုးရိုးလျောက်နေရင်းတော့ ရပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ယောက် က ရိုက်တော့မယ်လို့ ချိန်နေပြင်နေရင် ဤမြိမ်မြိမ်လေး နေပေးရတယ်၊ ချောင်းတောင် မဆိုးရဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အသက်တောင် အသံထွက်အောင် မရှုံးနဲ့၊ မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ”

“ဘိုးဘိုးကြီးရိုက်လိုက်တဲ့ ဂေါက်သီး ဘယ်နေရာကျတယ်ဆိုတာလည်း သေသေချာချာမှတ်ထား၊ ဂေါက်သီးပျောက်ရင် ဂေါက်သီးသာဆုံးတာမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ချက်ပေးရတယ်၊ သေရေး”

“ဟိုထမ်းတဲ့ ကောင်လေးတွေက ကြိုးမထားဘူးလာ။”

“သူတို့လည်းကြည်တာပေါ့၊ နိုင်လည်းကြည်ပေး၊ မျက်လုံးနှစ်လုံးတိုးတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ထွက်လှည့်ကျသောအခါ လေးယောက်တွင် ဘိုးဟိုး
ကြီးက နောက်ဆုံးမ ရိုက်ရသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော်နားအနီးကပ်၍ တိုးတိုးပြော၏။

“ဘို့ဘို့ကြီး နောက်ဆုံးမှ ရိုက်ရတာ သိလား”

“ဟင် အင်”

“ဘိုးဘိုးကြီး ဟင်ဒီကက်ပ်က အကောင်းဆုံးမှု”

“ခင်ဗျာ”

ကျွန်ုသုံးမြို့ ရိုက်ပြီးသောအခါ ဘိုးဘိုးကြီးက တိခိုပ်တက်၍ ကျကျနှင့်
အေရာယူသည်။

အဖွဲ့တွင်းမှ လူငယ်တစ်ဦးက ပြော၏။

“အန်ကယ်လ်၊ ကမ္မဘလေးရတ်ပြပါဘုံ”

“କିମ୍ବା । ଫେରାମହାତ୍ମ୍ୟାଲେ”

ဘိုးဘိုးက ခြေကား၍ ရပ်သည်။ ထိနောက် သစ်သားတုတ်ကြီးကို
ကိုင်၍ ရွှေကိုကုန်းသည်။ တင်ပါးကြီးကနောက်သို့ ထွက်နေ၏။ ဗိုက်ကြီးက
ရှေ့မှာ ဖောင်းနေ၏။ လက်ကြီးတွေကလည်း တိတိတုတ်တုတ်ကြီးတွေ။

ရိုက်ချေမည့် ဖယားဝေးကွင်းရည်ကြီးဆီ ဘိုးဘိုးကြီးက တစ်ချက်ကြည့်
၏။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ဇြမ်ဇြမ်ထားပြီး ဂေါက်သီးလုံးလေးကို ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုသည့်
နှယ် ခေါ်စိုက်ကြည့်နေသေး၏။ ထို့နောက် ဂေါက်တုတ်ကြီးကို လွှဲသည်။

လူငယ်တွေလွှဲစဉ်က ခါးလေးတွေ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းလည် လှည့်
သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘိုးဘိုးကြီးကျတော့ ဗိုက်လုံးလုံးကြီးသာ လည်သွား
၏။

ဂေါက်သီးကို ရိုက်လွှဲတို့ပြီးသောအခါ လူငယ်တွေကျတော့ ရှေ့သို့ ခါးပြန်
လည်သွားပြီး တုတ်ကို ထမ်းလျက်ကြော့ကြော့ကော့ကော့ စတိုင်ကျကျ ကျန်ရစ်
သည်။ ဘိုးဘိုးကြီးကျတော့ ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့် ပုံပျက်ပန်းပျက်ကြီး
ကျန်ရစ်၏။

ဘိုးဘိုးကြီး၏ ဂေါက်သီးလုံးသည် တည်တည်မထွက် ရိုက်ကွင်းရည်ကြီး
၏ ဘယ်ဘက်ဘေးမှ မြေရိုင်းမြေကြမ်းများဆီသို့ စွေ့စွေ့ရွှေ့စွေ့၍ ထွက်သွား၏။

ကျွန်ုတ်က စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ဂေါက်သီးသွားနေသည်ကို ကြည့်၏။
ဘိုးဘိုးကြီးကလည်း မျက်လုံးပြုးလျက် ကြည့်နေ၏။

ဂေါက်သီးလုံးသည် ဘယ်သို့ စွေ့စွေ့ရွှေ့စွေ့ သွားနေရာမှ ညာဘက်သို့
ပြန်ဝေးပိုက်ဝင်လာပြီး ဖယားဝေး မြက်ခင်းပေါ်မှာ ကျ၏။

သည်တော့မှ သက်ပြင်းကြီးချပြီး ဘိုးဘိုးကြီး၏ မျက်နှာပြီးလာ၏။

စောစောတုန်းက ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်ပိတ်၍ ရယ်ချင်မှုကို အောင့်ထား
ရဟန်တူသူ လူရွယ်တစ်ဦးက ယခုမှ မျက်နှာချို့ချို့နှင့် ပြော၏။

“အန်ကယ်ကြီးရိုက်ပုံးက ပညာပါပါလေ့”

“အေး ဝါရင့်ပြီကိုးကွဲ”

တိုခုံမှ ဖယားဝေး ကွင်းတွင်းသို့ ဆင်းလာကြသောအခါ ကွဲပွဲကွဲတနှင့်
ဘိုးဘိုးကြီးက နောက်ဆုံးမှ ဖြစ်လေသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်ုတ်ကို ပညာပေး၏။

“စောစောတုန်းက ဘိုးဘိုးကြီးက စလိုက်စ်နဲ့ ရိုက်တာ”

“စလိုက်စ်”

“အင်း ဘယ်ထွက်ပြီးမှ ညာပြန်ဝင်လာတာကို စလိုက်စံလို့ ခေါ်တယ်၊ ညာထွက်ပြီးမှ ဘယ်ကိုပြန်ဝင် လာတာကိုတော့ ဟွေတ်ခဲ့လို့ခေါ်တယ်၊ စလိုက်စံထွက်အောင်၊ ဟွေတ်ခဲ့ထွက်အောင်ခြေထောက်အနေအထား၊ လက်ကိုင်ကို ဆုပ်ထားပံ့ ဆုပ်ထားနည်း၊ လို့သလိုပြုပြင် စီရင်တတ်ရတယ်”

“ဘာပြုလို့ တည့်တည့် မရှိက်တာလဲ”

“တည့်တိုင်း မကောင်းဘူး၊ ဉာဏ်...ဒီ ဖယားဝေးက အေါ့လက်ဂျီကြီး”

“အေါ့လက်ဂျီ”

“ခွေးခြေထောက် ခွေးခြေထောက်၊ ဖယားဝေးကြီး ခွေးခြေထောက်လို့ ကောက်နေတာကို ပြောတာ၊ ဘယ်ဘက်ကို ကောက်သွားတယ်၊ ကောက်နေတဲ့ ထောင့်ချိုးနားမှာ ဂေါက်သီးကျရင် ဒုတိယအချက် ဖြတ်ရှိက်တဲ့အချိန်မှာ လွယ်တယ်”

“ကျချင်တဲ့နေရာဆီ တည့်တည့်ရှိက်လွှတ်လို့ မရဘူး”

ဘိုးဘိုးကြီးက ရယ်ပြီး သီချင်းဆိုပြော။

“ဖြစ်ချင်တာလဲ မဖြစ်ရပါ၊ မဖြစ်ချင်တာလဲ ဖြစ်ရတာ၊ အဲ...ဘဝသံသရာ သီချင်း”

“အား အင်း အင်း”

“ဂေါက် ရိုက်ရတာကလ ဘဝလိုပဲ၊ တည့်တည့်ရှိက်မှ ကောက်ချင် ကောက်သွားတာ၊ ပြီးတော့တည့်တည့်ရှိက်ဖို့က အခက်ဆုံးပဲ၊ ကောက်ကောက် ရိုက်တာက အလွယ်ဆုံးပဲ၊ ဒါကြောင့် ဘိုးဘိုးကြီးက အန္တ ရာယ်ရှိတဲ့ဘက် တမင်ချိန်တယ်၊ သွေ့တွေ့ ရှိဖို့ လိုတယ်နော်၊ ပြီးတော့ ကျမ်းလည်း ကျမ်းကျင်ရ တယ်၊ အဲ...အန္တ ရာယ်ထဲ တည့်တည့်ချိန်ပြီး ကောက်ကောက်ရိုက်လိုက်တော့ ဟော မြင်လား၊ လိုချင်တဲ့နေရာရောက်နေပြီ၊ အဲဒါ ပညာ၊ ဂေါက်ကို ပညာနဲ့ ရိုက်ရတယ်”

ဖယားဝေးထဲတွင် ဘိုးဘိုးကြီး၏ ဂေါက်သီးမှာ နောက်ဆုံးမှ ဖြစ်နေ၏။

ဘိုးဘိုးကြီး၏ ဂေါက်ထမ်းသမားလေးက ဂေါက်သီးနားတွင် ဂေါက်အိတ် ကြီးနှင့် စောင့်နေ၏။

ဘိုးဘိုးကြီးက အမိန့်ပေး၏။

“အိုင်းယင်းဖိုးပိုးပေးပော့”

အိုင်းယင်းဖိုး ဆိုသည်မှာ သံတုတ်နံပါတ်လေးကိုပြောမှန်း ကျွန်ုတ်

သိ၏။

ဖယားဝေးသည် ဘိုးဘိုးကြီး ပြောသကဲ့သို့ ခွေးခြေထောက်ကဲ့သို့ ကောက် နေသည်။ ကောက်သွားသော တစ်ဆစ်ချိုး၏ အဆုံးတွင် အလုပ်စိုက်ထားသည့် မြက်ခင်းပြင်စိမ်းစိမ်းလေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးက သံတုတ်နံပါတ်လေးနှင့် ရိုက်သီးသည် မြက်ခင်းစိမ်းဆီသို့ တည့်တည့်ထွက်သွားပြီး အစပ်၌ ကျ၏။

“အင်း ဒီလောက်ဆိုတော်ပြီ နိုင်ရ၊ ဖြစ်ချင်တာကတော့ ဖတ်ဆိုကပ် နေတာ”

“ဖတ်ဆို ကပ်နေတာ”

“သံတုတ်ဆိုတာ နံပါတ်ကြီးလေ တို့လေပဲ၊ တို့လေ တိုကျလေပဲ၊ မြောက် မြောက်လည်းသွားတယ်၊ ဒီလောက်အဝေးဆိုရင် ဘိုးဘိုးကြီးငယ်ငယ်က အိုင်ယင်း ဆဲဗင်းနဲ့ ရိုက်တာ၊ မြောက်သွားပြီး ဂရင်းနဲ့ပေါ်က အလုပ်တိုင်နားကျပြီး ဖတ်ဆို ကပ်နေတာ”

ဘိုးဘိုးကြီးတို့အဖွဲ့မှ လူရှုယ် တစ်ယောက်ရိုက်သည်မှာ မြောက်သွားပြီး မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဖတ်ဆိုကပ်နေ၏။ ကျွန်းနှစ်ဦး၏ ဂေါက်သီးများကား ဘိုးဘိုးကြီး၏ ဂေါက်သီးကဲ့သို့ပင် မြက်ခင်းပေါ်မရောက်။ အစပ်မှာသာ ရှိနေကြ၏။

အစပ်မှာ ဂေါက်သီးရှိနေသူတွေ မြက်ခင်းပေါ် ရောက်အောင် တင်က သည်။ ကျွန်းနှစ်ဦး တင်ကသည်မှာ ဝက်ချုပ်ဟု ခေါ်သော အတိုဆုံး သံတုတ်ဖြင့် ဖြစ်ကြသည်။ ဂေါက်သီးလုံးလေးတွေက မြောက်ပြီး မြက်ခင်းပေါ်တော့ ရောက်ကြပါ၏။ တွင်းအနီး မကပ်ကြ။

ဘိုးဘိုးကြီးက မြက်ခင်းကို သေသေချာချာ ရှုကြည့်စစ်ဆေးနေသည်။

မြက်ခင်းက အနည်းငယ် မို့မို့မြင်မြင်လေး ဖြစ်၏။

ဘိုးဘိုးကြီးက သံတုတ်ခုနစ်ကို ယူသည်။ ခြေဖဝါးနှစ်ခုကို ပေါ်နီးနီးယူဉ်၍ ချထားသည်။ ဂေါက်သီးကို ဖဝါးနှစ်ခု၏ ဗဟိုတည့်တည့်ရှု့တွင် ထား၏။ သံတုတ်ခုနစ်နှင့် စိတ်ရည်လက်ရည် ချိန်၏။

ဘိုးဘိုးကြီး ချိန်နေသည်က ကျွန်းလူတွေထက် ကြာ၏။

ဘိုးဘိုးကြီးက သံတုတ်အရွက်ကို အလွန်ညှင်သာစွာ နောက်သို့ဆဲပြီး အလွန်ညှင်သာစွာပင် ရှု့သို့ရိုက်လိုက်၏။

ဂေါက်သီးလေးသည် မြောက်ပြီး လေထဲတွင် ခရီးတစ်ဝက်သွားသည်။

ကျွန်ခရီးတစ်ဝက်ကို မြက်ခင်းပေါ်တွင် လိမ့်လျက်သွား၏။

ဂေါက်သီးလေးသည် တွင်းဆီသို့ ဖြောင့်ဖြောင့်လေး လိမ့်သွား၏။

ကျွန်တော်က ရင်ဖို၍ ကြည့်နေသည်။ တလိမ့်...လိမ့်...လိမ့်။

မြတ်စွာဘုရား၊ ဘိုးဘိုးကြီး တော်လှပါတကား။

ဂေါက်သီးလေးက လိမ့်ပြီး ကျင်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။

သူ့အဖော်တွေက လက်ချပ်တီးကြသည်။

မြက်ခင်းစပ်တွင်ကား ဘိုးဘိုးကြီးက ဖိုးဝရ်ကြီး ကသကဲ့သို့ ခုန်ဆွဲန်ဆွဲ လုပ်နေ၏။ ပါးစပ်ကလည်း အော်သေး၏။

“ဘတ်ဒီ ဘတ်ဒီ”

ဘတ်ဒီဆိုသည် ဘာမှန်း ကျွန်တော်မသီ။ သို့ရာတွင် ဘိုးဘိုးကြီး ပျော်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပျော်၏။

“ဘိုးဘိုးကြီး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဘတ်ဒီ ရတာ”

“ဘတ်ဒီ”

“ရှူး၊ စကားမပြောနဲ့တော့၊ သူတို့ပတ်တော့မယ်”

မြက်ခင်းပေါ်မှ လူသုံးယောက်သည် ပတ်တာဟုခေါ်သော တွင်းစိန်တုတ် ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြသည်။ တွင်းစိန်တုတ်သည် အတိုဆုံးတုတ်ဖြစ်သည်။ တုတ်အဆုံးတွင် သံအရွက်မဟုတ်ဘဲ သံတုံးတပ်ထားသည်။ သံတုံး၏ မျက်နှာပြင် ကညီပြီး တည့်မတ်သည်။ ပုံသဏ္ဌာန်ကတော့ မျိုးစုံ။ အချို့က ကြေးစည် အသေးစားလေးနှင့် တူသည်။ အချို့က ကျင်တွယ်ကဲ့သို့ ဖြောင့်ဖြောင့်ရည်ရည်။ အချို့က အနားတစ်ဖက်ကို ဖြောင့်ဖြောင့် လှိုးထားသော ဘဲဥပုံ။

မြက်ခင်းပေါ်၌ တွင်းနှင့်အစေးဆုံး ဂေါက်သီးရောက်နေသူက စ,တွင်းစိန် ရသည်။ ထိုအခါ ကျွန်သူများက ြိမ်ြိမ်လေး ရပ်နေကြရသည်။

ကျွန်တော်လည်း အသက်ပြင်းပြင်း မရှာဘဲ ဘိုးဘိုးကြီးနှင့်အတူ မြက်ခင်း ကေး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်နေ၏။

ကျွန်လှနှစ်ဦးက နှစ်ချက်စီသွင်းမှ တွင်းဝင်သွား၏။

စောစောက နှစ်ချက်တည်းဖြင့် မြက်ခင်းပေါ်၌ ဂေါက်သီးဖတ်ဆိုကပ်နေသူက တွင်းနှင့်အနီးဆုံးဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဆုံးမှ တွင်းစိန်သည်။

သူက ဂေါက်သီးလုံးအနောက်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး တွင်းဆီကြည့်

သည်။ တစ်ဖန် တွင်းဘက်သွားပြီး တွင်းမှနေချုပ် ဂေါက်သီးဆီကြည့်သည်။

သူ့ကြည့်ရသည်မှာ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စတစ်ခုကို ပြုလုပ်ရတော့မည်ကဲသို့
အသေအချာ ဂရိုစိုက်နေဟန် ပေါ်နေ၏။

ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော့နားကပ်၍ တိုးတိုးပြောသည်။

“သူလည်း ဘိုးဘိုးကြီးလို ဘတ်ဒီရအောင် ကြိုးစားနေတာ”

အချိန်ယူချုပ် အတန်ကြာ မြက်ခင်းကို လေ့လာနေပြီးမှ လူချွဲယ်သည်
ဂေါက်သီးနောက်ရပ်လျက် တွင်းစိန်ရန် ချိန်သည်။

တွင်းစိန်တူတ်ဖျား သံတုံးလေးသည် နောက်သို့ သုံးကြိမ်များ ညင်သာစွာ
လွှဲရမ်းနေပြီးမှ ဂေါက်သီးလုံးကို ရိုက်လိုက်၏။

ဂေါက်သီးလုံးနှင့် တွင်းမှာ လေးပေါ်သာ ဝေးသည်။

ဂေါက်သီးလုံးလေးက တွင်းဆီတည့်တည့်လိမ့်သွားသည်။

သို့ရာတွင် အရိုန်ကုန်သွားပြီး တွင်းနှုတ်ခမ်းမှ လက်သန်းတစ်လုံးအလိုတွင်
ရပ်သွား၏။

လူချွဲယ်က ကျိုတ်မနိုင် ခဲမရဟန်ဖြင့် လေကို လက်သီးနှင့် ထု၏။

ထိုနောက်မှ မရယ်မပြီးနိုင်သော မျက်နှာဖြင့် ဂေါက်သီးလုံးလေးကို
တွင်းထဲသို့ ခေါက်သွင်းလိုက်၏။

ဘိုးဘိုးကြီးက ဝေဖန်သည်။

“မောင်ညွှန်းလိုင်က ဂရိုစိုက်လွန်းအားကြီးတာကိုး၊ အဲဒီလောက် အဝေး
ဆိုရင် ရဲရဲရိုက်သွင်းရတယ်”

လူချွဲယ်ကတော့ ပြန်မပြော။ ဘိုးဘိုးကြီးထက်ငယ်သော အဘိုးကြီးက
ပြော၏။

“ဂေါက်ရိုက်တာက ရည်းစားထားသလိုပဲ၊ နတ်ကြီးတယ်၊ နီးလေ၊
ကြောက်လေ၊ ဒူးတုံ့န်လေပဲ”

သည်တော့မှ အားလုံး ရယ်ကြသည်။

မြက်ခင်းပြင်မှ ထွက်လာကြစဉ် ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သူ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဘိုးဘိုး”

“သူ ဘတ်ဒီမရဘဲ ဘွတ်ဂိုပဲ ဖြစ်သွားတယ်”

“ခင်ဗျာ”

“ဒီဂရင်းန်က လေးချက်ဂရင်းန်၊ လေးချက်နဲ့ တွင်းထဲကလောက်ဆိုကျ

အောင် ကြီးစားရတာ၊ လေးချက်ရတာကို ဘွတ်ဂါလိုခေါ်တယ်၊ လေးချက်တွင်းမှာ သုံးချက်နဲ့ ပြီးတာကို ဘတ်ဒီလို့ခေါ်တယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီးလိုလေ၊ သူလည်း ဘတ်ဒီ သွင်းတာ လဲသွားရှာတယ်၊ အဲဒါမျိုးဆို နိုင်တယ်နှင့်ရ”

မြက်ခင်းနှင့် မနိုးမဝေးမှာက ထင်းရှုံး တော့အုပ်လေး ရှိသည်။

ဂေါက်ရိုက်မည်သူများက အမှတ်(၂) တိခိုက် သွားကြ၏။ ကယ်ဒီဟုခေါ် သော ဂေါက်အိတ်ထမ်းသမားလေးများက ထင်းရှုံးတော့အုပ်လေး၏ အနောက် ဘက်ထိပ်တွင် နေရစ်ကြသည်။

သည်တစ်ခါ တိခို့ထက်တွင် ပထမဆုံး ရိုက်သူမှာ ဘိုးဘိုးကြီးဖြစ်၏။

ဘိုးဘိုးကြီးသည် သစ်သားတုတ်ကြီးနှင့် မရိုက်ဘဲ သံတုတ်နှင့်သာ ရိုက် သည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ဘိုးဘိုးကြီး၏ ဂေါက်သီးက ဝေးဝေးသို့ သိပ်မရောက်။ ထင်းရှုံးတော့ လေး၏ တစ်ဖက်ထိပ်အလွန် ဖဲယားဝေးထဲ၌ သာကျ၏။

သူ ရိုက်ပြီးနောက် ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော့ဆီ ကပ်လာ၏။

ကျွန်တော်က တိုးတိုးပင် မေး၏။

“ဘိုးဘိုးကြီးက ဘာလို့ သစ်သားတုတ်နဲ့ မရိုက်တာလဲ”

“တိခိုက် ထွက်တာနဲ့ သစ်သားတုတ်နဲ့ပဲ ရိုက်ရမယ်လို့ တစ်ထစ်ချု မှတ်မထားရဘူး၊ ဦးနောက်သုံးရတယ်၊ ဖဲယားဝေးကြီးကိုကြည့်၊ တွေ့တယ်မဟုတ် လား၊ တစောင်းကြီး”

သည်တော့မှ ကျွန်တော်သတိထားမိသည်။

အမှတ် (၂) ဖဲယားဝေးကြီးက တောင်စောင်းတစ်လျှောက်၌ ဖောက် ထားသည်။

ထင်းရှုံးတော့လေးရှိရာ မြောက်ဘက်ဆီမှ ကုန်းသည် တောင်ဘက်သို့ လျှောဆင်းနေ၏။ တောင်ဘက်အောက်ခြေ့၍ လျှို့လေးတစ်ခုဖြစ်နေပြီး ချုံတွေ အပင်တွေနှင့် ရူပ်နေ၏။ ကုန်းစောင်းသည် အရှေ့မှ အနောက်သို့ ပြေးနေပြီး တစ်နေရာတွင် ပြတ်သွားကာ ဟိုးအောက်ခြေ့၍ မြေပြန်ရှိနေ၏။

စောစောက ဘွတ်ဂါရသော လူချွေယ်က သစ်သားတုတ်ကြီးနှင့် ရိုက်၏။

သူ့ဂေါက်သီးက အဝေးကြီးပြေးသည်။ ဖဲယားဝေးကြီး၏ ဗဟိုတွင် ကျသည်။ သို့ရာတွင် မြေမာနှင့်ထို့ ထောက်ခုံပြီး လျှို့တွင်းသို့ လိမ့်ဆင်းသွား၏။ လူချွေယ်က အော်သည်။

“သွားပြီ၊ သွားပြီ ဟောကောင် လိုက်ပါဟ”

ထင်းရူးတောထိပ်မှ သူ့ကယ်ဒီ ကောင်လေးသည် အိတ်ကြီး တစ်ဖက် ထမ်းလျက်နှင့် ကုန်းဆောင်းအတိုင်း ဂေါက်သီးနောက် ပြီးလိုက်သည်။

“သူကငယ်တော့ ဗလ အားကိုးတယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီးက အသက်ကြီးလာ တော့ ဥာဏ်အားကိုးတယ်၊ ဒီဖဲယားဝေးမျိုးမှာက ပြီးဖို့ထက် ဂေါက်သီးက ဖဲယားဝေးထဲမှာတွင် နေဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ လျှို့တွေ၊ ချောက်တွေ၊ မေတ္တမ်းတွေ ထဲကျသွားရင် ဒုတိယချက်ရိုက်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး၊ ဟိုးရှေ့မှာ ကုန်းဆင်းကြီး မြင်လား၊ ဒုတိယအချက်ကို ဘယ်လိုရိုက်ရိုက် အဲဒီကုန်းဆင်းတော့ ကျော်တာပဲ၊ ကျော်ရင် မဟာပထဝီမြေကြီးက သူ့ဘာသာသူ ဆွဲခေါ်သွားလိမ့်မယ်၊ အန္တရာယ် မရှိဘဲ ဂရင်းနား ရောက်သွားမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီဂရင်းန်က ပါမိုက်ငါးချက်ဂရင်းန်၊ သုံးချက်နဲ့ ဂရင်းန်ပေါ်ရောက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ လောဘကြီးဖို့ မလိုဘူး”

ကျုန်နှစ်ယောက်ကလည်း သစ်သားတုတ်ကြီးများနှင့်ပင် ရိုက်သည်။ တစ်ယောက်၏ ဂေါက်သီးက လူရွှေယ်ဂေါက်သီးနောက်လိုက်၍ လျှို့တွင်းဆင်းသည်။ ဘိုးဘိုးကြီးထက်ငယ်သော အဘိုးကြီး၏ ဂေါက်သီးက ငြော်လည်ပြီး ညာဘက်တွင်ရှိသော ထင်းရူးပင်တွေကြားကျ၏။

တို့ခုံမှ ဘိုးဘိုးကြီး တစ်ဦးသာ ကဲမြန္တရရ ကွဲတကွဲတ လျှောက်လာသည်။ ကျုန်လူများက သူတို့ ဂေါက်သီးတွေရှိရာသို့ စိုးရိမ်တကြီး သွက်သွက် လျှောက်သွားကြ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဘိုးဘိုးကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ပထမဆုံး ရိုက်ရတာလဲ”

“အဲဒါ အော်နာရတာ”

“ခင်ဗျာ”

“အော်နာ၊ အော်နာ၊ ဂုဏ်ပြုခံရတာ၊ တွင်းတစ်တွင်းပြီးရင် အဲဒီတွင်းမှာ အကောင်းဆုံးရိုက်တဲ့လူကို ဂုဏ်ပြုပြီး ပထမရိုက်ခွင့်ပေးရတယ်”

“ဟာ...ဒီလိုဆိုရင် ခုတွင်းမှာလည်း အော်နာရှိုးမှာပဲထင်တယ်”

“ဟား ငါမြေးပါးစပ်က နိမိတ်ကောင်းစကားထွက်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီး အော်နာချည်းရအောင် ရိုက်မယ်”

ဘိုးဘိုးကြီးနှင့် ကျုန်တော်တို့ ဤသို့လျှင် လေပေးဖြောင့်လျက်လာကြသည်။

ပြိုင်ပွဲတွင် ၁၈ ကျင်း ရိုက်ရသည်ဆို၏။ တောင်ကြီးဂေါက်ကွင်းက

ကိုးကျင်းသာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ခါ ပတ်ရှိကြရသည်။

ကိုးကျင်းပြည့်သောအခါ ကလပ်အဆောက်အအုံသို့ တစ်ပတ်ပြန်ရောက်ပြီး နားကြ၏။ လူကြီးတွေက ဘီယာသောက်ကြသည်။ ကျွန်းတော်က အချို့ရည်သောက်သည်။

ဂေါက်ကစားနည်းကို ကျွန်းတော် အတော်နားလည်သွားပြီ။

ကျင်းကိုးကျင်း ရှိသည့်အနက် ပါဖိုက်ဟုခေါ်သော ငါးချက်နှင့် ပြီးရမည့်ကျင်းက နှစ်ကျင်း၊ ပါဖိုးဟုခေါ်သော သုံးချက်နှင့်ပြီးရမည့်ကျင်းက ငါးကျင်း၊ ပါသရီးဟုခေါ်သော သုံးချက်နှင့်ပြီးရမည့်ကျင်းက နှစ်ကျင်း ရှိနေသည်။ ကျင်းတိုင်းကျင်းတိုင်းကို သတ်မှတ်ထားသည် အချက်ရေအတိုင်း သို့မဟုတ်သည့်ထက်နည်းအောင် ကြိုးစားရှိက်ကြခိုင်းဖြစ်သည်။ သတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်းရှိက်လျှင် ဘွတ်ဂီရသည်။ တစ်ချက်လျှော့ရှိက်လျှင် ဘာတ်ဒီ။ တစ်ချက်များရှိက်လျှင် ဝမ်းအဘတ်ဖို့။ နှစ်ချက်များရှိက်လျှင် တူးအဘတ်(၁) ဤသို့ခေါ်ကြသည်။ ဘွတ်တိနှင့် ဘာတ်ဒီရကြမ်းက နည်းသည်။ ဝမ်းအဘတ်(၂)တွေ၊ တူးအဘတ်(၃)တွေကသာ များသည်။ သရီးအဘတ်(၄) ဖြစ်သူပင် ရှိ၏။

လွယ်လွယ်ရှိက်မရအောင် လုပ်ထားသော စည်းကမ်းတွေနှင့် စီမံထားသော အခက်အခဲတွေကလည်းရှိသေးသည်။

အယားဝေး အပြင်ရောက်သွားလျှင် ဂေါက်သီးကို မထိရာ မတို့ရာ မရွှေ့ရာ။ ချိုင်ထဲ ရောက်နေချုပ်သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ကြား ရောက်နေချုပ်သော်လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံးတွေ ခံနေချုပ်သော်လည်းကောင်း ရှိက်မရလျှင် တစ်ချက်ပေးပြီး ကျင်းမှ ဝေးရာဘက် ဘေးကင်းရာတွင် လက်နောက်ပြန်ဖြင့် ပခံးပေါ်မှကျော်လျှက် ဂေါက်သီးကို လွတ်ချုပ်သည်။ ကျရာနေရာမှ ပြန်ရှိက်ရ၏။

အောက်အော်(၅)ဘောင်းဆိုသည်ကလည်း ရှိသေးသည်။ အယားဝေး၏ တစ်ဖက်ဖက်ကို အိုဘီဟု အက်လိပ်စကားလုံးအနီဖြင့် ဆိုင်းဘုတ်ပြ သတ်မှတ်ထား၏။ သည်ဘက်ထဲ ဂေါက်သီးကျသွားလျှင် အသားလွတ် နှစ်ချက်ပေးရသည်။

ဖြတ်ရှိက်ရာ ကျော်ရှိက်ရာ လွတ်အောင် ရှောင်ရှိက်ရသော စမ်းချောင်းလေးတွေ ကန်လေးတွေကလည်း ရှိသေး၏။ အဲသည်တွေထဲ ကျသွားလျှင်လည်း နှစ်ချက်ပေးထွက်ရသည်။

တွင်းစိန်သော မြက်ခင်းဘေးတွေတွင် ဘန်ကာဟုခေါ်သည့် သဲချိုင်ထောင်ချောက်ကြီးတွေကလည်း ရှိသေးသည်။ သည်ထဲကျသွားလျှင် ထွက်အောင်

အရိုက်ရခက်သည်။ ရိုက်မည့်တုတ်နှင့် သဲပြင်ကို ချိန်နေတုန်း မထိရ။ ထိလျှင် နှစ်ချက် ပေးရပြန်သည်။

အချို့ရည်သောက်ရင်းက ဂေါက်ကွင်းကြီးဆို ကျွန်တော် မျှော်ကြည့်သည်။

သာယာသည်။ လူပသည်။ အပြစ်ကင်းသည်။

သို့ရာတွင် ဂေါက်သမားတစ်ဦးအတွက် ဘေးတွေ၊ အန္တရာယ်တွေ၊

အခက်အခဲတွေကလည်း ဒုန္နုင့်အေးပါတကား။

သည်ကြားထဲက သူတို့ဘောကြာင့် ကစားကြပါသနည်း။

ကစားစဉ် စိတ်ညွစ်ကြတာတွေ၊ စိတ်တိုကြတာတွေ၊ လူကြီးတန်မဲ့ ကလေးကြီးတွေလို့ ငိုတော့မည့် သဏ္ဌာန်တွေ အဲသည်ဟာတွေကိုလည်း တွေ့ရသည်။

သို့ရာတွင် သည်ကြားထဲက သူတို့ ကစားနေကြသည်။

အသည်းယားစရာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာတွေလည်း ပါသည်။ အသည်းယားစရာလေးတွေကို လုပ်ချင်ကြသည်နှင့် တူသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာကို လုပ်စမ်းကြည့်ရသည်ကိုလည်း ပျော်ကြဟန်တူသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ကွင်းပြန်လှည့်ချိန်၌ ကစားနည်းကို နားလည်လာဖြစ်သောကြာင့် ကျွန်တော် ပိုစိတ်ဝင်စားလာခဲ့ပြီ။ ဘိုးဘိုးကြီး၏ ရိုက်ချက်တွေက ကောင်းနေသောကြာင့် မျှော်လင့်ချက်တွေတက်ပြီး ကျွန်တော်ပါပျော်နေ၏။

ပထမသုံးကျင်းကား မထူးခြား။ စတုတွေကျင်းအနီးတွင်ကား အလုပ်ဖြူလေးတစ်ခုကို စတွေ့ရသည်။

ဤကျင်းမှ မြေက်ခင်းမရောက်ခင်တွင် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုရှိသည်။ စမ်းချောင်းလေး၏ တစ်ဖက်ကမ်းမြေပြင်တွင် အလုပ်လေးက စိုက်လျက်။

အားလုံးက အလုပ်လေးပေါ်မှ အမည်ကို ဖတ်ကြည့်ကြ၏။

ဝင်းစိန်ဟု ရေးထားသည်။

ဘိုးဘိုးက ဝမ်းနည်းဟန်လေသံနှင့် ညည်း၏။

“သော်... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မနှင်းစိန်မောင်လေး သွားရာပေါ့”

ညည်းပြီးမှ ဘိုးဘိုးက တစိုးခြီးရယ်၏။

“မနှင်းစိန်မောင်လေး ဟုတ်လား ဘိုးဘိုးကြီး”

“အင်း အဟဲ၊ မနှင်းစိန်ဆိုတာ ဥစ္စာစောင့်”

“ခင်ဗျာ”

“မနှင်းစိန်တဲ့၊ ဒေးဗလိန်းငွေစိန်တဲ့၊ နိုင်ငံကျော် ဥစ္စာစောင့်တွေ၊ ဥစ္စာစောင့် တို့ တဆွဲတို့က ဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့”

“အင်း...အင်း...”

“ဂေါက်သမားအသားဟာ နေလောင်ပြီး ညိုနိုနေရတယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီးအသားကိုကြည့်၊ ဝင်းစိန်က နှဲ့နှဲ့လေး၊ အသားကလည်း ဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့၊ ဒါနဲ့ သူ့ကို မနှင်းစိန်မောင်လေးလို့ ဘိုးဘိုးကြီးတို့က နာမည်ပေးထားတာ”

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာလည်း အလံလေးတစ်ခုတွေ့ပြန်သည်။

ရှေ့ကျင်းရောက်ပြန်တော့လည်း အလံလေးတွေ တွေ့ရပြန်သည်။

ရှေ့ဆက်သွားလေ၊ အလံလေးတွေ များလာလေ ဖြစ်၏။

ပြီးခါနီး သုံးကျင်းအလိုတွင်ကား ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့တွင်းမှ နှစ်ယောက်ပင် ကိုစွဲချေသွားကြပြီ။

ကျွန်နေကြသည်က ဘိုးဘိုးကြီးနှင့် ကိုညွှန်လိုင်ဆိုသော လူရှယ်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ဆယ့်ခြောက်ကျင်း ရိုက်ပြီးသွားပြီ။ နှစ်ကျင်းသာကျွန်တော့၏။ ဆယ့်ခုနှစ်ကျင်းတို့ခုံဆီ သွားကြရင်း ကျွန်တော်က မေး၏။

“ဘိုးဘိုးကြီး မသေသေးဘူးနော်”

မေးမိပြီးမှ မမေးကောင်းဟု ထင်မိကာ ကျွန်တော့စိတ်တွင်း တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။

“အင်း... မသေသေးဘူး၊ ဘိုးဘိုးက အသက်ပြင်းတယ်”

ဘိုးဘိုးကြီးသည် မြက်ခင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တွက်ပြနေ၏။

“ဆယ့်ခုနှစ်ကျင်းက ပါသရီး၊ ဆယ့်ရှစ်ကျင်းက ပါဖိုက်၊ ဘွတ်ဂိုဏ်းရိုက်တောင် ရှစ်ချက် ရိုက်ရမယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီးမှာက ခြောက်ချက်ပဲ ကျွန်တော့တာ၊ ဒီတော့ အင်း...သက်တမ်းမစွေ့ဘဲ လမ်းခုလတ်တွင် ကိုစွဲချောဖို့များနေတယ်”

“ဟင် အဲဒီလိုဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ယောကျိုးတို့လုံးလ သေခါမှလျှော့တဲ့နိုင်ရ၊ ဘိုးဘိုးကြီး ဘတ်ဒီချဉ်းရိုက်ပစ်လိုက်မယ်”

ဆယ့်ခုနှစ်တို့ခုံတွင် ကိုညွှန်လိုင်က အော်နာရျု အလျင်ရိုက်သည်။

ပါသရီးကျင်းတွေက ခရီးတို့သည်။ တို့ခုံမှ တစ်ချက်တည်းနှင့် မြက်ခင်းပေါ်အရောက် ရိုက်နိုင်ရသည်။

ကိုယ့်နဲ့လိုင်၏ ဂေါက်သီးက မြက်ခင်းမရောက်မီကျပြီး လိမ့်လျက် မြက်ခင်းရှုရာ မြေကမူ အစွန်း၌ ရပ်သွား၏။

ဘိုးဘိုးကြီးက သံတုတ်နံပါတ် ၅ ကို ကိုင်လျက် ခရီးအကွာကို ချိန်နေ၏။ ထိုနောက် မကြိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် သံတုတ်နံပါတ် ၄ ကို လဲကိုင်၏။

ဘိုးဘိုးကြီးသည် သူ့ခေါင်းကြီးကို မြက်ခင်းဆီ ကြည့်လိုက် ဂေါက်သီးဆီ ကြည့်လိုက် သုံးလေးခါလုပ်နေ၏။ ခြေထောက်အနေအထားကိုလည်း နှစ်ကြိမ် ပြင်၏။

နောက်ဆုံးတော့ သူ့ပိုက်ကြီးကို လှည့်လွှဲပြီး ဘိုးဘိုးကြီးက ရိုက်သည်။

ဂေါက်သီးက မြက်ခင်းဆီ တည့်တည့်သွားနေရာမှ တဖည်းဖြည်း ညာဘက်သို့ ငွေကွွှုံး၏။

“ဟကောင် တော်တော့လေ၊ တော်တော့ဟ”

လေကို ဖြတ်ပြီး ဘိုးဘိုးကြီးက သူ့ဂေါက်သီးကို လှမ်းအော် အမိန့်ပေး နေ၏။

ဂေါက်သီးက မနာခံ။ ငွေမြှေငွေပြီး မြက်ခင်းဘေးရှိသဲထောင်ချောက်တွင်း ကျသွား၏။

ဘိုးဘိုးကြီးခမျာ လက်သီးကြီးဆုပ် မျက်လုံးကြီးပြုးလျက် ငေးကြည့် နေ၏။

ထိုနောက် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ စိတ်ဆိုးသော မျောက်ဝံကြီး တစ်ကောင် ကဲ့သို့ ကွတကွတ သုတ်သုတ်သုတ်နှင့် ဂေါက်သီးရှုရာသို့ လျောက်သွား၏။

သဲထောင်ချောက်ဘေးတွင် ဆင်းဒ်ဝတ်ချုပ္ပါ ခေါ်သော သဲတွင်းရိုက် တုတ်တိုကို ဘိုးဘိုးကြီးက ထုတ်ယူသည်။

ဂေါက်သီးအနီးတွင် ရပ်ပြီး ဆူးရှိသော သူ့ဖိနပ်ကြီးများကို သဲတွင်း အတန်မြုပ်အောင် ဖိနင်းသည်။

လက်ကောက်ဝတ်ကို ချိုးကာ ချိုးကာနှင့် ချိန်နေပြီးနောက် ဘိုးဘိုးကြီး ကရိုက်၏။

ချွဲတ် ...။

သံပြားရွက်က သဲတွင်းသို့ဝင်သွား၏။ ဂေါက်သီးလုံးက မထွက်။

“မိန်းမရှာ၊ အလကား သတ္တိမရှိဘူး၊ စကြောက်၊ ဖွတ်၊ ဘလက်ဒီမူးလ်”

ဘိုးဘိုးကြီးက သူ့ကိုယ်သူ အားရပါးရ ကောင်းချိုးပေးနေ၏။

ဘိုးဘိုးကြီးက လက်ကောက်ဝတ်ချိုးကာ ချိုးကာနှင့်ချိန်နေသေး၏။

“ဟာ နှင့်အမေကလွှား၊ သွားဟာ”

ဘိုးဘိုးကြီးက တအားရှိက်၏။

သဲတွေက ကော်ပက်လိုက်သကဲ့သို့ မြောက်တက်လာ၏။ သဲတွေနှင့်အတူ ဂေါက်သီးလည်း မြောက်တက်လာပြီး မြက်ခင်းပေါ်ကျ၏။ တွင်းနှင့်တော့ ဝေးသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးက သူ့လက်ကြီးများကို ကြည့်၍ ကြိမ်းသည်။

“စောစောက ဒီသတ္တိတွေ ဘယ်အမေ့လင်ဆီ ရောက်နေရသလဲ”

အားရပါးရ ဒေါသတွေပေါက်ကဲနေပြီးမှ ဘိုးဘိုးကြီးသည် သတိရဟန်ဖြင့် အဖော်များကို တောင်းပန်သည်။

“စောရီး စောရီး”

ကိုညွှန်လိုင်က အောက်တွင်ရှိနေသေးသော သူ့ဂေါက်သီးကို မြက်ခင်းပေါ် သို့ တင်၏။ ထိုနောက် အလံဖြူလေးကို ထုတ်ယူပြီး ဂေါက်သီးကျရှုံး စိုက်လိုက်၏။

“ဟင်...မောင်ညွှန်လိုင်လဲ သေပြီလား”

သေသူက ဖြေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ သေပြီ”

ဘိုးဘိုးကြီး တစ်ယောက်တည်း တွင်းစိန်ရတော့၏။

နှစ်ချက်မှ ဘိုးဘိုးကြီး တွင်းဝင်သည်။

ဤကျင်းတွင် ဘိုးဘိုးကြီး ငါးချက်ကုန်သွားပြီ။

သူ့အဖော် အဘိုးကြီးက ပြော၏။

“ကိုဘိုးလွမ်းက ဒီကျင်းတွင် ဖြုန်းပစ်တာကိုး”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ဂေါက်ဆိုတာ မိန်းမနောက်ပိုး ရသလိုပဲ”

“ဘယ်လို့...ဘယ်လို့”

“တစ်သက်လုံး ပိုးလာတာဟုတ်လို့၊ လက်ထပ်မယ့်နေ့ကျမှ သူများနောက် လိုက်သွားတာ”

ဆယ့်ရှစ်တို့ခုံတွင် ဘိုးဘိုးကြီး တစ်ယောက်သာရှိက်ရတော့၏။

ဂေါက်သီးက ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ပြေးပြီး အဝေးကြီးစွဲ ကျ၏။

“အင်း... ပြီးပြီဆိုမှ ကောင်းနေပြန်ပါပြီ”

ဘယ်သူမှ မရှိကြတဲ့ဘဲ ဖယားဝေးတွင် လမ်းလျောက်ပြန်လာကြ၏။

“ဘိုးဘိုးကြီး ဘာလို့ ဆက်မရှိကြတော့တာလဲ”

“တခြား ကစားနည်းမှာက ဆက် ရှိက်ရတယ်၊ ဒီကစားနည်းမှာက မရှိက်ရတော့ဘူး၊ လူသေတွေဖြစ်ကုန်ပြီ၊ လူသေတွေက ဆက်ရှိက်ရင် အားလုံး မနှင့်စိန် မောင်လေးတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

သူ့ရောက်သီးအနီးရောက်သောအခါ ဘိုးဘိုးကြီးက အလံဖြူလေးစိုက်၏။

“ဘိုးလွမ်းရေ နေခဲ့တော့၊ နေခဲ့တော့၊ အမျှ...အမျှ”

“ဟင်...ဘိုးဘိုးကလဲ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ”

“ကစားတာပဲနိုင်ရာ ဘိုးဘိုးကြီး တကယ် မသေပါဘူး၊ သေလည်း မသေချင်ပါဘူး”

ဘိုးဘိုးကြီးက ပြန်၍ ရယ်ရယ်မောမော ရှိနေပြီ။

ကျွန်ုတ်ကသာ စိတ်မကောင်း။ အလံဖြူလေးကို နှစ်ကြိမ်မျှ လှည့်ကြည့် မိ၏။

ကြိကြီးစည်ရာ ကစားကြသော လူကြီးများကိုလည်း အံ့ဩမိသည်။

ကလပ်အဆောက်အအုံသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ စောစောသေနှင့်ပြီး သူတို့သည် ပျော်ပျော်ပါးပါး ဘီယာထိုင်သောက်နေကြ၏။

ဘိုးဘိုးကြီးက သူ့ဘော်ဒါကြီး ဦးစံဖော် ဂိုင်းတွင် သွားထိုင်၏။

“ဘီယာတစ်လုံးဟေ့၊ သို့ နိုင်လဲ အချို့ရည် တစ်လုံးသောက်”

လူကြီးတွေ၏ဘီယာထိုင်းတွင် ကျွန်ုတ်မထိုင်သင့်ဟု ထင်သည်။

ထိုင်လည်း မထိုင်ချင်။

ကျွန်ုတ်က ကရင်မဆိုဒါတစ်လုံးကို ယူခဲ့ပြီး ကလပ်ရှေ့သို့ ထွက်လာ ခဲ့သည်။

ကလပ်ရှေ့ပိုင်း စားပွဲများတွင်လည်း လူကြီးတွေ ရှိနေသောကြောင့် မျက်နှာစာရှိ အရုံအတား အုတ်ခုံရှိုးလေးပေါ်ထိုင်ပြီး ကရင်မဆိုဒါကို ကျွန်ုတ် ထိုင်စုပ်သောက်နေမိ၏။

နေကကျွေးပြီ။ ဖြူပြာပြာလေးတွေက မှန်ရှိနေသည်။

ဆယ့်ရှစ်ကရင်းနဲ့ယားဝေးဆီး လူနှစ်ယောက်က ရှိက်ဆဲ။ ကျွန်ုတ် ယောက်က သည်အတိုင်း လျောက်လာနေကြ၏။

ရှိက်နေဆဲ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ဖယားဝေးတွင်ပင်

အလံဖြူစိုက်ရသည်။ လူရွယ်တစ်ဦးကမူ ဆက်ရှိက်ရာ သူ့ရောက်သီးက မြှက်ခင်း
ပေါ် ရောက်လာ၏။

ကလပ်၌ သေနှင့်သူများက လက်ခုပ်တီးပေးကြသည်။

သူက နှစ်ချက်နှင့် တွင်းဝင်သွား၏။ အလံဖြူမစိုက်သေး။

“ဘယ်နှစ်ချက် ကျွန်းသေးလဲ”

ဂိုင်းမေးကြသည်ကို သူက လက်ငါးချောင်း ထောင်ပြသွား၏။

“ဟာ ငါးချက်တောင်၊ ကပ်(ပ်)ရဖို့ သေချာဇာဖြီ”

ဆယ့်ရှစ်ကျင်းပြီးသော်လည်း လူရွယ်က မရပ်။ နံပတ် (၁) တီခံသို့သွား၍
ဆက်ရှိက်ပြန်၏။ သူနှင့် အဖော်နှစ်ဦး လိုက်သွားကြသည်။

လူရွယ်ကို စိတ်ဝင်စားနေရာမှ ကျွန်းတော်က ဘိုးဘိုးကြီး၏ ရောက်အိတ်
ကို သတိရသည်။

ကလပ်အဆောက်အအုံ၏ အရှေ့ဘက်ဘေး၌ အုတ်ရောက်နှစ်ခုကို
တွေ့ရသည်။

အုတ်ရောက်တွင် ရောက်ထမ်းသမားလေးများက ရောက်တုတ်တွေ
ရေဆေးနေကြ၏။ ဘိုးဘိုးကြီး၏ အိတ်ထမ်းသူ ကောင်လေးကိုပါ တွေ့ရသည်။

ကျွန်းတော်က အချို့ရည်ကို ကုန်အောင် အမြန်သောက်ပြီး အုတ်ကန်လေး
ဆီသွား၏။

ကောင်လေးက ဘိုးဘိုးကြီး၏ တုတ်တွေကို ယခုမှ ဆေးမည်ပြင်၏။

“မင်းမဆေးနဲ့ဟေ့၊ ငါဆေးမယ်”

“ခင်ဗျား ဘာပြုလို့”

ကောင်လေးက ကျွန်းတော့ထက်ပင် ငယ်သေးသည်။

“မင်းထမ်းရတာ မောနေပြီ၊ ပြီးတော့ အိမ်မှာ ငါဘိုးဘိုးတုတ်ကို ငါအမြဲ
ဆေးတာ”

ကောင်လေးက ဘာမျှ မကန့်ကွက်တော့။

“အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်းတော် မြေပဲဆားလျှော် သွားဝယ်စားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး...သွား သွား”

ကျွန်းတော်က တုတ်ကောက်တွေကို စ၍ စနစ်တကျဆေး၏။ စမ်းချောင်း
ရေစပ် ကန်ရေစပ်တို့၌ ရိုက်ထားသဖြင့် အချို့တုတ်တွေမှာ ချုံတွေကပ်နေသည်။
မြေမှုန့်နှင့် သဲမှုန့်ကပ်နေသော တုတ်တွေလည်း ရှိ၏။

ဂါက်ထမ်းသမားလေးတွေ တုတ်ဆေးသည်ကို ကျွန်တော်ကြည့်၏။
ခမာများကတော့ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန်။ ဒုံးတွေဘာတွေကို ဖယ်မပစ်။
ရေလောင်းပြီး ပုတ်ဆေးကြ၏။ သည်လိုဆေးလျှင် ဂါက်တုတ်တွေ ပွန်းနိုင်သည်။
အစင်းထင်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်က ဒုံးဖတ်တွေကို အလျင်ဖယ်ပစ်သည်။ မြေမှန်တွေ သဲမှန်တွေ
ကို ပါးစပ်နှင့် မူတ်ပစ်သည်။ စင်ကြယ်မှ ရေနှင့် ယုယုယယ တစ်ချောင်းချင်း
ဆေးသည်။ ရေဆေးပြီးသောအခါ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အဟောင်းလေးနှင့်
ခြောက်သွေ့အောင်သုတ်ပြီးမှ ဂါက်အိတ်တွင်းသို့ တုတ်တွေကို ညင်ညင်သာသာ
ထည့်သည်။

တုတ်တွေအားလုံး ဆေးပြီးသောအခါ ကလပ်ဘေး နောက်ပိုင်းကျကျ
တစ်နေရာတွင် ဆိုက်ထားသော ဦးစံဖော် ကားဆီသို့ ဂါက်အိတ်ကို ကျွန်တော်
ထမ်းယူသွားသည်။

ပြိုင်ပွဲရှိသောနေ့ဖြစ်သောကြောင့် ဦးစံဖော်က ကားကို ကိုယ်တိုင်မမောင်း။
အရိုင်ဘပါလာ၏။

အရိုင်ဘက ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က ဂါက်အိတ်ကို
ကားပေါ်သို့ ကျကျနာနတ်သည်။ ဂါက်အိတ်လဲကျွန်းများ မကျွန်းများကို စစ်ဆေးပြီးမှ
ကားတံခါးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပိတ်၏။

ကားဆီမှ စွာ၍ ကလပ်အဆောက်အအုံဘက်သို့ ပြန်လျောက်မည်အပြုံ
ခေါ်သံကြားရ၏။

“ဟေး ဒီမှာ ကောင်လေး”

အသံလာရာဆီသို့ ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်မိ၏။

မလျမ်းမကမ်း၌ ဗောက်စိဝက်ဂွန်း လိပ်ခုံးကား နက်ပြာရောင်အသစ်လေး
တစ်စီး ရပ်ထားသည်။

ဆံပင်လည်ကုပ်ဝဲနှင့် ကောင်မလေးတစ်ကောင်က ကားကို မှုပ်ရင်းက
လက်ညှိးလေးကွေး လူပ်ပြလျက် ကျွန်တော့ကို ခေါ်နေ၏။

သူ့ဆီသွားပြီး ရှေ့မှာ ကျွန်တော်ရပ်၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

မချောလေး၏ မျက်နှာလေးက ပြီးချို့ချို့။ မျက်နှာပေးက ကလေးတစ်
ယောက်ကို စကားပြောသည့် လူကြီးမျက်နှာထားမျိုး။

အင်း... လှတော့ အလွန်လှသည်။

ပုံပန်းကျေန လှပသော ဂါဝန်ဝါဝါလေးကို ဝတ်ထားသည်။ လက်မောင်းသား၊ လည်ပင်းသားတွေနှင့် မျက်နှာလေးကလည်း ဝါဝါဝင်းသည်။

အနောက်ဘက်တောင်တန်းအောက်သို့ နေလုံးကျသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် နေမင်း၏ ရွှေရောင်နေခြည်တွေ မရှိတော့ပြီ။

သည်ကြားထဲက မချောလေးတစ်ကိုယ်လုံးက ဝါဝါဝင်း အီသည်။

ပြီးချို့ချို့ပြီးလဲလဲနှင့်ပင် မချောလေးက ပြန်မေး၏။

“နင် ဂေါက်ထမ်းသလား”

ကျွန်တော့စိတ်ထဲတွင် မခံချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် စီးစီးပိုးပိုးနိုင်သော ကလေးမကို ပြန်အရှုံးလုပ်ချင်စိတ်လည်း ပေါ်လာ၏။

“တို့ ဘာလုပ်နေတာကို နင် မြင်သားပဲ၊ မေးနေဖို့ လိုသလား”

“မှန်တယ်၊ မြင်တယ်၊ နင်လုပ်တာကိုင်တာကို သဘောကျလို့ တို့က ခေါ်တာ”

“ဘာလဲ၊ နင် ဂေါက်ရိုက်မလို့လား၊ နင့်ဂေါက်အိတ်ကို ငါ ထမ်းပေးစေချင်လို့လား”

မချောလေးက အလွန်သဘောကျဟန်နှင့် ရယ်၏။

“ငါတစ်နေ့ ဂေါက်ရိုက်ရမလားလို့ စဉ်းစားတယ်၊ အေး ငါ ဂေါက်ရိုက်ရင် နင့်လို့ စည်းကမ်းရှုတဲ့ ဂေါက်ထမ်းသမား လိုချင်သား”

ကျွန်တော်ကလည်း ပြီး၏။

“အေး...ရိုက်တဲ့နေ့ ပြောပါ၊ အဲဒီတော့ ငါထမ်းပေးမယ်၊ ပိုက်ဆံမယူဘဲ အလကား ထမ်းပေးမယ်”

မချောလေး၏ မျက်နှာက တည်သွား၏။

“အဲဒါ ဘာစကားလဲ”

“စေတနာနဲ့ ပြောတဲ့စကား”

မချောလေးက ကျွန်တော့ကို အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်သည်။

မျက်လုံးလေးတွေက သွယ်သွယ်ဝန်းဝန်းနှင့် အချိုးကျကြီးမားလှပသည်။ မျက်သားတွေက ပြောသည်။ မျက်တောင်တွေက ကော့နေသေး၏။

“နင့်ကို စေတနာနဲ့ အလုပ်ကောင်းကောင်းပေးမလို့ ငါက စုစမ်းတာ နင်က လူပါးဝစကား ပြောတယ်၊ လူကြီးလူကောင်းတွေနဲ့ ဆက်ဆံချင်ရင်

စကားကို ကောင်းကောင်း ပြောရတယ်၊ လူပါးမဝရဘူး”

မချောလေးက တည်တည်ခံခံဖြင့် ကျွန်တော့ကို ဆုံးမနေ့၏။

ကျွန်တော်က သည်မမချောလေးကို သဘောလည်းကျေနေ့၏။ မှန်းတုန်းတုန်းလည်း ဖြစ်လာသည်။

“တို့ လူပါးဝစကား ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြောရိုးပြောစဉ် ပြောမိတာ၊ အဲဒါက လူပါးဝသလိုဖြစ်နေရင် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ လူဆိုတာ လူပါးဝမှကောင်းတာ၊ တို့က ... စိတ်မဆိုးနဲ့ လူပါးဝချင်သူ”

မချောလေးက ကျွန်တော့ကို စိုက်ကြသည်၏။ အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြသည့်၏။

ထိုနောက် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ကားရှေ့ခန်းတွင် တက်ထိုင်၍ ကားတံ့ခါးကို ဆောင့်ပိတ်သည်။ ပြီးတော့ ဘာမျှ မဖြစ်ခဲ့သည်ဟန်။ ဘာကိုမျှ ဂရမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ကားတွင်းမှ ကက်ဆက်ကိုဖွင့်လျက် ကျောက်ရပ်လေးကဲသို့ ပြိုမ်နားထောင်နေ့၏။

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး ကလပ်အဆောက်အအုံဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

စိတ်တွင်းမှာတော့ တစ်မျိုးကြီး။

တိုးဘိုးကြီးပြောသော ဇာတ်လမ်းမှ ငပေါသည် ဥဒုမ္မရဒေဝိကို ကျောခိုင်းစွန်းစွာစဉ်က ဤသို့ စိတ်တွင်းမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လေသလားမသိ။
မသိ။

*

အခန်း (၁၁)

ပတ္တာလားကို ကျွန်တော်က ညျင်သာစွာ တီးနေ့၏။ သီချင်းစာသားများကိုမှ အသံမထွက်ဘဲ စိတ်တွင်းမှသာ လိုက်ဆိုသည်။

“ပပကယ်... ဝင်းဝင်း၊ မှန်ရပေဆောင် ကိုယ်ရောင်တိုက်ခန်းလင်း”

စိတ်တွင်းမှ သီချင်းလိုက်ဆိုရင်းက အတွေးတွေ့ကလည်း ဝင်လာသည်။
အမှန်က ဤသီချင်းသည် ကျွန်တော့အကြိုက်ဆုံး သီချင်းမဟုတ်ပါ။

ဤသီချင်းက မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလှကို ဖွဲ့ထားသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလှကို ဖွဲ့ထားသော အခြားသီချင်းအများရှိသည်။ လက်သင်စ ကာလသားများကမူ ဤသီချင်းကိုသာ တီးကြသည်။ မင်းခိုလင် တီးကြသော ကာလသားအများကို မော်လမြှင့်၌ နေစဉ်တုန်းက ပတ္တလားဖြင့် ခဏာကာ ကျွန်တော် တက်ပေးရဖူးသောကြောင့် ဤသီချင်းသည် ကျွန်တော့ အတွက် ရှိုးနေ၏။

ကျွန်တော်က မိန်းမအလှကို ဖွဲ့ထားသော သီချင်းများကို မကြိုက်ပါ။ အင်း မကြိုက်တတ်သေးပါ။ ကျွန်တော် ကြိုက်သည်က ရာသီဖွဲ့။ တောတောင် ရေမြေ၊ ကြယ်တွေ လတွေ၊ ပန်းတွေ အရွက်တွေ အကြောင်းပါသည် ရာသီဖွဲ့တွေ၊ ရာသီဖွဲ့တွေကိုခံစား၍ရသည်။ မိန်းမလှအဖွဲ့ကို ခံစား၍ မရသေး။

ပပဝင်းဝင်းဆိုသည်က မြှမြေမောင်းမောင်းဟူသော ရာသီဖွဲ့ကို လိုက်ထားသည်။ မြှမြေမောင်းမောင်းကို တီးတတ်တော့ ပပဝင်းဝင်းကိုလည်း တီးတတ်သည်။

ခါတိုင်းတော့ ကျွန်တော် မြှမြေမောင်းမောင်းကိုသာ တီးသည်။ ယခု ပပဝင်းဝင်းကို တီးနေမိသည်။

ပပဝတီ မင်းသမီးသည် မီးထွန်းမထားသော ခုနစ်ဆောင် တိုက်ခန်းကို သူကိုယ်ရောင်သက်သက်ဖြင့် လင်းစေသည်ဆို၏။

ယခု ဤသီချင်းကလည်း တိုက်ခန်းဆောင်ကို လင်းစေသည် ကိုယ်ရောင် ရှိသော မိန်းမလှတစ်ယောက်အကြောင်းကို စပ်ထားသည်။

ယခုခေတ်တွင် ပပဝတီကဲ့သို့ ကိုယ်ရောင် တောက်သော မိန်းမရှိပါသလား။ မရှိနိုင်။ ကျွန်တော်တော့ မတွေ့ဖူး။

သီချင်းရေးဆရာက မြောက်ပြောနေသည်။ မိန်းမလှဖွဲ့ သီချင်းတိုင်းတွင် အမြောက်ကလေးတွေ ပါသည်။ ဘာကြောင့် မြောက်ကြရသနည်း။ ကာလသားတွေကလည်း မြောက်သောသီချင်းကို ကြိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော့ဆီ သီချင်းလာတက်သော ကာလသားတစ်ဦးကို မြှမြေမောင်းမောင်းတက်ဖို့ ကျွန်တော် ပြောဖူးသည်။ သူက “မင့် မြှမြေမောင်းမောင်းကိုးက ဘာလုပ်ရမှာလဲဘူ”ဟု ပြောသွားသည်။

တွေးကောင်းရင်းက ကျွန်တော် ကြောက်သွားသည်။ ဖေဖေက ရှေးစာဆိုကြီးတွေကို ရှိသောရန် ဆုံးမထားသည်။ ရှေးစာပို့ခို့ကို အမြောက်စာဟု တွေးထင်မိသော ကျွန်တော်သည် ရှေးစာဆိုကြီးတစ်ဦးကို ပြစ်မှား နေမိပါသလော်။

၆။...မြောက်သည်မဟုတ်။ တင်စားသည် ဖြစ်မည်။ သီချင်းတွေ ကဗျာတွေက တင်စားရသည်။ ဥပမာနိုင်းရသည်။ ပုံဆောင်ရသည်။ သည်တော့ မှလည်း သီချင်းတွေ ကဗျာတွေက လူလာတတ်သည်။

အမှန်က စာထဲမှာ မိန်းမသားသည် တိုက်ခန်းကြီးတစ်ခု လင်းသွား အောင်တော့ ကိုယ်ရောင်တွေ ထွက်နေမည် မထင်။ အသားအရေတော့ လှမည်။ ရွှေရောင်ဝင်းဝင်းလေး။ ၇။... သူ့ကို ကြည့်ရမြင်ရသောအခါ ကိုယ့်စိတ်တွင်း မှာ လင်းနေမည်။ အခန်းကြီး လင်းသည် မလင်းသည် အပထား။ ကိုယ့်စိတ် တွင်းမှာ လင်းနေမည်။

မြတ်စွာဘုရား။ သည်သဘောကို ကျွန်တော် သိနေပါကလား။ ဘယ်တူန်း က ဘယ်မှာ။

“မြင်သူ မြင်သူဗျာဝေ၊ ကွဲပြေအံ့မဆုံး၊ တင်ကာ တင်ကာ သွင်မျက်ခုံး ခြယ်မင်ရောင် ပိတုန်းငယ်နှင့်၊ သန်းကာမျှောင်၊ မျက်လုံးတော်ရောင်၊ သောက်ရှုံး ကြယ်ညီနောင်၊ မြမျက်တောင် ကော့ကော့ချွန်း၊ ကေသီမှာ ဒေဝါကျမ်းစာဝင်”

ဤသီချင်းမှ ဤအပိုဒ်လေးကိုတော့ ကျွန်တော်ကြိုက်သည်။ မျက်ခုံးလှ တာ။ မျက်လုံးတောက်တာ။ မျက်တောင် ကော့တာ။ ဆံပင်ကောင်းတာတွေကို စပ်ထားသည်။ အင်း... သည်အလှမျိုးတွေတော့ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသည်။ တကယ် တွေ့ဖူးသည်။

ဥပမာ...နှင်း...။ နှင်းမြစန္တာ။ ကျွန်တော့ စိန်ပန်းပြာ မင်းသမီးလေး။ ပြီးတော့... ပြီးတော့။

နေဝင်စ တစ်ညနေ့။ ရွှေရောင်တွေ ငုပ်နေသည့် အခိုန်း။ သည်ကြားထဲက ဝင်းနေသည့် အခြားသော ရွှေမင်းသမီးလေးတစ်ပေါက်။

အို...သူ့ကိုဘာလို့ သတိရရသလဲ၊ သူက ဘာဆိုင်လို့လဲ။ နှင်းနှင့် ဘာဆိုင် လို့လဲ။

“မျက်နှာပြင် စံလွှတ်ကျွန်း ငွေလဝန်းပေါ်သည့် သွင်လေလေ့၊ ခြောက်ပါး ငယ်၊ ပြစ်လွှတ်စင်”

သီချင်းက မဆုံးသေးပါ။ သို့ရာတွင် တော်လောက်ပြီ ထင်ပါသည်။ စကတည်းက ကျွန်တော်သည် မိန်းမလှဖွဲ့ကို တီးချင်သူမဟုတ်။

အိမ်ရွှေဘက်ဆီ မျက်နှာလှည့်ထားရာမှ ကျောဘက်သို့ ကျွန်တော်လှည့် လိုက်သည်။

အတွင်းခန်း လျေကားဦးက လင်းနေသည်။ အင်း...လင်းနေသည်
ထင်၏။

လျေကားဦးတွင် ရပ်လျက် နှင်းမြစ်န္တာက ကျွန်တော့ကို ပြီးပြီးလေး
ကြည့်နေသည်။

“ဟင်... နှင်း၊ ဘယ်တူန်းက ရောက်နေလဲ”

နှင်းမြစ်န္တာက မဖြော့သဲ ပြီးပြီးလေးနှင့် လျောက်လာပြီး ကျွန်တော့နားတွင်
ထိုင်၏။

“နှင်းရောက်နေတာကြာပါပြီ၊ နိုင် တီးတာ နားထောင်ကောင်းလို့ ပြုမဲ့
နားထောင်နေတာ”

“နှင်းရေချိုးတူန်း ရှိမှာပဲဆိုပြီး နိုင်က ပတ္တလားတီးနေတာ”

“နှင်း ရေစောစောချိုးတယ်လော၊ ဒီနေ့ နှင်းတို့ စောစောလမ်းလျောက်
ကြမယ်”

“ဘာပြုလို့”

“ဝင့်ဝါတို့နဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ ခု ဝင့်ဝါတို့က နှင်းတို့အိမ်က စောင့်နေတာ၊
ဒီလို့မှုန်းသိရင် ဝင့်ဝါကိုပါ ခေါ်ခဲ့တယ်”

“ဘာ ဒီလို့မှုန်းသိရင်လဲ”

“နိုင် ပတ္တလားတီးနေမှုန်းသိရင်၊ ဝင့်ဝါက အဆိုအက ဝါသနာပါတယ်၊
ကျောင်းကပွဲမှာဆိုရင် သူက မင်းသမီးပဲ၊ သူက သိပ်လှတယ် မဟုတ်လား”

“နှင်းလည်း မင်းသမီးလုပ်ရင် ရတာပေါ့”

“လုပ်ချင်ပါဘူး၊ စင်ပေါ်တက်ရမှာ နှင်းကရှက်တယ်၊ ကဲ ထတော့
ကိုယ်တော်၊ ဟိုက စောင့်နေတာ”

ကျွန်တော်က နေရာမှုထပြီး နှင်းမြစ်န္တာနှင့် အတူ အောက်ထပ်ဆင်းချု
အိမ်ဘက် ကူးခဲ့သည်။

ခြိုံမှာ...။

ကျွန်တော်ခြေလျမ်း တုံးသွားသည်။

နှင်းကိုတွေ့ခဲ့သော နှင်းဆီပင်ကြားမှာ သူ့ကိုတွေ့သည်။ ကျွန်တော်
ဥဇ္ဈရဒေါ်လေးကို တွေ့သည်။

သည်တစ်ခါတော့ မြန်မာဆန်ဆန် ထဘိလေးကို ဝတ်ထား၏။ သို့ရာတွင်
ထဘိလေးကလည်း ဝါဝါ။ အကိုးလေးကလည်း ဝါဝါ။ သူ့အသားလေးလိုဝါဝါ။

ရွှေမင်းသမီးလေး။ မဟုတ်ပါ။ နေမင်းသမီးလေး။ နေနတ်နှင့် အလားကွယ်။ ကျွန်တော်ရသော ဂိုဏ်သန်ကိုစောင့်မြို့၏ သီချင်းတစ်ပိုဒ်က သည်လို တင်စားထားသည်။

သူ့အနီးတွင်က ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူကောင်လေးတစ်ကောင် ရပ်နေ သည်။ ကောင်လေး၏ ဆံပင်တွေက နက်မောင်ပြီး သန်သည်။ အသားကလည်း ဖြေစင်လှလေရာ ဦးရေစပ်၊ နားထင်စပ်တွေက စိမ်းနေသည်။

လူချောလေးတစ်ယောက်ပင်။

နေမင်းသမီးလေးက မပြီးမရယ်ဘဲနှင့် ကျွန်တော်ကို တည်တည်လေး စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူ့ကိုမြင်ရ၍ ကျွန်တော် အံအားသင့်သွားသော်လည်း သူကမူအံသံဟန် မပြီ။

မင်းသမီးလေး တစ်ပါးကဲ့သို့ ဣမြှေ့လေးကြီးကြီး။ တည်တည်လေး။

“နိုင် ဟောဒါ ဝင့်ဝါ၊ သူက ဝင်းကြည့်”

နှင့်မြစန္တာက မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ ကောင်လေးက ပြီးပြသည်။

သူ့အပြီးက သူ့နာမည်ကဲ့သို့ပင် ဝင်းကြည့်၏။ စိတ်ရင်းကောင်းသော လူငယ် တစ်ဦးဟု မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော်ထင်မိသည်။

ဝင့်ဝါကမူ မပြီး။ တည်တည်လေးပင် ခဏ စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံး လေးများကမူ တစ်စုံတစ်ရာ အဓိပ္ပာယ်ပြလျက် နောက်ပြောင် ရွင်မြှုံးနေသယောင် ရှိ၏။

ခဏ္ဍာသူ့လက်လေးက ရှေ့ထွက်လာ၏။

“လူပါးဝချင်သူကြီးနဲ့ သီရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း အလွန်သဘောကျွေား၏။

ကမ်းပေးသော သူ့လက်ကလေးကို ဆွဲယူ လူပ်ခါလျက် ပြန်ပြောသည်။

“လူပါးဝစကား မပြောတော့ပါဘူး၊ စာတဲက စကားတစ်ခုပြောမယ်၊ ဝမ်းသာပါတယ် ဝင့်ဝါ၊ ဟောဒီ ကမ္မာလောက်ကြီးဟာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ”

သည်အခါကျတော့ ဝင့်ဝါရယ်သည်။ အသံလေးများ စစ်စစ်ထွက်၍ ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ရယ်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ရယ်လိုက်ရပါ၏။

ပါးစပ်လေးဟလျက် ကြောင်ကြည့်နေရာမှ နှင့်မြစန္တာက မေး၏။

“ဟင် အဲဒါ ဘာပြောကြတာလဲ”

ဝင့်ဝါက ဆက်ရယ်နေ၏။ ကျွန်တော်က ရှင်းပြရသည်။

“ဝင့်ဝါနဲ့ နိုင်တွေ့ပြီးပြီ၊ ဘုတောင်နည်းနည်းကျပြီးကြပြီ၊ အမှန်က ဝင့်ဝါက စေတနာနဲ့ပြောတာလို့ နောက်တော့ နိုင် စဉ်းစားမိတယ်၊ နိုင်ကသာ ဟိုအင်း...အဲ...နည်းနည်း လူပါးဝမိခဲ့တယ်”

ဝင့်ဝါဆီက မျက်စောင်းလေးတစ်ချက်ကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရသည်။

သို့ရာတွင် ဤမျက်စောင်းက မူန်းတီးသော မျက်စောင်းမျိုးတော့မဟုတ်။

မကျေနပ်သေးဟန်ဖြင့် နှင်းမြစ်နွာက မေး၏။

“နိုင်နဲ့ ဝင့်ဝါက သိပြီးကြပြီပေါ့”

“ဟုတ်ဘူး၊ တွေ့ဖူးကြတာ”

“အင်းလော၊ ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးကြတာလဲ”

“ဂေါက်ကွင်းမှာ”

“အဲဒါ နှင်းကို ဘာလို့ပြန်မပြောလဲ”

“သော်...နှင်းရယ်၊ ဝင့်ဝါလို့ နိုင် ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားများသလိုဖြစ်လာခဲ့တာ နိုင်က ပြန်ပြောပြရ မှာလား၊ ရှုက်စရာကြီး”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်းကြည်က ဝင်ထောက်ခံ၏။

“အစစ်ပဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်တာဟာ ရှုက်စရာကြီး၊ ဆရာမတွေသိရင် အရိုက်ခံရတယ်၊ အိမ်က သိရင် အဆူခံရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်၊ မင်းသတိထား၊ ဝင့်ဝါက ခဏခဏ ရန်ဖြစ်တတ်တယ်”

“ဝင်းကြည်နော်၊ နင် ငါ့ကို နာမည်မယျက်နဲ့”

ဝင်းကြည်က ဝင့်ဝါကို ပြန်မပြောဘဲ ကျွန်တော့ကို မေး၏။

“ခုနာက ပတ္တလားတီးသံ ကြားတယ်၊ မင်းတီးတတ်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းသိတ်ပြ၏။

“အဲဒီလိုဆိုရင် မင်း ဝင့်ဝါနဲ့ တည့်မှာပါ၊ သူက အကပါသနာပါတယ်”

ကျွန်တော်က ဝင့်ဝါကို ကြည့်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဝင့်ဝါက ကျွန်တော့ကို ပြီးပြီးလေး ပြန်ကြည့်နေ၏။

ထိုနေ့လေနေက ကျွန်တော်တို့လေးဦး အတူလမ်းလျှောက်ကြသည်။
လျှောက်သည်မှ အရည်ကြီး လျှောက်ကြသည်။

သစ်တောကြီးဂိုင်းသေးရှိ လမ်းမှ သွားကြသည်။ ထိုနောက် တောင်ခြေ ရင်း၌ ကပ်လျက်ရှိသော လမ်းမှတစ်ဆင့် သွားပြီး ဟိုပုံးသွားကားလမ်းကို ကျော် ကြသည်။ ဆောက်လုပ်ဆဲ တောင်ကြီးကောလိပ် အဆောက်အအံကြီး တစ်စိုက် လှည့်လည့်ကြည့်ကြသည်။

မပြီးသေးသော အဆောက်အအံကြီး၏ တောင်ဘက်ခပ်လုမ်းလှမ်းမှာက ထင်းရူးတောလေး တစ်ခုရှိသည်။ ထိုထင်းရူးတောလေး၏ အစပ်ဆီမှ စမ်းချောင်း သေးသေးလေးတစ်ခုသည် ဖီးကျလာနေ၏။

“ဟယ်...ကြည့်စမ်း၊ စမ်းချောင်းလေး၊ နွဲမှာတောင် ရေရှိတယ်”
ဝင်းကြည့်က ရှင်းပြ၏။

“ရေထွက်ကလေး၊ တို့ဆီမှာ ရေထွက်လို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒါ ရေထွက် ဦးလေး တစ်ခုပေါ့”

“ရေထွက်ဦး၊ စကားလေးက လုတယ်”

“ဒီ ရေထွက်လေးက သေးသာသေးတာ၊ သူ့အောက် ဟိုမြောက်ဘက် တစ်လျှောက်မှာ ကန်လေးတွေ လာပေါ်နေတယ်၊ ပလက,က ဝန်ထောက်သား ငါသူငယ်ချင်းက ပြောတယ်၊ ကောလိပ်အတွက် ရေရအောင် ဒီနေရာမှာ ဆည်လုပ်ပြီး ကန်ကြီးနှစ်ခု လုပ်မလို့တဲ့”

“တကယ်”

အိုး...ဘူးအကြီးတွေတောင် မှာထားပြီးပြီတဲ့”

“ဒီနေရာက သိပ်လုတာပဲ၊ ကန်ကြီးတွေနဲ့ဆို ပိုလှသွားမှာပေါ့”

“အင်း... ဟိုနားမှာ သိပ်လှပြီး သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ကန်ရှိ သေးတယ်”

ဝင်းကြည့်က မြန်ရုံနိန္တွင် ကျောက်သားဖြူများ ပေါ်နေသော အရှေ့ ဘက်ရှိ တောင်စွယ်ရှိးလေးဆီး ညွှန်ပြရင်း ပြော၏။

“ဘယ်လို့...၊ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ကန်”

“အင်း သဲတွင်းလို့ခေါ်တယ်၊ အမှန်က ကန်ပါ၊ ကန်ဖြစ်နေတဲ့ တွင်း”

“သဲတွင်း၊ ကန်ဖြစ်နေတဲ့တွင်း”

နောက်နားတွင် ဝင့်ဝါနှင့် ကျွန်းနေသော နှင့်မြစ်နှာက လုမ်းအော်သည်။

“ဝင်းကြည့်၊ ဒါပဲနော်၊ နှင့်ကို သဲတွင်းဆီ ခေါ်မသွားနဲ့”

“မခေါ်ပါဘူး၊ ပြောပြနေတာ”

“အို...ပြောပြီးလည်း မလိုပါဘူး”

“လိုတာပေါ့”

ဝင့်ဝါကလည်း ဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ နှင်းကလဲ၊ လိုတာပေါ့၊ နိုင်သိထားအောင်၊ ဝင်းကြည်
ပြောပြလိုက်”

ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ဝင်စားလာ၏။

“အဲဒီ သဲတွင်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူစားလို့၊ ဘီလူးကန်လို့ ပြောကြတယ်”

“ဟုတ်လား၊ လာ သွားကြည့်ရအောင်”

“ဟင်း...နိုင်နော်၊ မသွားရဘူး”

“နှင်းကလဲ၊ ဘီလူးကန်တို့ဆိုတာက ပုံတွေထဲမှာသာ
ရှိတာ၊ အပြင်မှာ တကယ်မရှိဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဒီကန်က လူတကယ်စားတယ်”

“မော်လမြိုင် ကောလိပ်နားက လေယာဉ်ပုံကွင်း အရှေ့ဘက်မှာလည်း
ကန်တစ်ကန်ရှိတယ်၊ လေယာဉ်ပုံကွင်း ဖောက်တုန်းက မြေတူးလို့ဖြစ်တဲ့ ကန်တဲ့၊
အဲဒီကန်ကိုလည်း လူစားတယ်ပဲ ပြောကြတယ်၊ အမှန်က ကန်က လူမစား
တတ်ဘူး၊ လူတွေကသာ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ကူးကြလို့၊ အဲဒီကန်မှာ နိုင် ခဏခဏ
ရေကူးဖူးတယ်၊ နိုင် အသက်ရှင်လျက်ပါလား”

ကျွန်တော်က သဲတွင်းဆိုသည် ရှိရာဘက်သို့ သွားသောအခါ ဝင်းကြည်
လည်း လိုက်လာ၏။

နှင်းမြစ်န္တာသည် ခေတ္တမူရပ်ကျွန်ရစ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့နောက်သို့
လိုက်လာရာ နှင်းမြစ်န္တာနောက်မှ ဝင့်ဝါက တုံးဆိုင်းဆိုင်းလေး ပါလာ၏။

သဲတွင်းဟုသာခေါ်သည်။ အမှန်က ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်ရှိသည့်
ကန်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သဘာဝကန် ဟု လည်း ပြောရခက်သည်။
လူလုပ်ထားသောကန် ဟုလည်း မပြောနိုင်။

ကျောက်ထုတ် ကျောက်တူးရာမှ ဖြစ်နေသော ကန်ဖြစ်သည်။ သဘာဝ
ကျောက်ဖြူဗျာမ်းပါး ကမ်းခုံတွေရှိနေသောကြောင့် စိတ်ကူးကောင်းသော
လူ့လက်ရာကန်တစ်ခုကဲ့သို့ ဆန်းပြားလှပသည်။ ရေစပ်၊ ရေလယ်တွင်
ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်ကျွန်းလေးများရှိသည်။ ကန်ရေက ပန်းချီကားတွင်းမှ

ရေအရောင် လွှဲလွှဲ ပြောနေ၏။

သို့...လူစားသလား။ စားလားတော့ မသိ။ ကန်က လူစိတ်ကိုတော့
ဖမ်းစားသည်။ ဆင်းလှည့်ပါ။ ကူးလှည့်ပါဟု ဖိတ်ခေါ်သယောင်။

ကျွန်တော်က ဝင်းကြည်ကို မေး၏။

“မင်း ဒီကန်မှာ ကူးဖူးသလား”

ဝင်းကြည်က ဝင့်ဝါကို တစ်ချက် လုမ်းကြည့်ပြီး ဖြေ၏။

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နှစ်ခါလောက် ကူးဖူးတယ်၊ နောက် အဆွဲရာယ်ရှိမှန်း
သိတော့ မကူးတော့ဘူး”

“အဆွဲရာယ် ဘာအဆွဲရာယ်လဲ”

“မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကန်က ကူးချင်စရာလေး၊ ဒါပေမဲ့ သဲတွင်းရော့
သိပ်အေးတယ်၊ ခဏလေးနဲ့ ကြွက်တက်တတ်တယ်၊ ကြွက်တက်ရင် ရောယ်
လောက်ကူးတတ်ကူးတတ် နှစ်မှာပဲ”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါကိုယ်တိုင် ကြွက်တက်ဖူးတယ်၊ အစပ်မှာမို့
တော်တော့တာပေါ့”

“ရေက နက်သလား”

“အဲဒါ ဂုဏ်တဲ့နေရာကန်က်တယ်၊ တိမ်တဲ့နေရာက
တိမ်တယ်၊ ကန်အောက် မျက်နှာပြင်က မညီဘူး၊ ဘယ်ညီမလဲ၊ ကန်တူးထားတာမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ ကျောက်တူးထားတာ၊ ပြီးတော့ လိုက်လိုဖြစ်နေတာလဲရှိသေးတယ်၊
ဟိုတစ်နှစ်က သေတဲ့လူက အဲဒီလိုက်ထဲ ဝင်သွားလို့၊ အင်းလေ မင်းပြောတာ
မှန်တယ်၊ ကန်က လူစားတာမဟုတ်ဘူး၊ လူတွေက စည်းကမ်းမရှိတာ”

ကျွန်တော်တို့ရပ်နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့မှတစ်ပါး လူသူမရှိ။ ဟိုး
မြောက်ဘက် ဂေါက်ကွင်းဆီမှာတော့ ဂေါက်ရိုက်သူများရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့
အနီးတစ်ရိုက်တွင်တော့ တောင်စွယ်၊ တော့ချုံနှင့် အဲ လူစားသည်ဆိုသော ကန်။

နေရာလေးက လှလည်းလှသည်။ ဆိတ်လည်း ဆိတ်သုဉ်းသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ ယောက်ဗျားလေးနှစ်ဦးအနီးသို့
တိုးကပ် လာကြသည်။

ဝင့်ဝါက ဝန်ခံသည်။

“ဝင်းကြည်၊ နင် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့နေရာ ခေါ်လာပြီး ကြောက်

စရာကောင်းတာတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်၊ ငါကြောက်လာပြီ”

“ဒါနဲ့ လောကကြီးမှာ ဘာမှ မကြောက်ဘူးဆို”

“အဲဒါက လူလူချင်းပြောတာ”

“လူလူချင်းတော့ မကြောက်ဘူး၊ နိုး...ဘာကြောက်လဲ”

ဝင့်ဝါက မဖြေား။ သူ့မောင်၏လက်ကိုသာ ဆွဲသည်။

“လာ...၊ သွားကြမယ်၊ နှင်း... နိုင်ကိုလည်း ဆွဲခေါ်”

နှင်းမြစ်နွားက ကျွန်တော့လက်ကို အသာအယာကိုင်သည်။

“သွားကြစို့နော်နိုင်၊ နှင်းလည်းကြောက်တယ်”

ကျွန်တော်က ရယ်ချင်၏။ သူတို့မိန်းကလေးတွေသည် ဘာမဟုတ်တာ
လေးနှင့် ကြောက်တတ်ကြသည်။ တစ်ပြိုင်နှင်းမှာ ညိုးယောင်ယောင်ကြားက
ချော့ပြီးလေး ပြုးပြနေသော နှင်းမြစ်နွားကို သနားသည်။

ကျွန်တော်က နှင်းမြစ်နွား၏ လက်လေးကို ပြန်ဆုပ်ကာအားပေးရင်း
ပြောရသည်။

“ဘာမှ ကြောက်စရာမရှုပါဘူးနှင်းရယ်၊ ကြောက်စရာမရှုတာ သက်လေပြ
ဖို့ ဟိုးရောလယ်က ကျောက်ဆောင်ခေါင်းတုံးလေးပေါ် နိုင်ထိုင်ပြချင်လိုက်တာ”

“အိုး”

“ဒါပေမဲ့ နှင်း စိတ်မချမ်းသာတာ နိုင်မလုပ်ပါဘူး၊ လာ ပြန်ကြမယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ဂေါက်ကွင်းဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ကောလိပ်နယ်မြနှင့် ဂေါက်ကွင်းမြေအစပ်မှာ လျှို့လေးတွေ၊ မြောင်းလေး
တွေ ရှိသည်။ လျှို့လေးတွေ မြောင်းလေးတွေ တစ်လျှောက်မှာရော၊ ကုန်းပြင်တချို့
နေရာတွေမှာရော ပုံပုံအုပ်အုပ်ချုပ်လေးတွေရှိသည်။

ဝင်းကြည်နှင့် ဝင့်ဝါတို့က ထိုချုပ်လေးတွေဆီ ပြေးသွားကြ၏။

နှင်းမြစ်နွားကလည်း ကျွန်တော့လက်ကို ဆွဲခါလျက် ပြော၏။

“နိုင်၊ မြန်မြန်လာ၊ အဲဒါ ငါးဥသီးပင်လေးတွေ”

ဝင်းကြည်နှင့် ဝင့်ဝါတို့က ချုပ်လေးတွေမှ အသီးလေးတွေကို ရူးကြ၏။
ရူးရင်းက ပါးစပ်တွင်းသို့လည်း သွင်းကြသည်။

ချုပ်မှ အရွက်လေးတွေတွင် အမွေးနှုန်းလေးတွေရှိသည်။ အရွက်အနား
လေးတွေမှာက အတွင်းအချိုးလေးများ ရှိကြ၏။ အသီးလေးတွေမှာ အမှန်က
အဆုပ်လေးတွေ ဖြစ်သည်။ အဆုပ်လေးတစ်ခုတွင် ငါးဥလေးတွေနှင့်တူသော

အသီးလေးတွေ ဖြတ်စုနေသည်။ အသီးဉာဏ်တွေ အရောင်က ရွှေဇူးဝါဝါဝံးသည်။

“နိုင်...အရမ်းမချုံးနဲ့၊ အသီးနဲ့လေးတွေ ရုံးမိဂ် အလကား။ အရည် ချမ်းမှည့်နေတာလေးတွေ ရွှေးချုံးရတယ်”

နှင်းမြစ်န္တာက အသီးလေးတွေ ရွှေးချုံးပြီး သူ့လက်ချုပ်တွင်း၌ ထည့်သည်။ မှည့်ရုမ်းနေသော အသီးလေးနှစ်ခုကို ကျွန်ုတော့အား လှမ်းပေးသည်။

“ရေ့နိုင်... ဖြည့်ကြည့်”

နှင်းမြစ်န္တာပေးသော အသီးလေးတွေကို ကျွန်ုတော်စားကြည့်၏။

ချို့သည်။ အချဉ်အရသာလေးလည်း ငွေ့ငွေ့ပါ၏။ ရင်မှာ အေးသကဲ့သို့ လည်း ခံစားရ၏။

“ကောင်းလားနိုင်”

“ကောင်းတယ်၊ ကြိုက်တယ်”

“ရေ့ ယူဦး”

နှင်းမြစ်န္တာက သူ့လက်ချုပ်လေးတွင်းမှ အသီးလေးတွေကို ကျွန်ုတော့ လက်ချုပ်အတွင်းသို့ ပြောင်းထည့်ပေး၏။

“အို...နှင်းကတော့ မစားဘူးလား”

“နှင်းက ခဏခဏ စားဖူးတဲ့လူ”

“အိုး... ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ရေ့ နှင်းလည်းစား၊ နှင်းမစားရင် နိုင်လည်း မစားတော့ဘူး”

“အဲဒီလို နှင်းကို အနိုင်မကျင့်နဲ့လေ”

ကျွန်ုတော် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

“နှင်းက အနိုင်ကျင့်တာမဟုတ်ရပါဘူး၊ နှင်းက နိုင်ကို စားစေချင်သလို နိုင်ကလည်း နှင်းကို စားစေချင်တယ်၊ အဲ ဒါ အနိုင်ကျင့်တာလား”

နှင်းမြစ်န္တာက ပြီးလျက် ကျွန်ုတော့ကို စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုတော် လက်ချုပ်တွင်းမှ ငါးဥသီးလေးတစ်လုံးကို ယူစားသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်ုတော် ကလည်း တစ်လုံးစားသည်။

အမှန်က ချို့လေးတွေတွင် ငါးဥသီးမှည့်က များများစားစားရှိသည်မဟုတ်။ ရှိသမျှလေးတွေ ရူးစားကြပြီး ဂေါက်ကွင်းအမှတ် (၈) မြက်ခင်းနားမှ ဖြတ်လျက် ဟိုပုန်းကားလမ်းဆီသို့ ကျွန်ုတော်တို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။

အပြန်တွင် တောင်ခြေလမ်းမှမဟုတ်ဘဲ တောင်လုံးလုံးလေးကို အသွားလမ်း အပြန်လမ်း ပတ်ထားသည့် ဟိုပုန်းကားလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်တော်ဝင်းအတွင်းမှ ဖြတ်လာကြပြီး နှင်းတို့ ခြိရှုံးရောက်ကြသော အခါ နေကဝင်စပြုနေပြီ။

ကျွန်ုတော်က အကြံပြုသည်။

“နှင်းရေ၊ ဝင့်ဝါတို့အိမ်အထိ လိုက်ပို့ကြရအောင်”

“အင်း ကောင်းသားပဲ”

ဝင့်ဝါက ကန့်ကွက်၏။

“နေပါစေ၊ တို့ ပြန်ရပါတယ်”

“ပြန်ရတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အတုံးအပြန်ပေါ့”

“ဘာလဲ အတုံးအပြန်”

“တို့ဆီကို ဝင့်ဝါတို့က လာတယ်မဟုတ်လား၊ ဝင့်ဝါတို့ ပြန်ရင် တို့ကလည်း လိုက်ပို့ရမှာပေါ့”

ဝင်းကြည်းက ထောက်ခံ၏။

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ အေးအေး ဆေးဆေးပေါ့၊ အမလေးရေတ်လိုက်တာ၊ နှင်းရေ... ရေတစ်ခွက်လောက်”

“လာလေ လိုက်ခဲ့၊ ဝင့်ဝါကော သောက်ဦးမလား”

“ဟင့်အင်း”

နှင်းမြစ်နွာနှင့် ဝင်းကြည်တို့က ခြို့တွင်းသို့ ဝင်သွားကြ၏။

ဝင့်ဝါက ကျွန်ုတော့အနီးကပ်လာပြီး မေးသည်။

“အတုံးအပြန်ဆိုတာ တကယ်ရှိသလား”

“ဘာမေးတာလဲ”

“ရှင်းရှင်းလေးမေးနေတာကို”

“ရှိတာပေါ့ ဝင့်ဝါရယ်၊ ဥပမာ ခင်ကြမင်ကြတာ၊ ခွင့်လွတ်ကြတာ သည်းခံကြတာ”

“တော်တော့ ကြားဖူးတယ်”

ဝင့်ဝါက ကျွန်ုတော့အနီးကပ်ပြီး ဆုပ်ထားသောသူ့လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဖွင့်ပြ၏။

နီးရဲသော လက်ဝါးလေးပေါ့မှာက ငါးညသီးလေးများ။

“ယူလေ ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ဟို...ဟိုဒင်း... ဝင့်ဝါ မစားဘူးလား”

“နှင်းက ကျွေးတုန်းကလဲ ဒီလိုပဲမေးသလား”

ဝင့်ဝါနှင့်ပြိုင်၍ ကျွန်ုတ်စကားအချေအတင် မပြောလို့။ ခင်မင်စမှာ
ပြန်ဘောက်ဖြစ်မည်ကို ကြောက်၏။

ကျွန်ုတ်က သူ့ လက်ဝါးလေး လှလှလေးပေါ်မှ ငါးဥုသီးလေးများကို
ယူစားလိုက်၏။

သည်တော့မှ ဝင့်ဝါက အားရပါးရပြီးပြီးဆို၏။

“အဲဒါလဲ၊ အတုံးအပြန်”

“ဝင့်ဝါ ဘာပြောတာလဲ”

“ကြိုက်သလိုတွေးယူ”

ဝင့်ဝါတို့ကို အောက်လမ်းသွယ်ပေါ်ရှိ သူတို့၏ တစ်ထပ်တိုက်ပြား
လေးဆီသို့ ကျွန်ုတ်တို့ လိုက်ပို့ကြ၏။

စိန်ပန်းပြာတွေ ငါပ်တွေနှင့် လှနေသေးသော လမ်းမှပြန်ခဲ့ကြစဉ်
နှင်းမြစ်န္တာကမေး၏။

“နိုင် ပျော်ရဲ့လား”

“အိုး နှင်းနဲ့ လမ်းလျှောက်ရတိုင်း နိုင်ပျော်တဲ့ ဥစ္စာ”

“ဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီညနေ သူငယ်ချင်းတွေတိုးတာ”

“ပျော်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့”

“ဘာလဲ၊ ဒါပေမဲ့”

“ဝင့်ဝါဟာ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ ကောင်မလေးဖြစ်မယ် တူတာပဲ”

“ဟော နှင်းမပြောဘူးလား”

“ဘာလဲ”

“ဝင့်ဝါကိုတွေ့ရင် နိုင် စိတ်ဝင်စားသွားမှာပဲလို့”

“ဝင့်ဝါကို စိတ်ဝင်စားတာနဲ့၊ နှင်းထက်ပိုခင်တယ်လို့ နိုင်က ပြောလို့
လား”

“ဟင်း အဲဒီလို့ ဒေါသနဲ့ မပြောရဘူး”

ကျွန်ုတ်အသံက မာသွားခဲ့သည်။ နှင်းမြစ်န္တာက သတိပေးမှ ကျွန်ုတ်
ရယ်ချလိုက်ရ၏။

မြို့ပေါ်မျာ နေရာင်ဖျောက်သွားပြီ။ ထံးစံအတိုင်း တောင်ချွန်းကြီးကမူ ရွှေရောင်ဝင်းနေသေး၏။

နှင်းမြစ်နွာက တောင်ချွန်းကြီးဆီ လက်ညီးလေး ညွှန်ပြပြီး မေး၏။

“တောင်ချွန်းကြီးပေါ် နိုင်တက်ချင်တုန်းပဲလား”

“အင်း...”

“နိုင် တစ်ယောက်တည်းလည်း တက်မှာပဲလား”

“နှင်းနဲ့ နှစ်ယောက် တက်ချင်ပါတယ်လို့ ဘယ်နှစ်ရီ ပြောရမလဲ”

“ဝင့်ဝါတို့၊ ဝင်းကြည်တို့ ရှိလာတော့၊ တက်ကြရခိုန် နီးပါမြဲ”

ကျွန်တော်က တောင်ချွန်းကြီးကို မေ့ကြည့်၏။

စေတ္တသော် အားလုံးကို ကျွန်တော်မေ့သွား၏။ ဝင့်ဝါကိုကော့

ဝင်းကြည်ကိုကော့၊ နှင်းမြစ်နွာကိုကော့။

စိတ်တွင်းမှ ပြောမိ၏။

“ဟေ့...တောင်ချွန်းကြီး၊ နေနှင့်ဦး၊ မင်းကို ငါတစ်နေ့ တက်မယ်၊ မင်းထိပ်ကို ရောက်အောင်တက်မယ်”

*

အခန်း (၁၂)

စနေလို့၊ တန်းနွေလို့နေ့များ ရောက်တိုင်း တောင်ချွန်းကြီးပေါ် တက်လို စိတ်များ ကျွန်တော့တွင် အပြင်းအထန် ပေါ်၏။

သည်နေ့များတွင် တောင်ချွန်းကြီးပေါ်သို့ အပျော်တက်သူတွေ များကြ၏။

ကျွန်တော်တို့အိမ်များ တောင်ချွန်းကြီးအောက်တွင် ကပ်လျက်ရှိသော ကြောင့် တောင်ချွန်းပေါ် တက်ကြသူများကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။

များသောအားဖြင့် တောင်ချွန်းပေါ် တက်ကြသူများမှာ ကလေးတွေ၊ ကျွန်တော်တို့အရွယ်တွေနှင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားကြီးအရွယ် အပို့ လူပို့တွေ ဖြစ်ကြ၏။

သည်လို့ဆိုပြန်တော့လည်း မော်လမြှိုင်သို့ ပြန်လွမ်းသည်။

စနေ၊ တန်းနွေလို့ အားလပ်ရက်များတွင် မော်လမြှိုင်တောင်တန်းတွေဆီ

လည်း လူစည်သည်။ ကျိုက်သလ္န်တောင်ရှိုးး တောင်ဝိုင်းတောင်ခြေတို့ဆီ ဘုရားဖူးထွက်ကြသည်။ အမှန်က ဘုရားဖူး၍ ကုသိုလ်ယူသူတွေလည်း ရှိကြသည်။ တောတောင်ရေမြေကို ချစ်သောလူသား သဘာဝကြောင့် တောရိပ် တောင်ရိပ်ဆီ အပျော်လာခိုသူတွေလည်း ရှိကြသည်။

တောင်ချွန်းကြီးပေါ်မှာက စော်တွေ ဘုရားတွေမရှိ။ သည်တော့ တောင်ချွန်းပေါ်တက်ကြသူများမှာ အပျော်တက်ကြသူများသာ ဖြစ်ဟန်တူကြသည်။

သူတို့တက်ကြလျှင် တောင်ခြေတောများဆီမှုလည်း ပျော်ရွင်သောအသံများကို ကြားကြရသည်။ ဟိုးတောင်ချွန်းထိပ်မူ မြို့ဆီသို့လှမ်းအော် အသံပြေကြသည်ကိုလည်း ကြားကြရသည်။ တောင်ချွန်းထိပ်ဆီမှ အောက်ဆီသို့ လှမ်း၍ မှန်လေးတွေနှင့်လည်း ထိုးပြကြသည်။

အစက တောင်ချွန်းထိပ်ဆီမှ လက်လက်နှင့် မှန်ရောင်ကို ဘာလုပ်ကြသည်မှန်းမသိုံး။ နှင့်းမြစ်နွား ပြောပြုမှ လှမ်းနှုတ်ဆက်ကြကြောင်း သိရသည်။ တောင်ခြေရှိ အိမ်များမှ ကလေးများ၊ လူငယ်များကလည်း ပြန်၍ တောင်ထိပ်ဆီသို့ မှန်နှင့် ထိုးပြကြသည်။

စနေတစ်နေ့တွင် တောင်ထိပ်မှ မှန်ထိုးပြနေကြသည်ကို အောက်မှနေ၍ ကျွန်းတော်ကလည်း မှန်ပြန်ပြနေ၏။

နှင့်းမြစ်နွားက ကျွန်းတော့ ခြိုတွင်းသို့ ကူးလာ၏။

“ဒီနေ့ လူတွေအများကြီး တက်ကြတယ်နှင့်”

“အင်းလေ၊ မိုးလာခါနီးပြောကိုး”

“ဘယ်လို့”

“မိုးရှာရင် လမ်းတွေကချော်ပြီး တက်လို့မကောင်းတော့ဘူး၊ ဒီတော့ လမ်းမချော်ခင် တက်ချင်သူတွေ တက်ကြတာပေါ့၊ အမှန်က ခုလို့နွော တက်ရတာလည်း မကောင်းပါဘူး၊ အိုက်တယ်၊ ချွေးထွက်တယ်၊ မောတယ်၊ ရေလည်း ငယ်တယ်၊ ဆောင်းတွင်းမှ ကောင်းတယ်၊ ဆောင်းတွင်းဆို နိုင် ကြည့်၊ လူတွေ ခုထက် များတယ်၊ ချုပ်ရီတွေပွင့်ချိန်ဆိုရင် တောင်ချွန်းပေါ်က ကြည့်ရင် မြို့က သိပ်လှတယ်”

“ခုလည်း စိန်ပန်းပြာတွေကို တွေ့ရမှာပေါ့”

“လာပြန်ပြီ စိန်ပန်းပြာ”

“နိုင် တောင်ထိပ်ရောက်ရင် စိန်ပန်းပြာကို မှန်နဲ့ထိုးပြီး နှုတ်ဆက်မယ်”

“စိန်ပန်းပြာကို”

“နှင်းကို ပြောတာ၊ နှင်းကို၊ နှင်းကလည်း ပြန်ပြီး မှန်ထိုးပြနော်”

“ဟင်...နိုင်က တစ်ယောက်တည်း သွားမလို့လား”

“အဖော်မရှိရင် တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာပေါ့၊ နှင်းပဲ ပြောတယ်၊

မိုးကျတော့မယ်ဆို၊ လမ်းချော်မယ်ဆို၊ ဆောင်းတွင်းကျမှ တက်ကြမှာလား”

“ဘာဖြစ်လို့ လောနေတာလဲ”

“လိုင်းကြီးလျေအောက်၊ တောင်ကြီးဖဝါးအောက်တဲ့၊ နိုင့် ခြေဖဝါးတွေ ယားနေတယ်”

“ပြောပြန်ပြီ စကားဆန်းဆန်းတွေ”

“နိုင် ရော့ဗူး ဝယ်ထားတယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့”

“နွဲ တောင်ပေါ်တက်ရင် ရောင်တတ်တယ်၊ နှင်းပဲခုန်းက ပြောတာ လေ”

နှင်းမြစ်နွာက သက်ပြင်းလေးရှိက်ပြီး ကျွန်တော့ကို ကြည့်နေ၏။

အတန်လေးကြာမှ ပြော၏။

“ဝင့်ဝါတို့ကို နှင်း အဖော်စပ်ကြည့်ဦးမယ်”

“ဒါ သူတို့ပါမှာလား”

“သူတို့ပါတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

ကျွန်တော် ဘာမျှ မပြောတော့။

သူတို့ပါလျှင်တော့ ပိုကောင်းသည်ပေါ့၊ သူမပါလျှင်လည်း...

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့အကြိနှင့် ကျွန်တော်ဖြစ်၏။

မိုးကျလျှင် လမ်းချော်မည်ဆိုသော နှင်းမြစ်နွာ၏စကားကြာင့် ကျွန်တော့ သံနှိုးကြာန်က ပို့ခိုင်မာသွား၏။

နောက်တစ်နေ့က တန်းနွဲဖြော်ဖြစ်၏။ မေလလည်း ဆန်းနေပြီ။

မေလမြှိုင်မှာဆိုလျှင်တော့ မေလဆန်းသည်နှင့် မိုးရွာတတ်သည်။ သည်မှာတော့ မသိ။ တိမ်တွေ အမြှိဖြတ်နေသည့် တောင်မြင့်ပေါ်မှာ ဖြစ်သောကြာင့် မိုးစော့ ရွာမည်ဆိုက ရွာနိုင်သည်။

တန်းနွဲနေ့၊ ဘိုးဘိုးကြီး ဂေါက်ကွင်းသွားရန် ပြင်ဆင်ပေးပြီး ဘိုးဘိုးကြီး

တို့ ကားထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်လည်း တောင်ပေါ် တက်ရန်
ပြင်သည်။

အမှန်က တောင်ပေါ်တက်ရန် အထူးပြင်ဆင်ရှုံး မလိုပါ။ မော်လမြိုင်တွင်
နေစဉ်က တောင်ပေါ် ခက္ခခကာ တက်ဖူးသည်။ ဘာပစ္စည်း ကရိယာမှ မဆောင်ဘဲ
ဆော့ရင်း ကစားရင်း တောင်ပေါ် ရောက်ရောက်သွားသည်။

ဟောသည်လို့ စွဲမှာဆိုလျှင်တော့ ရောက်တတ်သည်မှာ အမှန်ပင်
ဖြစ်သည်။ စိမ့်စမ်းမရှိလျှင် တောင်ပေါ်ဆိုသည်က ရေအလွန်ရှားသည်။

ဂေါက်ကွင်း ကယ်ဒီလေးတစ်ယောက်ဆီမှ စစ်သုံးရေဘူးလေး တစ်လုံးကို
ချေးချိုချိုနှင့် ကျွန်တော် ရထားသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် လူကြီးတွေ၊ ဘတ်ဒီ၊
ဘွတ်ကို ထိုးသည်ကို ဘေးမှ လောင်းရင်း ကျွန်တော် အနိုင်အဖြစ် ရထားသော
ရေဘူး ဖြစ်၏။

ရေတိုင်တွင် ရေဘူးတွင်းသို့ ရေအပြည့် ကျွန်တော်ထည့်သည်။ ဘိုးဘိုးကြီး
နှင့် ဂေါက်ကွင်းလှည့်လျှင် ဝတ်ရန် အန်တီတင့်တင့် ချုပ်ပေးထားသော ဘောင်းဘီ
ရည်ကလေးကို အသင့်ထုတ်ထားသည်။ ဘောင်းဘီအိတ်တွင်း သကြားလုံး
သုံးလေးလုံး ထည့်၏။ အန်တီတင့်တင့်ပင် ဝယ်ပေးထားသော ကင်းဗတ်စံ
ဖိန်ပ်ဖူးလေးကလည်း အောက်ထပ်မှာ အဆင်သင့်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါလေး
တစ်ခုကို ဂေါက်သမားတွေဟန် အတုခိုး၍ ခါးစောင်းမှာ ညှပ်ချသွားရန်
စိတ်ကူးသည်။

ဘွားဘွားကြီးက သူ့အခန်းထဲတွင် တစ်ရေးတစ်မော အပိုပေါ်နော်၏။ အန်တီ
တင့်တင့်က စားပွဲတွင် ထိုင်စာဖတ်နော်၏။

ကိစ္စမရှိ။ စွဲဆိုသည်မှာ ငိုက်တတ်သည်။ တစ်အောင့်ကြာလျှင် အန်တီ
တင့်တင့်လည်း ငိုက်၍ စာအုပ်ကိုင်ပြီး သူ့အခန်းတွင်း သူဝင်သွားလိမ့်မည်။
သည်တော့မှ

တောင်ခြေဆီမှ နေ့လယ်ပိုင်း တောင်တက်ကြသူ တစ်သို့ကို၏ အသံကို
ကြားရသည်။

ကျွန်တော် အားမလို အားမရဖြစ်မိသည်။ အဲသည်လူတွေနှင့် ရောလိုက်
သွားလျှင် လမ်းသိဖို့မလို။ တောင်ထိပ်သို့ ရောပါသွားမည်။

ကျွန်တော် အလစ်ချောင်းနေခိုက် အောက်ထပ်မှ နှင့်မြစ်နွား၏ ခေါ်သံကို
ကြားရသည်။

“နိုင်ရေ... နိုင်”

ကျွန်တော်စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကျွန်တော် အကြံပျက်တော့မည်။

ကျွန်တော်က အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ ကျွန်တော်နောက်မှာ အန်တိတင့်တင့်လည်း ပါလာ၏။

နှင့်မြစ်နွားက လွယ်အိတ်ကလေးတစ်လုံးကို လွယ်ထား၏။ ကင်းဟတ်စီန်ပ်ဖြူလေးလည်း စီးထား၏။ ခေါင်းမှာလည်း ခမောက်လှလှလေးတစ်လုံး ဆောင်းထား၏။

“ဟင်...နှင့်း၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“တောင်ပေါ်တက်ကြမယ်လေ”

“တောင်ပေါ်”

“အင်းလေ၊ နှို့ နိုင်ကပဲ တက်ချင်တယ်ဆို၊ ဝင့်ဝါတို့နဲ့ ချိန်းပြီးပြီ၊ မြန်မြန် အဝတ်အစားလဲ”

ကျွန်တော် အလွန် အံ့ဩသွားသည်။ ဝမ်းလည်း အလွန်သာသွား၏။

ကျွန်တော်က အိမ်ပေါ်ပြီးတက်ပြီး အမြန်အဝတ်အစားလဲ၏။ ရေဘူးလေးကိုပါ လွယ်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့၏။

အန်တိတင့်တင့်က ပြီးကြည့်နေရာမှ ပြော၏။

“နှင့်တို့နဲ့ဆို ကောင်းတာပေါ့၊ အန်တိက နိုင်တစ်ယောက်တည်း စွတ်တက်သွားမှာ စိုးရိမ်တာ၊ ဒါပဲနော်၊ နေသိပ်မစောင်းခင် လူသူမပြတ်ခင် ဆင်းခဲ့ကြရမယ်”

“စိတ်ချပါ အန်တိ”

နှင့်မြစ်နွားက ကတိပြုရင်း ကျွန်တော့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါနှင့်လှမ်းကြည့်၏။

ကျွန်တော်ကလည်း ကတိပြု၏။

“အန်တို့စကား နားထောင်ပါမယ်”

ကျွန်တော်တိနှစ်ယောက် ထွက်ခဲ့ကြ၍ ခြီးအပြင် တော်တော်ရောက်သော အခါ နှင့်မြစ်နွားက ကိုယ်လေးလှပ်အောင် ကျိုတ်ရယ်၏။

“နှင့် ဘာရယ်တာလဲ”

“သူတော်ကောင်းလေး”

“ဘာရယ်”

“အန်တို့စကား နားထောင်ပါမယ်တဲ့၊ သူတော်ကောင်းလေး၊ ဟွန်း

အစက တစ်ယောက်တည်း ခိုးတက်မလို့ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ပါးစပ် ပြီသွား၏။

“နှင့် ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“မြင်ဘရေးရှင်း”

“ဘာ”

“ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာ၊ တုန်ခါလိုင်း၊ နိုင်စိတ်ထဲကဟာကို
တုန်ခါလိုင်းနဲ့ နှင့်သိတာ”

ကျွန်တော်က မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် နှင့်မြစ်နှင့် ကြည့်သည်။

ကျွန်တော်စိတ်ကို တုန်ခါလိုင်းနှင့် နှင့်မြစ်နှင့် တကယ်သိနေပါသလော။

နှင့်မြစ်နှင့်ရှေ့ရှုံးနွားနေသော အရပ်ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိပြုမိ၏။

ဝင့်ဝါတို့အိမ်ဘက်မဟုတ်။ တောင်ခြေဆီကိုသာ။

“အဲဒါ ဘယ်သွားမလိုလဲ”

“ကျားတွင်းဘက်”

“တောင်ချွန်းတက်မယ်ဆို”

“အဲဒီဘက်ကတ်မှ ပြေတယ်၊ နီးတယ်ဆိုပြီး တောင်ကို ကန်လန်ဖြတ်
မတက်ရဘူး ကိုယ်တော်ရဲ့”

“ဝင့်ဝါတို့ကို ဝင်မခေါ်ဘူးလား”

“သူတို့ ကျောက်တစ်လုံးက စောင့်နေမယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ခြေတောတွင်း ဝင်မိကြပြီး လမ်းမြာလေးများ
အတိုင်း လျှောက်ကြသည်။

ကျွန်တော်စိတ်တွင် ကျောက်တစ်လုံးသို့ ရောက်ရန် ကြာလှသည်ဟု
ထင်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ကျွန်တော် မြင်ဖူးသော ပတ်ဝန်းကျင်မဟုတ်။

ကျွန်တော်တို့သည် အတန်မြင်ရာ၌ မေပါန်ပြန်လေးဖစ်နေသော တစ်နေ
ရာသို့ ရောက်လာကြ၏။ သည်နေရာမှာက ရေထွက်လေးတစ်ခု ရှိသည်။
ကျွန်တော်တို့အရင် ရောက်နေကြသူအချို့က ရေထွက်လေးတွင် ရေသောက်ကြပြီး
တောင်ပေါ် ဆက်တက်ကြ၏။

ရေထွက်လေးဘေးမှ အုတ်တန်းလေးပမာဖြစ်နေသော ကျောက်တုံးတန်း
လေးတွင် နှင့်မြစ်နှင့် ထိုင်သောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ထိုင်လိုက်၏။

“ဝင့်ဝါတို့က ဒီလာမှာလား”

“မလာဘူး၊ ဘယ်ကိုမှ မလာဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“ဝင့်ဝါကို တောင်ချွန်းပေါ်တက်ကြဖို့ နှင်းပြောကြည့်ပြီးပါပြီ၊ ဝင့်ဝါက စိတ်မပါဘူး၊ နွေ့ကြီးတဲ့၊ အိုက်တယ်တဲ့၊ အင်းလေ...ဝင့်ဝါတို့က ကားရှိတော့ ဟိုပုံးရေတွက်တွေ ဘာတွေဆီသာ သွားမပေါ့ အမောင် အအိုက်ခံပြီး၊ ဒီတောင် ချွန်းပေါ် ဘယ်တက်ချင်မလဲ၊ ဒီတော့ နှင်း ဘာလုပ်ရမလဲ”

နှင်းမြစ်နွော၏ မျက်နှာလေးသည် တည်သွား၏။ အနည်းငယ်လည်း ညီးသွား၏။

“နိုင်တစ်ယောက်တည်း တောင်ပေါ်ကို စွတ်တက်သွားမှာ နှင်းသိနေ တယ်၊ ဟိုး...မော်လမြှင့်ကတောင် တောင်ကြီးကို စွန့်လာထုတဲ့ နိုင်ဟာ ဒီတောင် ချွန်းပေါ် တစ်ယောက်တည်း တက်ရဲတာ နှင်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး၊ နှင်း သိပ်စိတ်ပူတာပဲ၊ ဟို သဲတွင်းထဲ နိုင် သွားရေကူးမှာလဲ ပူတာပဲ”

“တောင်ချွန်းပေါ်မှာ ဘာအန္တ ရာယ်ရှိတာလိုက်လို့”

“အန္တ ရာယ်ဆိတ် သိနိုင်မလား၊ ခြေချောက်ကျို့နိုင်တယ်၊ ပြောင့်တွေဘာတွေ ရူးနိုင်တယ်၊ သစ်ပင်တွေဘာတွေပါ လျောက်တက်ရင် လိမ့်ကျို့နိုင်တယ်၊ မျက်စိလည်ပြီး လမ်းမှားနိုင်တယ်၊ တြေားယောကျားလေးတွေနဲ့ စကားများပြီး ရန်ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကျွန်ုတ်က အော်ရယ်သည်။ သူတို့ မိန်းကလေးတွေသည် ကြံးကြံးဖန်ဖန် ပူတ်တယ်သည်။

နှင်းမြစ်နွောက ကျွန်ုတ်ကို စိမ်းစိမ်းလေး စိုက်ကြည့်၏။

“နိုင် မေးသလိုမေးမယ်၊ ဘာရယ်တာလဲ၊ ဒါ ရယ်စရာလား”

“ရယ်တာပေါ့၊ နှင်းက အဘွားကြီးလေးလို့ လိုက်ပူနေတာကိုး”

“နှင်း စေတနာကို နိုင်က စောကားတယ်ပေါ့”

ကျွန်ုတ် မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ရ၏။ ချော့ရန် သူ့လက်လေးကိုလည်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရ၏။

“နိုင့်ကို အဲဒီလို မျက်မှာင်ကြုတ်ပြီး မပြောပါနဲ့၊ နိုင်ကြောက်တယ်၊ နှင်းကိုကြောက်ပါတယ်”

“နှင်းကိုကြောက်တယ်”

“ဟုတ်ဘူးလေ၊ နှင်း နှင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမှာ နိုင် ကြောက်တယ်”

နှင်းမြစန္တာ၏ မျက်နှာလေး ပြန်ကြည်, သွား၏။

“အတ်လိုက်”

“ထားပါ၊ နိုင် ဒီဇော် တောင်ချွန်းပေါ်တက်မှာ နှင်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“မိုင်ဘရေးရှင်းနဲ့ သိပါတယ်လို့ ပြောပြီးပါရောလား”

“တကယ်”

“တကယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရေဘူးလေးထဲ ရေထည့်နေတာတွေ၊ တော့ ပို့သေချာ သွားတာပေါ့”

ကိုယ့်ခေါင်း ကိုယ်ထုချင်မိသွားသည်။

ရေဘူးထဲ သောက်ရောအိုးမှ ရေထည့်လျှင် လူကြီးတွေ မြင်သွားမည်ကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ခြေတွင်းရှိရေတိုင်းမြှုပ်သာ ထည့်ခဲ့ရာ ဤသည်ကို နှင်းမြစန္တာ ဖြင်သွားသည်။ ပိုင်လှသည်ဟု ကျွန်တော်လုပ်သာ အလုပ်က ကျွန်တော့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်သွားသည်။

“နှင်းက သိပ်ဥက်ကောင်းတာပဲ”

“ဥက်ကောင်းရတာပေါ့၊ ကိုယ်တော် တစ်ယောက်တည်း တက်သွားမှာ စိုးရိမ်တော့ ကျွန်မဥာက်ကောင်းရတာပေါ့”

“အင်းလေ...၊ ခုတစ်ယောက်တည်း မတက်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

နှင်းမြစန္တာက မျက်စောင်းလေးထိုးပြီး “သူတော်ကောင်းလေး”ဟုဆို၏။

တောင်ခြေဆီမှ လူငယ်လုံမငယ် တစ်သို့က် တက်လာကြပြန်၏။

နှင်းမြစန္တာက နေရာလေးမှထေ၏။

“က...သွားကြမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိုင် ကတိတစ်ခု အရင်ပေးရမယ်”

“ဘာလဲ”

“နောက်ကို တစ်ယောက်တည်း တောင်ချွန်းပေါ် မတက်ပါဘူးလို့”

“ပေးပါတယ်၊ နှင်းမပါဘဲ တောင်ချွန်းပေါ် နိုင် မတက်ပါဘူး”

“နောက် တစ်ခု ကျွန်သေးတယ်”

“ကျွန်သေးတယ်”

“အင်း”

“ပြော”

“သဲတွင်းဆီလည်း သွားရေမကူးပါဘူးလို့၊ သဲတွင်းဘက်ဆီတောင် မသွားပါဘူးလို့”

နှင်းမြစ်နွာကို ကျွန်တော်က အံ့ဩစွာ ကြည့်မိသည်။
ကျွန်တော်စိတ်ကို ပိုင်ဘရေးရှင်းနှင့် သူသိနေသည်ဆိုခြင်းမှာ အမှန်လော်။
သတွင်းမှာ အနည်းဆုံးဝင်းကြည့်နှင့်ဖြစ်ဖြစ် ရေသွားကူးကြည့်မည်ဟု
ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားသည်။

ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် မပြောသေးဘဲ နှင်းမြစ်နွာ၏ မျက်နှာလေးကို
ကြည့်သည်။

မြတ်စွာဘူရား။ ရေခေါ်ကို သတိရသည်။

နှင်းမြစ်နွာ၏ မျက်နှာထား၊ အမူအရာ၊ မျက်လုံးအကြည့်တွေက
ကျွန်တော်မေမနှင့် တူလှချည်ပါကလား။

ကျွန်တော်က လေးနက်စွာ ကတိပေး၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ နိုင် ကတိပေးတယ်၊ သတွင်းဘက်ကို နိုင် မသွားပါဘူး၊
အဲဒီထဲမှာ ရေလည်း မကူးပါဘူး”

နောက်တက်လာသော အသိက်ထဲတွင် နှင်းမြစ်နွာ၏ အသိများ ပါသော
ကြောင့် သူတို့နှင့်ရောပြီး ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆက်တက်ခဲ့ကြသည်။

ရေတွက်လေးဆီမှုနောက် တောင်ဘက်၌ တောင်စောင်းလမ်းလေး
အတိုင်း တက်ကြသည်။ တောင်စောင်းလမ်းလေးက မတ်သွားလိုက်၊ ပြောသွား
လိုက်၊ မေ့သွားလိုက်၊ ကျွေ့သွားလိုက်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း မြင့်သွား၏။ သစ်ပင်ရိပ်
တွေကောင်းသော်လည်း ခဏ္ဍားပင် ချွေးပြန်လာ၏။

အတန်ပင်မြင့်သော တောင်ထိပ်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါနားက
သည်။

“ဒါလဲ တောင်ထိပ်ပဲနော်”

“အင်း...နွားလို့ တောင်လို့ ခေါ်တယ်”

“တောင်ချွေး မရောက်သေးဘူးလား”

“မရောက်သေးဘူး၊ ဆက်တက်ရုံးမှာ၊ ဘာလဲ နိုင် မောနေပြီလား”

“အိုး၊ ဒီလောက်နဲ့ မောရမှာလား”

နွားလို့တောင်ထိပ်မှုနော် ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွားကြပြန်၏။

မေ့လိုက်၊ ပြောလိုက်၊ ကျွေ့လိုက်၊ မတ်လိုက်နှင့်ပင် သွားသော လမ်းတစ်
နေရာအရောက်၌ နှင်းမြစ်နွာက ပြသည်။

အနောက်ဘက်ဆီသို့ လျှောဆင်းနေသော တောတွင်းလမ်းလေးများ

ဖြစ်ကြ၏။

“အဲဒီကနေ ဆင်းသွားရင် နှင်းတို့နိုင်တို့ အိမ်တွေနဲ့ ပိုနီးတပ်”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ဘာလို့ အစကတည်းက ဒီကမတက်သလဲ”

“မတ်တယ် နိုင်ရာ သစ်တောဘက်က လူတွေနဲ့ ထင်းခုတ်တဲ့ လူတွေ သွားကြတာ၊ နှင်းက နိုင့်ကို ပြေတဲ့ လမ်းက ခေါ်လာတာ၊ အပြန်ကျ ဒီကနေ ဆင်းကြမယ်၊ အဆင်းကတော့ သက်သာတာပေါ့”

ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားသည်။ ဤနေရာမှ တက်လျှင်တော့ တောင်ကို ကန့်လန့်ဖြတ် တက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သောကြောင့် ပင်ပန်းမည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့က တောင်ခြေမှနေ၍ မြောက်သို့ အရင်ဆန်လာသည်။ ရေတွက် ကလေးမှ နေ၍ အလျေားလိုက် အလိုက်သင့် တောင်ဘက်သို့ ပြန်စုန်နေသည်။

“အင်း နှင်းပါလို့ နိုင့်ဘာသာဆိုရင် အပေါ်ရောက်ပြီးရော၊ တွေ့တဲ့ လမ်းက ဖြတ်တက်မှာ”

အဲဒီလိုဆိုရင် တောင်ပေါ်ကဆင်းလာပြီး နှစ်ရက်လောက် ကိုယ်တွေ နာနေလို့ လူပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ကိုယ်တော်”

သည်ဘက်ကျတော့ တောင်က ပိုမြှင့်လာသောကြောင့် လမ်းကလည်း ပိုမတ်လာသည်။

ကိစ္စမရှု။ နှင်းမြစ်နွာနှင့် ကျွန်တော်က မောလျှင် ထိုင်နားကြသည်။ စကားတွေ ပြောကြသည်။ အမောပြုလျှင် ခရီးဆက်ကြသည်။

တော်တော်လေးမြင့်သော လမ်းတစ်ချိုးကို တက်လိုက်ကြပြီးသောအခါး နှင်းမြစ်နွာက အော်သည်။

“ဟော ရောက်ပြီ”

တောင်ထိပ်တစ်ခုမှန်းတော့ သိသာသည်။ မြေက မကျယ်လှသော်လည်း အတန်လေးပြန့်သည်။ မမြင့်လှသော သစ်ပင်များကလည်း အုပ်မိုးနေသည်။

“ဟင် အောက်ကကြည့်တော့ ချွန်းချွန်းကြီး”

“အဲဒါက ကျောက်ဆောင်ကြီး၊ ဟိုမှာ”

ပြန့်သယောင်ရှိသောမြေမှ နောက်တစ်ဆင့် ခရီးတို့ အတက်ကလေး တစ်ခုက ရှိနေသေးသည်။

သည်အတက်လေးကို တက်လိုက်မှ အမောက်ပမာဖြစ်ကာ လဟာပြင် တွင်းသို့လည်း ချွန်းထွက်နေသော ကျောက်ဆောင်ကြီးဆီရောက်သည်။

“နိုင်၊ သိပ်အတင့်မရဲ့နော်၊ အောက်မှာက ဘာမှမရှိဘူး၊ ချောက်ကြီး”

ကျောက်ဆောင်ကြီးအနားတွင် တွယ်ကပ်ပေါက်နေသော သစ်ပင်လေး

များကို ဆွဲလျက် အမြင် ဆုံးအထွက်သို့ ကျွန်တော်တို့ တက်ခဲ့ကြ၏။

နှင်းမြစ်န္တာက ကျွန်တော်လက်တစ်ဖက်ကို မလွှတ်ဘဲ ဆုပ်ကိုင်ဆွဲထား၏။

တောင်ချွန်းကြီးကို ဘိုးဘိုးကြီးတို့က စကားစပ်မိသောအခါတွင် “ခရက်”

ဟု အက်လိပ်လိုခေါ်သည်။ ခရက်ခဲ့ (crack) လော၊ ခရက်စံ (Crest) လောဟု

ကျွန်တော် ကွဲကွဲပြားပြား မသိ။ ခရက်ခဲ့ဆုံးသည်က အက်ရာအက်ကြောင်းဟု

အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ကျောက်ဆောင်ကြီးမှာက အက်ရာအက်ကြောင်းတွေလည်း

ရှိသည်။ ခရက်စံဆုံးသည်က အမောက်။

ယခုမှ သဘောပေါက်သည်။ တောင်ချွန်းကြီးက အမောက်ကြီး။ တောင်
ထိပ်မြေပြင်မှ မြင့်ချွန်းစွန်းတွက်နေသော ကျောက်သားအမောက်ကြီး။

သည် အမောက်ကြီးပေါ့မှ မြင်ရသော ရှုခင်းကလည်း အုံမခန်း။

အောက်တည့်တည့်သို့ ငံကြည့်လျှင် ဘာမျှမရှိ။ လဟာပြင်ကြီး။

မျက်လုံးဆန်း၍မြို့ရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ တောင်ကြီးတစ်မြို့လုံးကို
မြင်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အိမ်တွေခြီးတွေက သေးသေးလေးတွေ ဖြစ်နေသည်။
ငုစပ်ပင်တွေ စိန်ပန်းပြာပင်တွေက ဥယျာဉ်တွင်းမှ ရောင်စုံ ပန်းပင်ပူလေးတွေ
ထင်ရသည်။ လူတွေကိုလည်း အရုပ်သေးသေးလေးတွေပမာ မြင်ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့အနီးတွင် အခြားသူများလည်း ရောက်လာ
ကြ၏။ သူတို့က တောင်အောက်သို့ လှမ်းအော်အသံပြုနေကြ၏။

“နိုင်လည်း လှမ်းအော်ပါလား”

“ဘာပြုလို့”

“မေမေတို့ အန်တိတင့်တင့်တို့ ကြားအောင်”

“ကြားမလား”

“ဘယ်သူ့ အသံများတော့ ဘယ်သံမလဲ၊ အသံတွေတော့ ကြားတာပေါ့”

“ဟုတ်လား၊ နိုင် အော်ကြည့်မယ်”

ကျွန်တော်က အခြားသူတွေနှင့် ရော၍ အော်သည်။

ခဏအကြာ့နှင်းမြစ်န္တာက ဝမ်းသာအားရပြာသည်။

“ဟော...ဟော...ဟိုမှာ မေမေ၊ ဟော... အန်တိ တင့်တင့်လည်း
ထွက်လာပြီ၊ အော်... နိုင် အော်”

နှင်းမြစန္တဘတိ၊ ခြိတွင်း၌ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို တွေ့သည်။ အမှန်က
သဲကဲ့သည်မဟုတ်။ အစွဲအမှတ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖမ်းသိခိုခိုင်း ဖြစ်၏။

“နေါ်းနိုင်၊ ရော့...ရော့”

နှင်းမြစန္တဘက သူ့ ရှမ်းလွယ်အိတ်လေး အတွင်းမှ မှန်လေးတစ်ချပ်ကို
ထုတ်ပေး၏။

ကျွန်တော်က အန်တီတင့်တင့်တို့ဆီ မှန်ထိုးပြ၏။

မကြာပါ။ အောက်မှလည်း ပြန်၍ မှန်ထိုးပြ၏။ အဝတ်အစားရောင်
ကြောင့် အန်တီတင့်တင့်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

ကျွန်တော်က သဘောကျပြီး ပြော၏။

“နှင်းရေ့၊ အန်တီတင့်တင့်က ပြန်မှန်ထိုးပြနေတယ်”

“အင်းလေ့၊ ထုံးစံဟာ”

“ထုံးစံ”

“လူတိုင်းကိုတော့ ပြန်မှန်ထိုးမပြဘူးပေါ့၊ ကိုယ့် အိမ်သားထဲက
တက်သွားရင်တော့ ပြန်ပြကြတာပေါ့၊ ဒီကလည်း တောင်ချွန်းပေါ် ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန် ရောက်သွားပြီလို့ သတင်းပို့တာ၊ အောက်ကလည်း ဝမ်းသာတဲ့
အကြောင်း ပြန်ပြောတာ”

“မှန်ထိုးပြနေတာ နိုင်တို့မှန်း သူတို့သိတယ်”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ဒီအချိန်တော့ သူတို့ရောက်သွားလောက်ပြီ၊
တို့အိမ်ဆီ မှန်ထိုးပြတာ သူတို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီလို့ သိတာ”

မကြာမိ အောက်မှ မှန်အပြ ရပ်သွား၏။ လူတွေလည်း အိမ်တွင်း
ဝင်သွား ကြသည်။

နှင်းမြစန္တဘကလည်း သူ့ မှန်လေးကိုပြန်ယူပြီး ပြော၏။

“ကဲ...တော်ပြီ၊ ဆင်းကြမယ်”

“ခဏနေပါဘို့ နှင်းရယ်”

ကျွန်တော်က အနောက်ဘက်ဆီသို့ မျက်စိတစ်ဆုံး မျှော်ကြည့်သည်။

တောင်ကြီးဖြူ၏ အနောက်ဘက်မှ တောင်တန်းနို့များကို လွန်၍ အဝေးမှ
လွင်ပြင်မြေကို မြင်ရသည်။ ထိုမှုလွန်သော် ပို့၍ဝေးသော အနောက်ဘက်ဆီမှ
တောင်တန်းပြာကြီးများ အသွယ်သွယ် အထပ်ထပ်။ ကြုံအသွယ်သွယ် အထပ်ထပ်
သော တောင်တန်းကြီးများက မိုးကုပ်စက်ဂိုင်း အစပ်ဆီအတိ စားပွဲခင်းထား

သကဲ့သို့ ဆက်သွား၏။

ကောင်းကင်မှာက တိမ်ဖြူတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်းရွှေ့လာ နေသည်။ အချို့
တိမ်ဖြူတွေက ဝါဂ္ဂမ်းဆပ်ကြီးများပမာ ကျွန်တော်တို့အောက်မှာ။ အဖော်ကွဲသည်
နှင့်တူသော တိမ်တိုက်အပြတ်တချို့က တောင်တန်းကို တိုက်ရိုက်မဖြတ်ကျော်။
လျှို့မြောင် ချိုင့်စုမ်းအတိုင်း အလိုက်သင့် မျောသွားနေကြသည်။

အံ့မခန်း ဆန်းပြားကျယ်ဝန်းသော တောတောင်ရေမြေ ရူခင်းပန်းချို့
ကြီးကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော့ရင်တွင်း၌ ထူးဆန်းစွာ ခံစားရသည်။

လွမ်းသည်လော်။ မဟုတ်ပါ။ ကြည့်နှုံးသည်လော်။ ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါ။

တော့အထပ်ထပ် တောင်အထပ်ထပ်။ ကျယ်ဝန်းသည်။ ကြီးမားသည်။
မြင့်ကြွားသည်။ ဝေးခေါင်သည်။ ထုနှင့်ထည်နှင့်။ အင်နှင့်အားနှင့်။ ရိုးရိုးမြေပြင်
မဟုတ်။ ရိုးရိုးတောင်တန်းမဟုတ်။ ကုန်းပြင်မြင့်ကြီး။

သည်ကုန်းပြင်မြင့်ကြီးကို ကျွန်တော် ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ဆိုသည်
က သေးသေးလေး။ ကုန်းပြင်မြင့်ကြီးက အကြီးကြီး၊ အိ...သိကာသလောကကြီး
တစ်ခုလုံးက အကြီးကြီး။

ယခု ကျွန်တော်က အထက်၌ ဘာမျှမရှိတော့သော တောင်ထွတ်ပေါ်မှ
သိကာသလောကကြီးကို ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော့ခေါင်းထက်မှာတော့ ဘာမျှမရှိ။ ကျွန်တော့မိတ်ဆွေ ကြယ်လေး
တွေပင် မရှိ။ ကောင်းကင်ကြီးသာ။

နှုံးညံးသော လက်ကလေးတစ်ဖက်က ကျွန်တော့ လက်မောင်းကို
ဆပ်ကိုင် လာသည်။

“နိုင်”

ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်သောအခါ စိုးရိမ်သော မျက်နှာလေးနှင့် နှင့်မြစွာ
ကို တွေ့ရသည်။

“နိုင် နိုင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

“ဟင်၊ နိုင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နိုင် မျက်နှာကြီးကလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ မျက်လုံးတွေကလည်း
မျက်တောင် မခတ်ဘူး၊ လူကလည်း ကျောက်ရပ်ကြီးလို့ ပြောနေတယ်၊ ဘာဖြစ်သွား
တာလဲ”

ကျွန်တော်က ပြီးလိုက်ရ၏။

“နိုင် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဟင်း... ဉာတာ၊ ဖြစ်ပါတယ်”

“ခြော်...နှင်းကလဲ၊ မဖြစ်ပါဘူး ဆိုနေမှ အဲ...နိုင် နည်းနည်း
အတွေးလွန် သွားတယ်”

“ဘာ အတွေးလွန်တာလဲ”

“ခက်လိုက်တာ နှင်းရယ်၊ တွေးတယ်ဆိုတာကတော့၊ အဲ... တွေးတာ
ပေါ့၊ အတွေးလွန်တယ်ဆိုတာက တွေးတဲ့ ဟိုဘက် ရောက်သွားတော့ ဘယ်လို
ပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“ပြောပြန်ဖြီ စကားဆန်းဆန်း၊ ကဲလာ ဆင်းကြမယ်”

ကျွန်ုတ်တို့သည် ကျောက်ဆောင် အမောက်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာ
ခဲ့ကြသည်။

တောင်ထိပ်မြေမှ အရိပ်ကောင်းရာ တစ်နေရာကို ရှာကြပြီး ထိုင်ကြ၏။
နှင်းမြစ်န္တာက သူ့အိတ်လေးတွင်းမှ အထုပ်ကလေးနှစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူ
သည်။

“ဘာတွေလဲ နှင်း”

“ထမင်းနဲ့ တို့ဟူးသူပဲ၊ တို့ဟူးက အိမ်မှာ အဆင်သင့်ရှုပေလို့၊ ထမင်းချဉ်
သွားဝယ်ချင်တာ၊ နှင်း ဈေးဘက်သွားနေတုန်း ကိုယ်တော်က အလစ်ထွက်သွား
မှာစိုးလို့”

ဖက်နှင့်ထုပ်ထားသော ထမင်းတစ်ထုပ်ထဲမှ နှီးကြပြီး ကျွန်ုတ်တို့
အတူစားကြသည်။

နှင်းမြစ်န္တာက ကျွန်ုတ်ကို အကဲခတ်ဟန် ကြည့်ပြီး မေး၏။

“ချုံသလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဖက်တစ်ထုပ်ထဲက နှစ်ယောက် နှီးကြားရတာ”

“နှင်း လက်လေးတွေက သန့်တယ်၊ ပြီးတော့ နှင်းကိုလည်း နိုင်က
ခင်တယ်၊ ဘာလုပ်ရုံးရမှာလဲ၊ ပါးစပ်ထဲခုံးပေးတောင်စားမှာ”

“ပိုတာ”

“မပိုဘူး၊ မယုံစမ်းကြည့်”

ကျွန်ုတ်က ပါးစပ်ဟပေး၏။ အနည်းငယ်လေး တံ့နေပြီးမှ နှင်းမြ

စန္ဒာက သူ့လက် သွယ်သွယ်လှလှလေးနှင့် ထမင်းတစ်လုတ်ခုံပေးသည်။

ကျွန်ုတ်က အမူအရာ အပိုလုပ်၍ အားရပါးရ ဝါးစားပြသောအခါနှင့်မြစ်န္တာသည် နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်၏။

ကျွန်ုတ်က တစ်ပြန် ပြန်ခုံ၊ ကျွေးသောအခါနှင့်မြစ်န္တာက မျက်စောင်းလှလှလေးတော့ တစ်ချက်ထိုးသည်။ ပြင်းတော့ မပြင်းဘဲ စားသည်။

ပျော်ပျော်ပါးပါး ဤသို့စားကြပြီးနောက် ရောက်းထဲမှရောကိုလည်း တစ်ယောက်တစ်လုညွှု မေ့သောက်ကြသည်။

ကျွန်ုတ်ယူလာသော သကြားလုံးလေးတွေ တစ်လုံးစီမြို့ရင်း သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင်ပင် ကျွန်ုတ်တို့ ခေတ္တဆက်နားနေကြသည်။

“နှင့်က ဥာဏ်သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ဘာ ဥာဏ်ကောင်းတာလဲ”

“ထမင်းယူခဲ့တာလော၊ မနက်စာသာ စားခဲ့ပြီးတယ်၊ ဒီရောက်တော့ ဆာနေသား”

“စားလို့ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းသမှ သိပ်ကောင်း၊ နှင့်ယူခဲ့တာက နည်းတောင်နည်းနေသေးတယ်”

“မဝသေးဘူးပေါ့”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလော၊ အဆာတော့ ပြေသွားတာပေါ့”

“တမင်အဆာပြေရုံး နည်းနည်းယူခဲ့တာ၊ ဗိုက်တင်းရင် မကောင်းဘူး၊ ဆင်းကြရုံးမှာ မဟုတ်လား”

“အင်း...တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လိုက်ရရင်”

“အိပ်မနေနဲ့ ကိုယ်တော်၊ လူများတွေ မရှိကြတော့ဘူး၊ လာဆင်းကြနို့”

“နှင့်က ကြောက်လို့လား”

“ဘာကြောက်စရာရှိလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီတင့်တင့်မှာ လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ လူမပြတ်ခင် ဆင်းခဲ့တဲ့”

ကျွန်ုတ်လည်း အန်တီတင့်တင့်ကို ပေးခဲ့သောကတို့ သတိရ၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ နိုင်လည်း အန်တီတင့်တင့်စကားကို နားထောင်ပါမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်၊ ကဲလာ ဆင်းကြမယ့်”

နှင့်မြစ်န္တာ ပြခဲ့သော လမ်းခွဲလေးတွေ ရောက်သည်အထိ ကျွန်ုတ်တို့

လဆဲသည့်အတိုင်း ပြန်ကြသည်။ လမ်းခွဲလေးတွေဆီ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော် တို့ ဖြတ်ဆင်းကြသည်။

တောင်ကြာကို ခါးမှဖြတ်၍ ကန့်လန့်ဆင်းရသည်ဖြစ်သောကြောင့် အဆင်းလမ်းက စောက်သည်။ ခြေမြေအောင်လည်း ဂရုစိုက်ရသည်။ အရှိန်လွန် ထိုးကျမသွားအောင်လည်း ဂရုစိုက်ရသည်။ တချို့နေရာတွေတွင် သစ်ပင်သစ် ကိုင်းတွေကို အားပြုခွဲပြီး နောက်ပြန်ဆင်းရ၏။ တချို့နေရာတွေတွင် ထိုင်ပြီး တရွေ့ရွှေ့ဆင်းရ၏။

ကျွန်တော်က ရှေ့မှဆင်းသည်။ အောက်တစ်ဆင့်မှနေ၍ နှင်းမြစ်န္တဆီကို လက်ကမ်းပေးပြီး ကူညီရ၏။

သုံးနေရာလောက်တွင်မူ ဘာမျှ ကိုင်စရာ တွယ်စရာမရှိ။ အောက်မြှို့ရှိ နေသော သစ်ပင်ကြီးဆီ တည့်တည့်ချိန်ပြီး အရှိန်လွတ်ဆင်းလိုက်ရသည်။ သစ်ပင် ဆီရောက်မှ သစ်ပင်ကို ဆွဲအားပြု၍ အရှိန်ကို သတ်ရသည်။

ဤနေရာမျိုးတွင်တော့ နှင်းမြစ်န္တက မြေကြီးတွင် ထိုင်လျက်သစ်ပင်နှင့် အနီးဆုံးရောက်အောင် ရွှေရွှေလျောဆင်းသည်။ ကျွန်တော့ လက်လှမ်းမီရာရောက် မှ ရပ်လှမ်းသောအခါ သူ့ကိုယ်လေးကို ဆီးဖမ်းပြီး အရှိန်သတ်ပေးရ၏။

ခက်ခဲသည်တော့ မှန်၏။ သို့ရာတွင် ပင်ပန်းသည်ကို မသိဘဲ ကျွန်တော် တို့ အလွန်ပျော်ကြသည်။

တောင်ခြေရင်းရှိ မီးတားလမ်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်တော့ ခြေတွေရော၊ လက်တွေပါ အလွန်လျောင်းနေသည်။ နှင်းမြစ်န္တက သူ့အူးလေးတွေ မခိုင်တော့ဟုဆိုသည်။

မီးတားလမ်းကေး သစ်ပင်ရိပ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နားကြသည်။ ရေကိုလည်း တစ်ယောက်တစ်လှည့် မေ့သောက်ကြပြန်သည်။ ကျွန်သော သက္ကားလုံးလေးများကို စုပ်စားကြရင်းအပန်းဖော်ကြ၏။

“နိုင် ဒီလမ်းကနောက်တစ်လီ ဆင်းချင်သေးလား”

“အိုး ဆင်းမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ပင်ပန်းတာကို မှတ်မသွားဘူးလား”

ကျွန်တော်က ရယ်မိ၏။

“ကြည့်...ရယ်ပြန်ပြီ”

“စဉ်းစားမိလိုပါ၊ နှင်းက စကားဆန်းဆန်း ပြောတယ်လို့ ပြောဦးမှာ”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“နိုင်စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာ ပြောပြုမယ်၊ တစ်ခုခုရအောင် တစ်ခုခု အမြဲပေးရတယ်တဲ့”

“နားမလည်ဘူး”

“လောကြီးမှာ ဘာမှ အလကားမရဘူး၊ တစ်ခုခုကို လိုချင်ရင် တစ်ခုခုနဲ့ ရင်းရတယ်၊ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ စာရေးဆရာကပြောတယ်၊ အရင်းဆိုတာ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ ပိုက်ဆံတွေမှ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ကံ့ဗာက်ဝိရိယဆိုတာတွေကလည်း အရင်းပဲတဲ့”

“အဲဒါနဲ့ ခု ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ နှင့်နှဲနိုင်က ခရီးတို့တို့နဲ့ တောင်ခြေကို မြန်မြန်ရောက်ချင် တယ်၊ ဒါကြောင့် ခက်တဲ့လမ်းကနေ ဖြတ်ဆင်းတယ်၊ ဝီရိယရင်း လိုက်တာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီတော့ ပင်ပန်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပျော်ဖို့လည်းကောင်းတယ်၊ ကိုယ်လို ရာလည်းရောက်တယ်၊ နှင့်က မှတ်သွားပလားလို့မေးတယ်၊ နိုင်က မမှတ်သေး ဘူး၊ နောက်တစ်ခါတောင် ထပ်ဆင်းလိုက်ချင်သေးတယ်၊ ဒီဖြတ်လမ်းကနေ အပေါ်တောင် တက်လိုက်ချင်သေးတယ်၊ ဟိုဒင်းလော၊ နိုင်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ နှင့်နဲ့”

သည်တော့မှ နှင့်မြစ်နှာ၏ မျက်နှာလေးသည် ကြည်ဝင်းသွားသည်။

“နိုင် တကယ်တောင်ပေါ်ကို တစ်ယောက်တည်း မတက်တော့ဘူးနော်”

“မတက်ဘူးလို့ နှင့်ကို နိုင် ကတိပေးပြီးပြီပဲ”

“နှင့်ယုံပါပြီ၊ ဟိုရေကန်မှာလည်း သွားရေမကူးရဘူးနော်”

“လာပြန်ပြီ ဒီရေကန်၊ နိုင် မကူးပါဘူးလို့ ပြောပြီးပါရောလား”

နှင့်မြစ်နှာက သက်ပြင်းလေးချုပ်။ မျက်နှာလေးမှာလည်း ရိပ်ရိပ်ညိုးပြီး တည်သွားသည်။

“နှင့် တစ်ခု ပြောပြုမယ်နော်”

“ပြောလေး”

“နှင့်ဒီနေ့ မလုပ်ချင်တာကို လုပ်ခဲ့ရတယ်”

“ဟင် ဘာကိုလဲ”

“အိမ်ကို လိမ့်ခဲ့ရတာ”

“အိမ်ကို လိမ့်ခဲ့ရတာ”

“နှင်းတို့ နှစ်ယောက်တည်းတက်မှာကို ဝင့်ဝါတို့ ပါတယ်လို့ လိမ့်ခဲ့တာ၊ နှင်း နှင်း အိမ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မလိမ့်ဖူးဘူး”

“အို နှင်းဘာလို့ အဲဒီလို လိမ်ရတာလဲ”

“နှင်း မလိမ့်ချင်ပါဘူး၊ လိမ်တယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူး”

နှင်းမြစ်န္တာ၏ မျက်နာလေးမှာ ညိုး၍ တည်နေရုံမက မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်မဝဲတဲ့ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်း။ ဤလောက့် ယခုအခါ မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သော ကျွန်တော့ဖေဖေနှင့် မေမေကလည်း လိမ်သည်ကို မကြိုက်။ ယခ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော့ကြောင့် သူ့အိမ်ကို သူလိမ်ရပြီ။ ဖေဖေနှင့် မေမေ ဘာပြောမည်နည်း။

“နှင်း...နှင်း စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ နိုင်ကြောင့် နှင်းလိမ်ရတာပေါ့”

မချိပြီးလေးနှင့် နှင်းမြစ်န္တာက ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်၊ နိုင့်ဆီက နှင်းကတိတစ်ခု လိုချင်လို့”

“ပြောလေ၊ နောက်ထပ် ဘာကတိလဲ”

“နောက်ထပ် ကတိမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုလေ၊ နိုင် တစ်ယောက်တည်း တောင်ပေါ်ကို တက်ချင်တက်ပါ၊ ဒါက သိပ်စိုးရိမ်စရာမကောင်းဘူး၊ ဟို...ဟို ရေကန်မှာတော့ ရေသွားမကူးပါနဲ့၊ အဲဒါကို တွေးမိရင် နှင်းစိတ်ထ သိပ်...သိပ် စိုးရိမ်တာပဲ၊ အဲဒီ ရေကန်ထဲမှာ နိုင်... နိုင် ရေနစ်တယ်လို့ နှင်း အိပ်မက် မက်တယ်၊ နှင်း ငိုလိုက်ရတာ၊ နိုင် အဲဒီကန်မှာ မကူးပါနဲ့နော်”

ကျွန်တော့ရင်တွင်းမှာ ဆိုသွားသည်။ မျက်ရည်မဝဲတဲ့ဖြစ်နေသော နှင်းမြစ်န္တာ၏ လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ပြောမိ၏။

“နိုင်ထပ်ပြီး ကတိပေးတယ်၊ ဒီတောင်ပေါ်လည်း တစ်ယောက်တည်း မတက်ဘူး၊ ဟိုရေကန်မှာလည်း ရေမကူးဘူး၊ သော် နော်း၊ နိုင်သတိရပြီ”

သည်တစ်ခါတော့ နှုတ်ဖြင့် မမေးဘဲ မျက်တောင်ကော့များကို လှည်၍ နှင်းမြစ်န္တာက ကျွန်တော့ကို ရူးစမ်းဟန်နှင့် ကြည့်နေသည်။

“နိုင် စောစောက ပြောခဲ့တာလေ၊ ရင်းရတာ၊ တစ်ခုခုလိုချင်ရင် ရင်းရတာ၊ လိမ်တယ်ဆိုတာ အကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ပျောက်အောင် ကုသိုလ် လုပ်ရမယ်၊ နိုင် ပြောတာနားထောင်၊ တကယ်ပြောနေတာ”

“နားထောင်နေတဲ့ ဥဇ္ဈာပဲဟာ”

“အင်းပါ၊ ဒီနေ့ကစပြီး နိုင်ရော နှင်းရော လူကြီးတွေကို မလိမ့်ဘူး၊ နိုင်က နှင်းကိုလည်း မလိမ့်ဘူး၊ အို တစ်လောကလုံးကို မလိမ့်ဘူး၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”
 နှင်းမြစန္တာ၏ မျက်နှာလေးက တဖြည့်ဖြည့်းပြန်ပြီးပြီး ပြန်ကြည်လာ၏။
 “နိုင် မေးနေတယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”
 “အင်းပါ”
 “ဘာ အင်းပါလဲ”
 “နိုင့်ကို နှင်းယုံသွားပါပြီလို့ ပြီးတော့”
 “ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”
 “နှင်း သိပ်စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်လို့”
 မီးတားလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာကြသည်။
 လျောင်းနေသောခြေထောက်တွေက နားလိုက်မှ ပိုလျောင်းပိုနာလာသည်။
 ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မပြေးနိုင်၊ မလွှားနိုင်၊ မဆော့မကစားနိုင်။
 တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြီးရင်း ဖြည့်ဖြည့်းမှန်မှန် ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ကြ၏။
 သို့ရာတွင် နှင်းမြစန္တာတော့ မသိ။ ကျွန်တော့အတွက်မူ သည်နေ့ တစ်နေ့လုံးတွင် အိမ်အပြန် ခရီးလေးက ပျော်ဖွယ် အကောင်းဆုံး။
 စိတ်ချမ်းသာဖွယ် အကောင်းဆုံး။

*

အခန်း (၁၃)

နိုင်တည်းက တိမ်တို့အားတိုင်း ကျော်ကျော်ဖြတ်နေရသော မြေမြင့်အရပ် ဖြစ်လေသောကြောင့် မေလအိုးတွင် မိုးတစ်ခါ ရွာသည်။
 မြန်မာလအားဖြင့် နယ်နှစ်လတွင် ရောက်လာသည်။ နယ်မိုးပြေး မြက်သားမွေးဟူသော စကားကို ကျွန်တော်သိသည်။ ဟိုး...အောက်အရပ်မှာက မိုးလေး တစ်ဖြိုက် ရွာလိုက်လျှင် ခြောက်သွေ့ မွဲညိုနေသော မြေပြင်တွင် မြက်ညွှန်နှစ်မိုးစိမ်းလေးတွေ ထွက်လာ၏။

တောင်ကြီးမြေက နွေခေါင်ခေါင် အခါမှာပင် မြက်တွေ သားမွေးရုံမက ပန်းရိုင်းတွေ မြေမှ ထပါက်ကုန်သည်။

ခြွှင်း ခြစပ်၊ လမ်းဘေး မြတ္တွေတွင် ပန်းနရောင် ခေါင်းလောင်း သဏ္ဌာန်ပန်းတွေ ထပ်မံကြသည်။ အရောင်အသွေးက အောက်အရပ်မှ ဘောလုံး ပန်းနှင့် ဆင်သည်။ မိုးခြီးမန်းဟုခေါ်ကြောင်း သိရသည်။ အခြား အမျိုးအမည် မသိသော ပန်းဖွင့်ရောင်စုံလေးများလည်း အနှံ့ဖွင့်လာကြသည်။ အရိုးနှီးသော မြင်းစွာပင်များလည်း သန့်စွမ်းစိမ်းလန်းလာသည်။

ကျောင်းတွေ မဖွင့်သေးသော်လည်း ကျောင်းရုံးက ဖွင့်နေပြီဖြစ်သော ကြောင့် ဘွားဘွားကြီးနှင့် အန်တိတင့်တင့်တို့က ကျွန်တော့ကို အမှတ် (၁) အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းကြီးတွင် လိုက်အပ်ပေးကြသည်။ ဆရာမများမှာ အန်တိတင့်တင့်၏၏ သူငယ်ချင်းများဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော့ကို ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီးကြိုဆိုလက်ခံကြသည်။

နှင်းမြစ်နွားလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်လာပြီး သူ့ကျောင်းဘက် သူသွား၍ သတင်းပို့ စာရင်းသွင်းသည်။

ကျွန်တော်ကျောင်းတွင် ဝင်းကြည်ကိုလည်း လာစာရင်းသွင်းသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဝင်းကြည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် တစ်တန်းတည်းဖြစ်ကြောင်း သိရသော ကြောင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွား၏။ သူ့ထံမှ ဝင့်ဝါလည်း ဟိုဘက်ကျောင်းတွင် စာရင်းလာသွင်းမှုန်း ကျွန်တော် သိရ၏။

ကျွန်တော်ကိုစွဲများ ပြီးသောအခါ နှင်းမြစ်နွားကို ဝင်ခေါ်ရန် ကျွန်တော်တို့ အမှတ်-၃ ကျောင်းကြီးဘက် လျောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဘွားဘွားကြီးနှင့် အန်တိတင့်တင့်တို့က ရှုံးမှုသွားကြသည်။ ဝင်းကြည်နှင့် ကျွန်တော်ကနာက် မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်လာကြ၏။

ဝင်းကြည်က မေးသည်။

“ကျောင်းတက်ကြရင်လည်း မင်း ဒီလိုပဲ နှင်းမြစ်နွားကို ဝင်ဝင်ခေါ်မှာပဲ လား”

“တို့က အီမိန္ဒီချင်း၊ သူငယ်ချင်းလည်း သူငယ်ချင်း၊ ဝင်ခေါ်ရမှာပေါ့။ ကျောင်းတက်ရင်လည်း ကျောင်းပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့ပေးရမှာပေါ့”

“ငါ အဲဒီအလုပ်ကို စိတ်အပျက်ဆုံးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“တချို့ကောင်လေးတွေက မိန်းကလေးဆို စချင်ကြတယ်၊ ငါက စတာလည်း မခံချင်ဘူး၊ ရန်လည်း မဖြစ်ချင်ဘူး”

“မင်းတို့ ကားနဲ့ ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

“တို့အိမ်တွေနဲ့ ကျောင်းက ဝေးမှမဝေးဘဲ၊ ဒီလိုပဲ လျှောက်လာကြတာပဲ”

“ဒီလိုဆို ဟန်ကျတာပေါ့၊ တို့လမ်းကြံ့သားပဲ၊ အလာဆို မင်းတို့ကို
တို့ ဝင်ခေါ်မယ်၊ အပြန်ဆို အတူတူပြန်ကြတာပေါ့”

“စတဲ့ကောင်လေးတွေနဲ့ တွေ့ရင်ကော”

“သည်းခံနိုင်တာမျိုးဆို သည်းခံလိုက်တာပေါ့၊ လွန်လာရင်တော့”

“မင်းက ချမှာပဲလား”

“လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ခွင့်ရှိတယ်”

“ဘာရယ်”

“ရန်ဖြစ်တာက တစ်ခု၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်တာက တစ်ခု၊ ငါလည်း
ရန်တော့ မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

“ငံ့တော့မခံဘူး၊ ဟုတ်လား”

“အေး”

ဝင်းကြည်က စဉ်းစားသပောင် ခေတ္တြိမ်နေပြီးမှ ပြော၏။

“ဝင့်ဝါက ပြောပြတယ်။ သူလည်း နှင့်မြစ်နွာက ပြောပြတာတဲ့၊ မင်းက
သိပ်သတ္တိကောင်းတာပဲတဲ့၊ မော်လမြိုင်ကနေ တောင်ကြီးကို တစ်ယောက်တည်း
စွန်းလာတာတဲ့”

“သတ္တိဆိုတာ မဆန်းပါဘူး ဝင်းကြည်ရာ၊ မရှိမဖြစ်ရင် လူတိုင်းမှာ
ရှိကြတဲ့၊ မင်းမှာလည်း ရှိမှာပါပဲ”

“ငါ ကြောက်တော့ မကြောက်ပါဘူး၊ ငါ ပြောတာက ငါ ရန်မဖြစ်
ချင်တာ”

“ငါလဲ ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ ရန်မဖြစ်ချင်တဲ့ မင်းနဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာ
ငါ ကံကောင်းတာပေါ့။ တို့အချင်းချင်း ရန်မဖြစ်ဘူး၊ တြဲးသူတွေနဲ့လည်း
ရန်မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခေါင်းငံ့လည်း မခံဘူး၊ ဘယ့်နှယ့်လဲ”

“အေး၊ ဟေး...ဟေး မင်း ပြောတာ ငါ သဘောကျသွားပြီ။ ငါလည်း
မင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ နေ့ဦး ငါပြောဦးမယ်”

ဝင်းကြည်က ရှေ့မှသွားနေသော ဘွားဘွားကြီးတို့ကို လုမ်းကြည့်၍
တိုးတိုးပြောသည်။

“တို့ သဲတွင်းမှာ ရေသွားကူးကြမလား”

“ဟာ... မင်း ပြောတာ နောက်ကျသွားပြီ”

“ဘာလဲ မင်း သွားကူးပြီးပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး။ နှင်းက ငါကို အဲဒီမှာ ရေသွားကူးမှာ သိပ်စိုးရိမ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ရေးသွားမကူးပါဘူးလို့ ကတိတောင်းတာနဲ့ ငါ ကတိပေးလိုက်ရပြီးပြီ”

“အဲဒါ ခွကျတာပေါ့၊ သူတို့နဲ့ပေါင်းရတာ၊ မိန်းကလေးတွေဟာ ဟိုစိုးရိမ် ဒီစိုးရိမ်နဲ့”

အမှတ်-၃ ကျောင်းကြီးဆီ ရောက်လာသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စကား
ပြတ်သွားကြသည်။

ဤကျောင်းကြီးက အုတ်နံရုံကြီး ကာထားသည်။ ကျောင်းအဆောက်အအုံ
ကလည်း တိုက်ဖြစ်သည်။ မြင့်မားသော ခေါင်မိုးချွန်နှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး
လည်းရှိသည်။

ဘွားဘွားကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ယောက်ဗျားလေးနှစ်ယောက်က အပြင်တွင်
နေရစ်ကြသည်။ ဂိတ်ဝတ်ခါးကြီးမှ အတွင်းသို့ အန်တိတင့်တင့် တစ်ယောက်
တည်း ဝင်သွား၏။

ဝင်းကြည်က ရှင်းပြ၏။

“ဒီကျောင်းကို အစက စိန်အင်း(စိ)လို့ခေါ်တယ်။ မစ်ရှင်ကျောင်း၊ မသာ
ကြီးတွေ၊ ဆစ်တာကြီးတွေ အုပ်ချုပ်တဲ့ မိန်းကလေးကျောင်း၊ ယောက်ဗျားလေး
တွေဆိုရင် လေးတန်းအထိပဲ နေရတယ်၊ အစက ငါလည်း ဒီကျောင်းမှာ တက်တယ်”

“အာ... အာ ငါ မှတ်မိပြီ။ ရပ်ရှင်တစ်ခုထဲမှာ တွေ့ဖူးတယ်။ ဓာတ်လိုက်
ကိုမြတ်လေးကြီး ဟောဒီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးလည်း ပါတယ်”

ကျောင်းတွင်းမှ နှင့်မြစ်နှင့်ဝင့်ဝါတို့ အန်တိတင့်တင့်နှင့်အတူ ထွက်
လာကြသည်။

ကောလုံးကွင်းကြီး၏ အနောက်ဘက်လမ်းမှ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာခဲ့က
သည်။

ဇော်ကလမ်းရှိ ဝင့်ဝါတို့ခြားကြုံ လမ်းခွဲကြစဉ် နှင့်မြစ်နှင့်
ပိတ်ခေါ်သည်။

“ကျောင်းတွေလည်း မဖွင့်ခင်၊ မိုးတွေလည်း မသဲခင် တို့ လမ်းလျောက်ကြ
ဦးစို့၊ ညနေကို ဝင့်ဝါတို့ လာမလား”

“လာခဲ့မယ်လေ၊ ဘယ်ဘက်သွားကြမလဲ”

“လွမ်းစေတီဘက် သွားကြမယ်၊ ငါးဥသီးလေးတွေ ရှိခြီးမလား၊ မပြောတတ်ဘူး”

ဝင့်ဝါက ကျွန်တော့ဘက် တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ ပြော၏။

“လွမ်းစေတီတောင်က နိမ့်နေလို့ နိုင်က တက်မှတက်ချင်ပါမလား”

အန်တီတင့်တင့်တို့ မမြင်အောင် နှင်းမြစ်နွာက မျက်မှောင်လေးကြုတ်ပြီး ခေါင်းလေးမသိမသာ ခါပြဿည်ကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရ၏။

ဝင့်ဝါက ရယ်ပြီးဖြေ၏။

“လာခဲ့မယ်လေ၊ မိုးမရွာရင် စောင့်နေ”

သူ ဖြေဿည်က နှင်းမြစ်နွာကို။ မျက်လုံးလေးများကမူ ကျွန်တော့ကို ကြည့်လျက်။

ဝင့်ဝါက အရွက်စိမ်းသေးသေး စိတ်စိတ်လေးတွေပါသည့် ပန်းနှရောင် အကျိန်င့်ထားသိကို ဝတ်ထားသည်။ ဖြေဝင်းသော သူ့အသားလေးများကလည်း ပန်းနှရောင်ကို ရောင်ပြန် ပြန်လွတ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ချည်း ပြန်လာခဲ့ကြစဉ် နှင်းမြစ်နွာက ဆို၏။

“ဟော... ကြည့်”

“ဘာလဲ”

“စိန်ပန်းပြာတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ကက်ဆီယာတွေတော့ ကျွန်သေးတယ်”
မှန်သည်။ စိန်ပန်းပြာပင်တွေပေါ်မှာ အပွင့်တွေ မရှိတော့။ ရွက်စိမ်းလှလှ လေးများသာ ရှိတော့သည်။ ငါစပ်ပင်တွေပေါ်မှာက ပန်းရောင်အပွင့် အဆုပ်တွေ ကျွန်နေသေး၏။

“အပွင့်မရှိပေမယ့် အရွက်တွေနဲ့ စိန်ပန်းပြာပင်လေးက လှနေသားပဲ၊ အပွင့်တွေကုန်သွားရင် ငါစပ်အပင်တွေကကော ဆက်လှနေသေးသလား”

နှင်းမြစ်နွာက မျက်မှောင်လေးတွန်းပြီး ကျွန်တော့ကို ကြည့်သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ အန်တီတင့်တင့်က ရယ်လျက် မှတ်ချက်ပြေ၏။

“နိုင် ပြောတာ မှန်သဟော၊ နိုင်က ကဗျာစကားပြောတယ်၊ လောကဆိုတာ ကို အဲဒီလို ရှုတတ်ရတယ်”

“ခင်ဗျာ”

“ရှိနေတာကို ရှိနေတဲ့အတိုင်း မြင်ပြီးပြောတယ်၊ ဒါက ပြောရိုးပြောစဉ်

သဘော၊ ရှိနေတာရဲ့ ဟိုမှာဘက် တစ်ခုခုကို လုမ်းမြင်ပြီးပြောတယ်၊ အဲဒါက ကဗျာရဲ့သဘော၊ အန်တိတူက ကဗျာအမြင် ရှိနေပြီကိုး”

နှင်းမြစန္တာက မျက်မှာင်လေးကြုတ်လျက် အပြီးလေးတစ်ဝက်နှင့် ညည်း ညည်းလေးဆိုသည်။

“နိုင်က စကားဆန်းဆန်းတွေ ပြောတယ်၊ ဟော အခု အန်တိတင့်တင့် ကပါ ပြောပြန်ပြီ။ နှင်းတော့ ဘာမှုနားမလည်တော့ဘူး”

“နားလည်လာမှာပေါ့ နှင်းရယ်၊ နှလုံးသားရှိရင် ကဗျာကိုရော၊ ကဗျာ စကားကိုပါ နားလည်လာမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က တည်တည်၍မြစ်မြစ်နှင့် ချောမောလှုပသော အန်တိတင့်တင့် ၏မျက်နှာကို အုံသွေးနှင့် ကြည့်မိ၏။

အန်တိတင့်တင့်၏ စကားများက နှင်းမြစန္တာ အတွက်သာမက ကျွန်တော် အတွက်ပါ ဆန်းနေ၏။

ထိုနေ့က ညနေပိုင်းကျခါမှ တိမ်တွေတက်လာပြီး မိုးက မညို့တညို့ ရှိနေသည်။

ဝင့်ဝါက မိုးမရှာလျှင် လာခဲ့မည်ဟု ပြောသွားသည်။ ယခု မိုးရှိပ်တွေ ရှိနေသောကြောင့် ဝင့်ဝါတို့ လာကြမည်မထင်။ ကျွန်တော်တို့လည်း လွမ်းစေတိ ဘက် လမ်းလျှောက်ဖြစ်ကြရမည် မထင်တော့။

မိုးညိုညို၊ မိုးရှာရှာ ထုံးစံအတိုင်း ဘိုးဘိုးကြီးကတော့ ဂေါက်ကွင်းသွားသည်။

သူ့သူငယ်ချင်းကြီး ကားအလာကိုစောင့်နေတုန်း ဘိုးဘိုးကြီးက ခြိုက်ငွေးမြှုပ်နည်းသေးသည်။

“ဘိုးဘိုးကြီးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက သီချင်းတစ်ခုရှိတယ် နိုင်ရ”

“ဟူတ်ကဲ့”

“မိုးရှာရင် ရေချိုးမယ်၊ အမေလာရင် နှုံးစိုးမယ်၊ အဖေလာရင် အုန်းသီးစားမယ်”

“နိုင်တို့လည်းဆိုတာပဲ ဘိုးဘိုးရ”

“အား... ဆိုတုန်းပဲလား။ ဘိုးဘိုးတို့တုန်းက ဟောဒီလို မိုးညီးပေါက်ဆို ဆိုတာ၊ မိုးရှာရင် မိုးရေလျှောက်ချိုးရတာ သိပ်ပျော်တာကိုး၊ ခုလဲ မိုးရှာရင် ဘိုးဘိုးကြီးတို့ ဂေါက်သမားတွေ သိပ်ပျော်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ယူနိုး”

“ဟင့်အင်း”

“သံတုတ်ရှိက်လို့ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒစ်ဗက်ပါအောင် ရှိက်လို့ရတယ်”

“ဒစ်ဗက်ဆိုတာ”

ဘိုးဘိုးကြီးက စကားရှာဟန် စဉ်းစားသည်။

ထိနောက်မှ သူ့လက်တွင်းမှ ဝက်(ချု)ခေါ် အမြောက်ရှိက်တုတ်တိနှင့် မြေကြီးကို ရှိက်ပြ၏။

မြေပါးပါးတစ်လွှာကွာပြီး လေထဲမြောက်၍ ရွှေ့မှာကျသည်။

“အဲ... အဲဒီ မြေအလွှာကို ဒစ်ဗက်လို့ခေါ်တယ်၊ ဒစ်ဗက်ပါအောင် ရှိက်တတ်မှ သံတုတ်ရှိက်တတ်တယ်လို့ခေါ်တယ်၊ သံတုတ်ရှိက်တတ်မှလည်း ဂေါက်ရှိက်တတ်တယ်”

“သံတုတ်ကို မြေကြီးပါအောင် ရှိက်ရမယ်ပေါ့”

“နိုးနိုး မြေကြီးပါတိုင်း ဒစ်ဗက်မှန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒစ်ဗက်က ဘောလုံး ရွှေ့က မြေဖြစ်ရမယ်၊ တုတ်က မြေကြီးထဲဝင်သွားတဲ့အခါ ဘောလုံးကို ထိနှင့်ပြီး ဖြစ်ရမယ်၊ ဘိုးဘိုးပြီး”

ဘိုးဘိုးကြီးက ထိုးတစ်ချောင်းနှင့် မြေမှာ မျဉ်းသားပြ၏။ မျဉ်းနောက် ကပ်၍ ဂေါက်သီးကို ချု၏။

“ကြည့် ဒစ်ဗက်မြေက မျဉ်းအရွှေ့ကသာ ဖြစ်ရမယ်၊ နောက်က မဖြစ်ရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“စပင်းန်ပါအောင်၊ စပင်းန်ဆိုတာ လည်တာ၊ ဂေါက်သီးလေးက ရွှေ့ကနေ နောက်လည်ပြီး ထွက်သွားရမယ်၊ ဒါမှလည်း ကျတဲ့နေရာမှာ ဖတ်ဆို ကပ်နေတာ၊ စပင်းန်ပါအောင် ဒစ်ဗက်နှိုက်ရှိက်ရတယ်၊ အပေါ်ယံ ရုပ်မရှိက်ရဘူး၊ အဲဒါဝါဘာကြီးရှိက်ရင်တော့ ရုပ်ရှိက်ရတယ်၊ ဟိုဒင်း အဲအဲ မြတ်ဖုတ်ပေါ်က ရဲဆိုရုပ်ရှိက်ရတယ်၊ အဟဲ...ဘိုးဘိုးမှာ ကဗျာရှိတယ်”

“ကဗျာ”

“အင်...ဟင့်”

“ဘိုးဘိုးက ကဗျာရတယ်”

“အကောင်းတွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဟာသတွေ”

“ဟာသတွေ”

“ဘိုးဘိုးကြီးက ဟိုကြည့် သည်ကြည့်လုပ်ဖြီးမှ တိုးတိုးပြော၏။

“ဒီအိမ်မှာ ယောက်ဗျားနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ရွှေမှုးအင်နှင့်၊ နိုင်အင်လွှမ်း၊ ယောက်ဗျားချင်းမှ ပြောလို့ရတဲ့ ကဗျာတွေ ဘိုးဘိုးကြီး အများကြီးရတယ်”

“ယောက်ဗျားချင်းမှ ပြောလို့ရတဲ့ကဗျာတွေ”

“အင်း... ဘိုးဘိုးရွတ်ပြမယ်၊ ဟိုးရေးရေးတုန်းက စာ”

“ရေးရေးတုန်းကစာ”

“ရေးရေးတုန်းက ပညာရှိက ရှင်ဘူရင်ရှေ့မှာ စပ်တဲ့စာ”

“ရှင်ဘူရင်ရှေ့မှာ”

“သက်စ်...ရိုက်တ် ဘယ်ဘူရင်လဲ မသိဘူး၊ ဘူရားမူးသွားတယ်၊ ဘူရားရောက်တွေန်းတွေနဲ့ ကန်တွေ့တယ်၊ မကန်တွေ့ခင် ခါးတောင်းကို့က ထားတဲ့ သူ့ တောင်ရည်ပုဆိုးက ခါးပုံစကြီးကို ဖြုတ်ချရတာပေါ့၊ အဲ...သူ့အနား မှာ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းလား ဘယ်သူလား၊ ဘိုးဘိုး မမှတ်မိတော့ဘူး၊ စာဆိုကြီး တစ်ဦးပါတယ်၊ ပိုးအက်လောရှိအိတ်(တ်)ပေါ့၊ အဲဒါ ရှင်ဘူရင်က သူဘူရားရှိခိုး ပုံကို ကဗျာစပ်ခိုင်းတယ်၊ စာဆိုကြီးကလည်း ခဏနဲ့ ကောက်စပ်လိုက်တယ်၊ နိုင်ကြားမူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ခါးတောင်းမြို့း အသာဖြုတ်ပါလို့၊ ရှတ်ခနဲ့အသာထိုင်း၊ သူ့ညစ္စာ ကြာင့်ကြီး၊ နီးကာမှုကိုင်တဲ့ အဟဲဟဲ”

“ဘိုးဘိုးကြီးရယ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လိုက်ရယ်၏။

“သကြံနှုန်းနှင့်တို့ ရောက်တဲ့ဖြုတ်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ အကြောင်း စပ်ထားတာလည်း ရှိသေးတယ်၊ ထုံးစံတဲ့ ထုံးစံ၊ အဝေဝင်အောင်သိပါလို့၊ နှိပ်တဲ့အခါ အကုန်ဖို့၊ ရင်းထိမှုတန်း၊ အပေါက်လန်လန်း၊ အတန်ကအစ်ကြီး၊ ထွက်တဲ့ရေ ကုန်ခါမှာ၊ သူ့ဟာကို အသာဆွဲတယ်၊ ဖြုတ်တဲ့ အဟီး၊ ယူဆီး၊ ဟာသကဗျာဆို တာမှာက ဒပ်ဘယ်လိမ့်နှင့်နှင့်၊ ဟို အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွဲ တွေပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရယ်စရာကောင်းတာ၊ ဒရိုင်ဘာ ရှိက်နည်းကိုလဲ အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွဲနဲ့ ဟာသဖြစ်အောင် စပ်ထားတာ”

ပြောရင်းက ဘိုးဘိုးကြီးသည် စိတ်ပါလာဟန်တူ၏။

မြေပြင်တွင် ကျွန်တော် အဆင်သင့်ထောင်လျက် ချပေးထားသော ဂါဌာ

အိတ်တွင်းမှ ဒရိုင်ဘာပေါ် သစ်သားနံပါတ် ()တုတ်ကြီးကို ဆွဲထုတ်၏။ တိတံတစ်ချောင်းကိုလည်းမြေမှာစိုးက်၏။ တိတံပေါ် ဂေါက်သီးလုံးတင်ပြီး ခြေကားရပ်လျက် ကုန်း၍ တုတ်ကို ချိန်ရင်း ရှင်းပြသည်။

“ဒရိုင်ဘာရိုက်ရင် ခြေကို ပခုံးနဲ့အညီ ကားထားရတယ်၊ ဂေါက်သီးလုံးက ဘယ်တော့မှ ခြေနှစ်ချောင်းရဲ့အပြင်ဘက် မရောက်ရဘူး၊ ဒရိုင်ဘာရိုက်ရင်တော့ ဘယ်ဘက်ခြေမရဲ့၊ နောက်နားမှာ ထားရတယ်၊ ရိုက်ဖို့ နောက်လွှဲတဲ့အခါ တစ်ကိုယ်လုံးကို လိမ့်ပြီး နောက်ကိုလှည့်ရတယ်၊ ခြေထောက်တွေကတော့ နေရာ မရွှေ့ရဘူး၊ ဘယ်ဒုံးလေးကတော့ အနောက်ဘက်ကို နည်းနည်းလေး ယိုင်လာ မယ်၊ ညာခြေတော့ လုံးဝမလှပ်နဲ့၊ အဲ...ရိုက်ချေတဲ့အခါ ပေါက်တူးပေါက်သလို ဆောင့်လည်း မပေါက်နဲ့၊ အမှိုက်ကလော်သလို ပင့်ပြီးလည်း မကလော်ရဘူး၊ အစ်ဗက်လည်း မပါရဘူး၊ မြက်ဖုတ်ပေါ်ကနေ ရဲ့ဆို ရှပ်သွားရတယ်၊ ဒါမှ ပြေးတယ်”

ဘောင်းဘိုဝင်တ်ထားသော ဖိုးဝရပ်ကြီးနှင့် တူလှသည့် ကျွန်တော့ဘိုးဘိုးကြီးက ကျကျနန် ရှင်းပြနေ၏။ သို့ရာတွင် သူ ရှင်းပြနေသည်က ကဗျာမဟုတ်။ စကားပြောတွေ။

“အဲဒါနဲ့ ဘိုးဘိုးကြီး ကဗျာကကော”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ရိုးရိုးစကားနဲ့ပြောတော့ သိပ်ရည်တယ်၊ မှတ်မိမိလဲ မလွယ်ဘူး၊ ကဗျာကတော့ နိုင် နားထောင်”

တင်ပါးကြီးကို နောက်ပစ်၍ ကိုယ်ကြီးကို ကုန်းကုန်းကွကွကြီးလုပ်လျက် အနေအထားဖြင့် ဘိုးဘိုးကြီးက ကဗျာရွှေတ်သည်။

“နှစ်ပေါင်ကြားမှာလဲ၊ အလုံးကို ြိမ်ြိမ်ထားပါလို့၊ အဖျားအတန် တုတ်ပါတဲ့၊ ကိုယ့်အစွဲကြီးနဲ့ တည့်တည့်ခိုန်၊ ခါးလေးကို လိမ့်၊ ဖင်ပိန်ကိုလှည့်ပေး၊ ဆောင့်လဲမဆော်နဲ့၊ ပင့်လဲမကော်နဲ့၊ အဖုတ်ပေါ် အသာရှပ်လို့ ရိုက်တတ်မှပြေး”

သူ့ကဗျာအဆုံး၌ သူ့ဘာသာသူ သဘောကျပြီး မျက်လုံးကြီးများပိတ် အောင် ဘိုးဘိုးကြီးက ရယ်နေ၏။

အခိုဗာယ်နှစ်ခွွေကို အလွန်သဘောပေါက်သွားပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ရယ်၏။

“အဲဒီကဗျာ ဘိုးဘိုးကြီးစပ်တာလား”

“ဟုတ်ဘူး၊ ဂေါက်သမား စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး စပ်တာ၊ ကြိုက်တာနဲ့

ဘိုးဘိုးက လိုက်ရေးပြီး အလွတ်ကျက်ထားတာ”

“ဘိုးဘိုးကြီး ကဗျာတော့ ဝါသနာပါတယ်ပေါ့”

“အသည်းကဲတာတို့၊ မျက်ရည်စို့တာတို့၊ မိုးလေးဉိုလို ငါချင်တာတို့၊ အဲဒီကဗျာမျိုးတော့ ဘိုးဘိုး ဝါသနာမပါဘူး၊ ဘိုးဘိုး ဝါသနာပါတာက ဟိုဒင်း ဝစ်တ်လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဥက္ကာ၍ ရွင်တာ၊ အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွဲတွက်အောင် ပြောတာဟာ ဥက္ကာ၍ ရွင်တာပေါ့၊ အဲဒီကဗျာမျိုးတော့ ဘိုးဘိုးကြီးက ဝါသနာပါတယ်၊ အဲဒီ ကဗျာမျိုးတွေ့လည်း ဘုံးဘုံးကြီး အများကြီးရတယ်၊ နောက်တော့ ရွတ်ပြမယ်”

သူ့ မိတ်ဆွေ ဦးစံဖော်ကားရောက်လာသောကြောင့် ကောက်အိတ်၊ ဖိန်း စသည်တိုကို ကျွန်တော်က တင်ပေးပြီးသောအခါ ဘိုးဘိုးကြီးတို့ ထွက်သွားကြ၏။

အချိန်က ဉာဏ် လေးနာရီခန့်ရှိပြီ။ တိမ်တွေညိုပြီး မိုးပေါက်များပင် ကျလာ၏။

ကျွန်တော်က အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

သွားသွားကြီးနှင့် အန်တို့တင့်တင့်တို့က အိမ်အောက်ထပ် မိုးဖိုးချောင်တွင် ဉာဏ်ချက်ပြုတ်နေကြသောကြောင့် အပေါ်ထပ်တွင် မည်သူမျှမရှိ။

မိုးတွေညိုနေသော ဉာဏ်သည် ဘာမျှ လုပ်စရာမရှိလျှင် အလွန်ပျင်းဖို့ ကောင်း၏။

ပတ္တလားလည်း မတီးချင်သောကြောင့် ကျွန်တော်က စာရေးစားပွဲမှာ ထိုင်သည်။

အမှန်က ဤစားပွဲမှာ အန်တို့တင့်တင့်၏ စားပွဲဖြစ်သည်။ သည်စားပွဲမှာ အန်တို့တင့်တင့် စာဖတ်သည်အခါ ဖတ်သည်။ စာရေးသည်အခါ စာရေးသည်။ သိုးမွေးထိုးသည်အခါ ထိုးသည်။

စားပွဲနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော မှန်ပို့ရှိတွင်းမှာက စာအုပ်တွေရှိသည်။ မန်မာဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ကျမ်းတွေအပြင် အက်လိပ်စာအုပ်အများလည်းရှိသည်။

ရည်ရွယ်ချက် အထူးမရှိဘဲ အနိရောင်အဝတ်ဖို့ စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ထုတ်ကြည့်မိသည်။

စာအုပ်အရောင်နှင့်စာအုပ်ပေါ်မှ ရွှေရောင်တံ့ဆိပ်ကြီးက ကျွန်တော့ မျက်စိုကို ဆွဲဆောင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

တံ့ဆိပ်ကြီးက အပိုင်းကြီးဖြစ်သည်။ အပိုင်းကြီးအတွင်း၌ ရွှေစာကြောင်း မျဉ်းတန်းတွေနှင့် ရွှေရောင်စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ပါသည်။ ရွှေမင်းအိုးကြီးနှင့်

ထိုအိုးတွင်း ဖိုက်ထားသော ရွှေ့က်တောင်တစ်ခုလည်း ပါသည်။ ရွှေဖောင်တိန် လိုလို စုတ်တံလိုလို နှစ်ချောင်းလည်းပါသည်၊ ရွှေစာအုပ်ကြီးအပေါ်မှ အနီရောင် ကွက်လပ်က အသည်းနှလုံးယောင်ယောင်၊ ပန်းချီဆေးစပ်ခွက်ယောင်ယောင် သဏ္ဌာန်ပေါ်နေ၏။

စာအုပ်နိုက်းက နှစ်လက်မခန့်တူ၍ ခန့်လက်မခန့် ကျယ်ပြီး ကိုး လက်မခန့်ရှည်သည်။ စာအုပ်အနောင့်တွင်လည်း ရွှေရောင်နှင့် ရိုက်ထားသော ကျွန်တော်အဓိပ္ပာယ်မသိသည့် အဂ်လိပ်စာလုံးများရှိသည်။

ကျွန်တော်က စာအုပ်ကြီးကို ဟိုလုန်သည်လုန် ကြည့်သည်။

သို့...ပန်းချီတွေပါသည်။ ဓာတ်ပုံတွေလည်းပါသည်။

အချို့ပန်းချီတွေက ရောင်စုံ။ အချို့ပန်းချီတွေက အဖြူနှင့်အမည်းသာ။

သို့ရာတွင် အားလုံးက လက်ရာအလွန်ကောင်းသည်။

ကျွန်တော်ကို ဖမ်းစားသည့်ပန်းချီကားနှစ်ကားပါသည်။

တစ်ကားက ကျောက်ဆောင်မည်းမည်းကြီး။ ကျောက်ဆောင်မည်းမည်းကြီးအောက်မှာက ပင်လယ်လိုလိုဘာလိုလို။ ကျောက်ဆောင်မည်းကြီးအထက် နက်မောင်သော ကောင်းကင်မှာက စွန်လိုလို လင်းတလိုလို ထိုးဆိုတ်တော့မည့်ဟန် အရိပ်သဏ္ဌာန် ငှက်ကြီးတစ်ကောင်။

ကျောက်ဆောင်ကြီး၏ နံရံမှာက လူတစ်ယောက်။ မှတ်ဆိတ်မွေးရည်ရှိ သော်လည်း မျက်နှာက နုပို့ချောမောသည်။ အထူးသဖြင့် မျက်နှာထားက တည်ပြုမဲ့လှသည်။ ဖြစ်သမျှကို အရုံးမပေးသော မျက်နှာထားမျိုး။ သူ့လက်နှစ်ဖက် က သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ ကွေးစိုက်စိုက်နှင့်။ လက်ကောက်ဝတ်များတွင်က သံကွင်းများ စွပ်ထားပြီး သံကွင်းများကို ကျောက်ဆောင်နံရံ အသားတွင် ထိုးစိုက်ထားသည်။

ခုံကွွဲကြီးလှသည် အကျဉ်းသမားပါတကား။

သို့ရာတွင် အဝတ်ပါးလေးတွေ မလုံတလုံနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရော၊ ရုပ်ရည်ပါ လှပလှသည့် မိန်းမချော ခန့်ခြားက သူ့ကို စိုင်းရံလျက်။ သုံးဦးက ဆိုလျှင် သူ့ကိုပွေ့ဖက်ယုယုလျက်။ အားလုံး၏ မျက်လုံးများက ချစ်ခင်မှု၊ ကြင်နာမှု၊ နှစ်သက်မှုနှင့် ကရာဏာတရားကို ပြလျက်။

ဘယ်သူပါနည်း။ ဘာဖြစ်နေကြသနည်း။

အောက်မှုတိုးထားသော အဂ်လိပ်စာတန်းကို ဖတ်ကြည့်သည်။ ဟုတ္ထိပတ္ထိ နားမလည်း။

ကျွန်တော်က စာမျက်နှာများကို ဆက်လျန်သည်။
နောက်ပန်းချိတစ်ခုက ကျွန်တော့စိတ်ကို ဖမ်းစားပြန်၏။
ဤပန်းချိကားကမူ ရိုးရိုးလေး သို့ရာတွင် ရိုးရိုးလေးနှင့်ပင် အသက်ဝင်လှ၏။

အနောက်နိုင်ငံ ရွှေးမြို့တစ်မြို့၏ ကမ်းနားလမ်း ရူခင်းဖြစ်သည်။
လမ်းပေါ်တွင် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုးသုံးဦး လမ်းလျောက် လာနေကြသည်။ ရှေ့က မိန်းမပျိုးနှစ်ဦးက အရပ်သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်း၊ ကြော်ကြော်ရင်းရှင်းနှင့် အရွယ်ကောင်း ရောက်ပြီးကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အဝတ်အစားတွေကလည်း ဆန်းပြားသည်။ သူတို့နောက် ခြေတစ်လှမ်းအကွာမှာက နှန်ယ်ငယ်ရွယ်သူလေးတစ်ဦး။ ဝတ်စားထားပုံကလည်း ရိုးရိုးလေး။ ဆံပင်တွေကလည်း ရှည်သွယ်သော လှည်တိုင်လေးနောက်တွင် ရိုးရိုးလေးပင် ကျေနေ၏။ မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်း သန့်စင်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ဟန်အမူအရာလေးက မသိမသာ ဝမ်းမြောက်အဲသွားဟန်ကို ပြနေသည်။ တစ်နေရာကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်းက လှမ်းနှုတ်ဆက်တော့မည် ယောင်ယောင်။

မိန်းမပျိုးလေးကြည့်ရာဆီမှာက လုလင်ပျို့တစ်ယောက်။ မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် ချောမောသော သူကလည်း လမ်းထောင့် အုတ်ရိုးပေါ်လက်တစ်ဖက်တင်လျက် မိန်းမပျိုးလေးကို ပြန်ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့အသွင်မှာ ခြေတစ်ဖက်လှမ်းလျက်က ကျောက်ရပ်ပမာဖြစ်နေသည်။ ဝတ်ရုံစကို အနည်းငယ်မလျက် ရင်ဘတ်တစ်ဖက်ထက် တင်ထားသော သူ့လက်ဝါးမှာ ရင်တွင်းမှ ခုန်တက်လာသည့် နှလုံးသားကို ဖိတိန်းထားရလေသည့် သဏ္ဌာန်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာများ။ မျက်လုံးများ။ အမူအရာများက သိမ်သိမ့်မွေ့နှင့် အသက်ဝင်လှသည်။

ဘယ်မှာနည်း။ ဘယ်သူတွေနည်း။

သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ကျွန်တော် အတွေးလွန်နေမီသည်။

ဉော် စာမဖတ်တတ်ခင် ငယ်စဉ်တုန်းကလည်း မဂ္ဂဇင်းများမှ ပန်းချိတို့ကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော် အတွေးလွန်ဖူးသည်။

ယခုလည်း ကျွန်တော် မည်မျှ အတွေးလွန်သွားသည်မသိ။ တခိုခိုရယ်သံလေးများကို ကြားရမှ လန့်သွားသည်။

လောကားဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မည်သူ့ကိုမျှ မမြင်ရ။

ခကာအကြောမှ ခေါင်းလေးနစ်လုံး ပေါ်လာသည်။ ထိုနောက် မျက်နှာလေး
နှစ်ခု။

နှင်းမြစ်နွာနှင့် ဝင့်ဝါ။ သူတို့နောက်မှ ဝင်းကြည် လိုက်ပါလာ၏။

အပြင်ဘက်တွင် နေရာင်က ရွှေရောင်တောက်နေ၏။ ရွှေရောင်နေခြည်
ထဲတွင် မိုးငွေမြားတံတို့ ကျွဲကျဲလက်လက် တက်လာနေ၏။

နှင်းမြစ်နွာက စပြောသည်။

“နှင်းတို့လာတာ မသိဘူး၊ ဘာတွေငိုင်တွေးနေတာလဲ”

“တွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာအုပ်ထဲက ပန်းချီတွေ ကြည့်နေတာ”

ဝင့်ဝါက ပြီးနောက်နောက်နှင့် “အံမလေး၊ စာအုပ်ကြီးက နှစ်ပိဿာ
လောက် ရှိမယ်”ဟု မှတ်ချက်ချု၏။

“မိုးရွာနိုင်တာမို့ ဝင့်ဝါတို့လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုပြီး နိုင်က
စာအုပ်ကြည့်နေတာ”

ဝင်းကြည်က ဝင်ပြောသည်။

“အေး မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ မိုးရွာမှာမို့ မသွားဘူးလို့ ငါက ပြောတာ
ဝင့်ဝါက မရွာပါဘူးဆို ထွက်လာတာ၊ ဒု ရွာနေပြီ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ဒီရောက်မှ
ရွာလို့”

“ကဲ-ဒါဖြင့် ဒု ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ကျွန်တော်က မေးရာ နှင်းမြစ်နွာက ဖြေ၏။

“ဒီလိုလုပ်၊ နိုင်က ပတ္တလားတီး၊ ဝင့်ဝါက နားထောင်ချင်လို့တဲ့”

ကျွန်တော်က ဝင့်ဝါကိုကြည့်သည်၊ ဝင့်ဝါက ဟန်လုပ်၍ မငြင်း။
အတည်ပြုးလေးနှင့် ကျွန်တော့ကို တည့်တည့်ကြည့်နေ၏။

ဝင်းကြည်က ဝင်ထောက်ခံ၏။

“အား... အတော်ပဲ၊ မင်းက ပတ္တလားတီး၊ ဝင့်ဝါက ကလိုမ့်မယ်၊
သူ ကောင်းကောင်းက၊ တတ်တယ်၊ ပြီးတော့သူက ‘မယ်ကချင်’၊ ရက်ကော်ဒါနဲ့
တောင် အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းက၊ တာ”

ဝင့်ဝါက ဝင်းကြည်ကို မျက်စောင်းတော့ ထိုးသည်။ ဘာမျမကနဲ့ကွက်။

ကျွန်တော်က ပတ္တလားရှေ့မှာ သွားထိုင်ပြီး အသံစမ်းသည်။

“ခပ်တို့တို့တစ်ပုဒ်ပဲ တီးပြုမယ်နော်၊ ဂန္ဓမာတောင်၊ ဘယ်သူဆိုတတ်လဲ၊
လိုက်ဆို”

အားလုံးက ခေါင်းခါပြကြ၏။

ဂန္ဓမာတောင်ဘဲ ကို ကျွန်တော်ဘာသာ ဆိုတီး တီးပြရ၏။

ကျွန်တော် ဆိုတီးတီးနေသည်ကို ဝင့်ဝါက သေသေချာချာ ဖြစ်လျက် နားထောင်နေသည်။ မျက်နှာလေးက ဟိုဂေါက်ကွင်း၌ စတွေ့စဉ်က ပုံစံနှင့် မတူ။ ကြည်လင်ပြီး နူးညွှံသိမ်မွေ့နေ၏။

သီချင်းဆုံးသွားသောအခါ အားလုံးက လက်ခုပ်တီးကြ၏။

“မင်းလက်သံ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ သွေ့ကိုလဲသွေ့ကိုတယ်၊ ငါကစောင် မခေါက်ချင်တော့ဘူး”

“မင်းကစ်ခေါက်သလား”

“အဟဲ...ဗျာန်းဗျာန်း...ဗျာန်းဗျာန်းပဲ လုပ်တတ်သေးတယ်၊ ဝင့်ဝါကတော့ ပိယာနို့ ကောင်းကောင်းတီးတတ်တယ်”

“ဝင့်ဝါ ပိယာနို့ တီးတတ်တယ်၊ သီချင်းကြီးတွေ တီးတတ်သလား”

“အင်လိပ်သီချင်းတွေပဲ တီးတတ်တယ်၊ ကာလပေါ်နည်းနည်းပါးပါးရတယ်”

“သီချင်းကြီးတွေ ဘာလို့မသင်သလဲ”

“ဘယ်သူက သင်ပေးမှာလဲ”

ကျွန်တော် နားလည်သွားသည်။ သူတို့ မစ်ရှင်ကျောင်းတွေမှာက ပိယာနို့ သင်ပေးသည်။ အိမ်၌ ပိယာနို့ ထားနိုင်သော မျက်နှာကြီး သားသမီးတွေက သင်ယူကြသည်။ မြန်မာသီချင်းကြီး သီချင်းခန့် မတီးတတ်ကြသော်လည်း လက်ကျေလက်နဲ့ အလွန်လှကြသည်။

လူတစ်ကိုယ်၌ အလွန်စွဲလမ်း နှစ်သက်သော အာရုံရပ်တစ်ခုခု ရှိကြမည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွန်တော်၌ စွဲလမ်းနှစ်သက်သော အာရုံရပ်ပစ္စည်းတွေ ရှိသည်။ ကျွန်တော် အာရုံရပ် ပစ္စည်းတွေမှာ တူရိယာပစ္စည်းတွေ ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ပိယာနို့ခေါ် စန္ဒရားကြီးကို ကျွန်တော် နှစ်သက်သည်။

သပြေသီးမှည့်ရောင် စန္ဒရားကြီး။ ခလုတ်လေးတွေက ညီညီညာညာ စီစီတန်းတန်း ဖြားဖြားဖွေးနှင့် ခလုတ်ဖြားဖွေ့ကြားက ခလုတ်နက်လေးတွေက လည်း လှလှပပ ညီညီညာညာ စီစီတန်းတန်းပင်။

မော်လမြှိုင်မှာနေစဉ်က ဖေဖွဲ့မိတ်ဆွေ ဦးတင်အောင်ကြီး၏ တီးဂိုင်း၌ ကျွန်တော်လိုက်လိုက်ကူဗုံးသည်။

အမှန်က ဦးတင်အောင်မှာ ကိုယ်ပိုင်တီးစိုင်းမရှုပါ။ ပီယာနိုင်ဖို့ကား ဝေးပါဘီ။

သို့ရာတွင် ဦးတင်အောင်က ပီယာနိုင် ကောင်းကောင်းတီးတတ်သည်။ မော်လမြှိုင်ကောလိပ်က သူ့ကို ရုံးအလုပ်တစ်ခု ခန့်ထားပေးသည်။ ကောလိပ်အနဲ့ ပညာအသင်းတွင် ဂိုဏ်သင်ပေးရသည်။ ပွဲများရှိလျှင် တီးစိုင်းကို ခေါင်းဆောင် ရသည်။ ပွဲရှိမှ တီးစိုင်းသားတွေကို ဦးတင်အောင်က ပုံကျခေါ်လေရာ သူနှင့် လိုက်၍ ကျွန်တော် မင်္ဂလာလင် တီးဖူးသည်။ ခြောက်လုံးပတ် တီးဖူးသည်။ သည်တုန်းက ပီယာနိုင်ကို ကျွန်တော် ဝင်နိုင်ဖူးသည်။

ကျွန်တော်က ဝင့်ဝါကို ငေးကြည့်မိသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့လက်လှလှ လေးများကို ငေးကြည့်မိသည်။

ပီယာနိုင် ခလုတ်လှလှလေးများပေါ်တွင် ဤလက်လှလှလေးများက ဘယ်လောက်များ ပိုလှလိုက်ပါမည်နည်း။

“ဝင့်ဝါက ဟိုဒင်း အင်တာနေရှင်နယ်လ် နှတ်(စ်)နဲ့ သင်ခဲ့တာပါနော်”

ဝင့်ဝါက ဖျော်ခနဲတစ်ချက် ကျွန်တော့ကိုကြည့်သည်။ ခေါ်ကြာမှ ခေါင်းသို့ပြု၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ဝင့်ဝါ ဖင်ဂါးရင်း ကောင်းမှာပေါ့”

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဝင့်ဝါပြီး၏။

“အင်တာနေရှင်နယ်လ် နှတ်(စ်)တို့၊ ဖင်ဂါရင်းတို့ကို နိုင်လဲ နားလည် တယ်ပေါ့”

ဝင့်ဝါပြောဟန်ကို ကျွန်တော် နှစ်သက်သွား၏။

နိုင်လည်း...။ နိုင်ကမဟုတ်။ နိုင်က နားလည်သလားဟု ဆိုလျှင်မူ အမိဘယ်တစ်မျိုး ဖြစ်မည်ထင်သည်။

“ဗဟိုသုတပါ ဝင့်ဝါ၊ ကြားဖူးနားဝါ မှတ်ထားတဲ့ စကားလေးတွေ ဆိုပါတော့”

“ယူအာရ် ဗဲရီး မို့ဒစ်(စ်)တ်”

ဝင့်ဝါက အက်လိပ်လို ပြောသည်။ လျှောနေလျှောထား အလွန်ကောင်း ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ ဘာဆိုလို လိုက်မှန်းတော့ ကျွန်တော်မသိ။

စိတ်မရည်ဟန်လေးနှင့် နှင်းမြှုစွာက ဝင်ပြော၏။

“ဓာတ်လိုက်မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးက အိုက်တင်ခံနေလိုက်ကြတာ၊

ပွဲကည့်ချင်သူတွေ ဇက်သောင်းပြီ၊ ကဲပါ နိုင်တိုး၊ ဝင့်ဝါကနော်”
 ကျွန်တော်က ဝင့်ဝါကိုမေး၏။
 “ဝင့်ဝါ က,မလား”
 “နိုင် ကြည့်ချင်သလား”
 ကျွန်တော်က ခေါင်းညီတ်ပြ၏။
 ဝင့်ဝါက ထိုင်ရာမှထပြီး ထသီလေးကို ပြင်ဝတ်၏။
 “ဝင့်ဝါ မြေမန်းဂါရိနဲ့ ကတယ်၊ နိုင်တိုးတတ်မှာပေါ့”
 ကျွန်တော် ခေါင်းညီတ်ပြပြန်၏။
 အမှတ်မထင်ဘဲနှင့် ထိုညောက စိုင်းလေးမှာ စည်ပင်မြှင့်ဆိုင်၍
 ပျော်ဖွယ်ကောင်းသည်။

ပထမသော် ကျွန်တော်က ဝင့်ဝါကနိုင်ရန် ထိန်းတီးရသည်။ စည်းဝါး
 တီးပေးမည့်သူ မရှိသောကြောင့် ဝင့်ဝါလည်း ကျွန်တော့ အရိပ်ခြည်ကို ကြည့်ကာ
 သတိနှင့် ကနေရသည်။

သိပ်မကြာလှပါ။ ဘွားဘွားကြီး တက်လာသည်။

ဝင့်ဝါက,နေသည်ကို ဓာတ္တကြည့်နေပြီးနောက် ဘွားဘွားကြီးက စည်းနှင့်
 ဝါးကို ကောက်ကိုင်၏။ သိချင်းလည်းဆိုပေးသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်လည်း
 လွတ်လပ်စွာ တီးနိုင်သည်။ ဝင့်ဝါလည်း စိတ်တိုင်းကျ ကနိုင်သည်။

သော်...စောစောကမှ ပီယာနဲ့ ခလုတ်လှလှထက်မှ ဝင့်ဝါ၏ လက်
 ချောင်းလှလှလေးများကို ကျွန်တော် စိတ်ကူးနှင့်သာ မှန်းကြည့်ခဲ့၏။

ယခုကား ပြေပြစ်လုံးဝန်းချောမှတ် သွယ်ပျောင်းသော ဝင်ဗို့၏
 လက်လေးများ လူပ်ရှားဟန် အလှကိုသာမက အချိုးကျ နဲ့နောင်းသည့် ဝင့်ဝါ၏
 တစ်ကိုယ်လုံး လူပ်ရှားဟန်မှ တင့်တယ်ခြင်းကိုပါ မြင်ရသည်။

ကနေခိုက်ဖြုံး ဝင့်ဝါ၏ မျက်နှာလေးသည် လှလှပြီးနေ၏။ ဤပြီးနေသော
 မျက်နှာမ မျက်လုံးကြည်ကြည်များက ကျွန်တော့ထံ စူးစိုက်ထားသည်။

သည်မျက်လုံးလေးများက ကြည်လည်း ကြည်လင်သည်။ တောက်လည်း
 တောက်ပသည်။ ရဲလည်း ရဲရုံသည်။ တစ်စုံတစ်ရာသော စကားတွေကိုလည်း
 ဆိုနေသေး၏။

ဘုရား...ဘုရား။ နှင်းမြေစန္ဒာပြောပြသော ချယ်ရိပန်းသည် ဤသို့ လုပါ
 သလော။ ဤသို့သော စကားပြောတတ်ပါသလော။

မည်သိဖြစ်စေ ထိုသနေလေးက မရွှေ့လင့်ဘဲ ဖျော်ဖွေယ်ကောင်းလှ၏။
ကြည့်နှုံးဖွေယ်ရှိလှ၏။

ထုံးစံအတိုင်းပင် ဝင့်ဝါတို့ပြန်သောအခါ နှင်းမြစ်နွာနှင့် ကျွန်တော်တို့က
လိုက်ပို့ကြသည်။

မိုးက မရွှေ့တော့။ တိမ်ပင် မညို့တော့။

နေ့တာရှည်သော လများဆီ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် ညနေ၏
မိုးကောင်းကင်တွင် ရွှေရောင်ခြည် အစအနများပင် ကျွန်နေလေသေး၏။
လမ်းဦး ဝင့်ဝါက ပြော၏။

“ဝင့်ဝါကတာ နိုင် ကျေနပ်ရဲ့လား”

“အိုး ဘာပြုလို့လဲ၊ ကျေနပ်တာပေါ့”

“နိုင်က ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ဝင့်ဝါက ပြတာ၊ နည်းနည်းလေးတော့
ရှုက်တာပဲ သို့လား”

“နိုင် နားလည်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် အတုံးအလှည့် မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က အပြည့်အဝ နားမလည်သောကြောင့် ဝင့်ဝါကို
ကြည့်မိသည်။

“ဝင့်ဝါကို နိုင် သီချင်းကြီးတွေ သင်ပေးရမယ်”

“ဝင့်ဝါ တကယ်တတ်ချင်သလား”

“အင်း...တတ်ချင်တယ်၊ ဂိုတနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဝင့်ဝါ အကုန်တတ်ချင်
တယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင် နိုင်ကလည်း အတုံးအလှည့် ပြောရမယ်”

“ဘာလဲ...”

“နိုင့်ကိုလည်း ဝင့်ဝါ ပီယာနိုတီးတာ သင်ပေးရမယ်”

“စိန်လိုက်”

နှင်းမြစ်နွာနှင့် စကားပြောလိုက်လာသော ဝင်းကြည်က ကျွန်တော်တို့
ပြောသံကို တစ်စွဲန်းတစ်စဲ ကြားဟန်ဖြင့်မေး၏။

“ဘာ စာချုပ်စာတမ်း လုပ်လာကြတာလဲ”

“အေး...ငါက ဝင့်ဝါကို သီချင်းကြီး သင်ပေးမယ်၊ ဝင့်ဝါက ငါကို
ပီယာနို သင်ပေးမယ်”

“ဟယ်...တယ်ဟူတ်ပါလား၊ မင်းတို့ထဲငါရော မပါရဘူးလား”

ဝင့်ဝါက နှာခေါင်းလေး ရုံးပြီး ပြော၏။

“နှင့်ဂစ် ဗျာန်းဗျာန်းကြီးက ဘယ်နေရာက ဝင်ပါမှာလဲ”

“ဝင့်ဝါရယ်၊ ဂစ်ဗျာန်းဗျာန်းကြီးကလည်း လုပ်နိုင်တာတွေ အများကြီးရှုပါတယ်”

“ဟူတ်ပါတယ် ဝင်းကြည်၊ မင်းကို ငါ ထောက်ခံပါတယ်၊ တို့ထဲမင်းလည်းပါပေါ့၊ ငါလည်း ဂစ် ခေါက်တတ်ချင်ပါတယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပါ၊ ဝင့်ဝါပြောသလိုပဲ ဂိုတဲ့ ပတ်သက်လာရင် ငါလည်းအကုန်တတ်ချင်တယ်”

“အဲဒီလိုဆို ဟန်ကျပြီ၊ နော်း၊ နှင်းမြစ်နှာ ကျွန်းနော်း၊ ဒီလိုလုပ်၊ နှင်းကအဆိုသင်၊ နိုင်က သင်ပေးလိုက်”

နှင်းမြစ်နှာက မျက်လုံးလေးပြားပြီး ခေါင်းခါပြော၏။

“ဟင့်အင်း မဆိုချင်ဘူး”

“ဘာပြုလိုလဲ”

နှင်းမြစ်နှာက မဖြော့။ ခေါင်းသာ ခါနော်၏။

“ဝင်းကြည်ရာ နှင်းကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့၊ နှင်းက ရှုက်တတ်တယ်၊ သူ့ဘာသာသူ နေပါစေ”

ဝင့်ဝါတို့အိမ်မှ ပြန်လာကြစဉ် နှင်းမြစ်နှာနှင့် ကျွန်းတော်တို့သည်စကားမပြောကြဘဲ အတန်ကြာ ဌီမြေလျှောက်လာကြ၏။

“နှင်း...”

“အင်...”

“ဘာပြုလို့ စကားမပြောတာလဲ”

“ဟော...ပြောင်းပြန်၊ စကားမပြောတာက နိုင်၊ နိုင့်မျက်နှာကြီးကအတွေးလွန်လာသလိုလိုကြီးပဲ၊ ဒါကြောင့် တွေးပါစေလို့ နှင်းက ဌီမြေဌီမြေးလေးလိုက်လာတာ”

ကျွန်းတော်ရယ်၏။ အတွေးလွန်တတ်သော ကိုယ့်သဘဝကို ကိုယ်သိ၏။

“အင်း အဟင်း၊ နိုင် စဉ်းစားလာတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ထူးဆန်းတဲ့ ကံကြမ္မာကို”

“ပြော ပြန်ပြီ စကားဆန်း”

“စကားက မဆန်းပါဘူး၊ ကံကြမ္မာက ဆန်းတာ”

“ဘာဆန်းတာလဲ”

“နိုင်လေ ပီယာနှင့် သိပ်တီးတတ်ချင်တာပဲ၊ ဂိတ္နားလည်တဲ့ လူကြီးတွေက ပြောတယ်၊ ပီယာနှင့်က အသံအစုံဆုံးပဲတဲ့၊ အသံရှာလို့ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့”

“ဝင့်ဝါက တကယ်တီးတတ်တယ်၊ နိုင့်ကို သူသင်ပေးမယ် ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ သူ တကယ်သင်ပေးမှာ၊ နှင့်ရယ် သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ”

“နှင့်က ဘာ ဝမ်းသာတာလဲ”

“နိုင့်နဲ့ ဝင့်ဝါ ရင်းနှီးခင်မင်သွားတာကိုပေါ့၊ ဝင့်ဝါက နှင့်ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပဲ၊ နိုင့်ကိုလည်း နှင့်က သိပ်ခင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဝင့်ဝါက ယောကျိုးလေး တိုင်းနဲ့ သိပ်တည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အစက နှင့် ပူဇော်သေးတယ်၊ ဟော... အခုတော့ နိုင့်နဲ့ ဝင့်ဝါ ရင်းနှီးခင်မင်သွားတယ်၊ ဝင့်ဝါက ယောကျိုးလေးတိုင်းကို ဒီလို မပေါင်းဘူး၊ ဒီတော့ နှင့် ဝမ်းသာတာပေါ့”

“နှင့် ဝမ်းသာရင် နိုင် စဉ်းစားလာတာ ပြောပြုမယ်”

“ပြောလေ”

“ဝင်းကြည်ပြောသလိုပဲ နှင့်လည်း အဆိုသင်ပါလား”

“ဒုံးဘာပြုလို့”

“နိုင်တို့အားလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထောက်အကူပြုနိုင်တဲ့ ဝါသနာတူသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်လာအောင်လေ”

“သိချင်းတော့ မဆိုပါရအနဲ့လေ၊ နှင့် ရှက်ကို ရှက်တတ်လိုပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဝါသနာနဲ့ပဲ နှင့် ကူမယ်”

“ဘယ်လို ကူမှာလဲ”

“ဝင့်ဝါက၊ ရင်လေ နှင့်က လက်ခုပ်တီး အားပေးတယ်၊ နိုင့်ကိုလည်းနှင့် အားပေးမှာပေါ့”

“နိုင်က လူများလက်ခုပ်တီးပေးတာ ခံချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“နှိုး... ဘာလို့ ဂိတ္တိဝါသနာပါလဲ”

“အဲဒါက ကိုယ်လုပ်ချင်တာ ကိုယ်လုပ်တာ”

“အင်းလေ၊ နိုင် လုပ်ချင်တာလုပ်ပေါ့၊ နှင့်က အားပေးမယ်”

“ဘယ်လို အားပေးမလဲ”

“နားထောင်မယ်လေ၊ ဥပမာ နိုင်က အလွမ်းတီးရင် နားထောင်ပြီး နှင်းက လွမ်းပေးမယ်”

“အို... နိုင်က အလွမ်းမတီးချင်ပါဘူး၊ နှင်းကိုလည်း မလွမ်းစေချင်ပါဘူး”

“နို... ဘာတီးမလဲ”

“အလှ”

“ဘာရယ်”

“သီချင်းတွေ၊ ဂိုတော့၊ ကဗျာတွေ၊ စာတွေမှာ အလှတွေရှိတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ သီချင်းတွေ၊ ဂိုတော့၊ ကဗျာတွေ၊ စာတွေကို အနုပညာလို့ ခေါ်တယ်တဲ့၊ အနုပညာဆိုတာ အလှဖန်တီးတာတဲ့၊ စာထဲမှာ နိုင်ဖတ်ဖူးတယ်၊ နိုင် အလှဖန်တီးချင်တယ်”

“အလှဆိုတာ ဖန်တီးလို့ ရသလား”

“အဲဒါကို နိုင် စဉ်းစားနေတာပေါ့၊ လှတာတွေဟာ သူ့ဘာသာသူ လှနေ တာပဲ၊ ဘယ်သူက ဖန်တီးသလဲ”

“ဝင့်ဝါက လှတယ်၊ သူ့ဘာသာသူ လှတယ်”

“နှင်းလည်း လှတယ်၊ သူ့ဘာသာသူ လှတယ်၊ အား... နိုင် သဘောပေါက်သွားပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“နှင်းကူညီရမှာလေ”

“ဘယ်လိုလဲ”

“လှပြ... လှပြ၊ သဘာဝအတိုင်းလှပြ၊ ဘာမှ မလှပ်နဲ့ လှတာမြင်ဖူးရင် လှတာပြောပြတတ်မှာပဲ၊ လှတာ ပြောပြတတ်တာဟာ အလှ ဖန်တီးပြတာ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်ဘူးလား”

နှင်းမြစန္တာက ရယ်သည်။ အင်း... ရယ်တော့ ပိုလှသည်။

၆၇ ... ကသော ဝင့်ဝါလည်း လှလေသည်။

ထိုညာက ကျွန်ုတ်သည် နေ့လယ်က ကြည့်ခဲ့သော စာအုပ်ကြီးထဲမှ ပန်းချိကို ပြန်ကြည့်သည်။

လမ်းချိုးလေးမှ မိန်းမပို့နှင့် လုလင်ပို့။

သူတို့ကို ပြန်ကြည့်သည်။
အကြာကြီး ပြန်ကြည့်သည်။

*

အခန်း (၁၄)

ပို၍ပို၍ ပျော်ရွင်ဖွယ်ကောင်းသော ရက်များနှင့် လများကို ကျွန်တော်
ဖြတ်သန်း ကုန်လွန်ခဲ့ရသည် ဆိုရပါမည်။

ကျောင်းတက်ရသည်ကပင် ပျော်ဖို့ကောင်းသည်။

အမှန်က ဘိုးဘိုးကြီးနှင့်ဘွားဘွားကြီးတို့ရှိရာသို့ ကျွန်တော်စွန်လာခဲ့ခြင်း
၏ အကြောင်းရင်းမှာ ကျောင်းတက်ချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဘဝမှာ ထမင်းလေးတစ်ဆုပ် စားနိုင်လျှင် ပြီးစတမ်းဟုဆိုလျှင် ဖေဖေတို့
မေမေတို့ မရှိသည့်နောက်၌ မော်လမြှုင်တွင် ထမင်းရှာစားနည်း ကျွန်တော်
အများကြီး တတ်ခဲ့ပါ၏။ ထမင်းစားနိုင်ရုံမက စိတ်လိုလိုက်ပြီး နှစ်ခြိုက်ဖွယ်ရာ
လေးများကို လျှောက်လုပ်နိုင်သော အခွင့်အလမ်းလေးများကိုလည်း ကျွန်တော်
မြင်ခဲ့ပါ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က ကျောင်းပဲတက်ချင်သည်။ ပိုက်ဆံလေးတွေကို
မကိုင်ချင်ပါ။ စာအုပ်လေးတွေကို ကိုင်ချင်သည်။ ကျောင်းမတက်ဘဲ၊ စာအုပ်
မကိုင်ဘဲ အဖိုးတန်သောဘဝကို မရနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော်နားလည်နေသည်။

သို့... ယခုတော့ ကျွန်တော် ကျောင်းတက်နေရသည်။ စာအုပ်လေး
တွေ ကိုင်နေရသည်။

နံနက် ကျောင်းတက်ချိန် နီးပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့အိမ်
အထက်ထပ် ဝရန်တာ၌ ထွက်ရပ်၏။

ကျွန်တော်တို့ ယောက်ရှားလေးတွေ ကျောင်းတက်ရန် ပြင်ဆင်သည်က
အလွန်ဖြန်သည်။

အကြိုပျော်ဆိုး အမြန်လဲ။ ဆရာမ အဆူမခံရရုံ ခေါင်းကို တစ်ချက်နှစ်ချက်
ဖြီး။ ပြီးရော့။

သူတို့ ကောင်မလေးတွေက ကြာသည်။ သနပ်ခါးလိမ်းရသေးသည်။

ပေါင်ဒါဖို့ရသေးသည်။ ခေါင်းလည်း မည်မျကြောအောင် ဖြီးရသည်မသိ။

သူ ဖြီးလိမ်းပြီးပြီဆိုလျှင် နှင်းမြစ်နွာက သူတို့ဝရန်တာ၌ ခဏလေး ထွက်ရပ်ပြသည်။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဟု အသိပေးခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ လွယ်အိတ်လွယ်ပြီးအောက်ထပ်ဆင်း၍ ကျွန်တော်တို့ခြိုဝိုတွင် ကျွန်တော် က စောင့်၏။ သူ့လွယ်အိတ်လေးလွယ်လျက် နှင်းမြစ်နွာ သူ့အိမ်မှထွက်၍ ကျွန်တော်တို့ခြိုဝို ရောက်လာသောအခါ နှစ်ယောက်တွဲ ကျောင်းဘက်သို့လာ ကြသည်။ အောက်လမ်းရှိ ဝင့်ဝါတို့ ခြိုဝိုရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်ဖြစ်သွားကြသည်။

မိုးရွာသောအခါ မိုးရေစီးကြောင်းလေးတွေ ဖြစ်ပေါ်ပုံကို ကျွန်တော်ကြည့် ဖူး၏။

ပထမ မိုးရေစီးကြောင်းလေးတစ်ခုက တစ်နေရာမှစီးလာသည်။ လမ်းတွင် အခြားမိုးရေစီးကြောင်းလေးနှင့် ပေါင်းမိပြီး တစ်ကြောင်းတည်းအဖြစ် ဆက်စီး ပြန်သည်။ နောက်အခြား မိုးရေစီးကြောင်းလေးများနှင့် ပေါင်းမိပြန်သည်။ သည်လို နှင့် ပိုပိုကြီးမားသော ရေစီးကြောင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သော်...စမ်းချောင်း၊ မြစ်ချောင်း၊ မြစ်ငယ်မြစ်ကြီးတို့ ဤပုံဖြစ်လာခဲ့ဟန်တူသည်။

ကျွန်တော်ဘဝတွင် မမေ့နိုင်ဖွယ်ရာတွေ များစွာရှုံးသည်။ ယင်းတို့အနက် ကျွန်တော်တို့လေးဦး အတူတွဲကျောင်းတက်ခဲ့ရသည်ကို မမေ့နိုင်ဆုံး။ တစ်နောက်လည်းမဟုတ်၊ တစ်လလည်းမဟုတ်၊ တစ်နှစ်လည်းမဟုတ်။ အကြာကြီး။

အကြာကြီးဆိုသည်မှာ ခုမှ ပြန်တွေးပြီး ပြောရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်တုန်း ကတော့ ကြာမှန်းမသိ။ မကြာမှန်းလည်း မသိ။

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောရလျှင် အဲသည်ဟာလေးကဘာဝ။ တစ်နေ့နှင့် တစ်နေ့၊ တစ်လနှင့်တစ်လ၊ တစ်နှစ်နှင့် တစ်နှစ် ခြားနားမှု မရှိဘဲ နေထွက်နေဝင် သက္ကာ့သို့ ပုံမှန်ဖြစ်နေသောဘဝ။

ရေစီးကြောင်းလေးသည် ရေစီးကြောင်းလေးအဖြစ်သာ စီးနေမည်။ ရေးကို သိမည်မဟုတ်။ ဖြစ်လာမည့် ချောင်းကြီးတွေ မြစ်ကြီးတွေကို သိမည်မဟုတ်။ အချိန်ဆိုသည်ကိုလည်း နားလည်မည် မဟုတ်။

သော်... ပြန်တွေးမိတိုင်း ရေစီးကြောင်းလေးလို ဘဝကို လွမ်းမိသည်။

ကျောင်းအားရက်များတွင် ပတ္တလားရွက်လေးများကို ယူပြီး ဝင့်ဝါတို့ တိုက်သို့ ကျွန်တော်သွားသည်။

ပတ္တလားရှက်များကို ကုလားထိုင်နှစ်လုံးတွင် ချည်ပြီး ကျွန်တော်က တီး၍ သီချင်းတက်ပေးသည်။ ဝင့်ဝါက ပီယာနိနှင့် လိုက်တီးသည်။ ကျွန်တော် ပတ္တလားရှက်များမှာ “စီ” ကိုက် လုပ်ထားသဖြင့် ပီယာနိနှင့် တဲ့တီး၍ ရသည်။ စီကိုက်ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်ပတ္တလားမှ သံမှန်သံနှင့် ပီယာနိမှ “စီ”သံကို ကိုက်ညီအောင် လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အစတွင် အခက်အခဲလေးများ ရှိသော်လည်း “ထမ်းသံ” သော့၊ “တျော်သံ” သော့ “တျော်ဘာ” သတ်ခြင်း သော့တို့ကို ဝင့်ဝါနားလည်သွား သောအခါ ကျွန်တော်လည်း ပီယာနိ ခလုတ်လေးတွေအကြောင်း နားလည်သွား သောအခါ အခက်အခဲ ထူးထူးခြားခြားမရှိတော့။

ဝင့်ဝါက ကျွန်တော်ကို ပီယာနိပြန်သင်ပေးသောအခါ၌မှ ကျွန်တော် အခက်အခဲ တွေ့သည်။

ပီယာနိတီးတတ်ဖို့က လက်ချောင်းလေးတွေ သန်ရသည်။ ရုံးရိုးသန်ရုံးမက လက်ချောင်းတစ်ချောင်းစီကိုသော်လည်းကောင်း၊ သဘာဝြိုင်တွဲလေ့မရှိသော လက်ချောင်းလေးတွေကို တဲ့ခိုင်း၍သော်လည်းကောင်း၊ သဘာဝြိုင်လုပ်လေ့မရှိ သော လူပ်ရှားမှုလေးတွေကို လုပ်ခိုင်းရသည်က အလွန်ခက်သည်။ ဟိုးငယ်ငယ် ကလေးဘဝကတည်းက ဝင့်ဝါကဲ့သို့ လေ့ကျင့်ခဲ့ရလျှင် ပိုမြန်ပိုလွယ်သည်ဟု သိရသည်။

ကျွန်တော်က အလျှော့မပေးပါ။ ပီယာနိနှင့်လည်း ကျင့်သည်။ အီမ်ပြန် ရောက်လျှင် ပျဉ်ဗြားပေါ်တွင် ဖြေဖြားနှင့် ခလုတ်ပုံလေးတွေဆဲပြီး အခြေခံ လက်ချောင်းလေ့ကျင့်မှုလေးတွေကို လုပ်သည်။ ကြေတော့ ကျွန်တော်လက်ချောင်း လေးတွေ သန်လာပြီး ခိုင်းတိုင်းရလာ၏။

ကျွန်တော် ဝင့်ဝါတို့အိမ် သွားသောအခါ နှင့်မြစ်နှာ လိုက်လာသည့် အခါ လိုက်သည်။ မလိုက်နိုင်သည်အခါ မလိုက်။ များသောအားဖြင့် လိုက်သည် သာများ၏။

ဝင့်ဝါကို ကျွန်တော်သီချင်းတက်ပေးတိုင်း ဝင်းကြည်က သူ့ကစ်ကြီးနှင့် ကြိုးစားလိုက်ကြည့်သည်။ ဝင့်ဝါက ဟောက်သောကြောင့် ဂစ်ကြီးကိုချုပြီး ပီယာနိမှ အသံများကို စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် တတ်နိုင်သမျှ သက်တ လိုက်ရေး သည်။

“မင်းတို့သီချင်းကြိုးတွေက နှစ်စုံ လိုက်ရေးရတာ မလွယ်ဘူးဘွဲ့”

“အေး...င့်ဖေဖေလည်း ပြောများတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မော်လွှိုင်က ဦးတင်အောင်ကြီး တို့ကတော့ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေးတွေနဲ့ လိုက်ရေးတာရတယ်”

“အေး အဲဒီစနစ်ရှိတာ ငါလည်းကြားများတယ်၊ မင်းတတ်သလား”

“ဟင့်အင်း”

“အေးလေကွာ၊ နှတ်စုံနဲ့ မှတ်လို့ရတာ လိုက်မှတ်မယ်၊ မရတာကို နားနဲ့မှတ်ထားမယ်၊ နှစ်ခုပေါင်းရင်တော့ တစ်ခုဖြစ်သွားမှာပဲ”

ဝင့်ဝါတို့ အဖောက ဥပစ္စရို ကောင်းလှသည်။ အသားက ဖြူဝင်းပြီး မျက်လုံးများက စူးရှုတောက်ပသည်။ မဟာနများကကျယ်ပြီး ဆံပင်များကမူ အနည်းငယ် ပါးနေပြီး၊ မေးရီးများအကျ လျပ်ခိုင်ခံသကဲ့သို့နာတံ့က ပြတ်သား ပေါ်ထင်သည်။ အရပ်ကရည်ပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ကျစ်လျစ်သပ်ရပ်သည်။ စကားနည်းပြီး မျက်နှာထားက ကဲန္တာကြီးသည်ဘက် လုနော်။ လူရို့သေ ခန်းညား စေသော အမူအရာနှင့် ကြိုးစိုးလွမ်းမိုးတတ်သော ဟန်ပန်ရှိသော်လည်း ဝင့်ဝါကို အလွန်ချစ်ဟန်နှင့် အလိုလိုက်သော အသွင်ရှိုဗျား။

ဝင့်ဝါတို့ အမောက ချောတုန်းဖြစ်သည်။ ဝတ်ပုံစားပုံ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ပုံ ခေတ်ဆန်သည်။ သွက်လက် ဖော်ရွှေသမျှ ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး ခေတ်ကို အမြဲတမ်းမိအောင် လိုက်နိုင်သူ အမျိုးသမီးဟန်ပန် ထွက်နော်။ ဆူစရာရှိလျင် ဆူတတ်ပြီး ကျွေးစရာရှိလျင်လည်း ကျွေးတတ်သော ထက်မြေက်သည့် အီမံရှင်မ တစ်ဦးဖြစ်ဗျား။

ဝင့်ဝါတို့ တစ်ထပ်တို့က်မှာ ရေးရီးတစ်ထပ်တို့က်မဟုတ်။ အခန်းဖွဲ့ပုံ ပြတ်ပေါက် ဖောက်ပုံလှပသည့် စနစ်ကျ သစ်ဆန်းသော နောက်ဆုံးပေါ်တစ်ထပ်တို့က်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဆောင်းတွင်းအတွက် ဧည့်ခန်းတွင် အလှပြဂုဏ်ယူ မွမ်းမံထားသည့် မီးဖို့ရှိသည်။ နံနက်စောစော့ နေရာင်ကောင်းကောင်းရှိုင်သော ဓရာမမှန်ပြားကြီးတစ်ပြားတည်း ကာထားသည့် ဝရန်တာ တစ်ဖက်လည်းရှိသည်။

ကြမ်းပြင်ကို ပါကေးခွဲ ပိုတောက်သားတုံးအကွက်လေးတွေ ခင်းထားသည်။ ဖယောင်းအကောင်းစား တို့က်ထားသဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။ ဆိုဟကြီးများကလည်း ချမ်းအေးသော တောင်ကြီးမြို့နှင့်လိုက်အောင် ဤမှုအိတ္ထဲ စွေးထွေးသည်။ ကြမ်းကွက်တိုးဆက်တိုးကြလားထိုင်များကလည်း မူလ ကျွန်းသား ရောင် ဝင်းပြောင်နော်။ ကျွန်းစားပွဲ၊ ကျွန်းပီရို့များကလည်း ဒေါင်းမြို့ဗွက်တွေ ထနေသည်။ ကုလားထိုင် နောက်မှုများ၊ ခန်းဆီးများကလည်း အဆင်အသွေး

လှပပြီး တစ်ခါလဲလျှင် အားလုံး အဆင်တူလဲတတ်ကြောင်း သတိပြုမိ၏။

အားလုံးထဲတွင် အလှအပ အခဲ့ညားဆုံးက လင်းဘတ် အမျိုးအစား ပီယာနိုကြီး။ သပြေသီးမှည့်ရောင်တော့ မဟုတ်။ ကျွန်းရွှေ့ရောင် ဖိတ်ဖိတ် တောက်သည့် ပီယာနိုကြီး။

ကြိုကြိုဖန်ဖန်လည်း တွေးမိသည်။ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် တောင်ကြီးမြို့သို့ စရောက်စဉ်က ဤအိမ်မျိုးရှုံး ရောက်မိလျှင်၊ ကျွန်းတော်စတွေ့သူကလည်း နှင့်မြစ်နှင့် မဟုတ်ဘဲ ဝင့်ဝါဖြစ်ခဲ့လျှင် ...။

သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌ တောင်ကြီးမြို့တွင် နာမည်တစ်လုံးနှင့်နေသာ ဦးဘိုးလွမ်း၏ မြေးအဖြစ် ဤအိမ်၏ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် မျက်နှာမငယ်ရဘဲ ကျွန်းတော် ရောက်ခွင့်ရှိနေလေသည်တကား။

ကျွန်းတော့ကျောင်းမှာလည်း ကျွန်းတော်ပျော်သည်။

ကျွန်းတော်ပြောခဲ့သကဲ့သို့ပင် ကျောင်းက ဆရာမများမှာ အန်တိတင့်တင့် ၏ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် အားလုံးနှင့် ကျွန်းတော် ရင်းနှီးသည်။

ပြီးတော့ ကျွန်းတော်က ပတ္တလား တီးတတ်သည်။

ကျွန်းတော်တို့ကျောင်းက “ဘို့မဆန်”။ မန်မာဆန်သည်။

မန်မာယဉ်ကျေးမှု အနုပညာများကို အားပေးသည်။

ကျွန်းတော်တို့ကျောင်းမှ စာရေးကြီး၏ အမည်မှာလည်း ဦးတင်အောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သူက ပတ္တလား၊ မင်္ဂလာလင် ကောင်းကောင်း တီးတတ်သည်။ ကျောင်း စာရေးကြီး ဖြစ်သော်လည်း ကျောင်း၏ အနုပညာဆရာ လုပ်နေရသည်။

ကျွန်းတော်တို့ကျောင်းတွင် ဖွဲ့ရှိသောအခါ သူက တီးရိုင်းခေါင်းဆောင်လုပ်သည်။ အခြားကျောင်း၌ ကျောင်းသူလေးများကလျှင် အသံဖမ်းတိတ်ခွဲမှ တေးသီချင်းနှင့် ကကြသည်။ ကျွန်းတော်တို့ကျောင်းက ကျောင်းသူလေးများ ကကြလျှင် ဦးတင်အောင်၏ တီးရိုင်းနှင့် အဟုတ်ကကြသည်။ ကျွန်းတော်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်းတော်က ပတ္တလားတီးတတ်သောကြောင့် လွှဲနိုင်သဖြင့် ဦးတင်အောင်က မင်္ဂလာလင်တို့ ဘာတို့ကို လွတ်လပ်စွာ တီးပေးနိုင်သည်။ အစကမူ သူတစ်ယောက် ဟိုဟာတီးလိုက် သည်ဟာတီးလိုက်နှင့် ဗျာများအောင် လုပ်ခဲ့ရ၏။

ကျောင်းအကျိုးကို ဆောင်နိုင်သော ကျောင်းသားလေးအဖြစ် ကျောင်းမှာ လည်း ကျွန်းတော်မျက်နှာပွင့်လန်းပါ၏။

ဤသို့လျှင် ဖျော်ပျော်ရွင်ရွင်ဖြင့် အချိန်တွေသည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ခဲ့သည်။

ထူးဆန်းသော အဖြစ်တစ်ခုကိုမူ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး ပထမဦးဆုံး ချယ်ရီပွင့်သော အချိန်၌ ကြိုရသည်။

ဒီဇိုင်ဘာလအတွင်း နှင်းတွေဝေသော တစ်နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်သို့ နှင်းမြစ်န္တာ အစောကြီး ကူးလာသည်။

မျက်နှာသစ်ပြီးစ ကျွန်တော်က အံ့ဩလျက် မေးသည်၊

“ဟင် နှင်း၊ အစောကြီး၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

နှင်းမြစ်န္တာ၏ မျက်နှာလေးက ကြည်သန့်နေသည်။ ဘာမျှ လိမ်းမထားရ သေးသော ပါးပြင်လေးမှာလည်း အအေးဓာတ်ကြောင့် နှင်းဆီရောင် သမ်းနေ သည်။ မျက်လုံးလေးများက တောက်ပနေပြီး တစ်စုံတစ်ရာသတင်းဦး ပေးတော့ မည့်အသွင် ခွင့်ပြီးနေ၏။

နှင်းမြစ်န္တာက ဘာမျှမဖြောင့် ကျွန်တော်လက်တစ်ဖက်ကို ခွဲကာ အိမ်ရှေ့သို့ ခေါ်ခဲ့၏။

“ဟိုမှာ”

ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုး၊ နှင်းမြစ်န္တာတို့အိမ်နှင့် တစ်အိမ် ကျော် ခြိုင်းတစ်ခု၏ အစပ်၌ သစ်ပင်တစ်ပင်ရှိသည်။ ခါတိုင်းကတော့ ဤသစ်ပင်က သစ်ပင်သာ။ ဟိုတလောကဆိုလျှင် ဘာရွက်မျှမရှိ။

ယခုတော့ ပန်းချီပင် ဖြစ်နေသည်။

တစ်ပင်လုံးကို ပန်းနရောင် အပွင့်လေးတွေက ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ အချိုးကျကျ အုပ်အုပ်ဝန်းဝန်း ထွန်းထွန်းသစ်သစ်နှင့် လှပြနေသော ပန်းချီပင်။

စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကျွန်တော်က ငေးကြည့်နေ၏။

“လှုတယ်နော်၊ နိုင်...”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အဲဒါ တစ်ပင်တည်း ရှိသေးတယ်၊ အများကြီး တန်းပေါက်နေတာက ပိုလှတယ်၊ နော်း၊ ဉာဏ်ကျ ကောလိပ်နား သွားကြည့်ကြမယ်”

ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာသောအခါ အန်တိတင့်တင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့သည်။

“နှင်းနဲ့ နိုင်၊ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

“ချယ်ရီတွေ့ပုံးပြီ အန်တီ၊ နိုင်က ချယ်ရီပုံးတာ မမြင်ဖူးသေးဘူး
မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ချယ်ရီဦးပုံးတာ နှင်းက ခေါ်ပြတာ”

ဘာကြောင့်မသိ ပြီးနေသော အန်တီတင့်တင့်၏ မျက်နှာသည် ညီးလျှော
ကျွေားသည်။

“အော်... ချယ်ရီတွေ့ ပုံးပြန်ပြပေါ့”

အန်တီတင့်တင့်၏ စကားသံမှာ ညည်းဟန် ပါသည်။ ပြီးတော့ စကားကို
လည်း ကျွန်တော်တို့ကို ပြောသည်မဟုတ်။ မျက်တောင်ကော့နှင့် မျက်လုံးလှလှ
ကြီးများက အိမ်အပြင်သို့ ငေးကြည့်လျက်။

တစ်စုံတစ်ရာ ဆွေးမြည့်ခြင်းကို ပြနေသော မျက်လုံးလှလှကြီးများ။
ခဏသာပါ။

အန်တီတင့်တင့်၏ မျက်နာက ပြန်ပြီးလာသည်။

“ချယ်ရီတွေ့ပုံးတော့ ပျော်ကြတယ်ပေါ့၊ အန်တီတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက
လည်း ဒီလိုပဲ ပျော်ကြတာပဲ၊ အော်...နှင့်း၊ ကော်ဖီသောက်သွားနော်၊ လာ”

“တော်ပြီ အန်တီ၊ အိမ်မှာလည်း အဆင်သင့်၊ နိုင်ကို ချယ်ရီပုံးတာ
ပြချင်တာနဲ့ ကူးလာတာ၊ ပြန်တော့မယ်”

နှင်းမြစန္တာ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း ထမင်းစားခန်းရှိ
လက်ဖက်ရည်စားပွဲသို့ လာခဲ့ကြသည်။

ဘွားသွားကြီး၊ အန်တီတင့်တင့်နှင့် ကျွန်တော်တို့က နံနက်ဆိုလျှင်
ထမင်း ကြော်စားပြီး ကော်ဖီသောက်သည်။ ဘိုးဘိုးကြီးတစ်ယောက်သာ
ပေါင်မှန့်မီးကင် ထောပတ်သုပ် စား၏။

ယခု ဘိုးဘိုးကြီး၏ လက်တစ်ဖက်က သတင်းစာကို ကိုင်ထား၏။
ပါးစပ်ကြီးများ ဖောင်းလျက်ပေါင်မှန့်မီးကင်ကို ဝါးနေ၏။ အခြားလက်တစ်ဖက်
ဖြင့် ကော်ဖီ ပန်းကန်လုံးကို ပါးစပ်ဆီ ပို့နေရင်း တန်းလန်းမှရပ်၍ ပြောသည်။

“အေး... ဟေး၊ နှင်းမြစန္တာက ချယ်ရီပုံးတာ လာပြောသလား၊
ဟူတ်လား”

“ဟူတ်ကဲ ဘိုးဘိုး”

“ဗဲရီးဂွဲ့၊ ဗဲရီးဆင်တီမင်တယ်လဲ”

“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲဘိုးဘိုး”

“ဟိုဒင်း... ယူဆီး၊ စိတ်...စိတ်ကူးယဉ်တာ၊ ချယ်ရီဦးတို့၊ ပိုတောက်

ဦးတို့ ဟိုပန်းဦးတို့ ဒီပန်းဦးတို့က အချစ်ဦးလိုပဲ စိတ်ကူးယဉ်စေတတ်တယ်ကွယ့် နိုင်ရဲ့”

အန်တီတင့်တင့်က မျက်လွှာချသည်။ ဘွားဘွားကြီးကမူ ဘိုးဘိုးကြီးကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်၏။

“အချစ်ဦးဆိုတဲ့ စကားပါတာနဲ့ မင်းက ငါကို မျက်စောင်းထိုးမကြည့်နဲ့ မမင်းသံ့၊ အလကား ဖော့လိုစ် မိုဒစ်စတီတွေ၊ ဖော့လိုစ်မိုဒစ်စတီဆိုတာက ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ယဉ်ကျေးမှု၊ မင်းမြေး ဝတ္ထုတွေဖတ်နေတာ ငါတွေ့သားပဲ၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ အချစ်ဦးတွေ၊ အချစ်နောင်းတွေ၊ အချစ်သစ်တွေ၊ အချစ်ဟောင်းတွေ၊ အားပါးပါး အများကြီးပါတယ်၊ မင်းမြေး ဒါတွေဖတ်ပြီးပြီ၊ ဟုတ်ဘူးလား နိုင်”

ကျွန်ုတ်က ပြီးနောက်။

“ဒီတော့ အဲ... သိပြီးသားကိစ္စတွေပါ၊ ငါက ငါမြေးကို အဖိုးတန်တဲ့ ဆုံးမစကားပြောမလို့၊ ဒီမှာနိုင်၊ အချစ်ဦးဆိုတာ ပန်းဦးလိုပဲ၊ ပန်းဦးလေးလည်း အစက လှလိုက်တာ၊ နောက်တော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ အမိုက်ပုံးထဲ ရောက်သွားတာပဲ၊ အချစ်ဆိုတာလည်း နောက်တော့ အမိုက်ပုံးထဲရောက်သွားတာပဲ”

ဘွားဘွားကြီးဆီမှ မျက်စောင်းကြီးတစ်ချက် ဘိုးဘိုးကြီးထဲ ကျသွားပြန်၏။

“ဒီတော့ နိုင်၊ ကြီးလာရင် အချစ်ဦးတွေ ဘာတွေလုပ်ချင်လုပ်ပေါ့ကွာ၊ အချစ်ရူးတော့ မလုပ်နဲ့ကွာ၊ အရူးတကာ့ အရူးတွေထဲမှာ အချစ်ရူးဆိုတာဟာ သောက်သုံးမကျဆုံးပဲကွာ၊ မှတ်ထား”

ဘိုးဘိုးကြီးစကားက ရယ်ဖို့ကောင်းသောကြောင့် ရယ်ပြီး ကျွန်ုတ်က အန်တီတင့်တင့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

အန်တီတင့်တင့်က ပြန်ပြီးပြရှာပါ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုတ် အန်တီတင့်တင့်ကို ကျွန်ုတ်သိသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် အန်တီတင့်တင့်၏ မျက်နှာက အလွန်အေးချမ်းပါ၏။ ပြီးပြီးဟိုလျှင်လည်း အပြီးမှ အပြီးအစစ်။ အလွန်လှပကြည့်ရှင်သည်။

ယနေ့နံနက် တွေ့ရသော အန်တီတင့်တင့်၏ အပြီးက ခါတိုင်း ကျွန်ုတ် တွေ့ဖူးသော အပြီးမျိုးမဟုတ်။ မဟုတ်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ချိန်းထားသောကြောင့် ဝင့်ဝါတို့လည်း လာသဖြင့်

ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် ကောလိပ်လုပ်ထားသော ရှမ်းကောင်စီ အဆောက် အအုံကြီးရှေ့မှ ချယ်ရိပ်ငများ ပွင့်နေသည်ကို သွားကြည့်ကြသည်။ ထိုကမှတစ်ဖန် လွမ်းစေတီတောင်သို့ သွားကြပြန်သည်။

ရှမ်းကောင်စီလမ်းအတိုင်း တောင်ကြီး ဟိုပုန်းလမ်းမကြီးကို ကျော်ပြီး အနောက်ဘက်သို့ လာရသည်။ ကြီးမားသော “တောင်ကျောင်းကြီး” ဟု ခေါ်သော ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းကြီးကို ကျော်လွန်သောအခါ ရေတွက်တစ်ခုသို့ ရောက်လာ သည်။ ရေတွက်ကို လွန်သောအခါ တောင်ဘက်သို့ ချူးသွားသည့်ကားလမ်း အတိုင်း မလိုက်ဘဲ အနောက်ဘက်သို့ ဆက်သွားရသည်။ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက် လာသော တောင်ဘက်လမ်းအတိုင်း ဆက်တက်လာသောအခါ လွမ်းစေတီတောင် ပေါ်သို့ ရောက်သည်။

လွမ်းစေတီတောင်မှာ တောင်ကြီးမြှုံး၏ အနောက်ဘက်တောင်တန်းမှ တောင်ကုန်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ မြှုံးသည်ကြုံအနောက်ဘက်တောင်တန်းနှင့် တောင်ချုန်းကြီးရှိသော အရှေ့ဘက် တောင်တန်းကြားတွင် တည်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လွမ်းစေတီတောင်းတစ်နေရာတွင် ထိုင်ကြပြီး ချယ်ရိတွေ ပွင့်နေ သည်ကို ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ကြ၏။

ချယ်ရိတွေက မြှုံး၏ အရှေ့ဘက်ပိုင်းတွင် ပိုများသည်။

တောင်ကြီး ဟိုပုန်းလမ်းမကြီးကို အစပ်ထား။ သည်ကမှ နေ၍ မြှုံး၏ သစ်ပင်များနှင့် အိမ်လှလှများသည် အရှေ့ဘက်တောင်တန်းပြာ မြင့်မြင့်ဆီ ပြေးပြန်ဆက်သွားသည်။

ခေါင်မိုးရောင်စုံ၊ စီမံမြေသော သစ်ပင်သစ်အုပ်တို့နှင့် နဂိုကပင် ပန်းချုပ်သော ရူခင်းသည် ချယ်ရိတွေကြား ယခုပိုလှနေသည်။

ဆောင်း၏ နှင့်မှုန်တွေက ပြာရီ စေနေသည်။ တော့နှင့် တောင်တန်းတို့က မြေမြေမောင်ချင်သည်။ ကြုံနောက်ခံတွင် ပင်လုံးကျေတ်ပွဲ့နေသော ချယ်ရိတွေက ပန်းနှရာင် ထိန်ထိန်ညီညီ စည်စည်ဝေဝေဖြင့် ရပ်လုံးကြွာ တန်းစီဝင်ကြား လှပြနေကြ၏။

နှင့်မြစ်နှာက မေးသည်။

“စကားမပြောနိုင်တော့တဲ့ ဆရာကြီး၊ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ချယ်ရိ လှတာကို မြင်ပြီလား”

နှင့်မြစ်နှာက စ,သယောင် မေးသော်လည်း ကျွန်တော်က လေးနက်စွာ ဖြေမိ၏။

“စကတည်းက ချယ်ရီဟာ မလှဘူး၊ မလှနိုင်ဘူးလို့ နိုင်ကမှ မပြောခဲ့တာ”

ဖြေဝင်းသော အသားလေးထက် ဝင့်ဝါ၏ မျက်ခုံးလေးက စိမ်းနက်နက် လေးရှိသည်။ အဲသည် မျက်ခုံးစိမ်းနက်နက်လေး တစ်ဖက်ကို တွန့်မပြီး ဝင့်ဝါက ပြော၏။

“နိုင့်စကားက နှင့်ပြောသလို့ ကဗျာစကားဖြစ်နေပြန်ပြီ။ ကျွန်မတို့ ဥက္ကာ်မမိဘူးရှင့်။ အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ”

ဝင်းကြည်က တဟားဟား ရယ်၏။

“ဟေ့ကောင် နိုင်၊ ရှင်းမပြနဲ့၊ တစ်ခါတလေ ဒီကောင်မလေးတွေရှု့မှာ သူတို့နားမလည်တဲ့ စကားတွေ ပြောပြောပေးရတယ်၊ ဒါမှ သူတို့ လေးစားတာ”

ဝင့်ဝါ၏ မျက်စောင်းတစ်ချက် ဝင်းကြည်ဆီ ရောက်သွား၏။

“မကြီးကျယ်နဲ့၊ နင်ကောာ ခု နိုင်ပြောလိုက်တာ နားလည်လို့လား”

“နားမလည်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် နင်တို့ဆို ပိုနားမလည်နိုင်ဘူးလို့ ငါကပြောတာ”

ဝင်းကြည်က သူ့ဘာသာသူ သဘောကျပြီး ဆက်ရယ်နေ၏။

“ဝင်းကြည်ရယ်၊ ဝင့်ဝါမေးတာ သဘာဝ ကျပါတယ်၊ ငါ့စကားက ခက်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဗျာစကားလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက စကားစပ်နဲ့ ပြောတာ”

“ဘာ စကားစပ်နဲ့”

“အင်း စကားစပ်နဲ့ ပြောတာဆိုတော့ ရှု့စကား မသိတယားတဲ့လူက ဘယ်နားလည်နိုင်မလဲ”

“ဘာ...ရှု့စကားလဲ”

“နွေတုန်းကလည်း စိန်ပန်းပြာတွေက လှတယ် မဟုတ်လား၊ ငါက ချီးမွမ်းတော့ နှင့်က ပြောတယ်၊ ချယ်ရီပွင့်တာ စောင့်ကြည့်ဦးတဲ့၊ ချယ်ရီက ပိုလှတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ငါက ပြောတယ်၊ ချယ်ရီလှချင်လည်း လှမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ စိန်ပန်းပြာလည်း သူ့ဘာသာသူ လှတယ်လို့၊ အဲ အဲဒါက စကားစပ်”

“ဟား...ဟား၊ စကားစပ်နှင့်တကွ ဖြေပါ၊ စာမေးပဲ့မှာ မေးတာမျိုး ဟုတ်လား”

"630:..."

ဝင့်ဝါက ရယ်လိုက်ပြီး

“က... နားလည်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြေားပြီ။ ခု ချယ်ရိပွင့်တာ မြင်ဖူးပြီ၊ စိန်ပန်းပြာ
နဲ့ချယ်ရှိ၍ ဘယ်သင်းက ပိုလှသလ”

၁၇၈

ဝင့်ဝါ၏ မျက်လုံးလေးများက တောက်ပနေသည်။ မျက်လုံးလေးများတွင် နောက်ပြောင်ကျိစားလိမှု သဘောလည်း မြှုံးဝင်နေသယောင်ရှု၏။

ကျွန်တော်က ဘေးမှု ယူဉ်ထိုင်နေသော နှင့်မြစ်နာကို ကြည့်သည်။

နှင့်မြစ်နှာက သူ့မျက်လုံးများကို အကြည့်မခံ။ မြပ်ငွေသို့ စိုက်ချ စ်၏။

“က...ခုမှ နိုင် ကဗျာစကားပြောမယ်၊ ကဗျာစကားလား၊ ဘာလားတော့
မသိဘူး၊ စာစကား၊ နိုင်စာထဲမှာ ဖတ်ပူးတာ”

ဝင့်ဝါက ပြီးပြီးလေးပင် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အလုဆိုတာဟာတဲ့ ချိန်ခွင်နဲ့လည်း ချိန်လို့မရဘူး၊ ပေတဲ့နဲ့လည်း တိုင်းလို့
မရဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ တကယ်လှတာ နှစ်ခုကို ယုဉ်ပြီး ဘယ်ဒင်းက သာတယ်၊
ဘယ်ဒင်းက မမိဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူးတဲ့၊ နိုင်တို့ နားလည်တဲ့ စကားနဲ့ပြောမယ်၊
မို့တစ်ပိဿာနဲ့ ခဲတစ်ပိဿာ ဘယ်ဒင်းက လေးလဲဆိုတာလို့ မေးခွန်းထဲမှာ
အဖြေက ပါပြီးပြီ၊ အတူတူပဲ၊ ဒီလိုပဲ စိန်ပန်းပြောလည်း လှတာပဲ၊ ချယ်ရီလည်း
လှတာပဲ၊ လှတာဇ္ဈာမြင်ဖူးတဲ့ကိုယ်က ကံကောင်းတယ်၊ နိုင် အဲဒီလိုပဲ တွေးတယ်”

ဝင့်ဝါနံ၊ နှင်းမြစ်နွာက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်ကြသည်။ ထိုနောက် ဘာကြောင့်မသိ ရယ်ကြ၏။

“କା ରୂପ୍ୟଙ୍କତାଳ”

နှင်းဖော်သာက မဖြော။ ဝင့်ဝါကသာ ဖြော။

“ ၁၂၀ ”

“କାର୍ଯ୍ୟ”

“ပညာရိုလို၊ နိုင်က ပညာရိုလို”

အဖြစ် ကျွန်တော် မကျေနပ်လှပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ဆက်မမေးတော့။

လွမ်းစေတီကုန်းမှ ဆင်းလာကြသောအခါ တစ်နေရာ၌ ဝင့်ဝါနှင့်
နင်းမြစ်နှာတို့က ရှေ့ရောက်သွားကြသည်။

ဝင်းကြည်က တိုးတိုးပြော၏။

“နိုင်မင်းက ပညာရှိပဲ၊ မင်းလို ငါစကားတတ်ချင်လိုက်တာ၊ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်လုံး ကျေနပ်သွားကြတယ်”

“မင်း ဘာပြောတာလဲ”

“သူတို့ ဝတ်ထားတာကြည်လေ”

ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော် အထူးသတိပြုမိသည်။

တောင်ကြီး၏ ဆောင်းညနေက ချမ်းသည်။

ဝင်းကြည်က ဂျာကင်စွယ်တာ တစ်ခုကို ဝတ်ထားပြီး ကျွန်တော်က ဖလံနယ်ရှုပ်အကြိုလက်ရှည် ဝတ်ထား၏။

ဝင့်ဝါနှင့် နှင့်မြစ်န္တတို့က သိုးမွေးစွယ်တာ အကြိုလေးတွေ ကိုယ်စိနှင့်။

ဝင့်ဝါ၏ စွယ်တာလေးက ပန်းနှရာင်လေး။ နှင့်မြစ်န္တ၏ စွယ်တာ လေးက အပြာနှရာင်လေး။

“ဟာ အဲဒါ ငါသတိမပြုမိဘူး”

“ဒါပေမယ့် မင်းဖြတာ ကောင်းပါတယ်၊ နှိမ့်ရင်”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ငါနှမအကြောင်း ငါသိတယ်၊ သူ့ထက်သူများက လှတယ်လို့ မင်းသွားပြောမိရင် မင်းကို သူတစ်သက် ခွင့်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါက ဝင့်ဝါကျေနပ်ပါစေလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွဲ”

“ပြောပါ ပြောပါ၊ အဲဒီ အပြောမျိုးတွေကြောင့် ဝင့်ဝါက မင်းကို အထင်ကြီးတာ ထင်တယ်”

“ဘာရယ်”

“မိန်းကလေးဆိုတာ ငါနှမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းနှမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အရိပ်ကွဲ အရိပ်၊ အရိပ်လို့ သဘောထားရတယ်”

ဝင်းကြည်က ပါမောက္ခာနှင့် ပြောသည်။

ထိုညာ။ ချယ်ရိပွင့်၍ လသာသောထိုညာတွင်လည်း အရိပ်တစ်မျိုးကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသည်။

စာကျက်အပြီး၌ ယခုအခါ ကျွန်တော်အသုံးပြုခွင့်ရထားသော ဘိုးဘိုးကြီး၏ စားပွဲမှ ကျွန်တော်ထလိုက်သည်။

ခြေရင်းဘက်စားပွဲမှာက အန်တီတင့်တင့် စာထိုင်ရေးနေသည်။ စားပွဲ

ပေါ်ခြံ ကြေဖြူရောင်အဖုံးနှင့် အက်လိပ်စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိနေ့ကြောင်းလည်း ကျွန်တော်
သတိပြုမိ၏။

ကျွန်တော်က ဘုရားရှိခိုးရန် ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်မှာက လသာနေသည်။ နှင့်တွေ ဝေနေသောကြောင့် လရောင်
ကလည်း မှုန်မှုန်ပြာပြာသာ လင်းနေ၏။

ဝရန်တာဆီမှာက ချမ်းသောကြောင့် ဘုရားခန်းအတွင်း အမြန်ဝင်မည်ဟု
ကျွန်တော်ကြံထားသည်။

သို့ရာတွင် နံနက်က တွေ့ခဲ့ရသော ချယ်ရှိပင်ကို သွားသတိရသည်။

ကြံကြံဖန်ဖန်လည်း သိချင်လာ၏။

လရောင်အောက်မှာ ချယ်ရှိပွင့်တို့ မည်သို့ရှိနေမည်နည်း။

ကျွန်တော်က ချယ်ရှိပင်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်၏။

ပန်းနရောင်ကိုတော့ မမြင်ရတော့။ သို့ရာတွင် အပွင့်တွေမှုန်းတော့
သိသာ သည်။ သစ်ရှုက်တွေနှင့် ဦးနားစွာ လရောင်ကို ဖြေြမြေြဖျေြဖျေြရောင်ပြန်
ဟပ်ပြန်ကြသည်။

ချယ်ရှိဟူသော အသိက ရှိနှင့်သဖြင့် ပန်းနရောင်ကိုပဲ မြင်မိသယောင်
ယောင်။

အစွဲ။ အင်း... အစွဲ။ သည်လို့ပဲ ခေါ်ရမည် ထင်သည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် ရိပ်ရိပ်လှပ်ရှားသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို ကျွန်တော်
တွေ့လိုက်ရ၏။

မွန်းမတည့်တတည့်ဖြစ်နေသော လ၏အရောင်က ချယ်ရှိပင်ဆီ
အရှေ့ဘက်မှ ထိုးကျွန်သည်။

ကျွန်တော် ပြောပြီးခဲ့သည်အတိုင်း ချယ်ရှိပင်က အိမ်ဝင်းတစ်ခု၏
အစပ် အတွင်းဘက်တွင် ရှိသည်။ ချယ်ရှိကိုင်းများကမူ ခြိုင်းအပြင်သို့ ထွက်နေ
သည်။ သည်တော့ ချယ်ရှိရိပ်ဟု ခေါ်နိုင်မည် ထင်သည်။

သူများခြေပ် ချယ်ရှိပင်ရိပ်မှာ ဘာလုပ်နေပါသနည်း။ ပြီးတော့ ချမ်းချမ်း
စီးစီး တော်ကြီးမြှုံး၏ ဉာဏ်မှုံးမှုံးမှာ။

သဏ္ဌာန်က ချယ်ရှိပင်ကို ကျောခိုင်းပြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘက်သို့
မျက်နှာမှုထားသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို စိတ်ဝင်စားပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူကလည်း ကျွန်တော့ကို မြင်သွားဟန်ရှိသည်။

သို့ရာတွင် သူက အရိပ်မှထွက်ပြီး လရောင်တွင် ရဲရဲရပ်လျက် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ကြည့်နေသည်။ အဲ ကြည့်နေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ကျွန်တော်က အိမ်တွင်း ပြန်ဝင်လိုက်၏။

“အန်တီ”

“သော်...နှင့်”

“လူတစ်ယောက်”

“လူတစ်ယောက် ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို...ဟို ချယ်ရီပင်ရိပ်မှာ၊ နိုင်တို့အိမ်ဘက်ကို ကြည့်နေတာ”

အန်တီတင့်တင့်၏ သဏ္ဌာန်တစ်ခုလုံး ဤမြိမ်ကျသွားသည်။ ကျောက်ရပ် တစ်ခုပမာ ဤမြိမ်ကျသွားသည်။ အကြားကြီး ဤမြိမ်ကျသွားသည်။

နောက်ဆုံးမှ သက်ပြင်း မသိမသာချု၍ ဆိုသည်။

“သူ...ဘာသာသူ ကြည့်တာ ကြည့်နေပါစေကျယ်”

“သူ...သူ...ဘာလုပ်ချင်လို့မှန်းမှ မသိဘဲ”

“သူဘာမှ မလုပ်ပါဘူးကွော်”

“ခင်ဗျာ”

“မနက်က ဘိုးဘိုးကြီးပြောတာ မှတ်မိလား”

“အား ဟုတ်ကဲ့”

“ပိတောက်တို့ ချယ်ရီတို့က လူတွေပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ လွမ်းမိုးတတ် တယ်၊ ရူးတာလို့ အန်တီကတော့ မပြောရက်ပါဘူး၊ ဒီတော့ လရောင်အောက်က ချယ်ရီပင်အောက်မှာ ရပ်ချင်သူတွေ ရပ်နေကြပါစေကျယ်”

ကျွန်တော်က အန်တီတင့်တင့်ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

လှပသော အန်တီတင့်တင့်၏ မျက်နှာက ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ပြန်လည်တည် ဤမြိမ်နေပြီ။ ခါတိုင်းထက်ပင် တည်ဤမြိမ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။

ကျွန်တော်က ဝရန်တာသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ... ။ရှိနေသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘက်ကိုပင် မားမားရပ်လျက် ကြည့်နေသည်။

သို့ရာတွင် မကြာပါလေ။ သူက ဖြည့်ညင်းစွာဖြင့် လမ်းပေါ် တက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ကျောခိုင်းလျက် ဖြည့်ညင်းစွာပင် တောင်ဘက်သို့

ထွက်ခွာသွားသည်။

သူ့အရပ်က ရှည်သည်။ လောင်းကုတ်ခေါ် ကုတ်အကြီးရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ခေါင်း၌လည်း ဦးထုပ်တစ်လုံး ဆောင်းထားသည်။ သက္ကလပ်ဦးထုပ်ဖြစ်ဟန် တူသည်။ သိပ်မသဲကွဲလျသော်လည်း ခြေလှမ်းပုံနှင့် ဟန်ပန်ကြောင့် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ရှူးဖိန်ပိုင်ဝတ်ထားသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

သို့...သူ ဝတ်ဆင်ထားပုံက တောင်ကြီးလို့မြှေ့တွင် တွေ့ရတတ်သော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဝတ်ဆင်ပုံမျိုး။

သူ လျှောက်သွားပုံကလည်း လေးလေးပင်ပင်။ ဖြည်းဖြည်းညာင်ညာင်။ သူက ချယ်ရိပ်ရိပ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် နှင့်မှုန်တွေကြားတွင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့၊ နံနက်တွင် ခါတိုင်းထက်စော၍ ကျွန်တော် နှီးလာသည်။ ညက အဖြစ်ကို ကျွန်တော် မမေ့သေး။ အိပ်မက်တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်က လူးလဲထပြီး ဝရန်တာသို့ထွက်၍ ချယ်ရိပ်ဆီ ကြည့်မိသည်။

ချယ်ရိပ်အောက်မှာ မည်သူမျှမရှိ။ နံနက်စောစော၏ အလင်းရောင်တွင် ချယ်ရိတွေကလည်း အပြစ်ကင်းသန်စင်စွာ နဲ့လွှင်ထုန်းသစ်ပြနော၏။

လရောင်အောက်မှ ချယ်ရိပ်။ ချယ်ရိပ်အောက်မှ လူတစ်ယောက်။ နှင့်မှုန်ကြားတွင် ဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသော လူတစ်ယောက်။

အို...ညက အိပ်မက်ပေါ်လေလား။ ကျွန်တော် မျက်လုံးများက ကျွန်တော်တို့ခြုံတံခါးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ မြတ်စွာဘူး။ တံခါးရှုက်များထိပ်မှာက ချယ်ရိပ်နံစည်းကြီးတစ်ခု...။ အလွန်လှပသော ပန်းစည်းကြီး။

လူကြီးတွေ မထဲကြသေး။ ကျွန်တော်က ခြေဖွံ့ဖြိုးပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ တံခါးကို မမြည်အောင်ဖွင့်၍ အပြင်သို့ ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့၏။ တံခါးတွင် ကြီးနှင့်ချည်ထားသော ပန်းစည်းကြီးကို ကျွန်တော်ဖြုတ်

ယူသည်။

ပန်းစည်းကို ပန်းစည်းဖြစ်အောင် ပန်းရောင် ခဲ့ပြားနှင့် စနစ်တကျ လှလှပပ စည်းထားသည်။

စဉ်အဖြူအဖြူ ရည်ရည်လေးပေါ်တွင် လက်ရေးလည်း မဟုတ်။ လက်နှီပ် စက်စာလုံးလည်း မဟုတ်။ ပုံနှိပ်စာလုံးနှင့် ရိုက်ထားသော စာတန်းလေးပါသည်။

“အချိန်ဟူသည်-မေ့ကြောင်းမဟုတ်ပါ”

မြတ်စွာဘုရား...။ အို...မြတ်စွာဘုရား...။

ကဗျာစကား။ နည်းနည်းလေးနှင့် စကားတွေ အများကြီး ပြောသည့်ကဗျာ စကား။

ချယ်ရိပန်းစည်းကြီးကို ရင်မှာပိုက်ပြီး ကျွန်တော်က အိမ်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

အိမ်ဝမှာက အန်တီတင့်တင့် ရပ်နေသည်။

ပန်းစည်းပိုက်လျက် သူ့အန်းသို့ ကျွန်တော်ကပ်သွားသောအခါ အန်တီတင့်တင့်က တည်ပြုမြတ်စွာနှင့် တောင်းသည်။

“ပေး နိုင်...။ အဲဒီပန်းစည်း အန်တီကိုပေး”

ကျွန်တော်က ပန်းစည်းကြီးကို ရင်မှာ ပိုကပ်ထားလိုက်ပြီး မေး၏။

“ဒီပန်းစည်းကို အန်တီ ဘာလုပ်မလဲ”

“ဘုရား တင်မယ်နိုင်၊ အန်တီဘုရားမှာ ကပ်ပေးပါမယ်”

“ဘုရားတင်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ နှစ်တိုင်း အန်တီ ဘုရားကိုလူတယ်”

“နှစ်တိုင်း”

အန်တီတင့်တင့်က အလွန်တည်ပြုသော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းညီတြုံး၍ ပြု၏။

အန်တီတင့်တင့်ကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ပါသည်။ တစ်ပြီးနှက်တည်းတွင် သိပ်လည်း ရိုသေလေးစားပါသည်။

ကျွန်တော် အသိဉာဏ်က မေးခွန်းတွေ ဆက်မထုတ်ဘဲ အန်တီတင့်တင့်၏ အမိန့်ကို နာခံရန် သတိပေးနေ၏။

ကျွန်တော်က ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် ချယ်ရိပန်းစည်းကြီးကို အန်တီတင့်တင့်အား ပေးလိုက်၏။

“အန်တီ”

“ရှင်”

“အဲဒီထဲက နိုင်ကိုရော ပန်းတစ်ခက်လောက် မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ပန်းတစ်ခက်”

“အာ...အာ...မေ့သွားလို့ နှစ်ခက်”

အန်တီတင့်တင့်က ကျွန်တော့ကို ချယ်ရီနှစ်ခက် ပြန်ပေးသည်။

“နိုင်ကကော ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ပေးဖို့၊ နှင်းအတွက် တစ်ခက်၊ ဝင့်ဝါအတွက် တစ်ခက်”

အန်တီတင့်တင့်က ကျွန်တော့ကို အတန်လေးကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက်မှ ပြီးသည်။

ဤအပြီးက ထူးခြားသည်။ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုကိုလည်း ပြသည်။ တစ်စုံတစ်ရာသော သနားကရာဏာတစ်မျိုးကိုလည်း ပြနေသည်ထင်၏။

အန်တီတင့်တင့် အိမ်တွင်းပြန်ဝင်လာသောအခါ ခြိုတွင်းမြေပြင်ပေါ်ချယ်ရီနှစ်ခက်နှင့် ကျွန်တော် ဗိုင်ကျွန်ရစ်သည်။

စိတ်တွင်းမှာက စနောင့်စန်း။ တစ်စုံတစ်ရာ စနောင့်စန်း။

သည် ချယ်ရီစည်းကို ဘယ်သူလာထားသနည်း။ သူ ဘာရည်ရှယ်သနည်း။

ထားတော့။ သည်ဟာတွေက နောင် သိအောင် လုပ်ယူ၍ ရသည်။ သိအောင်လုပ်ယူမည်ဟုလည်း ကျွန်တော် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးပြီ။

“အချိန်ဟူသည် မေ့ကြောင်းမဟုတ်ပါ”

သည်စကားက ကျွန်တော့ကို စိန်ခေါ်ပြီးနေပြီ။

ကဗျာစကားလည်း ဟုတ်သည်။ ပဟောဌိုလေးလည်း ဟုတ်သည်။

ပဟောဌိုသည်မှာ လျှို့ဝှက်မှုရှိသည်။ လျှို့ဝှက်မှုကို လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်ကြ၏။ ရရေးလေးလည်း စုံစမ်းမှသိနိုင်ကြောင်းကို ဘဝအတွေ့အကြံလေးများက ကျွန်တော့ကို စောစောစီးစီး သင်ပေးထားသည်။

သည်ကြားထဲက စိတ်တွင်းမှ စနိုးစနောင့်။

အန်တီတင့်တင့်က ချယ်ရီပန်းတွေကို ဘုရားတင်မည်ဟုဆိုသည်။

အမှတ်မထင် ဘုရားတင်မည့်ပန်းထဲမှ နှစ်ခက်ကို ကျွန်တော် တောင်းယူထားလိုက်သည်။

တစ်ခက်က နှင့်အတွက်။ တစ်ခက်က ဝင့်ဝါအတွက်။
 မြတ်စွာဘူရား...။ မလုပ်သင့်...။ မလုပ်သင့်...။
 ကျွန်တော်က အိမ်တွင်းသို့ ပြီးဝင်လာခဲ့သည်။
 မီးဖိခန်း၌ အန်တိတင့်တင့်က ချယ်ရှိပန်းတွေကို ရေဆေးနေသည်။
 အမှန်က လှပသန့်စင်သော ချယ်ရှိပန်းတွေကို ရေဆေးဖို့ မလို။
 သို့ရာတွင် ဘူရားတင်မည့်ပန်းဆိုသည်က သန့်စင်နိုင်သမျှ
 သန့်စင်ရမည်။ စတိဖြစ်ဖြစ် ရေနှင့် သန့်စင်ပေးရမည်။
 ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့ချယ်ရှိပန်းလေးနှစ်ခက်ကို ရေဆေးပြီး
 အန်တိတင့်တင့်ကို ပေး၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ နှင့်”
 “ဘူရားပဲ တင်လိုက်ပါတော့ အန်တိ”
 “ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ဘူရားတင်မယ့်ပန်းကို နှင့်...နှင့်တို့ကို ကျွန်တော်မပေးချင်တော့ဘူး”
 အန်တိတင့်တင့်ထံမှ မေးခွန်းတွေ မလာနိုင်မိ အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ကျွန်တော်
 အမြန်ထွက်ခဲ့၏။

*

အခန်း (၁၅)

ကျွန်တော့၌ ကောင်းမကောင်းတော့ မသိ။ စရိက်တစ်ခု ရှိသည်။
 တစ်ခုခုမှာ ကျွန်တော်အာရုံကိုနှစ်ထားပြီဆိုပါက အခြားဘကိုမှ မသိ
 တော့။

ချယ်ရှိပင်ရိပ်မှ အရိပ်ပမာဏုကိုတွေ့ပြီးနောက် သုံးရက်မြောက်ညွှန်
 တိုးဘိုးကြီး၏ စားပွဲ၌ ကျွန်တော်စာထိုင်ကျက်နေသည်။
 ကျွန်တော်တကယ်စာကျက်ပြီဆိုလျှင် ဘာကိုမှ မသိတော့။
 ထို့ကြောင့်လည်း စာတွေကို ကျွန်တော် အလွန် မှတ်မိသည်။
 ကျက်ရသောစာကို မဆိုထားနှင့်။ ကျွန်တော်နှစ်သက်သော ဝါယာတစ်ပိုဒ်
 ကို ဖတ်မိလျှင် အကြောင်းအရာတစ်ခု၊ အဖွဲ့အနွဲတစ်ခု၊ စကားတစ်ခုသည် စာအုပ်
 ဘယ်နေရာက၊ စာမျက်နှာ၏ ဘယ်လောက်ခန့်တွင် ရှိနေမှန်း ကျွန်တော်

မှတ်မိတ်သည်။

ယခုလည်း ကျွန်တော့ကျောင်းစာထဲမှာ ကျွန်တော့အာရုံ နစ်နေသည်။
စိမ့်ချမ်းသော ဆောင်းလေအတွေ့ကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းမော့လာ
သည်။

စာရွက်ဖြာဖြာတစ်ရွက်က လွင့်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့် မနီးမဝေး ကြမ်းပြင်
မှာ ကျလာ၏။

သူ့...၀ရန်တာသို့ထွက်သော တံခါးတစ်ချပ်က အနည်းငယ် ပွင့်နေ
လေသည်။

စာမကျက်မိက ၀ရန်တာသို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သေးသည်။
တံခါးကို ကျွန်တော်ပင် ကောင်းကောင်း မပိတ်မိုးသလော။
အန်တိတင့်တင့် ၀ရန်တာသို့ ထွက်သည်ဟုလည်း ရေးရေးထင်မိသည်။
ညက တိုတ်ဆိုတ်နေသည်။
အဲ...သိုးသိုးကြီး၏ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းဟောက်သံတော့ရှိ၏။
တံခါးပိတ်မည်ဟု နေရာမှ ကျွန်တော်ထဲသည်။
တံခါးဆီသွားစဉ် လွင့်ကျနေသော စာရွက်ကို အမှတ်မထင် ကျွန်တော်
ကောက်ပူးသည်။

“တမ်းတမိခြင်း”

စာရွက်ပေါ်မှ ဤခေါင်းစီးကို ကျွန်တော်အလျင် မြင်မိသည်။
အောက်မှာက စိုင်းစက်ညီညာသော လက်ရေးနှင့် ရေးထားသော
စာကြောင်းလေးများ ရှိသည်။

သည်စာကြောင်းလေးများကို ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်သည်။

“မြေကြီးထဲမှာ

အေးစက်လို့နေပါပကော့။

နှင့်ထူထူတွေ့ကလည်း

မင်းအပေါ်မှာ

ထပ်ထပ်ဆင့်လို့

မို့မြင့်ခဲ့ပါပကော့။

အဝေး . . .

ဝေးလှတဲ့သေခြင်း၌
လိုက်ပါသွားခဲ့ရတော့
သုဉ်းဆိတ်တဲ့မြေပုံတွင်းမှာ
ကွယ်...
မင်း...
မင်းအေးစက်ခဲ့ပါပြီကော်။

၂၁၇၆
တစ်ဦးတည်းချစ်သူရေ
တို့တစ်တွေနှင့်တကွ
ရှိသမျှကို တိုက်စားပစ်တဲ့
အချိန်ဆိုတဲ့ လှိုင်းက
ခွဲပိုင်းပစ်လိုက်တော့
မင်းကိုချစ်ဖို့
၂၁ မေ့လို့သွားပြီလား။

ခုအခါ
တစ်ယောက်တည်းရှိချိန်မှာ
အင်ဂါရာပင်လယ်ကမ်းက
တောင်တန်းကြီးတွေပေါ်မှာ
ငါ့စိတ်ဟာ တဲ့ရစ်ရစ်
မယုံဖြစ်တော့ပါကလား။

တော့ချုပြုပြင်နှင့်
ခုရှင်ကောက်ပင်တွေက
မမြင်အောင်ဖုံးထားတဲ့
မြင့်မြတ်တဲ့
မင်း၈၆
နှလုံးသားရှိရာ
အဲသည်နေရာလေးမှာပဲ
ငါ့စိတ်တောင်ပံ့တွေဟာ

ထာဝရ...

အစဉ်ထာဝရ

သိမ်းရပ်ရပြီလား။

မြေကြီးထဲမှာ

အေးစက်လို့နေပါပကောနော်။

ဒီဇိုင်ဘာဆိုတဲ့

ကြမ်းရိုင်းတဲ့လပေါင်း

ဟိုတောင်စောင်းဦးတွေကနေ

စွဲဦးပေါက်ရာသီဆီ

အရည်ဖျော်ပြီး

စီးဝင်ပြောင်းသွားကတာလည်း

ဆယ့်ငါးကြိမ်ရှိပြီးနော်။

ပြောင်းလဲခြင်းနှင့်

ခံစားခြင်းဒုက္ခ

သည်အချိန်များရဲ့

သည်မှာဘက်အထိ

မှတ်မိနေသေးတဲ့

အသက်ဝိညာဉ်ဟာ

သစ္စာ

အမှန်ကြီးပါတယ်။

ငယ်ငယ်တည်းက

သိပ်ချွစ်ရသူရေ

လောကဒီလိုင်းကြီးက

သယ်ဆောင်ရာ ပါလိုက်ရစဉ်..."

မြတ်စွာဘူရား။ ကဗျာတစ်ပိုင်ပါကလား။ မပြီးဆုံးသေးသော ကဗျာ

တစ်ပိုင် ပါကလား။

ကဗျာရေးထားသော စာချက်ပေါ်မှာပင် အခြားရေးခြစ်ထားသည်များ

ရှိနေသေးသည်။

ဥပမာ **Removed** ဟူသော အင်လိပ်စာလုံးကို ရေးထားသည်။ ချွဲ
ပြောင်းခံရသည်။ ဖယ်ရှားခံရသည်။ ကင်းပျောက်စေသည်။ သေခြင်းဆောင်ရာ
ပါရသည်ဟု မြန်မာအမို့ပွာယ်များကို ရေးချထားသည်။ **Sever** ဟူသော အင်လိပ်
စာလုံးလည်းရှိသည်။ ခွဲဖြတ်သည်။ ခွဲခြားသည်။ ခွဲပိုင်းသည်ဟူသော
မြန်မာအမို့ပွာယ်များလည်း ရှိနေသည်။ **all wearing** ဟူသော စကားအနီးခြားကား
အားလုံးကို တိုက်စားပစ်တဲ့။ တို့တစ်တွေနှင့်တကွ ရှိသမျှကို တိုက်စားပစ်တဲ့
ဟူသော ဘာသာပြန်ချက် နှစ်ခုရှိနေသည်။

ကျွန်တော့ အာရုံကို အထူးဖမ်းသည်ကား စာရွက်အလွတ် တစ်နေရာတွင်
အကြမ်းစီချထားသော စကားလုံးလေးများ ဖြစ်သည်။ ဂိုတ္တတွင်သုံးသော
မျဉ်းကြောင်း အခန်းလေးတွေ ရှိသည်။ အဲသည် အခန်းလေးတစ်ခုတွင်
စာလုံးလေးများကို ထည့်ထားသည်။ အချို့က စိပ်စိပ်။ အချို့ကကျေကျေ။

“**မြေကြီးထဲမှာက တစ်ခန်း၊ အေးစက်လို့က တစ်ခန်း၊ နေပါပကော**
က နှစ်ခန်းယူထားသည်။”

ချက်ချင်း ကျွန်တော်သိသည်။ ကဗျာစာသားတွေကို စည်းလေးချက်နှင့်
ပိုင်းထားသည်။

သို့...ကဗျာတစ်ခုလုံးကို စည်းနှစ်နှင့် အထူးပြုစီထားဟန်တကား။

ကျွန်တော်က အန်တိတင့်တင့်၏ စားပွဲဆီကို လှမ်းကြည့်သည်။

စားပွဲရှိ ကုလားထိုင်နောက်မြှိုက် မြှို့ထိုင်လျက်နှင့် ခေါင်းလေးတစ်ဖက်
စောင်းကျြပြီး အန်တိတင့်တင့်က အိပ်ပျော်နေသည်။

စားပွဲပေါ်မှာက ကျွန်တော် မြင်ဖူးနေသော အဖြူရောင် ကြွေစက္ခာူးအဖုံးနှင့်
အင်လိပ်ကဗျာစာအုပ် ရှိနေ၏။

ခြေကို ဖော်နှင်းကပ်သွားပြီး ကဗျာစာရွက်ကို ကျွန်တော်က စားပွဲပေါ်မှာ
တင်ထားလိုက်၏။

လှန်ထားသော ကဗျာစာအုပ်မှ စာမျက်နှာကိုမှ ကျွန်တော်ကြည့်ဖြစ်အောင်
ကြည့်လိုက်သည်။

စာမျက်နှာထိုပ်ဆုံးတွင် စာလုံးသေးသေးလေးဖြင့် **Emily Bronte**
(၁၈၁၈-၁၈၄၃)ဟု ရှိုက်ထားသည်။

အဲသည်အောက်တွင်ကား ကြီးသော ပုံနှိပ်စာလုံးစောင်းလှလှဖြင့် **Re-**

membranceဟု ခေါင်းစီးရှိက်ထားသည်။

မှတ်မိခြင်း။ သည်လို တိုက်ရှိက်အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ အိ...တမ်းတမိခြင်း။
သည်လိုလည်း အဓိပ္ပာယ်ရနိုင်သည်။

ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွား၏။

အန်တိတင့်တင့်သည် အက်လိပ် ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို ဘာသာပြန်ထားသည်။
ပြီးတော့ မပြီးသေး။

ခေါင်းလေးစောင်းလျက် အိပ်ပျော်နေသော အန်တိတင့်တင့်ကို
ကျွန်တော် ချစ်ခင်မြတ်နီးစွာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
ချစ်ခင်မြတ်နီးစွာ။ ဟင့်အင်း...။ မကပါ။

လေးစားစွာ။ လေးစားကြည့်စို့စွာ ကျွန်တော်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
ဂိုတ်၊ ကဗျာနှင့် စာပေကို ချစ်မြတ်နီးသော အခြားသူနှစ်ဦးကိုလည်း
လွမ်းလွမ်းဆွဲတံဆွဲတ် သတိရလာသည်။

ကျွန်တော် ဖေဖေနှင့် မေမေ။
သူတို့ကတော့ မရှိတော့ပါ။ ဤလောကဝယ် မရှိတော့ပါ။
အန်တိတင့်တင့်၏ စားပွဲအနီးမှ ဖြည့်ညွှေးစွာ ကျွန်တော် ဆွဲခဲ့သည်။
ပွဲနေသော တံခါးမှထွက်ပြီး တံခါးကို အသံမမြည်အောင် ကျွန်တော်
စွဲထားလိုက်သည်။

ဖလံနယ်အကို့သာ ဝတ်ထားသောကြောင့် ဝရန်တာ၌ ကျွန်တော်
ချမ်းနေ သည်။

ကိစ္စမရှိပါ။ ချမ်းပါစေ။
နှင်းမှုန်သော ဆောင်းညီ။ လရောင်မှ ဖြူဖြူဝေဝေနှင့် ချယ်ရှိပိုင်။
လူသူရှင်းသောလမ်း။ လူတို့အိပ်ပျော်နေကြသည် အိမ်များ။

အားလုံးက သူဦးဆိတ်နေကြသည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ သူဦးဆိတ်ပါစေ။
ကျွန်တော်ရင်မှာ ပြည့်လျမ်းနေသည်။ ပူဇ္ဈားသယောင်လည်း ရှိသည်။
လုံးစွဲပတ်စွဲ မဟုတ်သော်လည်း အန်တိတင့်တင့်ဘာသာ
ပြန်ထားသော ကဗျာမှ စကားလုံးအချို့ကို မှတ်မိနေသည်။

စကားလုံးတွေထက် သူတို့ခြေယ်ပြသော ပန်းချိတစ်မျိုးကို ကျွန်တော်
မျက်စိတ္တင် ဖြင့်နေရသည်။

နှင်းထူထူတွေ ဖုံးနေသော မြေပုံးမိမိလေးတစ်ခု။

မြေပုံတွင်းမှ တစ်ယောက်သောသူ။ သို့ရာတွင် သူက ကြောက်စရာ
မကောင်းပါလား။ အရှပ်မဆိုးပါကလား။ ချစ်စရာပါလား။ လွမ်းစရာပါလား။

ပြီးတော့ တမ်းတနေရသူတစ်ယောက်။ သစ္စာကြီးသော တမ်းတနေရသူ
တစ်ယောက်။

စိတ်အတောင်ပံ့တွေ။ ဟုတ်လိုက်လေ။ စိတ်တောင်ပံ့တွေ စိတ်ဆုံး
သည်က ပုံချင်ရာ ပုံတက်သည်။ ပုံနှင့်သည်။

ခုတော့ ... သူ။ စိတ်အတောင်ပံ့တွေကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီ။ တော့ခုံပြင်နှင့်
ခုရင်ကောက်ပင်တွေဖုံးထားသည့် နေရာလေးမှာ ထာဝရ ရပ်နားပြီး၊ စိတ်
အတောင်ပံ့တွေကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီ။

ကြာခဲ့ပြီ။ ဒီဇင်ဘာဆိုသည့် ကြမ်းရိုင်းသည့်လတွေ။ ဆယ့်ငါးကြိမ်း။
တောင်စောင်းညိုတွေကနေ နွေဦးပေါက် ရာသီဆီကို အရည်ဖျော်ပြီး စီးဝင်
ပြောင်းသွားကြသည်တဲ့ ...။

ကဗျာစကား။ ထူးဆန်းသည့် ကဗျာစကား။ ကျွန်ုတ် မကြားမူးသေး
သော ကဗျာစကား။

သည်စကားကို ကျွန်ုတ်ကြိုက်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ ကျွန်ုတ်
မသိ။ သို့ရာတွင် ကြိုက်သည်။

ကျွန်ုတ်လည်းသည်လို့ ပြောတတ်ချင်သည်။ ဘာကြောင့် မှန်းတော့
မသိ။ ပြောတတ်ချင်သည်။

ပြောတတ်ချင်သည်။

ထိုညာက ချမ်းသော၊ ဆိုတ်သုဉ်းသော၊ ဝရန်တာမှာ ကျွန်ုတ်အကြောက်း
ရပ်နေခဲ့သည်။

အပိုင်း (၃)

နွေအလှကို ဖမ်းယူခြင်း

အခန်း (၁၆)

ကျွန်တော့လက်တွင်းမှာ ဝင်းကြည်၏ ဂစ်တာကို ဖွေထားသည်။ လက်ချောင်းကလေးများက ဦးတည့်ရာသံစဉ်လေးတွေကို ခေါက်မိနေသည်။

ဂစ်တာကြီးညိုနည်းက မင်္ဂလာလင်ကြီးညိုနည်းနှင့် မတူပါ။ ကြီးညိုနည်းချင်း မတူတော့ တီးလုံးတီးကွက်လေးတွေကို ဖော်ရ နိုပ်ရသည်လည်း မတူပါ။

အစကတော့ တီးရသည်မှာ ခက်သည်။ နောက်တော့လည်း ဘယ်အသံဘယ်မှာရှိသည်ကို လက်ချောင်းလေးတွေက သိသွားတော့ အလိုက်သင့် တီးတတ်သွားသည်။

တူရိယာပစ္စည်းတိုင်း၌ ထွက်နိုင်သော ကိုယ်ပိုင် အလှသံရှိသည်။ ထိုသို့ရှိနေချုပ်လည်း ကမ္မာပေါ်၌ တူရိယာပစ္စည်းမျိုးစုံ ရှိနေရသည်။

ကျွန်တော်က မင်္ဂလာလင်မှာလို့ မ 'ထမ်း'ဘဲ ဂစ်တာနှင့် တစ်ခါတစ်ရုံလုံးကောက်သန့်သန့်လေးတွေချည်း လိုအပ်သမျှ တီးရသည်ကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံးနှစ်သက်သည်။ ဘယ်သံကို အသားပေးပြီး နှင့်နှင့်အောအောလေး လုပ်ချင်သော အခါ လုပ်၍ရသည်ကို အထူးနှစ်သက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ ရင်တွင်းမှ ခံစားမှုကလည်း နှင့်နှင့်အောအောလေး။

ယခုလည်း ရင်တွင်းမှာက နှင့်နှင့်အောအောလေး။ ထိုကြောင့်လည်း နှင့်နှင့်အောအောသံစဉ်လေးတွေကို ကျွန်တော် လျှောက်တီးနေသည်။

ရေ့ရှိ ကန်ကြီးမှာက ပြာလဲသောရေတွေ ပြည့်ဖြီးနေသည်။

ကျွန်တော်က ကန်စောင်း ထင်းရူးပင်တစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်လျက်။ ဝင်းကြည်က ထင်းရူးပင်ကို မို့ရပ်လျက်။

အရှေ့ဘက်တောင်တန်းရှိ တော့တို့၌ ထင်းရူးမဟုတ်သော သစ်ပင်တွေက ရွက်ဝါရွက်နဲ့ နည်းနည်းကျဉ်းကျဉ်း ထွန်းပြနေကြ၏။

သော် ...တောင်ကြီးသော်မှ စွဲသရုပ်ကို ဂိပ်ရိပ်ပြနေလေသည်။

ဝင်းကြည်က စာရွက်ပေါ်မှ ကဗျာကို အသံထွက်၍ ဖတ်နေ၏။

သူ့အရပ်က ရှည်သွယ်ပြီး သူ့ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်က ခါးသေး၊
ပခံးကားပြီး ယောကျားပီသသည်။ ဖြူဝင်းကြည်လင်သော မျက်နှာက
ပိုချောလာ၏။

သူ့ကဗျာဖတ်သံ၌ ကျွန်တော်လိုမ်းနေသော ဂိုတဗ္ဗမှအသံနှင့် စည်းနရီတို့
ခိုဝင်ပါနေသည်။

“ပန်းချိတူးနှင့် စွဲဦးရေး
ဝါရွှေရွှေ ဟောဟိုတောက
ကြွေလွင့်သူရွက်နှင့်ရောလို့
မှန်ပြာရီလေနယ်ကြောမှာ
များပျောက်တော့မလား ဖန်တီးရှင်။

မြိုင်ယံတေား
ဥထဲကို တမန်စေလို့
လာချေပြီး ကြော်ငြာစောပြီးမှ
ရောက်သောသည်ခါဝယ်တော့
ကျိုစယ်လွန် ဘယ်သဘောပါလိမ့်
လောကကို လွမ်းရုံတန်လို့
ခရီးဆန်းမြန်လှထင်။

နယ်လှည့်ပြတဲ့ ဖန်တီးရှင်ရယ်
ဥကျော်ကြီးသင်ခြေယ်သမျှ
ခင်တွယ်တာ ကိုယ်လေချုစ်တာမို့
တစ်နှစ်ကြာ တည်နေပြပါလို့
မဖြစ်နိုင်ရာ ဆန္ဒမစောပါဘူး
ဖြစ်နိုင်မှာ တစ်ခုပြောလို့ရဲ့
သဘောကတော့ ပြက္ဗီဒိန်
ပြဲ့ချိန်သီသီခိုးလို့
ရက်တိုးမြှင့်ဖို့ တောင်းပန်ချင်
ပွဲစဉ်ပျက်မလား သင့်ခရီး။

မတားသာပါ

သွားမှာကို ဘယ်သူတားနိုင်လိမ့်
သနားကာထားချုပ်ဖြစ်တယ်ထင့်
ကျွန်ုရစ်မြေ နွေ့မဆိတ်ပါလား
နိမိတ်ပုံ တသီတတန်းရယ်နှင့်
စိတ်ဝိယာဉ်ပန်းချိခန်းမှာ
(နွေ့ဦးရေ) လွမ်းပျော်မွေ့ကြီး။
ဝင်းကြည် ဖတ်နေသော အသံက တိတ်သွားသည်။ ကျွန်ုတော်ကသာ
ဂစ်တာကို ဆက်ခေါက်နေ၏။

ဝင်းကြည်က ကျွန်ုတော်သေးတွင် ဝင်ထိုင်၏။

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်”

ကျွန်ုတော်က ဂစ်တာတီးနေသည်ကို ရပ်လိုက်၏။

“ငါ ကဗျာစပ်တိုင်း မင်းကကောင်းတယ်လို့ ပြောတာချည်းပဲ”

“ကောင်းလို့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီကဗျာက
ပိုကောင်းတယ်၊ ခါတိုင်း ကဗျာတွေနဲ့ မတူဘူး၊ နိမိတ်ပုံလှတယ်၊ သက်တ
ဖွဲ့စည်းမှုဆန်းတယ်၊ ခါတိုင်းလို့ နွေ့ကြောင့်လွမ်းတယ်၊ ပန်းလေးတွေ ပွင့်လို့၊
သစ်ရွက်လေးတွေကြွေလို့ ချစ်သူကို သတိရတယ်ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အင်းလေ
မင်းနဲ့ငါ လေ့လာကဗွဲ ကဗျာသစ်ကလည်း ဒါမျိုးတွေမဖွဲ့ချင်ကတော့ဘူး
မဟုတ်လား၊ ရိုးကုန်ပြီ”

ကျွန်ုတော်က ရယ်သည်။

“သိပ်မချိုးမွမ်းနဲ့ လေ၊ ငါတော်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အတူခိုးစရာတွေ တွေ့လို့”

“အတူခိုးစရာတွေ”

“မင်းကို ငါပြောပြုဗျားသားပဲ၊ အင်မလိုဘရွန်တို့ကဗျာလေ၊ အဲဒီကဗျာကို
တွေ့ခိုန်မှာ အင်မလိုဘရွန်တို့ ဘယ်သူဆိုတာ မပြောနဲ့၊ သူ့နာမည်ကိုတောင်
ငါမှန်အောင် အသံမထွက်တတ်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုးတောင်သို့စောင်းကနေ
နွေ့ဦးရာသီဆီ အရည်ပျော်ဝင်သွားတဲ့ ဒီဇိုင်ဘာလပေါင်း ဆယ့်ငါးကြိမ် ဆိုတာလေ၊
အဲဒီအဖွဲ့ လေးကို ငါစွဲနေတယ်၊ ဒါမျိုး ငါ သိပ်ရေးတတ်ချင်တယ်၊ သိပ်လှတဲ့
ဥပမာလေးတစ်ခုလို့သာ အဲဒီတုန်းက နားလည်ထားမိတယ်၊ အခုတော့ မင်းရော
ငါရော နားလည်ကြပြီ၊ အင်း မိတ်ချုံ နိမိတ်ပုံတစ်ခု”

“ရှိနေသော အရာတစ်ခုကနေရတဲ့ ရှိနေသော ထိုအရာထက် ပိုစကားပြော

ပြတဲ့ နာမ်သဘောက ရေးပြလိုက်တဲ့ အာရုံပန်းချီရှပ်”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ဆီမှာတော့ နှင်းတွေ၊ ဆောင်းလေကြမ်းတွေနဲ့ ဒီဇင်ဘာလဆိုတာဟာ ကြမ်းရိုင်းတဲ့လာ၊ ရေတွေလည်းခဲလို့၊ ဒါပေမဲ့ နွေ့ဦးပေါက် ရာသီလည်း ရောက်ရော၊ ရေခဲတွေပျော်ကုန်တယ်၊ နှင်းတွေလည်း ပျောက်ကုန် တယ်၊ အချိန်ဆိုတဲ့ သဘောဟာ တရွေ့ရွှေ၊ တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်သူဦးသွားတာကို ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်ရဲ့ ပျောက်သူဦးသွားခြင်း သဘောထက်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပိုပြောနေတယ်၊ အဲဒါကိုတော့ ခံစားခြင်းနဲ့ သိလိုက်ရတယ်၊ အာရုံသီလွန်တဲ့ သိခြင်းနဲ့ သိလိုက်ရတယ်၊ အဲဒီတုန်းကတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အခုပြောတာ၊ ကဗျာဆိုတာ ဒါမျိုး လုပ်နိုင်ပါကလားလို့ သိလာတယ်”

“အေး...အဟေး၊ သိလာတယ်”

“နွေ့ဦးကို ငါကြည့်တယ်၊ ကြည့်နေရင်း နွေ့ဦးဟာ ဘာကြာလိုက်လို့လဲ ကွာ၊ ရွက်ဝါလေးတွေနဲ့ အတူ လွင့်ပျောက်သွားတယ်၊ အရည်ပျော်သွားတာတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ နွေ့ဦးဟာ ဘယ်မှာ အရည်ပျော်နိုင်ပါမလဲ၊ မှန်ပြောနေတဲ့လဟာ နယ်မှာပဲ ရိုပ်ရိပ်ဝင်ပျောက်သွားတယ်၊ အဲဒါက ငါ ခံစားရတာလေ၊ အဲဒါလေး ငါစပ်မယ်ကြတော့ အင်မလီဘရွန်တီယူပြတဲ့ နိမိတ်ပုံလေး ငါသတိရလာတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ငါကဗျာရဲ့ ပထမပိုင် ဖြစ်လာတယ်”

ဝင်းကြည်က ခေါင်းညီတ်ပြ၏။

“အဲဒီလိုပဲ ငါ သဘောကျတဲ့ ကဗျာတစ်ပိုင်ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါတော့ မင်းကို ငါမပြောပြရသေးဘူး၊ နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်ထဲက မော်ဒန်ကဗျာပါ၊ ကဗျာဆရာကြီးရဲ့ နာမည်ကတော့-

“ရပ်ဖောကျဆင်”(Ralph Hodgson)တဲ့။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်ကမှ သူကွဲယ် လွှန်သွားတာ၊ ပုံသဏ္ဌာန်ပိုင်းမှာတော့ ရွေးရှိုးပုံသဏ္ဌာန်ကိုပဲ သူသုံးသတဲ့၊ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အမြင်ကတော့ ခေတ်ပြိုင်တဲ့၊ ပြီးတော့ စာပေနယ်က ရေးအကျခုံး သက်ဗော် စကားလုံးတွေကို သုံးပြီး ခေတ်ပြိုင်လောကကို ဘာသာပြန် ဖော်ထုတ် ကြည့်တတ်တယ်တဲ့၊ ငါကြိုက်တဲ့ သူ့ကဗျာ တစ်ပိုင်က “ဂျို့ပဆီအဘိုးကြီး အိုးအချိန်” တဲ့ အက်လိုပ်လိုကတော့ Time, You Old Gypsy Man တဲ့”

“မင်း တော်တော် အက်လိုပ်ကဗျာတွေ တတ်နေပါလား”

“လက်လှမ်းမိရာမှာ ရှိနေတာကိုး၊ မသိရင်မေးဖို့ အန်တိ တင့်တင့်က လည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“မင်းတိ တူဝရီးဆန်းတယ်၊ အဒ္ဓိကလဲ ကဗျာဆရာမ၊ တူကလဲ ကဗျာဆရာ”

“အန်တီ တင့်တင့် ကဗျာဆရာမဆိုတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ငါကတော့ ကဗျာဆရာ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဖော့ကောင်၊ အန်တီတင့်တင့် ကဗျာဆရာမဆိုတာ ဘယ်သူ့၊ မင်းလျှောက်ပြောသေးသလဲ”

“ဘယ်သူ့ ကိုမှ မပြောပါဘူးကွဲ၊ မင်းစကားကိုသာ ဆက်စမ်းပါ”

“ဒီကဗျာကို စဖတ်တော့ စကားလုံးလေးတွေက လွယ်တာရို့ မခက် သလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကို ဂျစ်ပဆီ အဘိုးကြီးလို့ ဘာကြောင့် သူ ခေါ်လိုက်သလဲ၊ အဲဒါကို နားမလည်ဘူး၊ တို့တိုင်းပြည်မှာက ဂျစ်ပဆီတွေမှ မရှိဘဲ၊ အန်တီတင့်တင့် ကို မေးကြည့်မှု သိရတယ်”

“အေး...ငါလည်း အဲဒီစကားကြားဖူးတယ်၊ ဘာမှန်းတော့ ရေရှေရာ မသိဘူး”

“ဂျစ်ပဆီဆိုတာ လူမျိုးတစ်မျိုးပဲ၊ အစက ဂျစ်ပဆီယင်လို့ခေါ်ကြသတဲ့၊ အဲဒီစကားကလည်း ရေးစာလုံးပေါင်းနဲ့ အီဂျစ်ပဆီယင် (**Egipeien**) လို့ ခေါ်တဲ့ စကားက ဆင်းသက်လာခဲ့တာတဲ့၊ မူလက သူတို့ကို အီဂျစ်ပြည်က လာတယ်ထင် လို့တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ပြောတဲ့ စကားက မြောက်ပိုင်းအိန္ဒိယမှာသုံးတဲ့ အလွန် ရေးကျတဲ့ စကားတဲ့၊ အခုတွေကြရတာကတော့ နက်မျှောင်တဲ့ ဆံပင်နဲ့ ရင့်ညိုတဲ့ အသားရှိတဲ့ ကော့ကေးရင်းမျိုးဝင် လူမျိုးတစ်မျိုးတဲ့၊ ထူးခြားတာက သူတို့ဟာ ဘယ်ပြည်၊ ဘယ်နိုင်ငံ၊ ဘယ်အရပ်မှာမှ အတည်တကျ မနေဘူး၊ တစ်နေရာက တစ်နေရာ အမြှေမပြတ် လုညွှေပတ်ပြောင်းရွှေ့သွားနေကြသတဲ့၊ သူတို့တွေဟာ ဂိတ်ပညာရှင်တွေလည်းဖြစ်တယ်၊ ကလည်းကပြီး သီချင်းလည်း ဆိုကြတယ်၊ မျက်လှည့်လည်း ပြတတ်ပြီး ဖော်လည်းဟောတတ်ကြတယ်၊ နယ်စုံလှည့်တဲ့ အနုပညာရှင်တွေ၊ ဒီလို့ခေါ်ရင်ရမယ်”

ဝင်းကြည်က ခေါင်းညိုတ်ပြု၏။

“ဟိုး ပဝေကီထဲက ဥရောပရှုခင်းမှာ သူတို့ရှိကြတယ်၊ တစ်ပြည်က တစ်ပြည် လှည့်လည်တဲ့ သူတို့ရောက်လာကြရင် မြို့တွေ ရွာတွေက ကလေးတွေ လူကြီးတွေဟာသိပ်ပျော်ကြတယ်၊ သူတို့က တီးမှတ်ဖျော်ဖြေကြတယ်၊ သီဆိုကပြ ကြတယ်၊ သူတို့ ရောက်လာရင်ပွဲလေးတစ်ပွဲ ဖြစ်နေတာပေါ့၊ သူတို့ကို ခေါင်း ဆောင်တဲ့ လူကြီးအိုအိုတစ်ယောက်လည်းပါတယ်၊ သူတို့ဟာ တစ်နေရာမှာ

ခကဲပနေတယ်၊ ရောင်းဆောင်အဘိုးကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်တာနဲ့ စခန်းရပ်ပြီး မဆုံးနိုင်တဲ့ ခရီးကို ဆက်ကြပြန်တယ်၊ အချိန်ကို ဟေ့ဂျဆင်က သူ့ကဗျာမှာ ဂျွဲပဆီအဘိုးကြီးလို့ ခေါ်လိုက်တယ်”

ကျွန်တော်က ဆော်နားပြီး မှတ်မိသော ပထမအပိုဒ်မှ အင်လိပ်စာသား များကို ရွတ်ပြသည်။

**"Time, you old gypsy man,
Will you not stay,
Put up your caravan
Just for one day?"**

အင်လိပ်စကားလေးတွေက မခက်တော့ မင်း နားလည်မှာပါ ဝင်းကြည်။ အချိန်ဆိုတဲ့ ဂျွဲပဆီ အဘိုးရယ်...တဲ့။ အဘိုးရဲ့ ကတ်အဖွဲ့ကြီး ဒီမှာ စခန်းချိုက်ပြီး တစ်နေ့တည်းပါပဲတဲ့၊ ဘယ်ကိုမှ မရွှေ့မပြောင်းဘဲ နေစမ်းပါတဲ့၊ ရမလား ဝင်းကြည်”

ဝင်းကြည်က ရယ်နေ၏။

“ဟေ့ဂျဆင်က ဆက် တောင်းပန်တယ်၊ ကျွန်တော့ရဲ့ ဧည့်သည်တော် အဖြစ် နေစမ်းပါတဲ့၊ ဒီအလိုလေးများ ပြည့်ခဲ့ရင် ကျွန်တော့မှာ ရှိတာတွေ အကုန်ပေးပါမယ်တဲ့၊ အဘိုးရဲ့ မြင်းပူလေးအတွက် အကောင်းဆုံး ငွေသားနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ချူးလုံးလေးတွေ၊ အဘိုးအတွက်တော့ ရွှေသားဦးရစ်သရဖူကြီး တစ်ခုလေတဲ့၊ ပြီးတော့ ဒေါင်းကြီးတွေကလည်း အဘိုးကို ဦးညွတ်စေရပါမယ်၊ ယောက်ဥားလေးတွေအားလုံးက သီချင်းတွေဆိုပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တွေကလည်း နေ့ချိုးရာသီရဲ့ နှင်းဆီရိုင်းပွင့် ပန်းကုံးပန်းဆိုင်းတွေနဲ့ အဘိုးကို ကန်တော့ ပူဇော်စေရပါမယ်တဲ့၊ အချိန်ဆိုတဲ့ အဘိုးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အလော တကော သွားချင်ရတာလဲတဲ့၊ ဒီနေရာမှာတော့ ကဗျာဆရာက မျှော်လင့်ချက်ကြီးတဲ့ ကလေးကယ်တစ်ယောက်လို့ စကားပြောတယ်၊ အချိန်ဆိုတာကို မပြောင်းမရွှေ့ဖို့ လာတ်ထိုးပြီး တောင်းပန်ချင်တာဟာ၊ အင်း... ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်ပဲ မဟုတ်လား”

ဝင်းကြည်က ကျွန်တော့မျက်နှာကို ဖျေတ်ခနဲကြည့်သည်။

“ငါအကြိုက်ဆုံး အပိုဒ်ကတော့ ကဗျာဆရာက ဒသနကို နိမိတ်ပုံပြ ပြောတဲ့ အပိုဒ်ပဲ”

“ဒသနကို နိမိတ်ပုံပြ ပြောတဲ့အပိုဒ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ဆက်ပြောတယ်၊ အဘိုးရယ်တဲ့၊ အရင်အပတ်က တော့ အဘိုးက ဘောသီလုန်းမှာ၊ မနေ့ညကတော့ ရောမမှာ၊ ဒီနေ့ မနက်တော့ စိန့်ပေါ့အထွက်လုံးလုံး ခုံးခုံးကြီးနဲ့ စိန့်ပေါ့နာရီ ဒိုင်ခွက်ကြီးအောက်မှာ ပါကလားတဲ့၊ အဘိုးက အဘိုးရဲ့ မြင်းကောက်ကြီးကို တစ်ခဏေလေးသာ သတ်တာပါ ကလား၊ တစ်ခဏေမှာပဲ ခရီးလွှင့်ပြန်ပြီ၊ တခြား တစ်ဖြုံ့ဖြုံ့ဆီကိုတဲ့၊ မြန်လည်း မြန်လှချည်လား အဘိုးရယ်၊ အခုပဲ မမြင်မစမ်းနဲ့ သန္တာသားအိမ်တစ်ခုတွင်းမှာ၊ အဲဒီတစ်ခု သချိုင်းဂုထဲမရောက်ခင်၊ ဟော သန္တာသားအိမ် နောက်တစ်ခုထဲ အဘိုးရောက်နေပြန်ပါရောလားတဲ့”

ဝင်းကြည်က မရယ်မပြီးနှင့် ကျွန်တော့မျက်နာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး မေး၏၊

“မင်းဘာလို့ ဒါတွေ ပြောပြနေတာလဲ”

“သော်...ငါကဗျာအကြောင်း ပြောပြနေတာလေ၊ ငါကဗျာကို စပ်တဲ့ အခါမှာ ပော့ဂျဆင်ရဲ့အချိန်ကို တောင်းပန်ပဲ ငါ သွားသတိရတယ်၊ အဲဒီ သဘောကို ငါကဗျာရဲ့ ဒုတိယယိုင်တွေမှာ ငါ ထည့်ထားတယ်”

“ဒါတင်ပဲလား”

“မင်း ဘာမေးတာလဲ”

“စတုတွေအပိုဒ်လေ”

ကျွန်တော်က ြိမ်နေ၏။

“လွမ်းပျော်မွေ့ကြီး၊ ဒီစကားကို ငါ သိပ်ကြိုက်တယ်၊ လွမ်းဆိုတဲ့ စကားကို အမြဲတမ်း ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဆွေးခြင်းနဲ့အဓိပ္ပာယ်တူထားလို့ မရဘူး၊ တ၊သရိပ် တမ်းတရိပ်တော့ရှိမယ်၊ မမေ့နိုင်ခြင်းပေါ့၊ မမေ့နိုင်တိုင်း၊ တမ်းတတိုင်း ဝမ်းမနည်းပါဘူး၊ တစ်စုံတစ်ရာသော ပျော်မွေ့ဖွယ်ကိုပေးတဲ့ မမေ့နိုင်ခြင်း၊ တမ်းတ၊ တ၊သခြင်း ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“မင်း နားလည်ရင် ပြီးတာပဲ”

“အေး သိပ်နားလည်တယ်၊ မင်းရဲ့ သတ္တိကိုလည်း ငါ ချီးကျျှေးတယ်”

“ငါသတ္တိ”

“ဟော့ ဂျဆင်က မဖြစ်နိုင်တာကို၊ အဲ...သူ့အကြောင်းနဲ့သူ တောင်းပန် တယ်၊ အချိန်ဆိုတာက ဘယ်မှာ ခဏဖြစ်ဖြစ်ရပ်နိုင်ပါမလဲ၊ မင်းကတော့ အချိန်ကို ရပ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ နွေဦးကို ခဏ အသက်ရှည်ခိုင်းတာ၊ ဒါက အဲ ဖြစ်နိုင်ခြေ

ရှိတယ"

"အဲတာနဲ့ သတ္တိ ဘာဆိုင်သတုံး"

"နော်းလေ၊ ဖြစ်နိုင်ခြေဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ မဖြစ်ချင်လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ဟိုဒင်း... မျှော်လင့်ခွင့်တော့ ရှိတယ"

ကျွန်တော်က ပြီးနေ၏။

"မင်းက မျှော်လင့်တော့ မျှော်လင့်တယ်၊ မျှော်လင့်တာတွေဖြစ်ကို ဖြစ်လာပါစေလို့တော့ ဆုမတောင်းဘူး၊ ဖြစ်မလာပြန်တော့ မင်း ဝင်းမန်ည်းဘူး၊ ဝမ်းမန်ည်းတဲ့ အပြင် တစ်စုံတစ်ခုကိုတောင် ရလိုက်ပြီ၊ အဲ... လွမ်းပျော်မွေ့ကြီး၊ အေး... အဟဲ၊ လွမ်းပျော်မွေ့ကြီး"

ဝင်းကြည်က ရယ်နေသေး၏။ ရယ်၍ အားရမှ ရတ်တရက် ကျွန်တော့ လက်ကို ကိုင်လှပ်ပြီး မေးသည်။

"နိုင် မင်း ဘာခံစားနေရသလဲ"

"အိုး ခက်ပါဘို့၊ ငါ အချိန်အကြောင်းစပ်တာ"

"အေးလေ၊ ဘာလို့စပ်သလဲ"

"ဘာလို့စပ်သလဲ၊ ငါ ဘယ်လို့ဖြေရမလဲ၊ ဒီလို့ ပြောကြရအောင်၊ အချိန်က စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဘူးလား၊ တို့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်စမ်း၊ ဟောဒီ ရေကန်ကြီးတွေကိုပဲကြည့်စမ်း"

"အင်း ဘာဖြစ်သလဲ"

"အထက်က ကန်ကြီးရယ်၊ အောက်က ကန်ကြီးရယ်၊ ဟိုး လေးနှစ်တူန်း ကဆိုရင် တာရိုးမြင့်မြင့်ကြီးတွေနဲ့ ရေကန်ပြာပြာကြီး နှစ်ခု ဒီနေရာမှာ မရှိသေး ဘူးနော်၊ သို့ မင်းပဲ ပြောခဲ့တာလေ၊ ဒီနေရာမှာ ဆည်ဖို့ပြီး ကန်လုပ်ဖို့ ဘူလ်ခို့ကြောကြီးတွေ ရောက်လာတော့ မယ်ဆိုတာ၊ အဲဒီတူန်းကတော့ စမ်းချောင်း လေး၊ ရေထွက်လေးလို့ မင်း ပြောခဲ့တယ်၊ ခုတော့ ကန်ပြာကြီးတွေ"

ကျွန်တော်က ကန်ပြာကြီးတွေဆီကို ပြောရင်းက ကြည့်မိသည်။

မရှိရာမှ ရှိလာသောအရာများ။

အောက်ကန်ကြီး၏ တာရိုးသေး ရေပြင်အပေါ်ထက်တွင် ရေစပ်စက်ရုံ အဆောက်အအုံလေးရှိသည်။ ကန်အခြေမှုနေ၍ ရေပိုက်တစ်ခုက အနောက်ဘက် တောင်တန်းတောင်ကုန်းထိပ်သို့၊ တက်သွားသည်။ တောင်ကုန်းထက်မှာက ဘို့လပ်မြနှင့် ဆောက်ထားသည့် အတန်ကြီးမားသော လေးထောင့်ပုံ ရေလျောင်

ကန်ရှိသည်။ အဲသည်ကမှ ရေပိုက်ကြီးတစ်သွယ်က ပြန်ဆင်းလာသည်။

ဟိုတုန်းကမူ ဆောက်လက်စဖြစ်သောကြောင့် အရှပ်ဆိုးသော အပ်ပုံအစု အဝေးကြီးသည် ယခုအခါ ဂါဝင်းသစ်လွင်ခဲ့သားသည် ကောလိပ် အဆောက် အအုံကြီးအဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် စီးမိုးလျက် ရပ်တည်နေသည်။

ကောလိပ်ရှေ့မှ ကားလမ်းကျယ်သည် အရှေ့ဘက်ရှိ မြေမြင့်ကို မော့လျက် တက်သွားပြီး တောင်ကြီး ဟိုပုန်းလမ်းကို စိမ်းမြေသော တောင်ရိပ်ခြော့သွားဆုံးသည်။

သို့...ဟိုတုန်းက လူပြတ်သော သဲတွင်းအနီးတွင်လည်း ယောကျား လေး ကျောင်းဆောင်များကို မြင်နေရ၏။

“ဟောကောင် နိုင်၊ မင်း စကားကို ဆက်လေ”

“အချိန်က စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်၊ သူက သူနဲ့အတူ ရပ်သိမ်း သယ်ယူသွားတာတွေတော့ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအတွက်တော့ အင်း လွမ်းစရာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ ထားချွန်ရစ်ခဲ့တာတွေလည်းရှိတယ်၊ ဥပမာ ဟောဒီကောလိပ်ကြီး၊ ဟောဒီက လွမ်းမြင်နေရတဲ့ လမ်း၊ ဟောဒီရေကန်ပြာကြီးတွေ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းကဗျာက ပြောတဲ့ လွမ်းပျော်မွေ့ကြီးဆိုတာက ဒီလို ရပ်ပစ္စည်းကြီးတွေ မဟုတ်တာ ငါ သိပါတယ်၊ အဲတာတွေက ဘာတွေလဲ၊ နွေဦးဆိုတာက ငါထပ်ပြောမယ်၊ နွေဦးမဟုတ်ဘူး၊ နွေဦးဆိုတာက မင်းရင်ထဲ ဘာတွေ ထားချွန်ရစ်သလဲ”

“ဝင်းကြည်ရာ၊ အဲဒါတွေဟာ ဘာတွေမှန်းသိရင်၊ ငါ ကဗျာစပ်ပါတော့ မလား၊ စကားပြန့်ပဲ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောတော့မှာပေါ့၊ အရာရာကို စကားပြန့် အမိုာယ်ပြောလို့ရတယ်ဆိုရင် ကဗျာဆိုတာကော ဒီလောကမှာ ရှိပါတော့မလား”

ဝင်းကြည်က ရယ်သည်။ တစ်ခက္ကတွင် အရယ်ရပ်လိုက်ပြီး မျက်မှာင်ကြုတ်၏။ ထိုနောက် မျက်စီမံတိုက်ပြီး သူ့ကစ်တာကို တီး၏။

သံရှိုးသံစဉ်မှ တစ်မူထူးခြား ကွဲပြားသည် ဝဲဝဲနဲ့နဲ့ ဂိုဏ်သည် လွမ်းဖွယ်ပေါ် ထွက်လာနေ၏။

ကားလမ်း ဟိုဘက်ထိပ်မှ ဟောက်စိဝင်းကို လိုပ်လိုက်ရင် လိုပ်ခုံးကား နက်ပြာရောင် လေးတစ်စီးသည် ဆင်းလာနေ၏။

ဝင်းကြည်က ဂစ်တာတီးနေခြင်းကို ရပ်လိုက်၏။

“ကြည့်...လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်လာကြပြန်ပြီ၊ တို့ ငါးဥသီး ရူးကြီး

မလား”

ကောလိပ်မြေနှင့် ဂါက်ကွင်းနယ်စပ်လျှို့လေးတွေ၊ မြောင်လေးတွေ
တစ်လျှောက်မှာက ငါးဥသီးခံ့လေးတွေ ယခုအထိ ရှိနေသေးသည်။

“ရူးကြတာပေါ့ကွာ၊ နော်းမှ မကုန်တတ်သေးတာပဲဟာ”

“အား အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ကုန်သွားတောင်မှုလဲ”

ဝင်းကြည်က စကားမဆက်ဘဲ ခေတ္တရပ်နော်။ ထိုနောက်မှ တည်တည်

ကြီးဆို၏။

“နိုင်းမင်းကဗျာကို ငါ နားလည်သွားပြီ”

ကျွန်တော်နှင့် ဝင်းကြည်တို့က ကန်စောင်းမှ ထလာခဲ့ပြီး ကောလိပ်
အဆောက်အအုံကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ကားလေးက ကောလိပ်အဆောက်အအုံကြီးရှေ့မှာ ရပ်ထားသည်။

မြေပြင်မှာက စိန်ပန်းပြာလဲလဲ လှနေသည်။ သူ့ဘေးမှာ နော်းဖြစ်လျက်
ချယ်ရီကလည်း တင့်တင့်ထွန်းဘို့သည်။

သည်ခဏမှာတော့ လောကနှင့် ဘဝဆိုတာကို ကျေးဇူးတင် ကျေနပ်
မိသည်။

အချယ်တော်ရွှေ့နှင့်သစ်သည့် နှင့်မြစ်နှင့်သွားရော၊ ဝင့်ဝါပါ သည်နော်းမှာ
လှချင်တိုင်း လှနေကြသည်။

အခန်း (၁၇)

“ကန္တမာ၊ စန္တဘတောင်၊ လိုက်မှခ်နှစ်းမှာ၊ မူးပွင့်ကြတဲ့ ပန်းမာလာ၊
သင်းရန်း၊ ကအြာ၊ ငှက်ပေါင်းရယ်သာရကာ၊ ညံစာစာနဲ့၊ မြှေးတူးဖျော်က ရှာ”

ဝင့်ဝါတို့နှင့် မြစ်နှောတို့၏ ကျောင်းမှ ဆရာမ ဒေါ်မူမူ၏ အသံက ချို့ဖြ
ကြည်လွင်သည်။ သို့ ဆရာမသာ လုပ်နေသည်။ အသံက အဆိုတော်လုပ်လျှင်
နိုင်ငံကျော်နိုင်သော စံချို့နှောရှိသည်။

လာကူသော ကျွန်တော်က ပီယာနိုက်း ဆရာမ ဆိုကောင်းရုံတီးပေးပြီး
မျက်လုံးများကမူ ဥတုခံထက်မှ ကိုန္တရာနှင့် ကိုန္တရီတို့ဆီ ကြည့်မိသည်။

ဝင့်ဝါရော၊ မမြသန်းပါ အကက ညက်ညာကြသည်။

ကလေးဘဝအလွန် ဟိုနှစ်များဆီကတည်းက ကခဲ့ကြသော ကကြီး
ဖြစ်သောကြောင့် ပိုင်နိုင်ကျေည်ကြနေကြသဖြင့် ကဟန်တွေသပ်ရပ် လှပည်

လော နေကြသည်မှာမဆန်း။

ဆန်းသည်က အင်း၊ ကျွန်တော့ရင်တွင်းမှာ ဆန်းနေသည်က အသွင်တွေ။

ကိုနဲ့ရာချောင်းခြားကြီးပတ်ပျိုးကို ငယ်ငယ်တည်းမှ ကျွန်တော် ရသည်။

သည်တော့ ဘဏ္ဍာတိယ ကတ်လမ်းကိုသိသည်။ စာပေဝါသနာ ပါလာသောအချိန် တွင် ဘဏ္ဍာတိယပျို့ကို မြည်းဖူးသည်။ ကိုနဲ့ရာ ကိုနဲ့ရှိတို့၏ အချို့ကိုလည်း နားလည်းလာသည်။

မင်းခိုလင်နှင့် ဒေါ်လှရွှေခုံသော စန္ဒကိုနဲ့ရှိချင်းကို ကျွန်တော် စတီးတတ် ခဲ့သည်။ ပီယာနို တီးတတ်လာသောအခါ စန္ဒကိုနဲ့ရှိချင်းမှာ ကျွန်တော် အထူးပြု တီးသော သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

စန္ဒကိုနဲ့ရာတ်ကိုသာမက စန္ဒကိုနဲ့ရှိပျို့ကိုပါ ဖတ်ဖူးခဲ့သည်။ သာမန် ဖတ်သည်မဟုတ်။ စာသားလေးတွေကိုပါ အလွတ်ရနေသည်အထိ ဖတ်သည်။

“မြှင့်ယံတင့်မော၊ ရွှေက်ရင့်လျောကာ၊ တောလည်းမောင်မောင်၊ တောင် လည်းခွေခွေ၊ ရေလည်းလျှမ်းလျှမ်း၊ စမ်းလည်းစိမ့်စိမ့် ဤမြိမ်ရရှိမြိမ်တည့်”

တောတောင်ရေမြေ၏ သည်အလှဖွဲ့။

“လအရေးလို့၊ မြေသွေးခိုသည်၊ နိုင်ရှုံးနဲ့၊ နှုတွဲတွင်၊ မဲ့မစွန်းပြောက်၊ သွန်း၍လျောက်သို့”

စန္ဒကိုနဲ့ရာမလေး၏ သည်အလှအဖွဲ့။

“ဆယ်ဆယ့်နှောင်၊ မယ်နှင့်မောင်တို့၊ တောင်ဟိမဝါ၊ တက်စဉ်ခါလည်း၊ မောင်သာတစ်ဖက်၊ မယ် တစ်ဖက်နှင့် ရွှေလက်ဆွဲကိုင်၊ နွဲကာယိုင်၏၊ မှုခံလိုက် ဂူဝ၊ တူရောက်ကြသော်၊ သူကရှုံးဝင်၊ နှစ်းလေ့သွင်ဖြင့်၊ မယ်လျှင်နောက်က၊ ပါနေကျေတည့်”

ကိုနဲ့ရာနှင့် ကိုနဲ့ရှိမောင်နံတို့၏ ချုစ်ခြင်းမှုဟန် အလှဖွဲ့။

“ချုစ်ရည်မပြယ်၊ ဆွေသည်မယ်နှင့်၊ ကြည့်ဖယ် မရဲ၊ လည်ဝယ်ဆွဲလျက်၊ မခဲ့ဖူးပါ၊ သည်တစ်ခါဝယ်၊ သောင်သာခဲ့စ၊ သဲလွှဲလွှဲ့၊ ကဲ့ရတော့မည်”

ကိုနဲ့ရာမလေး၏ ရင်နင့်ဖယ် အလွမ်းအလှဖွဲ့။

သည်အဖွဲ့တွေကို ကျွန်တော် အလွတ်ရနေ၏။

အချို့။ မြတ်နိုးချုစ်။

သည်စကားက ခံစားမှုများ ဝိုင်းလည်းနေသော ကျွန်တော့စိတ်ပုံတို့တွင် သီးခြားထင်လာ၏။

စန္ဒကိုနဲ့ရာတ်သည် အလှပဆုံး မြတ်နိုးချုစ်ရာတ်လမ်းဟု ကျွန်တော်

ယုံသည်။

သည်အတွေးလေးတွေပေါ်ရင်း ကျွန်တော်က ပီယာနိုကို တီးနေသည်။ ဆရာမဒေါမူမှု၏ တေးသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။

“သဲငွေသောင် သောင်ယံ့ဦးမှာ၊ စန္ဒာ၊ စန္ဒိ ကိန္ဒြရီတို့ပါ၊ ပန်းပေါင်းတွေလာ၊ ပြာရွှေနှိုင်း၊ ဆင်မြန်းကာလဲ၊ ကခုန်ဖြူးတူးရှာ၊ နှုန်းမှန်နှုန်းရာ ဆန်းလှတာ၊ ရွှေလည်တဲ့၊ ချုပ်ပဲခံကာ ပျော်ကြရာ”

ကိန္ဒြရာ၏ အမည်က စန္ဒာ။ ကိန္ဒြရီမလေး၏ အမည်က စန္ဒိ။

ဝင့်ဝါက ကိန္ဒြရီမလေး စန္ဒိအဖြစ် ကနေသည်။ ဟိုးနှစ်များတည်းက စန္ဒိအဖြစ် ဝင့်ဝါအမြဲကခဲ့သည်။

အင်း။ အဲသည်တုန်းကတော့ ဘယ်သို့ ဆိုရပါ။

အဲ ဖြည့်ကြည့်ခဲ့ရသည်။

စန္ဒိဆိုသည့် ကိန္ဒြရီမလေးက စာတွင်လှသည်။ အလွန်လှသည်။ ကျွန်တော့ စိတ်တွင်းက နိမိတ်ရပ်ပုံမှာလည်း အလွန်လှသည်။

ညော် ဟို ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ ဝင့်ဝါမှာ အလှူဗူး အလှူပွင့်တွေ မစုံသေး။ အလှူသွေး အလှူရည်တွေ ရွမ်းတန်သမျှ မရွမ်းသေး။ အလှူပန်းပုံ ရပ်သွင်တွင် အကျွေးအဝိုက်၊ အနိမ့်အရှိုင်း၊ အမြင့်အမိတ်ဗို့ မပေါ်ပြင်သေး။

ကနေသူလေးသည် စာထဲမှာဆိုသည့် ကိန္ဒြရီလေးပါဟု လိုသည်ကို စိတ်နှင့် ဖြည့်ကြည့်ခဲ့ရသည်။

ယခုတော့။

ကျွန်တော်ဝင့်ဝါ။ အို...ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့ စန္ဒိကိန္ဒြရီ။

အလှပေါင်းပြည့်ကြွယ်လျက် တင့်တယ် နေခဲ့ပါပြီကောာ။

ဝင့်ဝါ၏ တောင်ဆင်ခြေလျော ပခံးလေးများနှင့် ရွှေဝါနှင့် ဖောင်းလုံး ချော လက်လေးများကလှသည်။ ကခြင်းဆိုသည်မှာ ပခံးလေး၊ လက်လေးများကို လှုပ်ရားမှဖြင့် လှအောင် ပြခြင်းဖြစ်လေရာ လှပြီးဖြစ်သော ဝင့်ဝါ၏ ပခံးလေးနှင့် လက်များသည် ကနေတုန်းတွင် ပို၍ ပို၍ လှနေသည်။

အမြင့်အမို့၊ အနိမ့်အရှိုင်း သဘာဝ ပန်းပုံလက်ရာ အကျွေးအဝိုက်တို့နှင့် ရင်နေခါးကျာ၊ သွယ်နဲ့လျသူကလေးတို့၏ သာမန် လှုပ်ရားဟန်ကပင် လှပြီ ဖြစ်နေရာ ကိုယ့်ဟန်ကို တင့်တယ်ရန် ဖန်တီးသည့် ကခြင်းအမူအရာကြောင့် ဝင့်ဝါ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှုမငြီး၊ ရှုမရဲ့၊ ရှုမဝေ ရှိလှချေ၏။

စုံမြှင့်တွင် တူပြိုင်ချုစ်ခြင်းကို သရပ်ဖော်ဆဲဖြစ်သောကြောင့် ဝင့်ဝါ၏

မျက်နာလေးက လန်း၍ ခွင့်သည်။ ညီး၍ ငင်သည်။

ဘုရား...ဘုရား။ ဝင့်ဝါရေ သည်မျက်လုံးပြာတွေမှာ ချစ်လျှပ်ပန်းတွေ ဝင်းလက်ပြဋ္ဌာ ဘယ်တန်းက ဘယ်မှာ ဘယ်နည်းနှင့် မင်းကလေး တတ်ခဲ့ပါသလဲ။

“ထိုစဉ်ခါ ဗာရာသနင်း၊ မင်းပြာ့ဗုံးတ်၊ ဘုရင်ရာဇာ၊ တစ်ကိုယ် တည်းသာ၊ လေးတော်ထမ်းကာ၊ မြိုင်နှစ်းဟောက်လို့လာတာ၊ ကိန္ဒြရီ၊ ကိန္ဒြရာ၊ နှစ်ဖော်ယုံ့ကာ၊ ပျော်ဆွင်နေတာ၊ မြင်လိုက်တဲ့အခါ၊ မင်းဘုရင်၊ အတင်းပင် မြိုင်နှစ်းသူ ကိန္ဒြရီ၊ ဒေဝါဝင်ရဲ အပေါ်၊ မေတ္တာတော်မျှဖို့ ကြိတာ၊ သူ့လင်သက်ဝေ၊ ချစ်သူဆွေကို”

တေး၊ ဂိုတ္တန်း ကြိုးတို့က ဗာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောနေကြသည်။

ပြာ့ဗုံးတ်ဘုရင်၏ လေးဒဏ်ကြောင့် ကိန္ဒြရာဖို့ မြေမှာလဲရှာရသည်။

ကျွန်တော်က အချက်ပြသည့်အနေနှင့် ဝင်းကြည်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

စည်းဝါးကိုစောင့်ပြီး ဝင်းကြည်၏ လျှပ်စစ်ကိရိယာစနစ် ထောက်ပံ့သော ဂစ်တာသံက ကြည်ကြည်နဲ့၏။ ဝဲဝဲလိုက်လိုက် ရှိက်ရှိက် ညည်းညည်းလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်က ပီယာနိုက် နောက်ခံကိုတဖြစ်ရုံး ဖွံ့ဖြိုးနှစ်လေးသာ တီးပေး၏။

“သော်...ငွေ့မှုန်ကြီး၊ သဲသောင်ယံမှာ၊ လောင်းမြတ်ကိန္ဒြရာ၊ မြားနဲ့ခွင့်းပါလို့၊ သူ့မယားမှာ၊ သောကမီးဖြာ၊ စီးကျမျက်ရည်ထွေထွေ၊ လင်ရွှေတုံးကို၊ မမှန်းဘူးသက်လျာ၊ သော်...ဆုံးပေါ့တစ်ခါ”

ဝင့်ဝါက လွမ်းခန်းဖွင့်ရသည်။

နှီးညံ့သိမ်မွေ့သော အမူအရာ။ အားငယ်ဝစ်းနည်း ယူကျံးမာရသည့် ဟန်ပန်၊ ညီးနှစ်းကြောကွဲ လို့က်လဲ ဆွေးမြည့်သည့် မျက်နာကလေးဖြင့် ဝင့်ဝါက ပိုင်ပိုင် သရှပ်ဆောင်နေ၏။

ပရီသတ်ကြီးကား ငိုင်နေ ြိမ်နေကြသည်။

အိုး...။

စိတ်တွင်းမှ ကျွန်တော် ဆိုမိ၏။

ချစ်သူကို ရင်ခွင်မှာပွဲရင်း ပြာ့ဗုံးတ်မင်း၏ သွေးဆောင်မှုကို ြင်းဟန် သရှပ်ပြနေသော ဝင့်ဝါက ကျွန်တော် ထိုင်နေရာမှမဝေး။ သည်တော့ သူ့မျက်နာ လေးကို ထင်ထင်လင်းလင်း မြင်နေရသည်။

ဝင့်ဝါ ငိုနေသည်။ တကယ် ငိုနေသည်။ သူ့ပါးပြင်လေးမှ မျက်ရည်တွေ တကယ် စီးကျနေ၏။

ကျွန်တော့စိတ်တွေက အဝေးဆီ ရောက်သွားသည်။ အဝေးမှ ဟိုး...
အတိတ်က အဝေးဆီ။

ကပိုလဝတ်နေပြည်။

ဆွဲတော် မျိုးတော်တွေကို တရားပြ ကယ်တင်ရန် ဘုရားသခင်
ကြရောက်ခဲ့ပြီ။

ခမည်းတော် သူဖွေ့ဒါဒနမင်းကြီးကိုယ်တိုင် ရွှေနှစ်းဥက္ကင် ရာပေလှုင်ထက်၌
တင်လျက် ဘုရားရှင်ကို လုပ်ကျွေးမူစော်ရာသို့ အလုံးစုံသော မောင်းမမိသံ
ခြော့ရုံကိုယ်လုပ်တို့ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် လာကြကုန်၍ ဘုရားရှင်အား
ဆုတ်တွားရှိကျိုး ရှိခိုးမူစော်ကြကုန်သည်။

ယသောဓရရာဗီမှာအောင် တစ်ပါးသာ ပူဇော်ခြင်းနှာ ထွက်မလာ။

“အကယ်၍ အကျွန်းပိ ကျွေးဇူးရှိသည်ကို ထောက်မျှော်၍ သနားတော်
မူပါလျှင် ကိုယ်တော်ဝင်၍ ကြွဲလာပါလိမ့်မည်၊ ဤသို့ ကြွဲလာမှ ပူဇော်ပါ
တော့မည်”

ယသောဓရရာ၏စကား။

ဘုရားရှင်လည်း ခမည်းတော် မင်းကြီးအား သပိတ်ကို ကမ်းတော်မူ၍
နှစ်ပါးသော အဂ္ဂသဝကတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ယသောဓရ မင်းသမီး၏
နေရာတိုက်ခွင်သို့ ဝင်တော်မူသည်။

သို့...ခင်းအပ်သော ရတနာသလွန်ထက်၌ စံတော်မူသည့် ဘုရားရှင်
အား ယသောဓရ ပူဇော်ပုံကို ကျိုးသဲလေးထပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဤသို့
ရေးခဲ့သည်။

“ထိအခါ ယသောဓရ မင်းသမီးသည်လည်း ပန်းကြီးခုံမင်းစွာလာ၍
ခြေဖျက်တော်ကို လက်ဖြင့်ပိုက်လျက် ဖမ့်းတော်ထက်၌ မျက်နှာဦးခေါင်းကို
ထား၍ ဖဝါးတော်မြတ်ကို နမ်းကာ နမ်းကာ ခြင်းရာစကား ဘယ်သည်များမှ
မကားနိုင်စွာ မျက်နှာမျက်ရည် မဆည်နိုင်ပြီး ဖြင့်ဖြင့်စီးလျက် သက်ကြီးရှိက်ငင်
ဘဝင်ပြောင်းပြန် လန်လှမတတ်ဆံဖြင့် ပွတ်သပ်ပါးဖြင့်အပ်၍ အထပ်ထပ်
ရှိခိုးလေသတည်း”

ဆံဖြင့်ပွတ်သပ်၊ ပါးဖြင့်အပ်၍။

မျက်နှာမျက်ရည် မဆည်နိုင်ပြီးဖြင့်ဖြင့်စီးလျက် ...။

ကျွန်တော့စိတ် ဗဟိုလယ်၌ သီးခြားပေါ်လာသော နိမိတ္ထာ အာရုံရပ်များ။

အလောင်းတော် တော့ထွက်ချိန်မှုစ၍ ယသောဓရအောင် စောင့်ရှောက်

ထိန်းသိမ်းအပ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ခမည်းတော်မင်းကြီးက ချီးကျူးလျှောက် ထား၏။ ဤတွင်

“ရှေးသောအခါ စန္ဒကိန္ဒရီဖြစ်သောအခါက ဆွဲသာမိဘတောင့်သူ မရှိဘဲလျက် မိမိကိုယ်ကို စောင့်သဖြင့် ကာလရည်မြင့်စွာ ကြင်နာမူးပြီ”ဟု နိဒါန်းပြကာ အတိတ်ဆောင်လျက် စန္ဒကိန္ဒရီဘတ်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား တော်မူသည်။

သို့... ဖြုစ်ဖြောင့်မတ်သော မိမိကိုယ်ကို စောင့်သော သစ္စာ၊ မေတ္တာ၊ ကရာဏာ လွမ်းခြီးအပ်သော ကြင်နာချစ်။ မြတ်နိုးချစ်။

အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုက အလွန်နောက်ကျသော အချိန်များကျခါမှ သိကြလေသော ကြင်နာချစ်။ မြတ်နိုးချစ်...။

သည်အချစ်ကို ဖွံ့ဖြိုးပြသည့်ဘတ်။ ကျွန်ုတ် အသည်းဖွံ့ဖြိုးလှသည့် ဘတ်။

ယခုအချိက်အတန်မှာတော့ ဝင့်ဝါသည် စန္ဒကိန္ဒရီ။

ကျွန်ုတ်အနုပညာ သီးသန်းကမ္မာမှ ကျွန်ုတ်မြတ်နိုးလှသော စန္ဒကိန္ဒရီ။

ကျွန်ုတ်လက်များက ပီယာနိုက် တီးနေသည်။ ကျွန်ုတ်စိတ်က လောကနှစ်ခုဆီ ကူးချီသန်းချီ။

သည်တွင် ကော်သိမ်းခန်းလာသည်။

သစ္စာနှင့်မေတ္တာ အောင်ပွဲဝင်လျက် ကိန္ဒရာနှင့် ကိန္ဒရိတို့ ပျော်ခွင် ကြည်နှုံးစွာ စန္ဒဘတောင်သို့ အတူတွဲယဉ်ပုံကြသည်။

ဝင့်ဝါ၏ မျက်နှာလေးမှာ ပြန်လည် ပြီးဆုံးနေပြီ။ မျက်လုံးလေးများမှာ လည်း ချစ်လျှပ်ပန်းတို့ ပြန်လက်ပြီ။ ညိုင်သော အလှလည်း ပြန်အသက်ဝင်ပြီ။

သို့ရာတွင် ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်စတွေနှင့်...။

ပြည်ဖုံးကားကြီး ကျွေား၏။

လက်ချုပ်သံများ ရှည်ကြာစွာ ကျွန်ုရစ်သည်။

ကျောင်းကပွဲအစီအစဉ်တွင် ဤကောတ်လေးက နောက်ဆုံးခန်း ဖြစ်လေ သောကြောင့် ပရီသတ်တို့ထဲ၊ ပြန်သူ ပြန်ပြီ။

ခန်းမကြီး၏ တစ်ထောင့်တွင် ဆရာမများ၊ မိဘများ၊ သူငယ်ချင်းများ၏ အလယ် ဝင့်ဝါနှင့် နှင်းမြစ်နှာတို့ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ဝင်းကြည်က တိုးဂိုင်းတွင်သာ ပြီမြိမ်ဆက်ထိုင်နေကြ၏။
နှင့်းမြစ်နွားက လူတွေကြားတိုး၍ ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်လာသည်။
“နိုင်ရော ဝင်းကြည်ရော ဝင့်ဝါက မပြန်ကြနဲ့ပီးတဲ့၊ ကားက နောက်တစ်
ခေါက် ပြန်လာမယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ နှင့်းတို့ ဝင့်ဝါတို့သာ ကိုယ့်ကိစ္စရှိရင် အေးအေးဆေးဆေး
လုပ်ကြပါ၊ နိုင်တို့က လမ်းလျောက်ပြန်သွားလဲ ရတာပဲ”

“ဟင်း...ဝင့်ဝါက မပြန်ရဘူးတဲ့၊ နှင့်းကို တမင် ဒါ ပြောခိုင်းလိုက်တာ”

“ကောင်းပါပြီ၊ နှင့်းတို့ ဝင့်ဝါတို့ သဘောပါ”

ခန်းမတွင်းမှ ဝင့်ဝါ၏ မိဘနှစ်ဦး။ နှင့်းမြစ်နွား၏ မိခင်နှင့် အစ်မကြီးတို့
အပြင်ဘက်သို့ အတူထွက်သွားကြသည်။ သူတို့လက်များတွင် ဝင့်ဝါနှင့် နှင့်းမြ
စနွာတို့ ရခဲ့သော ဆူများ ထည့်ထားသည့် ဖြော်ပတ်အထူပ်များကို ကိုင်သွား
ကြ၏။ သူတို့မျက်နှာများကလည်း ပြီးချင်နေကြသည်။ သော်... မိဘတို့
ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားကြသည့်အချိန်။

ဝင်းကြည်က ကျွန်တော့အနီးကပ်၍ ညည်းသည်။

“ကွာ...၊ ဝင့်ဝါတို့ကလည်း ဘာတွေလုပ်နေကြသလဲမသိဘူး၊
မိန်းမလေး တွေကြားနေရတာ ကြောင်လိုက်တာ”

ကော်မူးသူများကလွှာ၍ အခြားပရီသတ်တွေ ကုန်လှပြီ။ ယောက်ဗျားဆို၍
ကျွန်တော်တို့တိုးဂိုင်းမှ လူလေးငါးယောက်သာ ကျွန်တော့၏။

အပြင်ဘက်တွင်တော့ ဉာဏ်လ၏ ရိုးက ဉိုးနေသည်။

“နေပါစေကွယ်၊ ဒါ သူတို့ရဲ့ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ပဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊
ဆရာမတွေနဲ့ ပြောကြဆုံးကြ၊ ပြောမဝဆုံးမဝ ရှိကြမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဝင့်ဝါက
ကမယ်ဆုံးရင် ဘာမှမစားတတ်ဘူး၊ အခု သူတစ်ခုခု စားနေမှာပေါ့”

“အာ...အေး...၊ အမယ်လေး၊ ငါလည်း ဆာလိုက်တာ”

ထိုစဉ် ဆရာမ ဒေါ်မူမူ ကပ်လာ၏။

“လာဟေ့၊ တို့ တိုးဂိုင်းအဖွဲ့တွေ၊ နောက်တစ်ချို့ စားကြရအောင်”

အခန်းတစ်ခု၏ သီးသန့်စားပွဲတွင် လက်ဖက်ရည်၊ မှန်နှင့် သစ်သီးများ
ပြင်ထား၏။

ကျွန်တော်တို့ အခန်းရှေ့အရောက်တွင် ဝင့်ဝါနှင့် နှင့်းမြစ်နွားတို့ ပေါ်လာ

ကြ၏။

ဝင့်ဝါက ပြော၏။

“ဝင်းကြည်၊ အဖွဲ့သားတွေနဲ့ နှင်နေခဲ့ညီး၊ နိုင်တော့ ခဏ...”

ဝင်းကြည်က တစ်ချက် မျက်မျှောင်းကြပ်ချို့ကြည့်သည်။ ဘာမျှတော့ မပြော။

ဘူမသိ ဘမသိနှင့် ကျွန်တော်က ဝင့်ဝါတို့နှစ်ယောက် နောက်လိုက်လာ ခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့ကို ကျောင်းဂိတ်ဝဆီ ခေါ်လာခဲ့ကြ၏။
ဂိတ်ဝအပြင်လမ်းဘေး၌ ဝင့်ဝါ၏ကားလေး ဆိုက်ထား၏။ ဒရိုင်ဘာ တော့မရှိပြီ။

ဝင့်ဝါက ကားသော့ကိုဖွင့်ပြီး ဒရိုင်ဘာထိုင်ခုံ့၌ ဝင်ထိုင်၏။
တစ်ဖက်တံ့ခါး ကို ဖွင့်ပေးပြီး ခေါ်၏။

“တက်လေ နိုင်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“မမေးနဲ့”

“အိုး”

ဝင့်ဝါက ကျွန်တော့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

သည်မျက်လုံးများ၌ တစ်စုံတစ်ရာ ဝမ်းနည်းမှုကိုလည်း တွေ့သည်။
တစ်စုံတစ်ရာ မျှော်လင့်မှုကိုလည်း တွေ့သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ သန္တာန်သဘောကို လည်း တွေ့သည်။

ကျွန်တော်က နားမလည်နိုင်ဘဲ နှင်းမြစ်နွားကို ကြည့်သည်။

သူကပါ ဝင် တောင်းပန်နေ၏။

“တက်လိုက်ပါ နိုင်ရယ်၊ ဝင့်ဝါက နိုင့်ကို ပြောစရာရှိလို့”

“နှင်းရော”

“နှင်း နေခဲ့မယ်၊ မကြာဘူး၊ ဝင့်ဝါက ဒီကိုပြန်လာမှာပါ”

သည် မိန်းကလေးနှစ်ဦး ဘာလုပ်ကြသည်ကို ကျွန်တော်မသိ။

သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ဦးလုံး၏ ဆန္ဒကို ကျွန်တော် မလွန်ဆန်နိုင်။

ကျွန်တော်က ဝင့်ဝါဘေးရှိ ထိုင်ခုံ့၌ ဝင်ထိုင်သည်။

ဝင့်ဝါက ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းထွက်လာခဲ့၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဝင့်ဝါ”

“ဝင့်ဝါက, တာ နည်းနည်းပင်ပန်းပြီး ခေါင်းမှုးလို့၊ လေကောင်းလေသန်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခဏရှာချင်လို့၊ နိုင့်ကို အဖော်ခေါ်လာတာ”

ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားသည်။
 “ဒါများ ဝင့်ဝါရယ်၊ အလန်းတကြား”
 “နိုင်က လန့်သွားတယ်”
 “အာ... အာ...၊ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးလေ”
 “ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလဲ”
 “ခက်လိုက်တာ ဝင့်ဝါရယ်၊ အံ့သသွားတာကို ပြောတာ”
 ဝင့်ဝါက ရယ်သည်။ စောစောကရှိနေသော ဘာမှန်းမသိသည့် တင်းအား
 တွေ့လည်း ပြောကုန်သည်။
 ဝင့်ဝါက မြို့တွင်းလမ်းများကို ဖြတ်ကာ မြို့အနောက်ဘက်ပိုင်းသို့
 မောင်းလာပြီး မြောက်ဘက်ရှိ ပြောသောလမ်းမှ လွမ်းစေတိတောင်တန်းဆီ
 တက်လာခဲ့၏။

တောင်တန်းရှိ မြေပြန်သောတစ်နေရာတွင် ကားကို ဆိုက်လိုက်ပြီး
 ကားပေါ်တွင် ဆက်ထိုင်နေကြသည်။

အရှေ့ဘက် တောင်ချွန်းကြီးပေါ်တွင် တိမ်ဖြူတွေ ဖြတ်သန်းနေကြသည်။
 တောင်တန်းတွေထိပ်နှင့် တောင်ကြားလျှို့များတွင် ဖြည့်ဖြည့်လေးလေးလေး ရွှေ့နေ
 ကြသော မီးခိုးပြာရောင် တိမ်ပါးပါးများကိုလည်း တွေ့နေရသည်။

အနောက်ဘက် မိုးပြင်မှ ကိုယ်လုံးမပေါ်သော နေက ရွှေရောင်မဟုတ်
 ငွေရောင်ကိုဖြာထွက်ပေးနေ၏။

ငွေရောင်ဖြူသော မိုး၏ညာနောင်း၌ တိုက်ခတ်နေသော လေက
 လန်းဆန်းရုံ အေးမြှု ညွင်သာသည်။

ကားတွင်းမှ လေမှာတော့ ဝင့်ဝါကိုယ်မှ မွေးရန်းများ ကြိုင်သင်းနေသည်။
 “ဝင့်ဝါ”
 “အင်”
 “ဒီနေရာလေးက အေးချမ်းပြီး လူကို လန်းဆန်းစေတယ်နော်”
 “အင်း”
 “ကရတဲ့ ဝင့်ဝါမပြောနဲ့၊ တိုးရတဲ့ နိုင်လည်း ဤဗို့စီစီနဲ့ ပန်းတာပါပဲ၊
 အခုတော့ လန်းသွားတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ကြာကြာမနေဘဲ ပြန်ကြရအောင်”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ခက်ပါလား ဝင့်ဝါရယ်၊ လူအထင်လွှဲကြမယ်၊ ဝင့်ဝါတို့ နိုင်တို့က
 ကလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟူတ်တယ်၊ ကလေးလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ လူကြီးဖြစ်ကြပြီ၊ ဒါကြောင့် လူကြီးစကား ပြောချင်လို့ နိုင်ကို ဒီခေါ်လာတာ”

“ဘယ်လို့”

“နိုင် ဘဝလမ်းကြောင်းကို ရွှေးချယ်လို့ ပြီးသွားပြီလား”

“ဘာပြောတယ် ဝင့်ဝါ”

“တက္ကသိုလ်ဝင်စွင့် လျှောက်လွှာတွေ ဖြည့်ပြီးပြီလား”

“နိုင် စဉ်းစားချင့်ချိန်နေတုန်းပဲ”

“နောက်ဆုံးပိတ်ရက် နီးနေပြီ နိုင်၊ ဒီလောက်တောင်ပဲ စဉ်းစားနေရသလား”

“ဘဝလမ်းကြောင်းလို့ စောစောက ဝင့်ဝါပြောခဲ့တယ်၊ မှန်တယ် ဝင့်ဝါ ဘဝလမ်းကြောင်းပဲ၊ အချို့၊ အခုံ အဓိပ္ပာယ်တူ ပြောနေကြတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဆိုတဲ့ ကိစ္စထက် ပိုမိုလေးနက်ကျယ်ဝန်းတဲ့ ဘဝလမ်းကြောင်းဒါကြောင့်မှု နိုင် သိပ်စဉ်းစားနေရတယ်”

“အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဆိုတာ ဘဝလမ်းကြောင်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဝင့်ဝါ၊ ဘဝလမ်းကြောင်းမှာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု ကိစ္စဟာ အလွန်အရေးပါသော ကဏ္ဍက ပါတာကို နိုင် မပြင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုဆိုတာက အနိမ့်ဆုံးအဆင့် ထမင်းဝဝ စားနိုင်ဖို့ကိစ္စ၊ အမြင့်ဆုံးအဆင့် လောကရဲ့ ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စည်းစီမံတွေကို လက်လှမ်းမိသမျှ ခံစားဖို့ကိစ္စ၊ အဲဒါတွေက ပြဋ္ဌာန်းနေတယ်၊ ဘဝလမ်းကြောင်းဆိုတာက စိတ် အလိုဖြည့်မှာ၊ စိတ်ကြည်နဲ့မှာ၊ စိတ်ချမ်းသာမှာ၊ နောင်တ ပူပန်မရှိမှာ၊ လောကနဲ့ရော ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့ကော ရန်ဖြစ်စရာမလိုဘဲ ပြမ်းချမ်းနေမှာ၊ အဲဒါတွေ ပြဋ္ဌာန်းနေတဲ့ သဘောကို ခေါ်တယ်၊ နိုင် လောကနဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့ ကိုယ် ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့ကိုယ် ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဟူတ်ပါတယ် ဝင့်ဝါ”

“အဲဒီစကား နားမလည်ဘူး”

“လူဆိုတာ အခက်သား ဝင့်ဝါ၊ လိုချင်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဆွဲဆောင်မှုတွေကလည်း အများကြီးရှိတယ်၊ လူစိတ်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လှည်း စားတတ်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဘဝလမ်းကြောင်းကို အလွယ်တကူ လွှဲလွှဲမှားမှား ရွှေးချယ်မိတ်ကြတယ်၊ ဒီလူမျိုးဟာ နောင်အခါမှာ နောင်တပူပန်နဲ့

ကိုယ့်ကိုယ့်၊ ကိုယ် တစ်သက်လုံး ရန်ပြန်ဖြစ်နေရတတ်တယ်”

“နိုင်က စာတော်တယ်၊ စာတွေလည်းအများကြီးဖတ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်လည်း တွေးတတ်တယ်၊ နိုင်ကို ဝင့်ဝါပြိုင်မငြင်းနိုင်ပါဘူး၊ ဝင့်ဝါ ရိုးရိုးလေးပဲ ပြောပြမယ်”

“ပြောပါ ဝင့်ဝါ”

“ဝင့်ဝါက ဆေးတက္ကသိုလ်ကို ရွှေးတယ်၊ နှင့်က ပညာရေးတက္ကသိုလ်၊ ဝင်းကြည်လည်း ဟိုဟာဒီဟာတွေ လျှောက်ပြောနေပေမဲ့ အပြီးသတ်ကျတော့ အိမ်က လူကြီးတွေခိုင်းတဲ့အတိုင်းပဲ ဆေး၊ သွားနဲ့၊ အာရုံအိုင်တို့ကို ဦးစားပေး ရွှေးလိုက် ရတာပဲ၊ ဝင့်ဝါ ပြောချင်တာကလေ”

ဝင့်ဝါသည် စကားမဆက်ဘဲ ရပ်ထား၏။

“ပြောလေ ဝင့်ဝါ”

“ဝင့်ဝါတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက် ကွဲမသွားစေချင်ဘူး”

ကျွန်တော် ငိုင်ကျသွား၏။ ကျွန်တော်လည်း မခွဲချင်ပါ။ ဝင့်ဝါ၊ နှင့်မစန္တာ၊ ဝင်းကြည်တို့နှင့် ကျွန်တော် မခွဲချင်ပါ။

ကျွန်တော် ငိုင်နေသည်ကို ကြည်ပြီး ဝင့်ဝါက ဆက်ပြော၏။

“နိုင်လည်း ခွဲချင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို ဝင့်ဝါတို့သိပါတယ်၊ ဝင့်ဝါလေ ခုလို နိုင်ကို မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့လေ”

ဝင့်ဝါသည် ချိန်ဆဟန်နှင့် ဆော်ဆိုင်းနေပြီး ဆက်ပြော၏။

“ဝင့်ဝါလေ ကနေတုန်းက သိပ်ဝစ်နည်းလာတယ်၊ အစမှာ ပျော်ပျော် ရွင်ရွင် က,နေပေမဲ့ တော်တော်ကြာ ကိုနှဲရောင်နဲ့ စွဲရတော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါက ဓာတ်၊ တော်တော်ကြာပြန်ပေါင်းရမယ်၊ တို့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ တကယ် ခွဲကြရတော့မယ်၊ အဲဒါ သတိရပြီး ဝင့်ဝါ ငိုမိုတယ်၊ နိုင် မသိဘူးလား”

“နိုင် မြင်ပါတယ် ဝင့်ဝါ”

“ကပြီး ဓာတ်ခုံနောက်ရောက်တော့ နှင့်လည်း ငိုနေတယ်၊ နှင့်နဲ့ ဝင့်ဝါ ဖက်ငိုက်တယ်၊ အဲဒီတုန်း ဝင့်ဝါ သတိရလာတယ်၊ ကံကြမ္မာကို စန္ဒကိုနှဲရေးလေးက အရှုံးမပေးဘူး၊ သူ သစ္စာဆိုတယ်၊ အို ဝင့်ဝါတို့လည်း ဘာလို့ အရှုံးပေးရမှာလဲ”

လှပသော ငွောန်းဖြူ လည်းတိုင်လေးကို လှည့်ပြီး ဝင့်ဝါက ကျွန်တော့ကို ကြည့်သည်။

“ဝင့်ဝါ ပြောနေတာကို နားလည်ရဲ့လား”

“ဆက်ပြောပါဦး ဝင့်ဝါ”

“နိုင် အမှတ်က ဝင့်ဝါထက်တောင် ကောင်းသေးတယ်၊ ဒီတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်ကိုပဲ လျှောက်ပါ၊ ဝင့်ဝါတို့ တစ်မြို့တည်း အတူတူကျောင်းတက် ရအောင်”

“ဝင့်ဝါ သတိလစ်နေတယ်၊ တောင်ကြီးကနေ ဆေးရတဲ့လူတွေက မဆို လေး ဆေးတက္ကသိုလ်ကို သွားကြရမှာ၊ ပညာရေးတို့၊ အာရုံအိုင်တို့ရတဲ့ လူတွေက ရန်ကုန်သွားကြရမှာ”

“သတိမလစ်ပါဘူး၊ အစတော့ နိုင် ပြောသလိုပဲပေါ့၊ နောက်တော့ လုံလောက်တဲ့အကြောင်းပြချက်ရှိရင် ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလို့ ရတယ်တဲ့၊ မသကာ အဆောင်မရရှိဘ...တဲ့၊ ရန်ကုန်မှာလဲ ဝင့်ဝါတို့အိမ် ရှိသေးတယ်၊ အခု ဝင့်ဝါ မမတို့ နေနေတယ်၊ ဦးဝိစာရလမ်းပေါ်တွင်၊ အိမ်ကြီးက အကြီးကြီးပဲ၊ ခြိကြီး ကလည်း အကျယ်ကြီးပဲ၊ နိုင်လည်း ဝင်းကြည့်နဲ့ အတူတူ လာနေနိုင်တာပဲ”

ကျွန်တော်က အတန်ကြာအောင် ဤမြေမြန်မိသည်။

“စကားပြန်ညီးလေ နိုင်၊ ဘာပြုလို့ ဤမြေမြန်ရတာလဲ”

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းကို မှုတ်လွတ်လိုက်၏။

“ဝင့်ဝါရဲ့ စေတနာကို နိုင် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ကြာတဲ့ ကျောင်း ကြီးတွေတက်ဖို့ဆိုတာက ငွေရေး ကြေးရေးလည်း တတ်နိုင်ရတယ်၊ အဲဒါလည်း ထည့်တွက်ရသေးတယ် ဝင့်ဝါ”

“ဘာလ ဘိုးဘိုးကြီးတို့က မတတ်နိုင်ဘူးလား”

“အိမ်မှာက ဘဏ်တိုးကရတဲ့ ပုံမှန် ဝင်ငွေလေးပဲရှိတယ်၊ ဒီဝင်ငွေကလည်း ဈေးကြီးတဲ့ တောင်ကြီးလို့မြို့မှာ မိသားစု စားလောက်ရုံးလေး၊ နိုင် သိပ် သွားချင်တယ်ဆုံးရင်တော့ ဘိုးဘိုးကြီးတို့က ပို့ပေးမှာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် နိုင်က မိသားစု ထမင်းစားတဲ့ထဲက ဝင်မနှုံးကြချင်ဘူး၊ အင်းလေ ကိုယ်က ဒီလိုင်းမှ ဒီလိုင်း၊ မရရင် မနေနိုင်အောင် တမ်းတ တပ်မက်နေတယ်ဆုံးရင်တော့ တစ်ချိုးပေါ့”

“နိုင်က ဆရာဝန် မဖြစ်ချင်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါသည်။

“အင်ဂျင်နီယာကော့”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြုပြန်၏။

“ဆန်းလိုက်တာ နိုင်ရယ်၊ နှဲ့ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်ချင်သလဲ”

“မေးဖို့ လိုသေးသလား ဝင့်ဝါရယ်၊ နိုင် စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာပဲ

ဖြစ်ချင်တယ်”

“ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ပြီးမှလည်း စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ နိုင် ပြောတာ မှားသွားတယ်၊ နိုင်က အလွယ်တကူ ပြောမိတယ်၊ နိုင်က စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာသက်သက် ဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လို ပြောရပါမလဲ”

ကျွန်တော်က စဉ်းစားသည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ ကိုယ်ပြောချင်သည်ကို ကိုယ် သိသော်လည်း ရာခိုင်နှုန်းပြည့်အဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင် ပြောပြန့် စကားလုံးတွေ ရှာမရ။

အတန်လေးကြာမှ ကျွန်တော် ပြောပြနိုင်သည်။

“နိမိတ္ထပုံရပ်နဲ့ နိုင် ပြောပြမယ်”

“နိမိတ္ထပုံရပ်”

“ဝင့်ဝါလည်း စာတွေ ဖတ်သားပဲ၊ နိမိတ္ထပုံဆိုတဲ့ စကားကို တွေ့ဖူးမှာပေါ့၊ နိမိတ္ထဆိုတဲ့ မာကဓဘာသာစကားမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အကြောင်းတဲ့၊ တံဆိပ်အမှတ်အသားတဲ့၊ အတိတ်နိမိတ်တဲ့၊ အသွင်သဏ္ဌာန်တဲ့၊ နိုင်က အသွင်သဏ္ဌာန်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးနဲ့ ပြောပြမယ်၊ စိတ်မျက်စိမှာ ပေါ်လာတဲ့ အသွင်သဏ္ဌာန်၊ ဝင့်ဝါ နားလည်လား”

“မင်တယ်လ်အင်းမိတ်ချုပ်လား”

“အားဟုတ်တယ်၊ မင်တယ်လ်အင်းမိတ်ချုပ် စိတ်တွင်းမှာပေါ်လာတဲ့ နိမိတ္ထပုံရပ်၊ လူဟာ အနာဂတ်မှာ ဖြစ်ချင်တာ၊ ဖြစ်လာစေချင်တာကို စိတ်ကူးတဲ့ အခါ ကြေးမြှင့်မှာ အရိပ်တွေ ထင်လာသလို နိမိတ္ထရပ်လေးတွေ ထင်လာတယ်၊ နိုင်လည်းလေ အနာဂတ်မှာ ကိုယ်ဖြစ်လာချင်တာတွေကို နိမိတ္ထပုံရပ်လေးတွေ ဖော်ပြီး စိတ်ကူးကြည့်တတ်တယ်”

ဝင့်ဝါက ပြီးပြီးလေး ခေါင်းညီတ်ပြရင်း “ယုံပါတယ်” ဟု ဆို၏။

“တစ်ခါတလေ နိုင်လည်း ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်သလိုလို၊ အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ချင် သလိုလို၊ သိပ္ပာပညာရှင် ဖြစ်ချင်သလိုလို ခံစားမိဖူးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ ဒီအလုပ်တွေဟာလည်းကောင်းတာပဲ၊ မြင့်မြတ်တာပဲ၊ အားကျေစရာတွေပဲ၊ နိုင်လေ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆရာဝန် နိမိတ္ထပုံရပ်လေးတွေ၊ အင်ဂျင်နီယာ နိမိတ္ထပုံရပ်လေးတွေ ဖော်ဖော်ကြည့်တယ်၊ နိုင်းခြားကို ပညာတော်သင်အဖြစ် ရောက်နေပုံတွေ၊ အိမ်နဲ့၊ ကားနဲ့၊ ခြံနဲ့ ပုံတွေ၊ အဲတာတွေတောင် ပါတယ်၊ စိတ်ကူးရတာ

မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်တစ်ခု သိနေတယ်”

ဝင့်ဝါက ကျွန်တော့ကို ကြည့်သည်။

“နိုင်... မပျော်ဘူး”

“မပျော်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနိမိတ္ထပုံရပ် လေကလေးမှာကို နိုင် မပျော်ဘူး၊ နိုင် ပျော်တာကလေ စာအုပ်တွေရယ်၊ စာလုံးတွေရယ်၊ ကြယ်တွေရယ်၊ လတွေရယ်၊ တောတောင် ရေမြေတွေရယ်၊ ပန်းတွေရယ်၊ သစ်ပင်တွေရယ်၊ နိုင်ရယ်၊ ပြီးတော့ စာတွေရယ်၊ ကဗျာတွေရယ်၊ ဂိုတသံတွေရယ်၊ တစ်ခါတလေ တောင်ထွက်ကြီး တစ်ခုထိပ်မှာ၊ နိုင့်နားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ဘာမှ မရှိဘူး၊ အဲ ပိုးစန်းကြူးလေးတွေ တော့ ရှိတယ်”

“ပိုးစန်းကြူးလေးတွေ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က အပေါ်ကို ပုံတက်နေကြတယ်၊ သူတို့ကို ဟိုး အမြင့်ကြီးက ကြယ်တစ်ပွင့်က မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ် လုပ်ပြနေတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ နိုင် အဲ... ပျော်တယ်လို့ ခေါ်ရမလား၊ စိတ်က ဇြမ်းပြီး၊ သိပ် ချမ်းသာနေတယ်”

“နိုင်ရယ်၊ နိုင့်ဟာက စိတ်ကူးမယဉ်လွန်းဘူးလား”

“မဖြစ်သေးတာကို ဖြစ်နေသလို နိမိတ္ထပုံရပ်လေးတွေ ဖော်ကြည့်တာဟာ စိတ်ကူးယဉ်တာဆိုရင် လူတိုင်းဟာ စိတ်ကူးယဉ်ကြတာပဲ၊ စိတ်ကူးယဉ်တာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ စိတ်ကူးယဉ်မှ အခြေခံပြုထားတဲ့ ရွေးချယ်မှု စိတ်ရဲ့ တိမ်းညွတ်မှု၊ ရိုးရိုးစကားနဲ့ပြောမယ်လေ၊ ဝါသနာ၊ ဝါသနာပါမှု”

“အဲဒါတော့ ဝင့်ဝါလည်းအနုပညာ ဝါသနာပါတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းလမ်း ရွေးချယ်တာက တစ်ကိုစွဲပဲ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြမိ၏။

“ဝါသနာနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလမ်း ရွေးချယ်မှုဟာ တစ်ထပ် တည်း၊ တစ်သားတည်းဖြစ်သင့်တယ်လို့ နိုင်ကတော့ ထင်တယ်၊ အဲဒီလို့မဟုတ် ရင်တော့ နိုင် ပြောခဲ့သလိုပဲ၊ တစ်နေ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့ကိုယ် ပြန်ရန်ဖြစ်နေရ လိမ့်မယ်”

“နိုင် ဆိုလိုတာက ဝင့်ဝါလည်း တစ်နေ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့ကိုယ် ပြန်ရန်ဖြစ် ရမယ်၊ ဒီလို့လား”

“အို...အို ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ အပေါ်ယံုဝါသနာနဲ့ ဆုတောင်း ဝါသနာဆိုတာက ကွဲသေးတယ်”

“နိုင် ဝါသနာက ဆူတောင်းဝါသနာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လို့ နိုင် ထင်တယ်”

“ထင်တယ်”

“ဆူတောင်း ဝါသနာ ဟုတ်မဟုတ်ကတော့ အတိတ်ဘဝ လှမ်းမြင်နိုင်တဲ့ အသိညာဉ်ရသူ အရိယာအရှင်မြတ်များမှ အသေအချာ ပြောနိုင်ကြမယ်၊ ဒါကြော့ ထင်တာလို့ နိုင်က စကားရွေးသုံးခဲ့တာ၊ ၆။... နိုင် သိတာတော့ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချု၏။ တစ်ချိန်က ရေးရေး ငွေ့ငွေ့သာ ရင်ဗျာ့ရှိသော သည်ဆန္ဒကို ထင်ထင်ရှားရှား ကျွန်တော် သိသည်မှာ မကြာသေးပါ။

“ဘဝသမိုင်းကြွေးလို့ နိုင်က ခေါ်တယ်၊ ဒီကြွေးကို နိုင် ပြန်ဆပ်ရမယ်”

“ဘဝ သမိုင်းကြွေး”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညီတ်ပြသည်။

“အဲတာကော့ ဘာလဲနိုင်”

“အဲဒါကို နိုင် မပြောပါရတနဲ့”

ကျွန်တော့နှင့်လုံးသားပဟို့မှ နူးညံ့သော အပိုင်းက နာလာသည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။ အပြင်မှ လွှမ်းအုပ်ထားသော အခွံကြည်ကြည်က တင်းမာလာ သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိပြုမိ၏။

ဝင့်ဝါ၏ နူးညံ့သော လက်ဖဝါးလေးတစ်ခုက ကျွန်တော့ပုံးပေါ် အသာကျလာသည်။

“နိုင်...”

“အင်...”

“နိုင်...နိုင်၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

“နိုင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒို့ ... နိုင် မျက်နှာက တင်းတယ်၊ ပြီးတော့လည်း ငိုတော့မလိုကြီးပဲ၊ နိုင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

ကျွန်တော်က ဝင့်ဝါ၏ မျက်နှာလေးကို ပြန်ကြည့်သည်။

မန်ကြီးသည်ဟု တစ်ချိန်က ကျွန်တော်ထင်ခဲ့သော ဝင့်ဝါ၏ မျက်နှာ လေးက ယခု အပြစ်ကင်း သန့်စင်နူးညံ့နေသည်။ မှန်ပြန်တို့ ခြယ်ထားသော်လည်း စောစောက မျက်ရည်၏ ခြေရာလက်ရာလေးများက ပါးပြင်မှာ ကောင်းကောင်း မပျောက်သေး။

သနောင့်သနားဖွယ်။ ချစ်ဖွယ်။ ဟင့်အင်း...သနောင့် သနားဖွယ်။

“ဝင့်ဝါရေ... ကြာသွားပြီ၊ နိုင်တို့ ပြန်ကြရအင်နော်”

ကျွန်တော့ ပခုံးထက်မှ ဝင့်ဝါ၏ လက်ကလေး ရုပ်သွားသည်။
ကိုယ်လေး မှာလည်း ကျွန်တော့ဘက် ညွတ်နီးနေရာမှ စွာ၍ မတ်မတ်လေး
ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့ကို စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးလေးများက ဟိုအချိန်
ဂေါက်ကွင်းမှာ စတွေ့ခဲ့သော မျက်လုံးလေးများနှင့် ပိုတူသည်။

“နိုင်ကို အဲဒီလို မကြည့်ပါနဲ့ ဝင့်ဝါ၊ ဝင့်ဝါ စေတနာကို နိုင် နားလည်တယ်၊
ဝင့်ဝါကိုလည်း နိုင်သံယောဇ်ကြီးတယ်၊ ဝင့်ဝါ ထင်တာထက် ပိုကြီးတယ်၊
ခုနှင်းက သူငယ်ချင်းတွေ ခွဲရလိမ့်မယ်လို့ ဝင့်ဝါ ပြောခဲ့တယ်နော်”

ဝင့်ဝါက ဘာမျှမပြော။

“နိုင် အတွက်တော့ ဝင့်ဝါတို့နဲ့ ဘယ်တော့မှ မကွဲပါဘူး၊ မျက်သားပေါ်က
ရောင်ပြန်ပုံရပ်ကတော့ ရှိချင်မှ ရှိမယ်၊ နိုင် နှလုံးသားက မနောအကြည်မှာ
ဝင့်ဝါတို့ရဲ့ နိုင်တွေပုံရပ်ကတော့ အစဉ်ရှိနေမယ်၊ အချိန်တို့ နေရာတို့ဆိတဲ့
သဘောတွေက ကင်းလွတ်ပြီး အစဉ်ရှိနေမယ်၊ မရှိတဲ့နေ့ဟာ နိုင် သေတဲ့နေ့ပဲ၊
ဒီစကားကိုတော့ မှတ်သွားပါ ဝင့်ဝါ”

ဝင့်ဝါ၏ မျက်နှာနှင့် ကိုယ်မှ တင်းအားရိုပ်များ လျော့ကျသွား၏။

ခေါ်အကြားမှ ဝင့်ဝါက ရယ်၏။

“ဘာလို့ ရယ်တာလဲဝင့်ဝါ”

“ပြေား...နိုင်ကို စိတ်ကူးယဉ်တယ်လို့ ဝင့်ဝါက ပြောမိတယ်၊ အမှန်
ကတော့”“

ဝင့်ဝါက ကားကို စက်နှီးပြီး ဂိုယာသွင်းသည်။

“ဆက်ပြေားလေ ဝင့်ဝါ”

ကားလေးကို တည်းပြီး မောင်းရင်း ဝင့်ဝါက ညည်းဟန်လေးနှင့်
ဆို၏။

“အမှန်ကတော့ ဝင့်ဝါကသာ စိတ်ကူးယဉ်မိတာ၊ အဲဒီ ပြောမလို့”

*

ထိုညနေက ဝင့်ဝါနှင့် ဝင်းကြည်တို့က နှင်းမြစ်န္တာနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို
ကားလေးနှင့် အိမ်လိုက်ပို့ပေးသည်။

ကျွန်တော်က နှင်းမြစ်န္တာတို့အိမ်ပြု ဆင်းနေခဲ့သည်။

ဝင့်ဝါတို့ ကားထွက်သွားသောအခါ နှင်းဆီပင်များရှိရာသို့ နှင်းမြစ်န္တာကို

ခေါ်ပြီး ဂျာန်တော်က မေးဇူး။

“ဝင့်ဝါ ဘာပြန်ပြောခဲ့သလဲနှင်း”

“မစ်ရှင် ဖေးလိုက်တဲ့”

“မစ်ရှင်၊ ဝင့်ဝါ ပြောခဲ့တာတွေကို နှင်းလည်း သဘောတူတယ်ပေါ့”

“တူ...တူတယ်၊ ဝင်းကြည်လည်း သဘောတူတယ်”

“ဒါဖြင့် နှင်းတို့ သုံးယောက် တိုင်ပင်ခဲ့ကြတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲပြီး ဆင်းလာမှ ရှတ်တရက် အဲဒီလိုလုပ်မယ်လို့ ဝင့်ဝါက ပြောတာ၊ ဝင့်ဝါအကြောင်း နိုင် သိသားပဲ”

“ဒါပေမယ့် နှင်းလည်း သဘောတူတယ်ပေါ့”

နှင်းမြစ်န္တာက ညိုးကယ်သောအကြည့်လေးဖြင့် ဂျာန်တော့ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းညီတ်ပြု၏။

“ဒီစကားကို နှင်းလည်း ပြောခွင့် ရှိတာပဲ၊ ဘာလို့ နှင်းလည်းမပြောသလဲ၊ အနည်းဆုံး ဘာလို့ နှင်းမလိုက်ခဲ့သလဲ”

နှင်းမြစ်န္တာက မဖြေသေးဘဲ ပြီမဲ့ ဂျာန်တော့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးလေးများတွင် မျက်ရည်တွေ ပဲနေ၏။

“နိုင်က နှင်းကို အပြစ်တင်နေတာလား”

“ဒါ...မဟုတ်ရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နိုင် သိချင်တယ်”

ခေတ္တလေး ဆိုင်းနေပြီးမှ နှင်းမြစ်န္တာက တိုးတိုးလေးပြော၏။

“နိုင့်ကို နှင်း...နှင်း...မပြော...မပြောခဲ့ဘူး”

“ဘာ...နိုင့်ကို နှင်းက ကြောက်တယ်”

နှင်းမြစ်န္တာက ခေါင်းညီတ်ပြု၏။

“နိုင့်ကို နှင်းက ကြောက်တယ်၊ နှင်းကြောက်အောင် နိုင်က ဘာတွေ လုပ်ဖူးလိုလဲ”

“အဲဒီလို အသံမာကြီးနဲ့ ပြောရင်...ဘာမှ နှင်း ဆက်မပြောတော့ဘူး”

ဂျာန်တော် နောင်တရသွား၏။ ဟုတ်သည်။ ဂျာန်တော့အသံက မာနေသည်။

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော် နှင်း၊ နိုင့်စိတ်တွေ နည်းနည်းလှပ်ရားနေတယ်၊ နှင်းကို နိုင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဆက်ပြောနော်”

သည်တော့မှ နှင်းမြစ်န္တာ၏ မျက်နှာလေးတွင် ပြီးရိပ်ဝင်လာသည်။

“နှင်းက ဘာ ဆက်ပြောရမလဲ”

“ဘကြောင့် နှင်းက ဝင့်ဝါလိုပဲ နိုင်ကို မပြောလဲ”
 နှင်းမြစ်နှာက ည်ညွှန်သာသာ အေးအေးလေး ဖြေသည်။
 “နိုင် စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့”
 “ဘယ်လို့”
 “နှင်းသိတယ်လေ၊ နိုင် စိတ်ပြောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးလို့”
 “နှင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”
 “ပြောဖူးသားပဲ”
 “ပြောဖူးတယ်၊ ဘယ်တုန်းက”
 “ငယ်ငယ်တုန်းက”
 မိုးဖွားလေးတွေ ကျလာ၏။
 “ခေါင်းစိုးမယ် နိုင်၊ အိမ်ပြန်တော့၊ နှင်းလည်း ဝင်တော့မယ်”
 သူ့ဆံပင်လေးများထက် လက်ကလေးအပ်ပြီး နှင်းမြစ်နှာက အိမ်တွင်း
 ဝင်ပြီးသည်။

မိုးဖွားလေးတွေ ကျလာသည်မှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင် ဤသည်ကို
 သက်သက်အကြောင်းပြုပြီး နှင်းမြစ်နှာ စွတ်စကားဖြတ်သွားသည်။
 မိုးဖွားတွေ အောက်တွင် ဖြည့်ဖြည့်လမ်းလျှောက်ပြီး အိမ်သို့ ကျွန်တော်
 ပြန်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ရင်တွင်း၌ ဂယက်လိုင်းတွေ ထနေသည်။
 တစ်ခု မဟုတ်။ နှစ်ခု။ မက
 သုံးခု။
 နှင်းမြစ်နှာ ဘာပြောလိုက်သည်ကိုလည်း နားလည်လာသည်။
 ပိုင်ဘရေးရှင်း။
 တုန်ခါလိုင်း။ ဖြာတွက်ပုံးနှံသည့်လိုင်း။
 နှင်းမြစ်နှာ ဘယ်အကြောင်းနှင့် ဘယ်တုန်ခါလိုင်းကို ဖမ်းမိပါသနည်း။

*

အခန်း (၁၈)

ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ရောက်လာသောအခါတွင် ခြေတွင်း၌ ဆိုက်ထားသော
 ကားတစ်စီးကို တွေ့ရသည်။

ကားက လာနေကျ ဦးစံဖော် ကားမဟုတ်။

ဂေါက်ကွင်းတွင် တွေ့ဖူးသော အရာရှိပယ်တစ်ဦးစီးသည့် ပြည်စတင် ကားဟောင်းလေး ဖြစ်သည်။

ပြည်...ဘိုးဘိုးကြီး ကြံဥရာကားတစ်စီးနှင့် ဂေါက်ကွင်းမှ ပြန်လာဟန် တူသည်။

သို့ရာတွင် အချိန်က ခါတိုင်း ဘိုးဘိုးကြီးပြန်လာတတ်ချိန်ထက် စောန သည်။

အိမ်ဝအရောက်တွင် ဘိုးဘိုးကြီး၏ အားရပါးရ ပြောသံကျယ်ကြီးကို ကြားရ၏။

“အန်ကယ့်လ်တုတ်တွေက ဥဒ္ဓမ္မရအော် ဟဲ ဟဲ၊ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မောင်မြေဆွေ သိပ် စဉ်းစားမနေနဲ့၊ လက်လွှတ်သွားမှ နောင်တရ ဝမ်းနည်း နော်းမယ်”

“ဒါပေမယ့် အန်ကယ့်လ် ဥဒ္ဓမ္မရအော်ကြီးက အပျို့မှုမဟုတ်တော့တာ”

“ဘာကွာ”

“အဟဲ၊ အန်ကယ်လ်နဲ့ပေါင်းသင်းလာတာ ဘယ်နှစ်နှစ် ရှိပြုလဲ”

“အာ...အာ...အဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့တုတ်တွေက ရှင်ဘို့မယ်လို့လည်း ပြောနိုင်တယ်ကဲ၊ မင်းဆက် ငါးသွယ်၊ ရှင်ဘို့မယ်၊ နန်းဝယ် တင်သည်သာ၊ အဲ... အဟဲ...ဟဲ”

ဘိုးဘိုးကြီးက စည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေ၏။ ဂေါက်ဝတ်စုံနှင့် မဟုတ်။

ဖလန်နယ် လုံချည်နှင့်။ စပို့ရပ်အကို့ကျတော့ ဝတ်ထား၏။ မိုးအနည်းငယ် အေးသောကြာ့နဲ့ ထင်သည်၊ ဆွယ်တာ တစ်ထည် ထပ်ဝတ်ထား၏။

ကျွန်တော်ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ဘိုးဘိုးကြီးက အရယ်ရပ်ပြီး မျက်လုံးကြီးပြူးလျက် ကျွန်တော့ကို ကြည့်နေ၏။ ဘိုးဘိုးကြီး ကြည့်ပုံမှာ တစ်မျိုးဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ဦးမြေဆွေက ဘိုးဘိုးကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေ၏။

ဦးမြေဆွေ၏ လက်တွင်း၌ ဘိုးဘိုးကြီး၏ ဂေါက်တံတစ်ချောင်းကို ပေါင်ပေါ် တင်ကိုင်ထားသည်။

လူကြီးနှစ်ဦးကြားမှ ခါးညွတ်ကုန်းလျက်ဖြတ်ပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ ကျွန်တော်လာခဲ့သည်။

အန်တီတင့်တင့်က ထမင်းစားပန်းကန်ပြားများကို အဝတ်ဖြူနှင့် ပွတ်

သုတိလျက် စားပွဲပေါ်ခြုံ ချမှန်သည်။

“ဘိုးဘိုးကြီး ဂေါက်ကွင်းမသွားဘူးလားအန်တီ”

“မသွားဘူး နိုင်”

“ဘာပြုလိုလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“နေကောင်းပါတယ်၊ ဂေါက်တုတ်ရောင်းနေတာ”

“ဂေါက်တုတ်ရောင်းနေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ဂေါက်မရှိက်ထော့ဘူးတဲ့၊ ဂေါက်ရှိက်တာ ပိုက်ဆံကုန် သတဲ့၊ အဲဒီကုန်မယ့် ပိုက်ဆံနဲ့ နိုင့်ကို သွားချင်တဲ့ တရ္တုသိုလ်ကို ပို့မယ်တဲ့”

“အိုး...”

အန်တီ တင့်တင့်က ပြီးပြီး မှတ်ချက်ချ၏။

“နိုင့်ကို ဘိုးဘိုးကြီးက သိပ်ချစ်တာ”

ကျွန်တော် စကားမပြန်နိုင်၊ ကျွန်တော့ရင်မှာ ဆိုနင့်နေ၏။ မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်တို့ စို့လာသည်ကိုလည်း သိ၏။

ဘိုးဘိုးကြီးတို့ထဲမှ စကားသံများကို လုမ်းကြားနေရ၏။

“အေးလေ၊ မောင်မြေဆွေ စဉ်းစားပေါ့၊ အိတ်စိသတ်တိဝင်မ်းဆိုတာက ရဖို့ မလွယ်ဘူး၊ အသစ်စက်စက် ရရှိင်ရင်လည်း သောင်းကဏ္ဍးပေါ့၊ မောင်မြေဆွေ တတ်နိုင်ရင်လေ”

“အာ သောင်းကဏ္ဍး ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ပါဘူး”

“နော်း ပြောပြေားမယ်၊ ဟိုတစ်နှစ်က ပေါ်လေဟန် လာတယ်၊ အန်ကယ် က သူ့တုတ်တွေကို ကြည့်တယ်၊ ကမ္မာကျော် ဂေါက်ဆရာကြီးမျို့ သူ့ဂေါက်တုတ် တွေဟာ ပုံးနေတယ်ထင်တာ၊ အပါးပါး၊ အဟောင်းတွေ ပါတယ်ကွာ၊ အန်ကယ် က စပ်စပြီး မေးကြည့်တွေ၊ ဟောင်းပေမယ့် သူ့လက်တွေ့တဲ့ တုတ်တွေတဲ့၊ ငယ်ချစ်တွေ၊ ငယ်ချစ်တွေ၊ ခုနှင်က ပြောတဲ့ ရှင်ဘုံးမယ်၊ ဂေါက်တုတ်ဆိုတာ သစ်တာဟောင်းတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ကိုယ်လက်တွေ့ရဲ့လား၊ ကိုယ်နဲ့ အထိုင် ကျဲ့လား၊ ဒါက အရေးကြီးတယ်၊ ကုမ္မဏီတစ်ခုက လက်ဆောင်ပေးတဲ့ တုတ်အသစ်ကြီးကို စိတ်နာပြီးဂျက်နစ်ကလေ့စ် လွှင့်ပစ်ဖူးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် တစ်ရက်လောက် စဉ်းစားပါရစော်း”

“စဉ်းစားပါ၊ စဉ်းစားပါ၊ တုတ်ဝယ်များရင် မယားယူများသလိုပဲ၊ အေး ဟေးဟေး”

ဦးမြေဆွေပြန်ရာ ဘိုးဘိုးကြီးက ခြေတွင်းသို့ လိုက်ပို့၏။

ခြိတွင်းမှ ဘိုးဘိုးကြီး ပြန်တက်မလာ။
ပြတင်းမှ ကျွန်တော် ထွက်ကြည့်မိသည်။
ဘိုးဘိုးကြီးကို ခြိတွင်းမှာ တွေ့ရသည်။
ဦးမြေဆွေ၏ ကားကတော့ မရှိပြီ။
ဘိုးဘိုးကြီးက ခြိတွင်းမှာ လမ်းလျောက်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်မှာက
သံတုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။

ပထမတွင် သံတုတ်ကို တုတ်ကောက်ပမာ ကိုင်၍ လျောက်သည်။

ခြိထောင့် တစ်နေရာရောက်သောအခါ ရပ်နေ၏။ အကြာကြီး ရပ်နေ၏။
ထိနောက်မှ သံတုတ်ကို စနစ်တကျ ပြန်ကိုင်ပြီး ကိုယ်ကို ကုန်း၍ မြေကြီးကို
ရိုက်သည်။ မြေလွှာ တစ်ဖတ်က လွင့်သွားပြီး ခြိစည်းရိုးကို သွားမှန်သည်။

ဘိုးဘိုးကြီးက ဒစ်ပက်ဟု သူခေါ်သော မြေကြီးမှ တုတ်ချက်ရာကို
စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိနောက် သံတုတ်အရွက်ကို ကြည့်သည်။ သံတုတ်ရွက်ပေါ်မှ
မြေစမြေမှုန်များကို ယုယောင်သာစွာ ဖယ်ပစ်သည်။

သက်ပြင်းရှုံးဟန် ဘိုးဘိုးကြီး၏ ရင်ဘတ်ကြီး မြင့်တက်သွားသည်။

ခေါင်းကြီးကိုလည်း ဖြည့်ညွင်းစွာ ခါနေ၏။

ဥဇ္ဈာမ္ဇရအော်။ ရှင်ဘူးမယ်။

ကျွန်တော်က ချက်ချင်း စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ခြိတွင်းသို့ ဆင်းခဲ့၏။

မျက်နှာကိုလည်း ရွင်ရွင်ထားပြီး ဘိုးဘိုးကြီးအနီးသို့ ကပ်လာခဲ့၏။

“ဘိုးဘိုးကြီးက ရှင်ဘူးမယ်ကို ရောင်းထုတ်တော့မလား”

“အား... အဟင်း... အဟေး”

“ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုးအသက်က ခုနစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လဲ မပြည့်သေးဘူး”

“ဘာကွာ”

“ဘိုးဘိုးကြီး ပြောဖူးတယ်လေ၊ ဂေါက်လောကာ ဗက်တာရင် ဆိုတာ၊
ကျွမ်းကျင်သူ လက်ဟောင်းကြီးတွေ၊ အသက်ကြီးပေမယ့် အတွေ့အကြံကြီးသူ
ဘိုးဘိုးကြီးကပြောတယ်၊ လူကြီး သူမ အားကစားသမားတဲ့၊ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား”

“အင်း... အင်း”

“အသက် ခုနစ်ဆယ်အထိ ကစားနိုင်တဲ့ ဗက်တာရင်ရှားတယ်တဲ့၊ ဘိုးဘိုး
ကြီးကတော့ အနည်းဆုံး ခုနစ်ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အသက်ရှစ်ဆယ်အထိ
ကစားပြပြီး ဗက်တာရင် စံချိန်ချိုးမယ်တဲ့၊ ငါ့နာမည် ဘိုးလွမ်းတဲ့”

ဘိုးဘိုးကြီး ငိုင်နေ၏။ ဘာမျှ ပြန်မပြော။

“နိုင်ကတော့လေ၊ ဘိုးဘိုးကြီးကို စံချိန်ချိုးစေချင်တယ်”

ဘိုးဘိုးကြီး မလူပါ။

“နိုင့်ကြောင့် ဘိုးဘိုးကြီး ရည်မှန်းချက် ဖျက်ပစ်ရတယ်ဆိုရင် နိုင်တစ်သက် စိတ်ကောင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သို့လား”

“နိုင့်ကြောင့်လို့ ဘယ်သူပြောသလဲ”

ဤအသံကမူ ကျေားကြီးဟိုန်းသံနှင့် တူနေ၏။

ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးကြီး၏ လက်ဖျော်တုတ်တုတ်ကြီးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“နိုင် ရိုပ်မိတာပေါ့၊ ဟောဟိုမှာ သွားထိုင်ရအောင်၊ ဘိုးဘိုးကြီးနဲ့နိုင်တိုင်ပင်စရာ ရှိတယ်”

“တိုင်ပင်စရာရှိတယ်”

“ရှိတယ်၊ ဗက်တာရင်အဖြစ်နဲ့”

“ဗက်တာရင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘဝဗက်တာရင်အဖြစ်”

“ဘဝဗက်တာရင်”

ကျွန်တော်က ပြီးပြီး ခေါင်းညီတ်ပြ၏။

ဘိုးဘိုးကြီးကို ခြို့တွင်းရှိ ခုံတန်းရည်လေး တစ်ခုဆီ ကျွန်တော် ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

ခုံတန်းပေါ် ထိုင်မိကြမှ ဘိုးဘိုးကြီးက စပြောသည်။

“နိုင် ပြောတာ ဆန်းတယ်၊ ဘဝဗက်တာရင်၊ ဘိုးဘိုးကြီးတစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိသေးဘူး၊ ဘဝမှာ ကျခုံးသွားတဲ့ လူတွေရှိတယ်၊ ဘဝက အဲ... ကက်ဇူးအဲလိုတော့ ယူဆီး”

ကျွန်တော် ခေါင်းညီတ်ပြ၏။

“အဲ...နိုင်ပြောသလို ဘဝ ဗက်တာရင်တွေလည်း ရှိတယ်၊ သူတို့က မသေဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မသေဘူး၊ စာရှိတယ်၊ ဓားနဲ့ထိုး၊ ဓားကျိုးလို့ လုံခြုံ၊ ပြောင်နာဂိုံဆင်များ မင်းတောင်၊ နင်းလို့ မသေ၊ ကုန်းမှာတစ်တွေ၊ ရေမှာတွေး၊ ပဒ္ဒမှာရွှေကြာပန်းလို့၊ လန်းတဲ့ ယောကျေား၊ ဟား... ဟား... အေး... အေး...”

“ဘိုးဘိုးကြီးလည်း မက်ဆိုပိုတေးမီးဟားမှာ မသေခဲ့ဘူး၊ ဘာတဲ့၊ ဟိုဒင်းအနောက်မြောက်နယ်ခြားဒေသ”

“နေ့ဝ် ဝက်စ်တ် ဖရန်တီယာ”

“အဲ... အဲဒီမှာလည်း မသေခဲ့ဘူး”

ဘိုးဘိုးကြီးက ပြီးပြီးကြီး ခေါင်းညီတ်ပြော။

“ဘိုးဘိုးကြီး”

“ဟေး...”

“မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ အဲတာတွေ ပြောပြည့်မယ်ဆို”

“အား...နိုင်က နားထောင်ချင်လို့လား”

“သိပ် နားထောင်ချင်တာပေါ့”

“ဘိုးဘိုး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြရသေးဘူး”

“ခု နိုင်ကို ပြောပြလေ”

“မျက်နှာဖြူ၍ကောင်တွေကို ဘိုးဘိုးကြီးက ဆလံမပေးချင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘိုးဘိုးကြီးက မက်ဆိုပိုတေးမီးယား လိုက်သွားတော့ ကိုးတန်းအောင် ဖြော်ပြု၊ ပြန်လာရင် ကော်မရှင်ရမလားလို့၊ ကင်းစ်ကော်မရှင် နားလည်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြော။

“အဲဒီဘုန်းက မြန်မာပြည်ရော၊ ကုလားပြည်ရော အက်လိပ်အောက်မှာ နိုင်ရ၊ အက်လိပ်စစ်တပ်မှာ အရာရှိနှစ်မျိုးရှိတယ်၊ မျက်နှာဖြူ၊ အရာရှိတွေကို ကင်းစ်ကော်မရှင်လို့ ခေါ်တယ်၊ ကင်းဆိုတာက ဘုရင်၊ အက်လိပ်ဘုရင်၊ ကော်မရှင် ဆိုတာက ဟိုင်း၊ အဲခန့်ထားတာ၊ ဘုရင်က ခန့်ထားတာ၊ မျက်နှာညို မျက်နှာမည်း အရာရှိတွေကို ပိုင်ဆူးခြင် ကော်မရှင်လို့ ခေါ်တယ်၊ ပိုင်ဆူးခြင်းတာ အီနှိုယာုရင် ခံချုပ်ကိုခေါ်တာ၊ အဲ သူက ခန့်ထားတာ၊ ယူဆီး”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညီတ်ပြော။

“ကင်းစ်ကော်မရှင်က မြှင့်တယ်၊ အခွင့်အရေး ပိုကောင်းတယ်။ ပိုင်ဆူးခြင် ကော်မရှင်က နိုမ့်တယ်၊ တက်လမ်းလည်း သိပ်မရှိဘူး။ လူတန်းစားခွဲထားတာ၊ အဲဒါကို တို့မျက်နှာညို မျက်နှာမည်းတွေက မကြိုက်ဘူး၊ ကုလားထဲက လက် တစ်ဆုပ်စာလောက် ကင်းစ်ကော်မရှင်ရတဲ့ လူတော့ ရှိပါရဲ့၊ မြန်မာထဲကတော့ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်လောက်ပဲရှိတယ်၊ ဒီတော့ ကုလားပြည်မှာ ပွဲစိုးပိုစိုး ဖြစ်နေတယ်၊ ပထမကဗ္ဗာစစ်ဖြစ်တော့ ကုလားစစ်သားတွေ အများကြီး အက်လိပ် တွေ သုံးရတယ်၊ အဲ...အဲဒီမှာ “အစ်ဆလင်တန် ကော်မရှင်”တို့ “မွန်တေဂူခင်းမဲ့

ဖို့ဒီ” ကော်မရှင်တို့ ပေါ်လာတာပဲ”

“အရာရှိတွေလား”

“ထက်သရီး၊ ဘယ်ကလာ အရာရှိတွေရမလဲ၊ မျက်လှည့်အဖွဲ့တွေ”

“မျက်လှည့်အဖွဲ့တွေ”

“အေး... ဟေး ဟေး၊ အင်လိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်တွေက မျက်လှည့်တော် တပ်ဗွဲ၊ ကိုလိနိတွေမှာ ပွစ်ပွစ် လူပ်တုတ်လူပ်တုတ်ဖြစ်လာရင် နိုင်ပုံမပေါ်ရင် ဘိုလပ်ကနဲ့ ချွေးသိပ်ဖို့အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့၊ လွှတ်လိုက်တာပဲ၊ ဟို လိုက်စုံစမ်း၊ ဒီလိုက်စုံစမ်း၊ ပြီးတော့ အကြံ့ဗာက်ပြုတဲ့ အစီရင်ခံစာဆိုတာ ရေးကြတာပဲ၊ ချွေးသိပ်မယ့်၊ လူကြားကောင်းတဲ့ အကြံ့ဗာက်တွေ ဘာတွေပေးကြတယ်၊ အသေးအဖွဲ့ လိုက်လျော့မှုလေးတွေ ဘာတွေပေးကြတယ်၊ ဒီကောင်တွေ လူလည်ဗွဲ”

ဘိုးဘိုးကြီးသည် စဉ်းစားသယောင် ဤမြိမ်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ရေတွက်သည့်ပမာ သူ့လက်ချောင်းတုတ်တုတ်ကြီးများကို ချိုးလျက် ရေတွက် နေသည်။

“အင်ဆလင်တန် ကော်မရှင်က ၁၉၁၂ မှာ လာတာ၊ ဘိုးဘိုး မမိဘူး၊ မွန်တေဂူတို့ လာတာက ၁၉၁၇ ခုနှစ်မှာ၊ နောက်တစ်နှစ်ကျတော့ သူတို့ အစီရင် ခံစာ ထွက်လာတယ်၊ အဲဒီကျတော့ ဘိုးဘိုးကြီး အိန္ဒိယမှာရှိတယ်၊ သူတို့က ကိုလိနိတွေမှာရှိတဲ့ အထက်တန်းအရာရှိ သုံးဆယ့်သုံးရာခိုင်နှုန်းကို ဘိုလပ်က စစ်တဲ့ စာမေးပွဲအောင်ရင် တိုင်းရင်းသားတွေထဲက ခန့်ဖို့၊ တချို့တလောကိုလည်း လက်အောက်ဝန်ထမ်းထဲကနဲ့ တိုးမြှေ့ခန့်ထားဖို့ စတာတွေ အကြံ့ပေးကြတယ်၊ ဒါ အစိုးရအရာရှိအားလုံးအတွက် ပြောတာ၊ စစ်တပ်မှာတော့ (၁၉၁၈) ခုနှစ်တည်းက ပညာအဆင့်အတန်းမီရင် မျက်နှာညိုမျက်နှာမည်းတွေကို ဘိုလပ်က “ဆင်းဒေသားစိတ်” စစ်တက္ကသိုလ် တက်ခိုင်းပြီး ကင်းစ်ကော်မရှင်ပေးတယ်၊ အဲဒါကို တိုက်ရှိကြရွေးတာ ခေါ်တယ်၊ တချို့တလောကိုတော့ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကြည့်ပြီး အောက်အဆင့်ကနဲ့ ရာထူးတိုးပေးပြီး ကင်းစ်ကော်မရှင်ပေးတယ်၊ သိပ်အသက်ကြီးတဲ့ လူတွေကိုတော့ အွန်နဲ့ရှိ ကင်းစ်ကော်မရှင်ဆိုတာ ပေးတယ်၊ ဟိုဒင်း ဂုဏ်...ဂုဏ်...ဂုဏ် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဂုဏ်ထူးဆောင်လား”

“ရှိက်တ်၊ ဂုဏ်ထူးဆောင် ကင်းစ် ကော်မရှင်ပေးတယ်၊ နောက်တော့ အကြာကြီးနေမှ”

ဘိုးဘိုးကြီးသည် သူ့လက်ချောင်းကြီးများကို ချိုး၍ ရေတွက်နေပြန်၏။

“အဲ...နောက်တော့ (၁၉၃၂) ကျမှ အိန္ဒိယမှာတွင် ဒရဂုံးဆိုတဲ့ စစ်တက္ကသိုလ်တစ်ခု ထောင်ပေးတယ်၊ အဲဒါက ဆင်းတဲ့ လူတွေကိုလည်း ကင်းစ်ကော်မရှင်ပေးတယ်”

“ဘိုးဘိုးကြီးက ၁၉၃၂ ခုအထိ အိန္ဒိယမှာ နေခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ဘူးလေ၊ ဘိုးဘိုးကြီးက ၁၉၂၀ တည်းက ပြန်လာတာ၊ အဲဒီမှာ နေတုန်းက အက်လိပ်တွေ မျက်လှည့်ပြတာ တွေ့ဖူးခဲ့တာ၊ မျက်လှည့်ပြတာကို ခံတဲ့လူလည်း ခံတယ်၊ မခံတဲ့လူလည်း မခံဘူး၊ မဟတ္တာမကန္တိတို့၊ စီအာရုံးတ်စ်တို့၊ မိုတိလာနေရားတို့၊ အံမယ် သူတို့က “ဆရာဂျု” ဆိုတာလုပ်နေတယ်ကျ”

“အဲဒါက ဘာလဲ”

“ဆယ့်လုပ်ရူးလို့ ခေါ်တယ်၊ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးပေါ့ကျ၊ အက်လိပ်ကို ဆလံမပေးဘူးပေါ့၊ ဘိုးဘိုးကြီးက သိပ်သဘောကျသွားတယ်၊ ကုလားအမည်းတွေ ကတောင် ကုလားအဖြူတွေကို ဆလံမပေးချင်တော့ဘူး၊ ဘိုးလွှမ်းကောာ ဘာ ဖြစ်လို့ ဆလံပေးရမှာလဲ၊ ယူ အန်ဒါ စတင်းဒီ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညီတ်ပြ၏။

“ဟောဟေား၊ သောက်ကျိုးနည်းကွား၊ တို့မြန်မာပြည်မှာလည်း ကုလားဖြူကို ဆလံမပေးတဲ့လူတွေ ပေါ်နေပြီ”

“မြန်မာတွေ”

“ဟင်...ဟင်း၊ ပထမ သဝိတ်ကြီး မောက်တဲ့လူတွေ၊ သူတို့က ကျွန်ပညာ ရေးတဲ့၊ အက်လိပ်ကျွန် မလုပ်ဖူးတဲ့”

ကြေားဖူးသော သမိုင်းဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော် က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညီတ်ပြ၏။

“ဘိုးဘိုးကြီးက အဲဒီတုန်းက ငယ်သေးတယ်၊ နိုင်ရေးလည်း သိပ်နားမလည်ဘူး၊ ကင်းစ်ကော်မရှင် ရရင်တော့ မဆိုးဘူး၊ ကိုယ်လည်း ဆလံအပေးခံရမယ်၊ ဒါလောက်ပဲတွက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ဘိုးဘိုးကြီးတို့ကို ကင်းစ်ကော်မရှင် မပြောနဲ့ ပိုင်ဆူးင် ကော်မရှင်တောင် မပေးဘူး၊ အဲသူတို့ ဖွဲ့ပေးထားတဲ့ ပူလိပ်အဖွဲ့ထဲ ဝင်ရင်တော့ အရာရှိလေး ဘာလေးဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတူးသလဲ၊ ကိုယ့်အထက်မှာ ဆလံပေးရမယ့် မျက်နှာဖြူတွေ၊ ကဗြားတွေ၊ ဘို့ကြက်ချေးတွေ အများကြီးပဲ၊ ဒီတော့ ဘိုးဘိုးကြီးက စဉ်းစားတယ်၊ မျက်နှာဖြူကောင်တွေကို ဆလံမပေးရတဲ့ အလုပ်ဘာရှိသလဲ၊ အဲ ရုံးမင်းဖြစ်ရင် ဆလံမပေး

မျက်ရည်လောကများ၏ ဟိုမှာဘက်

၂၂၁

ရွှေ့သူ့၊ သူ့ကိုသာ လူများက ဆလံပေးရတဲ့”

“ရုံးမင်း”

“ရိုက်တ်၊ မက်ဂျစ်စကြိတ်၊ တရားသူကြီးတို့ စက်ရှင်မင်းကြီးတို့၊ အဲ...
ဆလံမပေးရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုလည်းရှိသေးတယ်၊ လော်ယာ လော်ယာ”

“ခင်ဗျာ”

“ရွှေ့နေတို့၊ ဝတ်လုံတို့၊ အံမယ် သူတို့ကျတော့ စွာလဲ စွာသက္က”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခက်တာက ရုံးမင်းဖြစ်ဖို့၊ လော်ယာဖြစ်ဖို့က စာတတ်ရတယ်ကဲ့၊ ဒါနဲ့
ဘိုးဘိုး အက်လိပ် စစ်တပ်ကထွက်ပြီး ဆယ်တန်းဝင်ဖြေတယ်၊ စုထားတဲ့ ငွေလေး
ဘာလေးလည်းရှိတော့ ဆယ်တန်းအောင်အပြီးမှာ ကောလိပ်ဆက်တက်တယ်၊
အိုင်အောင်ရော ပိုက်ဆံလည်း မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်း”

“ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါးတော့ ကျွန်းသေးတာပေါ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ ဘိုးဘိုးကြီး
ရွှေ့နေစာမေးပွဲ ဝင်ဖြေပြီး ရွှေ့နေလုပ်တယ်၊ အထက်တန်းရွှေ့နေ၊ မဆိုးဘူးကဲ့၊
အဲ...ကံဆိုးချင်တော့ ကြိုက်တဲ့မိန်းမ တွေ့ရောကွာ”

“ခင်ဗျာ”

“နိုင် ဘွားဘွားကြီးလေ၊ ဘွားဘွားကြီးက မင်းကတော် လုပ်ချင်တယ်၊
သူတို့အမျိုးက ဘုရားထူးခံပျိုးတဲ့၊ သောက်ကျိုးနည်းကွာ၊ နိုင်ကို ဘိုးဘိုးကြီး
ပြောတာ မှတ်မိုလား”

“ဘာလဲ ဘိုးဘိုးကြီး”

“အရူးတကဗ္ဗာ့အရူးထဲမှာ အချစ်ရူးဟာ သောက်သုံးမကျဆုံးပဲဆိုတာ”

“အား အင်း မှတ်မိုတယ်”

“ဘိုးဘိုးကြီးလည်း ရူးဖူးတာပဲ နိုင်ရာ၊ ရူးဖူးလို့ ဒီစကားပြောတာပေါ့၊
ယူဆီး၊ ဘိုးလွှမ်း၊ ဘိုးလွှမ်း၊ အဲ...ဘိုးနိုင် ဘိုးနိုင်နဲ့ မမင်းသုံးကိုတော့ အရှုံးပေးခဲ့ရ
တယ် မောင်၊ အဲဒီတုန်းက ဘိုးဘိုး ခုနှင့်ကပြောခဲ့တဲ့ မွန်တေဂျာချမ်းဖို့ အစီရင်ခံစာ
တို့၊ နောက် ၁၉၂၄ ခုနှစ် လီးကော်မရှင် အစီရင်ခံစာတို့အရ ကုလားပြည်နဲ့
မြန်မာပြည်မှာ တိုင်းရှင်းသားတွေထဲကနေ အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိတွေ တိုးခန်း
နေတယ်၊ အိုင်အောင်ထားတာကော့၊ မက်ဆိုပိုတေးမီးယား လိုက်ဖူးတာရော
ပြေား ဘိုးဘိုးကြီး ဝင်လျှောက်တော့ သပြုသီးမြှုံးပို့ပို့ရတယ်”

“သပြုသီးမြှုံးပို့ပို့”

“အဟဲ လက်ထောက်မြှေ့ပိုင်ကို ပြောတာ၊ လက်ထောက်ကို အက်လိပ်လို ဒက်ပျူဗီးလို ခေါ်တယ်၊ ဒက်ပျူဗီးတိကို မြန်မာတွေက အနီးစပ်ဆုံး အသံထွက်လိုက် တော့ သပြုသီးဖြစ်သွားတာပေါ့၊ အရင်တုန်းက အဲဒါမျိုးတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ စော်ကော် တရားသူကြီးတို့၊ ကော်လိုက်တော်အရာရှိတို့၊ ရေစစ်စလီ အရာရှိတို့၊ ပြစ်အင်တို့၊ အခုလည်း ဘိုးဘိုးကြီးက သပြုသီးမြှေ့ပိုင်၊ အဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

နောက်ပြောသော အမည်တို့မှာ ဘာတွေမှန်း မသိသော်လည်း ဘိုးဘိုးကြီး ပြောပုံမှာ ရယ်ဖွယ်ကောင်းသောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း လိုက်ရယ်၏။

“သပြုသီးမြှေ့ပိုင်ကနေ မြှေ့ပိုင်၊ မြှေ့ပိုင်ကနေ နယ်ပိုင် အဲ...နယ်ပိုင်လည်း ဖြစ်ရော ပြုတ်ရော”

“ခင်ဗျာ”

“အဲဒီတုန်းက မြှေ့ပိုင်တွေ၊ နယ်ပိုင်တွေ၊ အရေးပိုင်တွေ စတဲ့ အရာရှိတွေ နယ်လှည့်ရင် တည်းတဲ့ ဘို့တဲ့ဆိုတာ ရှိတယ်၊ တချို့က မင်းတဲ့လို့လည်း ခေါ်တယ်”

“ဉော်ရိပ်သာလိုဟာမျိုးလား”

“အား ဟုတ်တယ်၊ တစ်နေ့မှာ ဘိုးဘိုးကြီးက တာဝန်း နယ်လှည့်ရင်း ဘို့တဲ့မှာ တည်းနေတယ်၊ ဒီဘို့တဲ့က တစ်ဘက်ဒီစတိတ် ဟိုဒင်း ခရိုင်လို့ခေါ်တယ်၊ ခရိုင်ဆိုတာက မြှေ့နယ်ထက်ကြီးတယ်၊ ခရိုင်ကိုအုပ်ချုပ်တဲ့လူကို အရေးပိုင်လို့ အဲဒီတုန်းက ခေါ်တယ်၊ လွှတ်လပ်ရေးရုပြီးတော့ ခရိုင်ဝန်လို့ ခေါ်တယ်၊ အက်လိပ်လိုတော့ ဒီစိတ်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဒီစကြိတ် ကော်မရှင်နာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘိုးဘိုးကြီးတည်းတဲ့ ဘို့တဲ့က ပဲခူးရှိုးမအစပ်မှာရှိတော့ အမဲလိုက်တဲ့ မျက်နှာဖြူဗြာအရာရှိတွေ လာလာတည်းလေ့ရှိတယ်၊ အဲဒါ ဟိုဘက် ဒီစတိတ်က မျက်နှာဖြူဗြာအရေးပိုင် ဒီစိတ် အမဲလိုက်မြှေ့ရောက်လာတယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီးက အရင် ရောက်နှင့်တော့ အကောင်းဆုံးအခန်း ယူထားတာပေါ့၊ အဲဒါ အဲဒီ ဒီစိတ် ဘိုးဘိုးကြီးကို အခန်းချွဲခိုင်းတယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီးက ဘာဖြေတယ် မှတ်သလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဂိုးတူဟဲလဲလို့”

“ခင်ဗျာ”

“ငရဲပြည်ကိုသွားလို့၊ အဲဒါ အက်လိပ်လို့ ဖင်ခေါင်းမကျယ်နဲ့လို့ ပြောလိုက် တာ၊ အဟာက်...ဟာက်ဟဲ”

“အဲ ဒီတော့”

“စကားများကြတာပေါ့၊ သူက ဘိုးဘိုးကြီးကို အမ်ဘလဒ်ဒီမူလ်လို့ အောင်တယ်”

“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ”

“အမ်ဆိုတာက ကျိုန်ဆဲတာ၊ ဘလဒ်ဒီဆိုတာလည်း ဆဲတာ၊ ဖူးလံးဆိုတာ ကလည်း ဆဲတာ”

“အဲဒီတော့”

“ဘိုးဘိုးကြီးက သူတို့စစ်တပ်ထဲ နေလာတာ၊ ကောင်းကောင်း ပြန်ဆဲတာပေါ့၊ ယူဂေါ့ခို့အင်မ်ဘတ်စတတ်၌ လို့၊ ဟား... ဟား... ဟား”

“အဲဒါကကော”

“နိုင်ရ၊ မဆဲချင်နေ ဆဲရင် နာအောင် ဆဲတတ်ရတယ်၊ ဂျို့ခို့အင်မ် ဆိုတာက ဘုရားသခင် ရှုံးချုပ်ပယ်ထားတယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ဘတ်စတတ်ခို့ဆိုတာက မိမစစ်ဖမစစ်က မွေးထားတာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ဒီကောင်တွေ သိပ်နာတဲ့စကား၊ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ဒီကောင်က ဘိုလပ်မှာ မွေးတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ကုလားပြည်မှာ မွေးတဲ့ကောင်၊ ဒီကောင်တွေ ဘယ်လောက်လူတန်းစား ခွဲတယ်မှတ်သလဲ၊ မျက်နှာဖြူချင်း တူတာတောင်မှ ဘိုလပ်မှာမွေးတဲ့ ကောင်နဲ့ ကျွန်ုပ်ထားတဲ့ နိုင်ငံမှာ မွေးတဲ့ကောင်ဆိုပြီး ခွဲခြားတာ”

“အဲ ဒီတော့”

“ငနဲ့က ဘိုးဘိုးကို လက်သီးနဲ့ ထိုးတယ်”

“အို...”

“ဘယ်ရမလဲ၊ ဘိုးဘိုးက ဘောင်စင်လည်းတတ်တယ်၊ ဘောလုံးလည်းကန်ဖူးတယ်၊ သူထိုးတာကိုရှောင်ပြီး ငနဲ့သားခွဲဆုံးကို ခြေဖျားနဲ့ ခတ်လိုက်တာ ဟား... ဟား၊ ငနဲ့မတ္တာဘင် ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ခင်ဗျာ”

“နိုင်က မော်လမြှုင်ကလာတာပဲ ဒီဘက်ကမ်းကို ဘာခေါ်လဲ”

“မှတ္တာ”

“အဟဲ မှတ္တာမကို အက်လိုပ်တွေက မတ္တာဘင်လို့ ခေါ်တယ်နိုင်ရ”

ကျွန်ုတော် ခေတ္တစဉ်းစားယူရ၏။

သဘောပေါက်၍ ကျွန်ုတော်ရယ်သောအခါ ဘိုးဘိုးကြီးလည်း လိုက်ရယ်

“အဲဒီနောက်တော့ကော”

“လက်အောက်ကလူတွေ ဝင်ဖျော်ကြ ဆွဲကြလို့ လူချင်းကွဲသွားတာပေါ့
နောက်တစ်နာရီမန်ကိုတော့ ရှုက်လို့ထင်တယ်၊ ငနဲက အစောကြီး မြို့ပြန်သွား
တယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ ကိုယ့်ကိစ္စပြီးမှ ကိုယ့်မြို့
ပြန်လာခဲ့တယ်၊ မကြာပါဘူးကွာ၊ အင်ကွာရီ ကော်မရှင်ဆိုတာ လာတော့တာပဲ”

“စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီတော့”

“ထုံးစံအတိုင်း နည်းနည်းတော့ ကြာတာပေါ့၊ ပြီးတော့မှ ဘိုးဘိုးကြီးကို
အပြစ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ရာထူးတစ်ဆင့်လျှော့ပြီး တောကျတဲ့ မြို့တစ်မြို့ကို ရွှေ့ပစ်
တယ်၊ တစ်နှစ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်ရမယ်လို့လည်း သတိပေးတယ်၊
ဘိုးဘိုး ဘာလုပ်တယ်ထင်သလဲ”

“ပြောပြလေ”

“အလုပ်က တစ်ခါတည်း ထွက်လိုက်တယ်၊ မမင်းသုံးကို သူ့မိဘတွေဆို
ခက္ဗာပြန်ပို့ထားပြီး ဘိုးဘိုးက ကောလိပ် ပြန်တက်တယ်၊ ဘီအေအောင်တော့
ဘီအယ်လ်ပြန်ဆက်တက်ပြီး ဘိုးဘိုးသိပ်လုပ်ချင်တဲ့ ရှေ့နေလုပ်တယ်၊ ဘွဲ့ရပြီးပြီ
ဆိုတော့ ဝတ်လုံတော်ရလို့ ခေါ်တယ်၊ အောင်မြင်ပြီး နာမည်ကြီးမှ မမင်းသုံးကို
သူ့မိဘတွေဆိုက ပြန်ခေါ်ရတာ”

“အဲဒါတွေ လုပ်တော့ ဘွားဘွားကြီးက ဘာမှမပြောဘူးလား”

“ဒီတစ်ခါတော့ မပြောဘူးကွာ၊ အားတောင် အားပေးသေးတယ်၊ အဲဒီလို့
ဆိုတော့လည်း နိုင် ဘွားဘွားကြီးက မဆိုးဘူး၊ သူ့မှာလည်း ဓာတိမာန်ဆိုတာ
ရှိတယ်”

ကျွန်တော်လိုချင်သော အကွက်ဆီ ရောက်လာပြီဖြစ်သောကြာင့်
ကျွန်တော်က မေး၏။

“ဘိုးဘိုးကြီးက သိပ် သဘောကောင်းတာပဲ၊ ဘဝလမ်းကို ပစောက်ကွေ့
ပြန်ကွေ့တာနော်”

“ဘာရယ်၊ ဘာကွေ့”

“ယူဘန်း(န်)”

“ယူဘန်း(န်)၊ အေး ဟေး ဟေး၊ ယူဘန်း(န်)၊ ကွေ့ရတာ တွေ့စက
မလွယ်ဘူးနော်”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ဘိုးဘိုးကြီး ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ပြန်ရန်ဖြစ်ပါသေးသလား”

“ဘာပြောတယ်”

“ကိုယ်ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ဘဝကို မကျေမနပ် ဖြစ်ပြီး မှားလေခြင်းဆိုတဲ့ နောင်တာ၊ ငါ့ကိုယ်က အသုံးမကျေတာ၊ ဘပ်သူမပြု၊ မိမိမှာ၊ ငါ့ထိုက်နဲ့ငါ့ကံ၊ ငါခံဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်နေမိရတဲ့အဖြစ်၊ အဲဒါမျိုး ဘိုးဘိုးကြီးကြော်သလား”

ဤမေးခွန်းကိုမှ ဘိုးဘိုးကြီးက မျက်လုံးကြီးပြုးပြီး သူ့ဝသီအတိုင်း အင်လိပ်ဘာသာစကားနှင့် ပြင်းပယ်၏။

“အိုး နှိုး၊ နဲ့ဟား”

“ဘိုးဘိုးကြီး ရွေးလိုက်တဲ့ ဘဝမှာ ဘိုးဘိုးကြီးပျော်တယ်ပေါ့-

“အိုး ပျော်၊ သိပ်ပျော်၊ ဘိုးလွှမ်းတို့ အိုးမျန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး၊ ယူနိုး”

“ဘိုးဘိုး”

“ဟင်း”

“ဘိုးဘိုးကြီးလို့ နိုင်ဖြစ်ချင်တယ်”

“နိုင်ကလဲ ဝတ်လုံဖြစ်ချင်တာပဲလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဆရာဝန်ရော့”

ကျွန်ုတ်က ခေါင်းအသာ ခါပြု၏။

“အော့ ဆရာဝန်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အခု လူတွေက ဆရာဝန် သိပ်ဖြစ်ချင်က တာ၊ နော်း၊ ဘိုးဘိုးပြော်းမယ်၊ မင်း ဟို ကောင်မလေး ဘယ်ဘူး”

ကျွန်ုတ်က ဘိုးဘိုးကြီးကို စိုက်ကြည့်သောအခါ ဘိုးဘိုးကြီးက သူ့ လက်တုပ်တုပ်ကြီးများကို ကသည့်ဟန် ချိုးပြု၏။

“ဝင့်ဝါလား”

“အေး... အဟေး ဝင့်ဝါ၊ သောက်ကျိုးနည်း သူ့နာမည်ကလဲ၊ အဲ... အဲဒီကောင်မလေးအဖော့၊ ဟိုတစ်နေ့ကတွေ့တယ်၊ သူက နိုင်ကို ဆေးတ္ထားသို့လို လွှတ်ပါလားတဲ့၊ ဘိုးဘိုးကြီးတို့ မတတ်နိုင်ရင် သူ့သမီး သူငယ်ချင်းမဲ့ သူလဲ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါမယ်တဲ့၊ ပညာတော်တဲ့ကလေးကို သူ အားပေးချင်သတဲ့”

ဘိုးဘိုးကြီးက မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ပြီး ကျွန်ုတ်ကို စိုက်ကြည့်နေသေး၏။

“ဒေါင်ရှိ ယူဆီး”

“ခင်ဗျာ”

“ဒေါင်ရှိ၊ ဒီ...အို...အဗ္ဗယ်ယူ...အာရ်...ရှင်၊ နိုင် ဒီစကား မကြားဖူး
ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကုလားတွေ အားကြီးလုပ်တယ်ကဲ၊ ကုလားပြည်တုန်းက ဒီစကား
ခဏခဏ ကြားဖူးတယ်၊ အစက အဲဒါ ကုလားစကားလို့ထင်တာ၊ နောက်မှ
အင်းလိပ်စကားမှန်း သိတာ၊ အား၊ ပြင်သစ်မှာလဲ ဒီစကားရှိတာပဲ၊ သူတို့ အကုန်လုံး
လုပ်တယ်၊ ဒေါင်ရှိလုပ်တယ်”

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒေါင်ရှိဆိုတာ သူတို့ ဥရောပမှာတော့ လက်ထပ်ရင်လင်ဖို့ မိန်းမက
သယ်ယူလာတဲ့ ပိုက်ဆံတို့၊ ဓနစည်းစိမ်တို့ကို ခေါ်တာ၊ ကုလားပြည်မှာတော့
သမီး လက်ထပ်ရင် သမက်အတွက် မိန်းကလေးဘက်က ပေးရတဲ့ ပိုက်ဆံကဲ၊
အံမာ တို့ မြန်မာပြည်ကိုတောင် ကူးစက်လာသေးတယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီးတို့ငယ်ကယ်က
အိုင်စီအက်စ်ဆိုတာတွေ ခေတ်စားတယ်၊ အရေးပိုင်လောင်းတွေပေါ့ နိုင်ရှာ၊ အဲဒါ
အိုင်စီအက်စ်လောင်းတွေကို သူငြေးတွေက ငွေနဲ့ပေါက်ဝယ်ပြီး သမီးနဲ့
ပေးစားကြတာ”

“အဲဒါနဲ့ ခုနှင်က ဘိုးဘိုးပြောတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း”

“ဆိုင်တယ်လေကဲ၊ ဘိုးဘိုးတို့ ငယ်ကယ်က သီချင်းရှိတယ်၊ ကိုဘိုအော်
မြို့အပ်လောင်းရယ် တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ လမ်းကို လျှောက်တယ်၊ ခေါင်းပေါင်းစ
ရှည်လွန်း ရှည်လွန်းတယ်၊ အဟဲ အဲဒီလို့၊ ဘီအေအောင်ဖို့က ကောလိပ်သွား
ရတယ်၊ ဥက်ကောင်းစာတော်ပြီး ဆင်းရတဲ့လူကို ချမ်းသာတဲ့လူက ပိုက်ဆံ
ထောက်ပြီး ကောလိပ်တက်စေတယ်၊ မြို့အပ် ဖြစ်လာတော့ သမီးနဲ့ပေးစားပြီး
သမီးကို မြို့အပ်ကတော်လုပ်စေတယ်”

ဘိုးဘိုးကြီး ပြောနေသည်ကို ကျွန်ုတ်တော် နားလည်လာသည်။

မျက်နှာကို တည်တည်ထားပြီး ကျွန်ုတ်တော် ဇြမ်နော်။

ဘိုးဘိုးက လေသံလျှော့ပြီး ဆို၏။

“ဆောရိုး၊ နိုင် ကောင်မလေး အဖောကို ဘိုးဘိုးက ဒီလို့တော့ မစွဲပွဲ
ပါဘူးလေ၊ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝတွေကို ပြောပြတာ၊ ခုခေတ်လူတွေက ဆရာဝန်
မက်တယ်ကဲ”

“နိုင် ဆရာဝန် မလုပ်ဘူးလို့ ဖြေပြီးပြီ”

“အင်ဂျင်နီယာကော့”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလဲ၊ နှင်းမြစန္တာက ကျောင်းဆရာမလုပ်မယ် ပြောတယ်၊ နိုင်ကလဲ ဒီကောင်မလေးနဲ့ အတူတူဘိအီးဒီ သွားတက်မလို့လား”

“ဘိုးဘိုးကြီး”

“ဟော”

“ဝင့်ဝါတို့ နှင်းတို့က နိုင့် ကောင်မလေးတွေ မဟုတ်ဘူး”

“နှို့ ဘာလေးတွေလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေ၊ နိုင့် သူငယ်ချင်းတွေ”

“အား...အား”

“သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ဖြစ်၊ ကောင်မလေးတွေဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင့် ဘဝလမ်း ကြောင်းကို ရွှေးချယ်တဲ့ နေရာမှာ သူတို့မပါဘူး”

“ဘယ်လို့ ဘယ်လို့”

“ဘိုးဘိုးကြီးပဲ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ အရှုံးတကာ့ အရှုံးမှာ အချစ်ရှုံးဟာ အသုံးမကျဆုံးဆို”

“အား...အင်း...ဟုတ်တယ်”

“ပြီးတော့ ဘိုးဘိုးကြီးက ကိုယ်ရွှေးချယ်ခဲ့တဲ့ ဘဝမှာ ကိုယ်ပျော်တယ်တဲ့ အိမ်နီးတောင် မသိလို့က်ဘူးတဲ့၊ ဒါတောင် ဘိုးဘိုးက နောက်ကျမှ ပစောက်ကွေ့ ကွေ့ခဲ့ရတာနော်”

“အင်း...အင်း”

“နိုင်ကတော့ နောက်ကျမှ ပစောက်ကွေ့၊ ပြန်မကွေ့ချင်ဘူး၊ စတည်းက တည့်တည့်ဖြောင့်ဖြောင့် သွားမယ်”

“နော်းလေ၊ နိုင်က ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ”

ဘိုးဘိုးကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထမရပ်ရုံတစ်မည်၊ ကျွန်တော့ကို တုန်လှပ်စွာ ကြည့်၏။

“ဘာပြောလို့က်တယ်”

“စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ”

ဘိုးဘိုးကြီးက ယူကျံးမရသည့် ဟန်မျိုးနှင့် ကျွန်တော့ကို စိုက်ကြည့်နေ

ပြီးမှ မေးသည်။

“နိုင် တကယ် ပြောနေတာလား”

“တကယ် ပြောနေတာ”

“အဲဒီ...အဲဒီ လမ်းဟာ တည့်တည့်ကြီး ဖြောင့်ဖြောင့်လျှောက်သွားရင် ချောက်ထဲကို တည့်တည့်ကြီးဖြောင့်ဖြောင့် ကျသွားနိုင်တာ နိုင် သိရဲ့လား”

“ခေတ်ကြီးက ပြောင်းခဲ့ပါပြီ ဘိုးဘိုး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်လေ၊ နိုင့်မှာ မပြည့်စုံခင်၊ နိုင့်ရည်ရွယ်ချက် လမ်းမပေါ်မှာ နိုင် ခြေမချုနိုင်ခင်၊ ဘိုးဘိုးတို့က နိုင့်ကို ဒီလမ်းပေါ်က မောင်းမချေရင်”

ဘိုးဘိုးကြီးက ကျားဟိန်းသံကဲ့သို့ အော်၏။

“ငါမြေးကို ငါက ဘာလို့ မောင်းချေရမှာလဲ”

ကျွန်တော်က ြိမ်ြိမ်ရပ်ပြီး ဘိုးဘိုးကြီးကို ကြည့်နေသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် နေရာမှတယ်။ ခုတုန်းရည်မှ ဝေးရာ ခြေစပ်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ကျွန်တော့ဘက် ကျောခိုင်းလျက် ရပ်နေ၏။

ကျွန်တော်ကလည်း နေရာတွင် ရပ်လျက် ဘိုးဘိုးကြီး၏ ကျောပြင်ကြီးကို ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာမှ ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော့ဘက် ပြန်လှည့်လျှောက်လာ၏။

ဘိုးဘိုးကြီး၏ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့ပခံးကို ကိုင်လာ၏။

ဘိုးဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေ၏။

“နိုင် နိုင်က ဘာလို့ ဒီစကားကို ပြောရတာလဲ”

ကျွန်တော်က မဖြေ။

“အဲဒီကိစ္စမှာ ဘိုးဘိုးမပါပါဘူးကွာ၊ မမင်းသံခေါင်းမာတာ၊ သူ့မှာက အဲဒီတုန်းက မင်းကတော်အခွဲ မကုန်သေးဘူးကွာ၊ သမီးတွေကို မင်းကတော်ပဲ သူ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ အဲဒီတော့ အဲဒီတော့”

ဘိုးဘိုးကြီး စကားမဆက်နိုင်။ အတန်လေးကြာမှ ဝမ်းနည်းသံကြီးနှင့် ဆို၏။

“ဒါတောင် မိသင်းမြတ်ကို တို့နှင်မချပါဘူးကွာ၊ နိုင့်အမေ ငါသမီးကလဲ ခေါင်းမာတယ်၊ သူ့ဘာသာသူ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာပါ၊ သူ့ဘဝကို သူ ရွှေးသွားတာပါ။”

ဘိုးဘိုးကြီး ဤမျှ စိတ်ထိခိုက်သွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ခဲ့။ ယခုတော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်း။

ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးကြီး၏ လက်ကို ကိုင်၍ စိတ်ပြေအောင် ပြောရသည်။

“နိုင် စကားမှားသွားတယ် ဘိုးဘိုး၊ ဟူတ်တယ်၊ မေမဲ့ကို ဘိုးဘိုးကြီးတို့ အိမ်ပေါ်က မောင်းချုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေနဲ့မေမဲက သူတို့ဘဝ သူတို့ ရွေးသွားတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုးပြောသလိုပဲ၊ သူတို့ဘဝက မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး၊ မအောင်မြင်ဘူးဆိုတာထက် ပိုက်ဆုံး မချမှုးသာခဲ့ဘူး၊ ဆင်းရဲ့တယ်၊ အဲဒီလို ပြောရမယ်”

“ဒါကို နိုင် သိတယ်ပေါ့”

“သိပါတယ် ဘိုးဘိုး”

“သိရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ ဒီဘဝမျိုးကို နိုင် ရွေးချယ်မှာလဲ”

“အဲဒါကို နိုင် မပြောပြတတ်ဘူး၊ နိုင်သိတာ တစ်ခုရှုတယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမဲ မြတ်နီးတာကို နိုင် မြတ်နီးတယ်၊ ဖေဖေ မအောင်မြင်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ နိုင် အောင်မြင်အောင် လုပ်မယ်၊ နိုင် အောင်မြင်ရမယ်လို့လည်း ယုံကြည်တယ်၊ နိုင့်မှာ ဘိုးဘိုးကြီးလို့ပဲ သတ္တိရှုတယ်၊ ပြီးတော့ ခေတ်ကြီးကလည်း ပြောင်းသွားပြီလို နိုင် ယုံတယ်”

“နိုင် ဒီစကားပြောတာ နှစ်ခါ ရှိပြီ၊ အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ”

“စာရေးဆရာတွေ၊ ကဗျာဆရာတွေ၊ အနုပညာရှင်တွေမှန်သမျှ ဆင်းရဲတယ်၊ ငတ်တယ်ဆိုတဲ့ ခေတ်ကြီးဟာ ကုန်သွားပြီထင်တယ်၊ မချမှုးသာ တောင်မှ လူတန်းစွေ့စွေ တင့်တင့်တယ်တယ်လေး နေနိုင်ကြပြီထင်တယ်၊ အင်း... ကိုယ်ကလဲတော်အောင် ကြိုးစားရင်ပေါ့လေး”

“နိုင်က ကြိုးစားမယ်ပေါ့”

“နိုင် အမြဲကြိုးစားနေတာ”

“ဒါဖြင့် နိုင် အခု ဘာလုပ်မလဲ”

“တောင်ကြီး ကောလိပ်မှာတင် မြန်မာစာ အဓိကယူပြီး နိုင် တက်မယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်မှာ အန်တီတင့်တင့်ဆီကလည်း နိုင် အများကြီး သင်ယူစရာတွေ ရှိတယ်”

“တင့်တင့်က နိုင့်ကို ဘာသင်ပေးနိုင်လို့လဲ”

“အများကြီး သူ သင်ပေးနိုင်တယ်၊ အင်္ဂလိက ကဗျာ၊ စာပေ၊ သမိုင်း၊ ဖီလိုဆိုဖို့”

“တင့်တင့်က ဒါတွေ တကယ်တတ်လို့လား”

“တတ်လို့ သူ ဟိုဒင်း အပျို့ကြီး လုပ် နေနိုင်တာပေါ့”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ နိုင်ရ”

“ဘဝမှာ တစ်ကိုယ်တည်း နေနိုင်သူဟာ နှလုံးသား ပျော်မွေ့ဖို့ ကျက်စား စရာ နယ်မြေတစ်ခုခု ရှိရတယ်”

“ဘာပြောတယ် နိုင်”

“ပြီးတော့ ဘဝမှာ ဘာဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့၊ အစားထိုး မြတ်နိုးစရာ အလှ တစ်ခုခုကို ပိုင်ထားရသေးတယ်”

“နိုင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“နိုင် ဖတ်ဖူးတဲ့ ဘဝဆိုင်ရာ ဒီလိုဆိုပါကို ပြောပြတာ”

“အဲဒါတွေလဲ မိတင့်က သင်ပေးတာလား”

“တစ်စိတ် တစ်အေသမှန်ပါတယ် ဘိုးဘိုးကြီး”

“နိုင်”

“ခင်ဗျာ”

“ဘိုးဘိုးကြီး ရူးချင်သွားပြ”

ဘိုးဘိုးကြီးက သူ့လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို သူ့နားထင်နားကပ်၍ ပတ်ချာ လှည့်ပြသည်။

“မရူးချင်ပါနဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးရယ်၊ စိတ်ချမ်းသာပါ၊ ဂေါက်တူတ်တွေ့လည်း မရောင်းပါနဲ့၊ ဂေါက်ဆက်ရှိက်ပါ၊ ဟောဒီ တောင်ကြီးမြို့က သိပ်လှတယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ အိမ်ကလည်း သိပ် ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ နိုင် ဒီမှာပဲ ဘိုးဘိုးကြီးတို့နဲ့ ပျော်ပျော်ကြီးနေပြီး ကျောင်းတက်မယ်”

“နိုင် တကယ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပေါ့”

“ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြ”

“နောက်ကို နောင်တ မရပါဘူးလို့ သေချာတယ်ပေါ့”

“နောက်ကို နောင်တရမှာကို ပူပန်ပြီး လျှောက်တွေးနေရင် ပစ္စပြန်မှာ ကိုယ်မှန်တယ် ထင်တာကို လုပ်စရာ ဘာကျွန်တွေ့မှာလဲဘိုးဘိုး”

ဘိုးဘိုးကြီးက အံသံဟန်နှင့် ပါးစပ်ကြီးဟ၍ ကျွန်တော့ကို စူးစိုက်ကြည့် နေ၏။

“နိုင်”

“ခင်ဗျာ”

“အဲဒီစကားကို ဘိုးဘိုးကြိုက်သွားပြီ၊ နိုင်လိုတော့ ဘိုးဘိုးမပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခဲ့ စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ဘိုးဘိုးလည်း ငယ်ငယ်တုန်းက အဲဒီလို

တွေးဖူးတယ်၊ နိုင် ယံ့ရဲ့လား”

“ယံ့ပါတယ် ဘိုးဘိုး”

“ဘိုးဘိုးကြီး လူများ မလုပ်တာတွေကို လျောက်လုပ်တယ်၊ သောက်ကျိုးနည်း ဒုက္ခတွေလည်း တွေ့တာပဲ၊ သုခတွေလည်း တွေ့တာပဲ၊ အဲ အဲ-နိုင်ပြောသလို ဘိုးလွမ်းတို့ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ် ရန်မဖြစ်ဘူးကွဲ၊ နှီးနဲ့အေး”

“တစ်ခုလဲ ကျွန်းသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“ဘိုးဘိုး ခုနက ဆိုပြတဲ့ သီချင်းလေ၊ ဓားနဲ့ထိုး၊ ဓားကျိုးလို့လုံခြွေ၊ ပြောင်နာဂိုံးဆင်များ မင်းတောင်၊ နင်းလို့မသေဆိုတာ”

“အေး အဟေး၊ မသေဘူးကွဲ”

“နိုင်လဲ မသေဘူးဘိုးဘိုး၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဖေဖေတို့ မေမေတို့ မပြီးပြတဲ့ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ရမှာမို့”

ကျွန်းတော် ကြုတစ်ကြိမ်တွင် စကားမဆက်နိုင်တော့၊ ကြီးမားနှင့်သီးသော ခံစားမှုတစ်ရပ်က ကျွန်းတော့ရင်ကို ဆိုပိတ်လာ၏။

“ဘာဖြစ်သလဲနိုင်၊ ပြောလေ ဆက်ပြော”

“နှင့်...နိုင်ဖေဖေနဲ့ မေမေလည်းမသေ၊ မသေဘူး”

အိမ်တွင်းသို့ဝင်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်းတော်ပြီးတက်ခဲ့၏။

ဝရန်တာတွင် ရပ်မိတော့ သူ့ကို မြင်ရသည်။

တောင်ချွန်းကြီး။

ခြုံပေါ်တွင် မောင်ရို့မိုးနေပြီ။ မိုးကာလ၏ နောက်ကျဝင်သော နေရာင်ကြောင့် တောင်ချွန်းကြီးနံ့ရုံက ရွှေရောင်ဝင်းပြုနေ၏။

တောင်ချွန်းကြီး ထိပ်တည့်တည့် မိုးတိမ်မကင်းသည့် ကောင်းကင်တွင် ကြယ်တစ်လုံးက ရှိနေ၏။

သော်... ဘဝရည်မှန်းချက်က ပောသည် တောင်ချွန်းကြီးထက်ပင် ကြီးနေလေမည်လား။ ဘဝပန်းတိုင်ဆိုသည်ကလည်း ဟိုးက ကြယ်လောက်ဝေး နေမည်လား။

ကောင်းကင်ကြီး၊ တောင်ချွန်းကြီးတို့နှင့် ယုံးတွေ့ကျွန်းတော့ကိုယ်က ပိုစုန်းကြုံးလေးလောက်သာ ရှိတော့သည်ဟု ကျွန်းတော် ခံစားရသည်။

သို့ရာတွင် ပိုးစုန်းကြုံးဘဝကို ကျွန်းတော် ရွှေးလိုက်ပြီ။

သည်တော့ နိုင်၊ ပုံးတက်၊ မင်းပုံးတက်။

အခန်း (၁၉)

ဂျွန်တော် အရသာခံတတ်လာသဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးသော ဂျွန်ကို(တ်)(စံ)
(John keats)၏ ကမ္ဘာကျော် “အလုပစ္စည်း” (A Thing of Beauty)ဟူသည့်
ကဗျာက ဆိုခဲ့သည်။

A thing of beauty is a joy for ever;
Its loveliness increases; it will never
Pass into nothingness; but still will keep
A bower quiet for us, and a sleep
Full of sweet dreams, and health, and quiet breathing.
Therefor, on every morrow are we wreathing
A Flowery band to bind us to the earth
Spite of despondence, of the inhuman dearth
Of noble natures, of the gloomy days,
Of all the unhealthy and o'er-darkened ways
Made for our searching: Yes, in spite of all,
Some shape of beauty moves away the pall
From our dark spirits. Such the sun, the moon,
Trees old and young, sprouting a shady boon
For simple sheep; and such are daffodils
With the green world they live in, and clear rills
That for themselves a cooling covert make
Gainst the hot season; the mid-forest brake,
Rich with a sprinkling of fair musk-rose blooms:
And such too is the grandeur of the dooms
We have imagined for the mighty dead;
All lovely tales that we have heard or read:
An endless fountain of immortal drink,
Pouring unto us from the heaven's brink.

အလုပတ်

ကိုန်းဝပ်နေတဲ့ အရာတစ်ခုဟာ
ထာဝရ ပျော်ရွင်မှုရဲ့
အကြောင်းဆု ဖြစ်လေတယ်။

အလှသတောာဟာ
 ဘယ်သောအခါမှ
 သုဉ်းသုညာဝဆီကို
 လျှောကျပြောင်းပျက်
 ဆင်းသက်မသွားဘူး
 ဆက်လက်လို့သာ
 သာယာဖြစ်းဆီတ်
 ကွန်းညိုရိုပ်ကို
 ချွေးသိပ်ခိုနားဖို့ တို့တွက်တာ
 အလှခများ ဖန်တည်ဆောက်လို့
 စောင့်ရှောက်ထိန်းပေးနေတယ်။
 ၌ သာယာတဲ့ အိပ်မက်
 စိတ်လက်ချမ်းမြော်။
 သိမ်မွေ့တဲ့ အသက်လေညင်းညင်းနှင့်
 အိပ်ပျော်ခြင်းဆိုတဲ့ မဂ်လာကိုလည်း
 အလှဟာ ဆောင်ကြုံးပေးတယ်။
 အဲသည်လို့ ဆိုပြန်လေတော့
 ဒီကမ္မာဖြန့်နှင့် တို့မခွဲဘဲ
 မြွဲအောင် နှောင်ချည်ထုံးထားဖို့
 ပန်းကုံးကြိုးတစ်နှစ်ကို
 တို့များရယ်လေ နံနက်တိုင်း
 ရှစ်ဆိုင်းကျစ်ခွဲမိကြတယ်။
 အားငယ်စိတ်ပျက်ရခြင်း
 သက်ညာမှုကင်းတဲ့ခေါင်းပါးပြတ်လပ်မှု
 မြှင့်မြတ်တဲ့ လူ့သဘာဝတရား
 စိတ်အားညှိုးဖွယ်အခါရက်တွေ
 ပေရောည့်ပတ်
 အမောင်ဓာတ် အဆမတန် လွှမ်းနေတဲ့
 တို့များရဲ့ ရူးစမ်းရေးလမ်းတွေ
 အင်း...အဲသည် အနို့ကြာရုံကြမ်းကြမ်းတွေကြားက

အလှတရားရဲ့ သဏ္ဌာန်အဆင်းတစ်ခုဟာ
 အလင်းကွယ်နေတဲ့ တို့ဝိညာဉ်ထက်က
 အသာစောင်ဖျင်လွှာကို
 ဖယ်ဆွဲလွင့်ပစ်ပေးတယ်။
 ဒီလိုပဲလေ
 နေတွေ၊ လတွေ
 ပင်အိုတွေ၊ ပင်ပျိုတွေက
 သာမည်သိုးသတ္တဝါ
 ခမျာသူ၊ အတွက် အညွှန် အညောက်တွေနှင့်
 ဆုလာသုတေသနတွေ၊ ပေါက်ပေးကြတယ်။
 အဲဒီလိုပဲလေ
 သူတို့နေတဲ့ စိမ်းကမ္မာမြေသွေးနှင့်
 ဒက်ဖဒေး ဂမုန်းပန်းလေးတွေမှာရော၊
 နှဲပူဗူဗူ
 ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်အေးဖို့
 ကိုယ်မွေးထုတ်ထားတဲ့
 ချုပုတ်အကာအလွမ်းနှင့်
 စမ်းလဲလဲလေးတွေမှာရော၊
 ဖွေးဖွေးနှံနှံ
 ကြဖြန်းထားဟန်ပျိုးနှင့်
 ကတိုးနှင့်းဆီ အရိုင်းပွင့်တွေ
 ဝေနေဝံ့ေးနေတဲ့
 မြှင့်တွင်းစံပင်ပျပ်တောလေးတွေမှာရော၊
 အလှသဘောဟာ
 လှသောဓမ္မတာအတိုင်း ရှိနေတယ်။
 ဒီအတိုင်းပဲနောက်အလှတစ်မျိုး၊
 ကမ္မာဆုံးကြားက ခမ်းနားမြင့်မြတ်မှုအလှ
 ဇရာမပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့ မဟာမရဏသေခြင်း
 တို့စဉ်းစားစိတ်ကူးပြီး
 ခံစားကည့်မိမိုးကြတယ် မဟုတ်လား

တို့ကြားဖူးဖတ်ဖူးခဲ့ကြတဲ့
ချစ်စရွာပုံစာတ်လမ်းလေးတွေလော့
အဲဒီအလှတွေကလည်း
ဘယ်ကာလမှ ခန်းခြောက်မသွားဘဲ
ကောင်းကင်ဘုံး ဟိုအဖျား
နှုတ်ခမ်းသား အနားရစ်ကနေ
တို့တစ်တွေဆီကိုထာဝရ^၁
လျှံကျစီးဆင်းလာနေတဲ့
သေခြင်းမဲ့စေတဲ့ စမ်းမြှုယ်
နတ်ရေစင်ယမကာထူးရဲ့
စိမ့်ဦးအစဖြစ်တော့တယ်။
ဤကဗျာကို ဖတ်မိလေတိုင်း ကျွန်တော်ရွေးချယ်လိုက်သော ဘဝ၏
အမိဘယ်ကို ကျွန်တော်ပိုမို နားလည်လာသည်။

သို့...၍၍န်ကို(တ်) (စိ)၊ သူ့ ဤကဗျာက ကမ္မာကျော်သည်။ အလှ
အကြောင်းကို ထပ်ဖြည့်ပြောစရာမရှိအောင် သူ့ပြောသွားသည် ဆိုကြသည်။
ကျွန်တော်က တစ်မျိုးလည်း နားလည်မိသေးသည်။
သူက လူသည် အလှနှင့် ဘယ်ကဲ့သို့နေကြောင်း ရှင်းပြသွားသည် ထင်
သည်။ အလှနှင့် မနေတတ်သေးသူကိုလည်း နေတတ်သွားအောင် သူက သင်ပေးခဲ့
သည်ထင်သည်။

နှင်းမြစ်န္တာက ရန်ကုန် ပညာရေးတက္ကသိုလ်ဆီသို့၊ ဝင်းကြည်က ရန်ကုန်
စက်မှုတက္ကသိုလ်ဆီသို့၊ ဝင့်ဝါက ကျောင်းတွေ ပထမ စဖွင့်ဖွင့်ချင်း မန္တ လေး
ဆေးတက္ကသိုလ်၊ နောက်မကြာမီ ရန်ကုန်ဆေးတက္ကသိုလ်(၁)ဆီသို့ ထွက်ခွာသွား
ကြသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ သွားကြသည်ဆိုတော့ မြို့မှာကျွန်နေသော ကျောင်းနေ
ဖက်တွေက ဘူတာရုံသို့ လိုက်ပို့ကြသည်။

ဝင့်ဝါက ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် မန္တ လေးသို့ သွားသဖြင့် သူ့အိမ်သို့သာ
ကျွန်တော်တို့ သွား၍ နှုတ်ဆက်ခွဲခွာကြသည်။

နှင်းမြစ်န္တာနှင့် ဝင်းကြည်တို့က ရန်ကုန်သို့၊ မီးရထားနှင့် သွားသောကြောင့်
ရွှေညာင်ဘူတာသို့၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပို့ကြသည်။

ဝင်းကြည်က သိပ်စကားမပြော။ နှုတ်ခမ်းကို စွဲစွဲထားသည်။ မျက်ရည်

ပိုင်းသော မျက်လုံးများမှ မျက်တောင်ကော့များကို အထပ်ထပ်ပုတ်ခတ်ရင်း
နှင်းမြစန္ဒာကတော့ မျက်နာလေးကို စွတ်ပြီးထားသည်။

မီးရထားကြီး ထွက်သွားပြီး နှင်းမြစန္ဒာ လှမ်းပြန်သည့် လက်ကိုင်ပဝါ
ဖြူလေး ပျောက်သွားချိန်၌ သူတကာတွေထက် ဦးအောင်ဘူတာရုံမှ ကျွန်တော်
ထွက်လာခဲ့သည်။

တောင်ကြီးသို့ ပြန်လိုက်သွားရန် ကားကြံအများရှိသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က ဘူတာရုံမှ ခြေကျင်လျောက်ထွက်ခဲ့ကာ
ကလော တောင်ကြီး လမ်းသေးမှာဘတ်(စံ)ကားသွားစောင့်သည်။

ကောင်းကင်ပြာကြီး၊ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး၊ တောင်တန်းမြင့်ကြီးများ။

သူတို့နှင့်ယဉ်တော့ လူဆိုသည် ကျွန်တော်က သေးသေးလေး။

တစ်ယောက်တည်း။ တောတောင်မှထွက်၍ တောတောင်ဆီ ပြန်ဝင်သွား
သော လမ်းမဇီးသေးမှာ။

တစ်ယောက်တည်း။

သည်ဒေသဆီ စရောက်ခဲ့သော ညနေကအဖစ်ကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရ
သည်။ အို...သည်တုန်းက ခံစားမှုမျိုးကို ရှတ်တရက် ပြန်လွမ်းသကဲ့သို့ ဖြစ်သော
ကြောင့် ကားကြံတွေနှင့် မလိုက်ဘဲ သည်လမ်းမသေးဆီ ကျွန်တော်တမင် ထွက်
လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော့စိတ်မှာ လွမ်းရိပ်တွေညို့နေသည်။

နှင်းမြစန္ဒာကို လွမ်းသည်။ ဝင့်ဝါကို လွမ်းသည်။ ဝင်းကြည်ကိုလည်း
လွမ်းသည်။

သို့ရာတွင် လွမ်းသည့်ကြားက ကျေနပ်နေမိသည်။

ဆိုတ်သုည်းခြင်းကို သတိပြုမိနေဆဲမှာပင် လွတ်လပ်မှုတစ်မျိုးကိုလည်း
ခံစားနေရသည်။

သို့ ထွယ်တာမိသောအရာတွေ၊ ဘယ်လောက်ခိုင်မြှုပါသလဲ။

ဟောသည် ကောင်းကင်ကြီး။ ဟောသည်လွင်ပြင်ကျယ်၊ ဟောသည်
တောင်တန်းပြာကြီးများ။

အဲသည်ဟာတွေလောက် ခိုင်မြှုပါသလား။

တစ်ယောက် တည်း၊ တစ်ယောက် ဆိုမှ တစ်ယောက် တည်း။
ကောင်းကင်၊ လွင်ပြင်၊ တောတောင်ရေမြတွေနှင့် ဘယ်လောက်နေတတ်သနည်း။

လွမ်းငွေးလေးတော့ ရှိမည်လေး။ နှလုံးအကြည်မှာ လွမ်းရသော အာရုံရိပ်

လေးတွေလည်း ရှိနေ မည်လေ။

ရှုပါစေ။

တစ်ယောက်တည်း လောကမှာ ဘယ်လောက်နေတတ်သနည်း။

ဘာနှင့် နေမည်နည်း။

၆၅...ဘာကြောင့်ကော နေမည်နည်း။

ချူချူချာချာ ဘတ်စ်ကားအိုတစ်စီး၏ နောက်ပိုင်းတွင် ထိုင်လိုက်လျက်
ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်ဆီ ပြေးသွားနေသော ကတ္တရာလမ်းကို စိုက်ငေးကြည့်ရင်း
နေ့ဦးတုန်းက စပ်မိသော ကိုယ့်ကဗျာကို ကိုယ် ပြန်သတိရနေသည်။

“မတားသာပါ

သွားမှာကို ဘယ်သူတားနိုင်လိမ့်

သနားကာ ထားချွန်ဖြစ်တယ်ထင့်

ကျွန်ုရစ်မြေ နွေ့မဆိတ်ပါလား

နိမိတ်ပုံ တသီတတန်းရယ်နှင့်

စိတ်ဝိယာဉ် ပန်းချီခန်းမှာ

(နွေ့ဦးရေး) လွမ်းပျော်မွေ့ကြီး”။

*

ကိုယ်ဝါသနာပါရာ ဘာသာကို ကိုတ်စိတ်ကြိုက်လောဘတ္ထိုး
သင်ကြား လျက် တောင်ကြီးကောလိပ်တွင် တက်ခဲ့ရသော အချိန်များကို
“လွမ်းပျော် မွေ့ကြီး”ဟု စိတ်ချွေ့ ကျွန်ုတော်ခံစားရသည်။

ဝါသနာပါရာကို သင်ကြားနေရသဖြင့် ကျောင်းတက်နေရခြင်းမှာ
ဝတ္ထရားတစ်ခု မဟုတ်လေတော့။ ပျော်ရွင်ရာ ဘဝတွင် မွေ့ပျော်ကျင်လည်ရ^၁
ခြင်းသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ စာကျက်ရခြင်းမှာလည်း စာမေးပွဲအောင်ရန် စိတ်ကိုချုပ်
တည်း အားထုတ်ရသော အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်တော့ဘဲ ပြည့်လိုရာကို ဖြည့်ရသော
ပါရမီအားသစ်ခြင်း ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်ုတော်ပြည့်လိုသော ဖြည့်စရာတွေကလည်း အများကြီး။

ကောလိပ်က ငယ်သဖြင့် ဆရာ ဆရာမတွေနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှှု ရရှိရန်က
လွယ်ကူသည်။ မိမိ သိလိုရာကို အတန်းတွင်းသာမက ဌာနရုံးခန်းနှင့် နေအိမ်
အထိ လိုက်မေးနိုင်သည်။

ဟုံဗ္ဗာဖတ် သည်စာဖတ်လုပ်သော ကျွန်ုတော်က-

A true university is a collection of books.

“တက္ကသိုလ်စင်စစ် တစ်ခုဟူသည်မှာ စာအုပ်အစုပေါင်း တစ်ခုဖြစ်၏”
ဟူသော စကားတစ်ခုကို ကိုယ်တွေ့ဖူးရာ ထိုစကားကို အလွန်ကြိုက်
မိသည်။ စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း နားလည်သည်အတိုင်း တဲ့တိုးယူထားမိ
သည်။

မိမိထက် တတ်ကျွမ်းသောဆရာဆရာမများနှင့် တွေ့ကာမှစာအုပ်အစု
အပေါင်းဆိုသည်မှာ ထင်တာထက် ကြီးမှန်းသိလာသည်။ အကြောင်းအရာ
တစ်ခုကို ရှုထောင့်အသွယ်သွယ်မှ ရေးထားသော စာအုပ်တွေ အများကြီးရှိမှန်း
သိလာသည်။ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ချဉ်းကပ်သုံးသပ်၍ ရကြောင်း
နားလည်လာသည်။ ပြီးနေပြီ၊ ပြတ်နေပြီ၊ ပြည့်စုံနေပြီ ထင်ထားသော သဘော
တစ်ခုကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝေဖန် ဆွေးနွေးပြခါမှ ငပ်နေသော အစတွေ၊
မြုပ်နေသော အမြစ်တွေ၊ ဖုံးနေသော အနှစ်တွေ၊ ဖြာနေသော အခက်တွေ၊
နွယ်နေသော အဆက်တွေ၊ ဖုနေသော အထစ်တွေ၊ ရှုပ်နေသော အထုံးတွေ
ရှိနေသေးကြောင်း သတိပြုမိလာသည်။

ကျွန်ုတ်၏ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတစ်ဦးက ဆိုသည်။

“တို့ အလုပ်က ပညာဆိုတာ ဟောဒါပဲကျယ့်ဆိုပြီး ဇွန်းလေးနဲ့
ခွံကျွေးတာ မဟုတ်ဘူး တပည့်ရဲ့၊ အဲဒီလို ခွံကျွေးလို့ရတဲ့ ပညာလည်းမရှိဘူး၊
ရှိသမျှ ပညာကို ဇွန်းလေးထဲ အကုန်ပါအောင် လုပ်တတ်တဲ့ အစမ်းတန်ခိုးလည်း
တို့မှာ မရှိဘူး၊ တို့အလုပ်က မင်းတို့ရဲ့ အသိဉာဏ် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ကျယ်သည်
ထက်ကျယ်အောင် ချွဲပေးတာ”

အသိဉာဏ် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း။ ဤစကားကို ကျွန်ုတ်ကြိုက်သည်။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ဘယ်မှာ အဆုံးသတ်မည်နည်း။ မသိနိုင်း။

အသိဉာဏ်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း။ သူ့နယ်နိမိတ်အဆုံးကို ပို၍ မသိနိုင်း။

ကိုယ့်တာဝန်က ကိုယ့်အသိဉာဏ် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီး ကျယ်နိုင်သမျှ
ကျယ်လာရန် ကြိုးစားရေးသာ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုတ်က စာတွေကို လောဘတဲ့ သင်ယူသည်။

ကျွန်ုတ်အတွက် စာသင်ခန်းမှာ ကျောင်းတွင်မက အိမ်တွင်ပါ
ရှိနေသည်။

ကျွန်ုတ် ဖော်ပြပြီးခဲ့သည်အတိုင်း အန်တီတင့်တင့်၏ ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်
တို့ကိုလေးတွင် ကဗျာစာအုပ်တွေ စုံသည်။ အင်္ဂလိပ်ကဗျာစာအုပ်တွေ၊ မြန်မာ
ကဗျာစာအုပ်တွေအပြင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ရေးထားသော ကဗျာကျမ်းတွေ

ရှိသကဲ့သို့ မြန်မာကယာကျမ်းတွေနှင့် ပါဋ္ဌာန်တွေရှိသည်။

အန်တီတင့်တင့်သည် ဘီအောတန်း၌ “ထရစ်ပယ်လ် လစ်တရေးချား”

(triple literature) ယူခဲ့သည်ဆို၏။ ပါဋ္ဌာန်တော်၊ မြန်မာစာပေ၊ အက်လိုင်စာပေ တို့ကို ဘာသာတွဲသုံးရပ်အဖြစ် သင်ယူခြင်းကို ထရစ်ပယ်လ် လစ်ထရေးချားယူ သည်ဟုခေါ်ကြောင်း အန်တီတင့်တင့်က ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော်က အန်တီတင့်တင့်ကို အားကျသည်။ ကျွန်တော်လည်း အနည်းဆုံး စာပေသုံးမျိုးလောက် တတ်ချင်သည်။

ယခု ကျွန်တော်က မြန်မာစာ အဓိကယူသည်။ အရှေ့တိုင်းဘာသာဟု ခေါ်သောပါဏ်စာပေကို သမိုင်း၊ ဒသနိကဗေဒတို့နှင့်အတူ သမည်ဘာသာအဖြစ် ယဉ်ထားလေရာ စာပေနှစ်မျိုးကို ကျွန်တော် သင်ယူနေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ရောက်သောနှစ်က အက်လိုပ်ဘာသာကို အဓိကဘာသာ အဖြစ် ပြန်မပေးသေးချေ။ မယူမနေရ အက်လိုပ်ဘာသာကိုတော့ သင်ယူရသည်။ သို့ရာတွင် အများနှင့်ဆိုင်သော ဤအက်လိုပ်ဘာသာ သင်ကြားရေး၌ အများ အတွက် အသုံးဝင်သော ဘာသာစကားပိုင်းကိုသာ ဦးစားပေးသည်။ လစ်တရေး ချားဟုခေါ်သော စာပေသက်သက်အပိုင်းကို ဦးစားမပေး။

ကျွန်တော်က ကျောင်း၌ သင်ပေးသော အက်လိုပ်စာကိုလည်း မပေါ့မလျော့ ဘဲ ဂရတစိုက် သင်ယူသည်။ အန်တီတင့်တင့်ထံမှလည်း အက်လိုပ်ကယာနှင့် စာပေတို့ကို စိတ်ဝင်စားစွာသင်ယူသည်။ ကျွန်တော် အချို့မြတ်နှုန်းဆုံးဖြစ်သော မြန်မာစာပေကိုတော့ အမိမာရော ကျောင်းမှာပါ သာမန် သင်ယူရုံမကဘဲ အာဟာရပမာ နှိုင်းသည်။

အာဟာရ၊ အင်း...စာပေဟုသည်က အာဟာရ။ နာမ်၏အာဟာရ။

ရွှေနှုန်း(တ်) (စိုး)ကတော့ စာပေ အားလုံးအတွက် ဤသဘောကို ဆိုခဲ့သည်။

“ကောင်းကင်ဘုံ ဟိုအယား

နှုတ်ခမ်းသားအနားရှစ်ကနေ

တို့တစ်တွေဆီကို ထာဝရ

လျှော့ကျစီးဆင်းလာနေတဲ့

သေခြင်းမဲ့ စေတဲ့ စမ်းမြှုပ်

နတ်ရောစင်ယမကာထူးရဲ့

စိမ့်ဦးအစ”

သို့...သည်လိမ့်း စမ်းမြေယဉ်မှ နတ်ရေစင်ကို ဆောက်သုံးကြရသဖြင့်
ဤလောကတွင် ကဗျာဆရာတွေ ရှိနေသည်ထင်သည်။ လွမ်းပျော်မွေ့ဖွယ် ဘဝကို
ရွေးချယ်ပြီး အသစ်ဖြစ်သော နတ်ရေစင် စမ်းမြေမြတိဖြင့် လောကကို ဆက်လက်
အလှဆင်နိုင်သွားကြသည် ထင်သည်။

နှင်းမြစ်နွောတို့ ဝင့်ဝါတို့ ဝင်းကြသုံးနှင့် ခဲ့ခွာရပြီးနောက် တစ်လကျော်
ခန့် အချိန်တွင် တောင်ကြီးမြှုံးချယ်ရှိတွေ ဝင်းထိန်လာသည်။

ချယ်ရှိပွင့်သော သည်အချိန်မှာတော့...

လွမ်းပျော်မွေ့ဖွယ် ကျွန်တော့ စီတွေ့ကမ္မာဝယ်

လွမ်းရသည့်ဘက်မှ နှင်းမှန်လေးတွေ ပိုဖွေးနေကြောင်း၊ အမှန်ကို
ကျွန်တော့ ဝန်ခံပါသည်။

*

အခန်း (၂၀)

အပြင်ဘက်တွင် ဆောင်းလေက အတန်ပြင်းပြင်းလေး တိုးတိုက်နေ၏။

အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ အအေးဓာတ် စိမ့်ဝင်နေသောကြာင့် ဆွယ်တာ
လက်ရှည်ထူထူကို စွေးစွေးတွေးတွေး ဝတ်ထားလျက်က ကျွန်တော့ကိုယ်မှာ
အနည်းငယ် ချမ်းနေသည်။

တိုးဘိုးကြီး၏စားပွဲတွင် ကျွန်တော်က စာထိုင်ဖတ်နေသည်။

ကျောင်းစာမဟုတ်ပါ။ ရှေးက ကဗျာလည်း မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော့လက်တွင်း၌ ကိုင်ထားသည်က မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်
ဖြစ်သည်။ မဂ္ဂဇင်းတောင်မှ အသစ်မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က မဂ္ဂဇင်း
အဟောင်း တစ်အုပ်။

သို့...လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော် ချယ်ရှိပွင့်ချိန်တစ်ညာက အန်တီ
တင့်တင့် တစ်ပိုင်းတစ်လက်စ ဘသာပြန် စပ်ထားသည့် အင်မလီ ဘရွန်တီ၏
ကဗျာကို ကျွန်တော် အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုညမှစ၍ ကျွန်တော့ဘဝသည်
ပြောင်းမှန်းမသိ ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ ပြောင်းသွားသည် ဆိုခြင်းထက် မှန်ရှိမှန်ဝါး
ဖြစ်နေသော ရွေးချယ်လိုသည့် လမ်းသည် ပြတ်သားထင်ရှားသွားသည်ဆိုလျှင်
ပိုမှန်ပေသည်။

ထိုညကမှ လေတိုက်၍ လွင့်ကျထားသော ကဗျာစာရွက်လေးကို

အန်တီတင့်တင့်၏ စားပွဲပေါ်ခြုံရှိသေစာ ကျွန်တော် ပြန်တင်ထားခဲ့သည်။

အန်တီတင့်တင့် ဘာကြောင့် ဤကဗျာကို ဘာသာပြန်မှန်း ကျွန်တော် မသိ။ ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဘာမူ ကျွန်တော် မစပ်စုံ။

တည်ဥက္ကမ်လုပ် ချောမောသော အန်တီ တင့်တင့်၌ ဘဝ၏ လျှို့ဝှက်ချက် တွေရှိမှန်း ကျွန်တော်ရိပ်မိသည်။ သည်လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ကျွန်တော် မသိချင်ပါ။

ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသော အန်တီတင့်တင့်သည် နက်နဲ့သော ကဗျာတွေကို ဘာသာပြန်စပ်နိုင်မှန်း သိသဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာခဲ့သည်။ အန်တီတင့်တင့်ကဲသို့ ကျွန်တော်လည်း စပ်တတ်ချင်သည်။

အဲသည် ဉာဏ် ခံစားမှုနှင့် ဆန္ဒက ဤမျှသာ။

နောက် နှစ်လခန့်အကြော၌ ယခု ကျွန်တော် ကိုင်ထားသော မဂ္ဂဇင်းကို အန်တီတင့်တင့်၏ စားပွဲပေါ်မှာ ကျွန်တော်တွေသည်။ မဂ္ဂဇင်းအတွင်း၌ အင်မလီ ဘရွန်တီ၏ ကဗျာကို ဘာသာပြန်ကြောင်း ဝန်ခံဖော်ပြထားသည် “တမ်းတမိခြင်း” ကဗျာရည်ကို ကျွန်တော်ဖတ်ရသည်။ ဘာသာပြန်သူ၏ ကလောင်အမည်ကလည်း လှပပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိနေသည်။ “နွေးနှင့်ရည်”

သတိမှုမိမ့်မှ မြှုံးကိုမြှင့်လေသည်။

မဂ္ဂဇင်း၏ ပထမစာမျက်နှာ၌ “မေတ္တာလက်ဆောင်”ဟု မင်ပြာရိုက် စာတန်းပါသည်။ “ဆရာမနွေးနှင့်ရည်သို့” ဟုလည်း ညွှန်းထားသည်။

အန်တီတင့်တင့်၏ ဗီရိတွင်း၌ မဂ္ဂဇင်းတွေ ရှိသေးသည်။ သိပ်အများကြီး တော့မဟုတ်။ သို့ရာတွင် အားလုံး၌ မေတ္တာလက်ဆောင်ဟူသော စာတန်းပါသည်။ အားလုံး၌ နွေးနှင့်ရည်၏ ကဗျာ သို့မဟုတ် ဝထ္ထုတို့ တစ်ပုဒ်ပုဒ် ပါသည်။

ဤမဂ္ဂဇင်းတွေက စာတိုက်မှ အိမ်သို့ရောက်ရောက်လာခြင်း မဟုတ်။ မြှုံးတွင်းမှ အန်တီတင့်တင့် ယူယူလာသည်။ ကျွန်တော်က အန်တီတင့်တင့် “သိတရှု” ဒေါ်သောင်းတို့ဆိုင်မှ ဝယ်လာခဲ့သည် ထင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်းများကို ကျွန်တော်လည်း မှန်မှန် ဖတ်သောကြောင့်နွေးနှင့်ရည် ကို ကျွန်တော် ရင်းနှီးပြီး ဖြစ်သည်။ အလွမ်းဝထ္ထုလေးတွေကို ကြိုက်သော ကျွန်တော်က ဆွေးမြည့်မြည့်လေး ရေးတတ်သော နွေးနှင့်ရည်၏ ဝထ္ထုလေးများ ကို ကြိုက်သည်။ ဖွဲ့ပုံစပ်ပုံ တစ်မျိုးဖြစ်သော နွေးနှင့်ရည်၏ ကဗျာလေးများကို လည်း နှစ်သက်သည်။

“တမ်းတမိခြင်း” ကဗျာကမူ ကျွန်တော်မျက်လုံးများကို ဖွင့်ပေးလိုက် သည်။

ကျွန်တော့အတွက် အကြီးလှလှလေးတွေ၊ ပုဆိုးလှလှလေးတွေကို
အန်တိတင့်တင့် ဝယ်ဝယ်ပေးခဲသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိရသည်။ အန်တိ
တင့်တင့် ငွေတွေ ဘယ်က ရသနည်း။

ယခုတော့ အားလုံးရှင်းသွားသည်။

ဟိုးတစ်ညာက ကျွန်တော်တွေနဲ့ရသည်က တစ်ပိုင်းတစ်စ မြို့ပြတ်သေး
သည့်ကဗျာ။

ယခု ဤမဂ္ဂဇင်းထဲမှာက ပြီးပြည့်စုံသော ကဗျာတစ်ပုဒ်။

မဂ္ဂဇင်းမှ ကဗျာကိုတွေ့ရသော နေ့၏ညတွင် စာရေးနေသော အန်တိ
တင့်တင့်၏ ရှေ့စားပွဲတစ်ဖက်တွင် ကျွန်တော်ဖြည့်းလေးညင်သာစွာ သွားထိုင်
သည်။

အလွန်ရည်သမျှ ကော့သော မျက်တောင်ြီးများကို ပင့်လှန်လျက်
ပြီးပြီး အန်တိတင့်တင့်က ကျွန်တော့ကို ကြည့်သည်။

ခဏူးပင် အန်တိတင့်တင့်၏ အပြီးပျက်သွားသည်။

“ဟင်...နိုင်၊ မျက်ရည်တွေနဲ့၊ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းဖြစ်မိလို့ပါအန်တိ”

“ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်း”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သတိရတယ်”

“အို...သားရယ်”

“ဖေဖေရှိရင်လေ၊ သူ့ကဗျာတွေကို နိုင်ကိုပြမှာပဲ၊ သူ့ကဗျာတွေကို
နိုင်ကလည်း ချစ်ပါတယ်ဆိုရင် သူ...သူ ဘာပြောမလဲ”

အန်တိ တင့်တင့်က ကြိုင်နာသော မျက်လုံးများနှင့် ကျွန်တော့ကို
စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘာမျှတော့ ပြန်မပြော။

“အဲဒါ တွေးမိတော့ နိုင် ဝမ်းနည်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု သူက
ရှိလာတယ်၊ သူက နိုင့် အနားမှာ၊ သူ့ကြောင့် နိုင် ဝမ်းသာချင်တယ်”

“သူ”

ကျွန်တော်က လက်တွင်းမှ မဂ္ဂဇင်းကို ဖွင့်ပြီး ကဗျာ၏ အထက်မှ
“နွေးနှင်းရည်”ဟူသော စာကြောင်းကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြသည်။

အန်တိတင့်တင့်က ကျွန်တော့ကို အတန်ြာလေး စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ
သူ့ပင်ကို ဟန်အတိုင်း အေးချမ်းစွာမေးသည်။

“သူ ဘယ်သူဆိုတာ နိုင် သိသွားပြီပေါ့”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါပေမယ့် သူက သူ.ကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး နိုင်”

“ဘာပြုလိုလဲ ဟင်”

“အနောင့်အယုက်မရှိဘဲ သူ အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်တယ်ကွယ်”

“အို... သူ.ကို နိုင် အနောင့်အယုက် မပေးပါဘူး၊ နိုင်ကလေ၊ သူ.ကိုချစ်တာ၊ နိုင် သိတာကိုလေ နိုင့် စိတ်ထဲထားပြီး ဝမ်းသာချင်တာ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူရှိတယ်၊ စွဲနှင့်ရည် ရှိတယ်၊ ရှိတာမှ နိုင့် အနားမှာ၊ အို နိုင် ပြောတာ အန်တိနားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော့အသံ့စုံ ငိုသံပါသွား၏။

အန်တိတင့်တင့်၏ လက်တစ်ဖက်က စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ကျွန်တော့ လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို အသာအယာ အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်လာ၏။

နူးညံ့စွဲပြီးပြီး အေးချမ်းစွာ ပြော၏။

“အန်တိ နားလည်ပါတယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပါသားရယ်၊ သွေ့...နိုင့်ကို တစ်ခါက အန်တိ ပြောခဲ့တာ မှတ်မိလား”

“ဘာလ အန်တိ”

“နိုင့်ကို ကောင်းသွားအပ်ပြီး အပြန်လမ်းမှာ ပြောခဲ့တာလေ၊ နိုင့်မှာ ကဗျာအမြင်ရှိတယ်လို့၊ မှတ်မိလား”

“အား...မှတ်မိတယ်”

“နိုင်က ကဗျာလည်း ဝါသနာပါတယ်ပေါ့”

ကျွန်တော်က ခေါင်းကိုနစ်ကြိမ်မက ညိတ်ပြသည်။

“နိုင့်ကို အန်တိ ကဗျာသင်ပေးပါမယ်၊ သင်ပေးတယ်ဆိုတာ ထက် ကဗျာအကြောင်းတွေ ပြောပြောပြုမယ်၊ နိုင် နားထောင်ချင်သလား”

“သိပ်...သိပ်...နားထောင်ချင်တာပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါပေမယ့် အန်တိ ထပ်ပြောမယ်၊ စွဲနှင့်ရည်ဟာ အနောင့် အယုက် မရှိဘဲ၊ အေးအေးချမ်းချမ်းနေချင်တယ်၊ အဲဒါကိုကော နားလည်သလား”

“နား နားလည်တယ်၊ စွဲနှင့်ရည်ဟာ ဘယ်သူလို့ လျောက်မပြောရဘူး၊ ပြီးတော့ဟိုဟာ ဒီဟာတွေလည်း လျောက်မမေးရဘူး”

အန်တီတင့်တင့်က တစ်ချက်လေး မျက်မှောင်ကြတ်၍ ကျွန်တော့ကို
ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ခဏ္ဍာမူ ရယ်ပြီးဆို၏။

“ဟုတ်တယ်၊ နိုင် နားလည်တယ်၊ ဟိုဟာ ဒီပါာတွေ လျှောက်မလေး၊ ရဘူး”

၁၁

သို့ရာတွင် ယခု ပြုစကားကို ပြန်အမှတ်ရနေမိသည်။

ကျွန်တော်က အလွတ်ရနေပြဖော်သော “တမ်းတမိခြင်း” ကဗျာကို အစမှ
အဆုံး ပြန်ဖတ်သည်။

ငယ်စဉ်တုန်းကမူ အမှန်က ကဗျာကို ကဗျာအဖြစ်ပဲ ဖတ်သည်။ နှစ်သက်သော စာသားလေးများ၊ ပေါ်ထင်လာသော အာရုံပုံရိပ်များ၊ ဆောင်ပို့ပေးလိုက်သော ခံစားမှုများ၊ ဒါတွေကို တတ်နိုင်သမျှ အရသာခံပြီး ဖတ်သည်။

ယခုတော့ “ရှာဖွေ”ရင်း ဖတ်သည်။ အင်မလီဘရွန်တိ တကယ်က ဘာပြောနေသနည်း။ ထော်...နေ့နှင့်ရည်ကတော့ ဘာပြောချင်သနည်း။

“၁၃၈၀၁၂

အေးစက်လို့နေပါပော့။

နင်းထူးတွေကလည်း

မင်းအပေါ်မှာ

ထုတေသန

မြန်မာ ပိပေါက္ခာ

3260: ...

၁၀။ လုပ်သေခြင်းရှာဆို

လိုက်ပါသွားခဲ့ရတော့

သုတေသနရှင်များ

ကျယ် ...

65°

အေးစက်ခဲပါပြီကော်။

二

တစ်ဦးတည်းသောချုပ်သူရေ

တိပိဋကဓရဘဏ်

ရိသမ္မတွေကို ထိုက်စားပစ်တဲ့

အခိုန်ဆိုတဲ့ လိုင်းက
ခွဲပိုင်းပစ်လိုက်တော့
မင်းကိုချစ်ဖို့
ငါမွေ့လို့သွားပြီလား။။

ခုအခါ ...

တစ်ယောက်တည်းရှိခိုန်မှာ
အင်ဂိုရာပင်လယ်ကမ်းက
တောင်တန်းကြီးတွေပေါ်မှာ
ငါစိတ်ဟာ တဲ့ရစ်ရစ်
မယုံဖြစ်တော့ပါကလား။
တော့ချုပြင်နှင့်
ခုရင်ကောက်ပင်တွေက
မမြင်အောင်ဖုံးထားတဲ့
မြင့်မြတ်တဲ့
မင်းရဲ့
နှလုံးသားရှိရာ
အဲသည်နေရာလေးမှာပဲ
ငါစိတ်တောင်ပံ့တွေဟာ
ထာဝရ

အစဉ်ထာဝရ
သိမ်းရပ်ရပြီလား။။

မြေကြီးထဲမှာ
အေးစက်လို့နေပါပကောနော်။
ဒီဇင်ဘာဆိုတဲ့
ကြမ်းရိုင်းတဲ့လပေါင်း
ဟိုတောင်စောင်းညိုတွေကနေ
နွေဦးပေါက်ရာသီဆီ
အရည်ပျော်ပြီး
စီးဝင်ပြောင်းသွားကြတာလည်း
ဆယ့်ငါးကြမ်းရှိပြီနော်။

ပြောင်းလဲခြင်းနှင့်
 ခံစားခြင်းဒုက္ခ
 သည်အချိန်များရဲ့
 သည်မှာဘက်အထိ
 မှတ်မိန့်ဆေားတဲ့
 အသက်ဝိညာဉ်ဟာ
 သွား
 အမှန်ကြီးပါတယ်။။
 ငယ်ငယ်ကတည်းက
 သိပ်ချစ်ရသူရေး
 လောကဒီလှိုင်းကြီးက
 သယ်ဆောင်ရာပါ လိုက်ရစဉ်
 ငါကမင်းကို
 မွေးသွားတယ်ဆိုလျှင်
 ငါကို ခွင့်လွှတ်ပါ။
 မညှာတမ်းစိတ်ကို
 စည်းကမ်းပိုပိုချထားတဲ့
 ငါရဲ့ ...
 တစ်ပါးသော ဆန္ဒတွေ
 ဝေမျှင်အုံပျောင်း
 အသိရဲခက်တဲ့
 ငါရဲ့...
 အခြားသော မျှော်လင့်ခြင်းတွေ...
 မင်းကို မှန်ဝါးသွားစေပေမယ့်
 မင်းအပေါ် မတရားမှု
 လုံးဝမပြုတဲ့
 ငါရဲ့...
 အခြားသော မျှော်လင့်ခြင်းတွေပါ။
 သည်သင်းတွေက စုပြုပြီး
 ငါကိုဝိုင်းအုံတိုက်နေကြတယ်။။

ငါကောင်းကင်မှာ
 တစ်စုံတစ်ရာအခြား
 တစ်ပါးသောနေမင်းက
 လင်းမလာခဲ့ပါဘူး။

 ငါတွက်တာ
 တစ်စုံတစ်ရာအခြား
 တစ်ပါးသောဘယ်ကြယ်ပွင့်မှ
 ဝင့်မလက်ခဲ့ပါဘူး။
 အထက်ဘုံးကဆင်းလာတဲ့
 ဝမ်းမြောက်ခြင်းသောမန်သို့၌
 ပိတိဝေတဲ့သူခ
 ငါဘဝတစ်ခုလုံး ချမ်းသာသမျှ
 ချစ်လှစွာသော မင်းဆီကသာ
 အားလုံးငါရဲ့တယ်။
 အဲသည်သူခ
 ချမ်းသာသမျှတွေ
 ခု ကျတော့မင်းနှင့်အကုန်
 မြေပုံတွင်းဆီ
 ကွယ်...ပါသွားခဲ့လေပြီကော်။။
 ဒါပေမဲ့
 ဈေးအိပ်မက်တို့ရဲ့နေ့များ
 ပျက်စီးသွားပြီးတဲ့အခါ
 စိတ်ပျက်ခြင်း ဆိုတာတောင်
 အဖျက်ဆောင်သော သတ္တိစွမ်း
 ကုန်ခန်းသွားလေတဲ့နောက်
 ဝမ်းမြောက်ခြင်းရဲ့ပစ္စယ
 ထောက်ပုံခြင်းကို မရရှိစေ
 ဘဝဖြစ်တည်မှုကို
 ဘယ်လိုယုယုယယနှင့်

ဂရာဓမ္မထားပြီး
 အားဖြည့်ကျေးမွေး
 ပြစ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ
 ငါ ပညာရလာခဲ့တယ်ကွယ်။။

 အင်း...သည်တော့မှာပဲ
 တူစ္စဖြစ်တဲ့
 ဇောဆန္ဒရဲ့ မျက်ရည်တွေကို
 ငါ ဆည်ထိန်းခဲ့တယ်။
 ကလေးငယ် ငါ့ဝိညာဉ်က
 မင်းဝိညာဉ်ကို လွမ်းတသသနှင့်
 တမ်းတနေ့တဲ့ အာလယ်ကို
 တစ်စတစ်စ နို့ဖြတ်လို့
 အပြီးသတ် လမ်းလွှဲပေးခဲ့ရတယ်။
 ငါ့ဘဝရဲ့ ဂူပမာမက
 ဖြစ်နှင့် ပြီးရတဲ့ မင်းဂုတွင်းဆီ
 အမြန်လိုက်ဆင်းချင်နေ့တဲ့
 ငါ့ဝိညာဉ်ရဲ့ပူဆာခြင်းကိုလည်း
 တင်းတင်းကြီး ငါ့ပြင်းရတယ်။။

 အဲသည်လို ထိန်းချုပ်ရပေမဲ့
 ငါ့ရဲ့ဝိညာဉ်ကို
 စွမ်းအင်တွေညီး
 တန်ခိုးတွေပြုယ်အောင်
 ငါရယ်မလုပ်ရဘူး။
 သည်လိုပဲ တစ်ခါ
 ငါဟာလည်း
 သည်ကွန်ဘရဲ့ နာကျင်မှုက
 ဘဝမေ့အောင်
 သယ်ဆောင်ရာနောက်
 ကောက်ကောက်ပါပြီး

ကိုယ့်ဘသာအလိုလိုက်
မမိုက်ရပြန်ဘူး။
၆၇...အမြိုက်ရည်သံဝေဂကို
တစ်ဝကြီး သောက်ခဲ့ပြီးမှ
သာရဒအနှစ်
ဗလာဖြစ်တဲ့ လောကကမ္မာကို
ခိုလုံရာအဖြစ်တွေးပြီး
ဘယ်မှာလာ ငါရွေးနိုင်တော့မှာတဲ့လဲ”။ ။
ကျွန်တော်က မဂ္ဂဇင်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး စဉ်းစားသည်။
အင်မလီဘရွန်တီ ဘာပြောသနည်း။
တမ်းတမိခြင်း၊ ဟုတ်ကဲ ကဗျာအမည်က တမ်းတမိခြင်းဟုဆိုထားသဖြင့်
တမ်းတမိခြင်းအကြောင်းကို စပ်ထားသည်ပေါ့။

သူ့ရာတွင် သူ့ကဗျာက လွမ်းခြင်းတွေ၊ မမေ့နိုင်ခြင်းတွေ၊ တသ
အောက်မေ့ရခြင်းတွေနှင့် မရပ်၊ မဖောက်ပြန်တာတွေ၊ သစ္စာမပျက်တာတွေ၊
မေတ္တာမရွှေ့တာတွေ အဲဒါတွေနှင့်လည်း ပတ်ချာလည်မနေ။

သူ့ကိုတော့ ချစ်သူလူသားသဘာဝနှင့် တမ်းတမိသည်။ အဲသည် တမ်းတ
မိသည့် အကြောင်းလေးကို ပြောသွားရင်းက မိမိ၏စိတ်အကြောင်းကိုလည်း
ပြောသွားသည်။

“...မညှာတမ်းစိတ်ကို
စည်းကမ်းပိုပိုချထားတဲ့
ငါရဲ့...တစ်ပါးသော ဆန္ဒတွေ
ဝေမျှောင်အုံပျ
အသိရခက်တဲ့
ငါရဲ့...အခြားသော မြှော်လင့်ခြင်းတွေ...”

မြတ်စွာဘုရား။ ဤစကားတွေကို လူတစ်ယောက်အနေနှင့် ပြောသလော်။
ကဗျာဆရာမတစ်ယောက်အနေနှင့် ပြောသလော်။

ချစ်သူကို မြှုပ်ထားသည့်ရူး။ အစကတော့ မိမိ၏ဂုပမာ ဖြစ်နေသည်။
အားလုံး၊ အားလုံးသွားပြီလေ။ ဘာမျှ မရှိတော့ဘူး။ ဘာမျှ မကျွန်တော့ဘူး။
သည်တော့ သည်ရူဟာ ကိုယ့်ဘဝကိုလည်း မြှုပ်လိုက်ရသည့်ရူး။ အို ကိုယ့်ရူပင်မက
အောင် ကိုယ့်ဘဝကို မြှုပ်လိုက်သည့်ရူး။ သည်ရူတွင်းကို အမြန်လိုက်ဆင်းချင်သည်။

သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရား။ သည်စိတ်မျိုး ပေါ်စေသည့် ဝိယာဉ်ကို
အင်မလီဘရွန်တိက ကလေးငယ်နှင့်တူသောဝိယာဉ်ဟု ခေါ်ခဲ့သည်။ အဲသည်
ကလေးငယ် ဝိယာဉ်၏ ကလေးဆန်သော တောင့်တမ္မကို ကလေးနှီး ဖြတ်သကဲ့သို့
အစားထိုးအစာကျွေးပြီး လမ်းလွှဲ၍ အာလယ ပြတ်စေခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

ရွှေအိပ်မက်တို့၏ နေ့များ ပျက်စီးသွားခဲ့သည်ကို တွေ့ခဲ့သည်။ အဖျက်
ဆောင်သော သတ္တိစွမ်းရှိသည့် စိတ်ပျက်အားငယ်မှုကိုလည်း သိခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှေမှု၏ ပစ္စယ အထောက်အပံ့မရတော့ဘဲ
လျက်က ဘဝဖြစ်တည်မှုကို ဆက်လက်ပြီး ဘယ်လိုအောင့်ရှောက်ယူယ ဂရာဓမ္မနှင့်
မွေးမြှော်သွားနိုင်သည် ဆိုသည့်ပညာကို ရရှိခဲ့သည်ဟု အလေးအနက်ဆိုထားသည်။

အဲသည်လို့ ပညာရထားတော့

“သည့်နှစ်နာရီ၊ နာကျင်မှုက

ဘဝမွေအောင်

သယ်ဆောင်ရာနောက်

ကောက်ကောက်ပါပြီး

ကုံယုံဘာသာအလိုလိုက်

မမိုက်ရပြန်ဘူး”

ဟု ထိန်းချုပ်နိုင်ရုံမက ...

“သော် အမြှောက်ရည် သံဝေဂကို

တစ်ဝါး သောက်ခဲ့ပြီးမှ

သာရအနှစ်

ဗလာဖြစ်တဲ့လောကကမ္မာကို

ခိုလုံးရာအဖြစ်တွေးပြီး

ဘယ်မှာလာ ငါရွှေးနိုင်တော့မှာတဲ့လဲ”

ဟု ဒသန တစ်ရပ်ကို ရဲရဲဆိုသည်။

ကျွန်းတော် ကြက်သီးထမိုသည်။

အင်မလီဘရွန်တိ။ တမ်းတမိပါသည်ဆိုသော ချစ်သူကို သူမှို့ ဤစကား
ပြောစုံသည်။

သော်... ဇော်နှစ်၏ မျက်ရည်တွေကိုပင် တူစ္စဟုသူခေါ်ခဲ့သည်။ တူစ္စ
ဟူသည်က အချည်းနှီး...။

ဇော်နှစ်၏ လွမ်းမျက်ရည်ကို အချည်းနှီးဟု ပြောစုံသူ။

ဤသတ္တိတွေက ဘယ်ကလာသနည်း။

ယော်...နေ့နှင့်ရည်ကကော ဘာကြာင့် ဤကဗျာကို ဘာသာပြန်ရသနည်း။ ဘယ်သူ့ကို ဘာကြာချင်သနည်း။

ကျွန်တော်က နေရာမှ ထလိုက်ပြီး နားစွင့်ကြည့်၏။

စောစောက အန်တိတင့်တင့် ဘုရားခန်း ဝင်သွားသည်ကို ကျွန်တော်တွေသည်။

ယခု အန်တိတင့်တင့်၏ ဘုရားရှိခိုးသံကို ကျွန်တော်မကြား။

ကျွန်တော်က ဝရန်တာဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ဝရန်တာဦးရှိ ဘုရားခန်းတွင်းဆီ ကြည့်သည်။

မီးလုံးပြာပြာလေးတစ်ပွင့်ကြာင့် ဘုရားခန်းတွင်းမှာ လဲလဲလင်းနေသည်။

ပုဆစ်တုပ်ကာ ဘုရားစင်ရွှေတွင်ထိုင်လျက် အန်တိတင့်တင့်က ကျောက်ရပ်လေးပမာ ခြိမ်သက်နော်။

ကျွန်တော်က ခြေကိုဖွနင့်ပြီး ဘုရားခန်းပြင်ဘက် ဝရန်တာတွင်ရပ်သည်။

ဟိုး...တစ်ချိန်တုန်းကလိုပင် လကသာနေသည်။ ဟိုးတစ်ချိန်တုန်းကလိုပင် လရောင်းပွင့်နေသော ချယ်ရှိပင်ကို မြင်ရသည်။ ဟိုးတစ်ချိန်တုန်းကလိုပင်။

သူက ချယ်ရှိပင်အောက်မှာ ရပ်နေသည်။

သူ...။ သူ့ကို မမြင်သည်မှာ ကြာပြီ။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က သူ့ကို ဤချယ်ရှိပင်အောက်မှာတွေ့ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နှစ်နှစ်ကိုတွင် ခြိတံခါးရွက်များ ထိပ်ဗျာ ချယ်ရှိပန်းစည်းကြီး တစ်ခုကိုတွေ့သည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် မမေ့ပါ။ သူ့ကို စတွေ့ပြီး ချယ်ရှိမတံ့မချင်း ဤချယ်ရှိပင်ဆီ ကျွန်တော် ထွက်ထွက်ကြည့်ခဲ့သေးသည်။ သူ့ကို မတွေ့တော့ပါ။ နောက်နှစ်ချယ်ရှိပွင့်ချိန်ဗျာ လည်း သူ့ကို ကျွန်တော် ထွက်ကြည့်သည်။ သူ့ အရှိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့။ နံနက်ဗျာ လည်း ခြိတံခါးထိပ်တွင် ချယ်ရှိပန်းစည်းကြီးကို မတွေ့ရ။

သူ သုံးနှစ်တိတိ ပျောက်နေခဲ့သည်။ ယခု သူပြန်ပေါ်လာပြန်ပြီ။

မြတ်စွာဘုရား။ သူ...သူ...လူ ဟုတ်ပါရဲ့လား။

သူ့ကိုတွေ့ပြီး၍ မကြာမီ၊ ချယ်ရှိပန်းစည်းကိုလည်းတွေ့ပြီး၍ မကြာမီ အန်တိတင့်တင့် ဘာသာပြန်ထားသော အင်မလီဘရွန်တိ၏ ကဗျာကို ကျွန်တော်

တွေ.ခဲ့ရသည်။

“မြတ်းထဲမှာ
အေးစက်လို့နေပါပကော်။
နှင်းထူထူတွေကလည်း
မင်းအပေါ်မှာ
ထပ်ထပ်ဆင့်လို့
မြို့မြင့်ခဲ့ပါပကော်”

ကဗျာက ဤသိစဖွင့်ထားသည်။
အို...သူ လူဟုတ်ပါရဲ့လား။ မြတ်းထဲမှာ အေးစက်လို့ နေရာက
ထလာသူပေလော်။ မသိနိုင်သော ပရလောကမှ စည်းကမ်းတစ်ခုက သူ့ကို
သုံးနှစ်တစ်ခါမှ မြတ်းထဲမှာထလာခွင့် ပေးပေါ်သလော်။

တစ်ခုတစ်ရာက ကျွန်တော့ကို စိန်ခေါ်နေပေါ်သည်။
ကျွန်တော်က ခြေသံမထွက်စေဘဲ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။
အောက်ထပ် အိမ်တံ့ခါးကိုလည်း အသံမမည်အောင်ဖွင့်ပြီး စွဲထား
လိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ ခြိုဝါယံခါး အနီး ထောပတ်သီးပင်ရိပ်မှ ကျွန်တော် ဌာမ်သက်
စွာ လှမ်းကြည့်သည်။

ချယ်ရီပင်ရိပ်မှာ ရပ်နေသေးသော သူ့ကို တွေ.ရသည်။
ကျွန်တော်က ပြီးမိသည်။

အမှန်မှာ မြတ်းထဲမှာ အေးစက်လို့ နေရာမှ ထလာသူတွေရှိကြောင်းကို
ကျွန်တော်မယုံပါ။ သည်တော့ ကြောက်လည်း မကြောက်ပါ။ သို့ သူသည်
ချယ်ရီပန်းစည်း လာချထားသူဖြစ်လျှင် သာ၍ပင် ကြောက်ဖို့မကောင်းပါ။

ထောပတ်သီးပင်ရိပ်မှ အတန်လေးကြာအောင် ကျွန်တော်က သူ့ကို
ကြည့်နေသည်။

တစ်ခါတုန်းကကဲ့သို့ပင် သူက ချယ်ရီပင်ရိပ်မှ ထွက်သည်။ ကျွန်တော်တို့
အိမ်ဆီ တစ်ချက် ငေးကြည့်ပြီးနောက် တစ်ခါတုန်းကကဲ့သို့ပင်သူက တောင်
ဘက်သို့ဖြည့်ညွှေ့စွာ လျှောက်ပြန်သည်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်မည်ကို ကျွန်တော်က ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီး

ကျွန်တော်တို့ ခြိုဝါယံခါးက သော့ခတ်ပိတ်ထား၏။

ကိစ္စမရှုပါ။ ကျွန်တော်က ခြိုဝါယံခါးကို အလွယ်တကူ ကျော်ပြီး ခြိုပ်

ထွက်၍ သူ့နောက်ကို လိုက်သည်။

လက သာနေသော်လည်း နှင်းမှုန်လေးတွေကလည်း ရှိနေ၏။

သက ချမ်းနေသော်လည်း ဆွယ်တာထူထူ ဝတ်ထားမိသောကြောင့်
အချမ်းဒဏ်ကို ကျွန်ုတ် ခံနိုင်သည်။

သူ့ကတော့ တစ်ချိန်တုန်းကကဲ့သို့ပင် သိုးမွေး ကုတ်အကိုရှည်ကို
ဝတ်ထားသည်။

သူ့က လေးလေးမှန်မှန် လျှောက်နေသည်။ သူ့ထက်စာလျင် ကျွန်ုတ်
လျှောက်သည်က အနည်းငယ် ပိုမြန်သည်။

သူ့ထံမှ ချောင်းဆိုးသံကို ကြားရသည်၊ ပထမသော် တစ်ခါ နှစ်ခါ။

အီမ်တော်ဝင်းအဝအနီး အရောက်တွင် သူ လမ်းလျှောက်ခြင်း ရပ်သွားပြီး
အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးနေတော့၏။

ကျွန်ုတ်က သူ့အနီးသို့ ကပ်သွားမိ၏။

“ချောင်း သိပ်ဆိုးနေတယ်၊ နေမကောင်းဘူးလား”

သူ့က ဓာတ္တ ချောင်းဆိုရပ်သွားပြီး ကျွန်ုတ်ကို ကြည့်သည်။ ထိုနောက်
ခေါင်းခါပြု၏။

ဓာတ်တိုင်မှ မီးရောင်ကြောင့် သူ့မျက်နှာကို ကျွန်ုတ် ကောင်းစွာ
တွေ့ရသည်။

အို...သူ့က လူချောတစ်ဦး။ မွန်မွန်ရည်ရည်နှင့် ခုံခုံချောသူတစ်ဦး။
ယခုမှ ရုတ်တရက် တွေ့ရသူ ကျွန်ုတ်အား ကြည့်ပုံမှာလည်း တည်ငြိမ်ပြီး
နှုံးညံးသိမ်းမွေ့သည်ဟု ကျွန်ုတ် ခံစားရ၏။

သူ့က ချောင်းဆက်ဆိုးနေပြန်၏။

“အန်ကယ်လ်ချောင်းဆိုတာ အဆက်မပြတ်ဘူး”

ချောင်းဆိုးအရပ်တွင် သူ့က ပြီး၏။

“ခုမှ ကောက်ကာင်ကာ ဆိုးတာပေါ့ကွယ်”

“ဒါဖြင့် ကောက်ကာင်ကာ အဆုတ်အအေးမိသွားသလား၊ တောင်ကြီး
ဆောင်းတွင်းမှာ ပေါ့လို့ မရဘူးနော်”

သူ့က ချောင်းဆိုခြင်းနှင့် ရယ်ခြင်း ရောလျက် ပြော၏။

“မပေါ့ပါဘူးကွယ်၊ ပြီးတော့ တောင်ကြီးကို အန်ကယ်လ်ခဏာက
ရောက်ဖူးပါတယ်”

“ရန်ကုန်ကလား”

သူက ခေါင်းညီတိပြု၏။

“အင်းလေ၊ ခု အအေးမိပြီ၊ အိမ်ကို မြန်မြန် ပြန်ရောက်တာ ကောင်းတယ်”

“နေတဲ့နေရာက နီးနီးလေးပါ”

“နီးနီးလေး၊ ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ် မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဟိုတယ်မှာပါ”

“စထရင်းဒ် ဟိုတယ်လား”

သူက ခေါင်းညီတိပြုး ချောင်းဆိုးပြန်၏။

“အို...အိုဖြင့် လာလာ၊ ဟောဒီ အိမ်တော်ဝင်းအတွင်းက ဖြတ်ပြန်လို့ရ တယ်၊ ပိုနီးတယ်”

ကျွန်ုတ်က သူ့လက်ကို ခွဲခေါ်မိသည်။ သူ့လက်တွေက ပူနေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကယ်၊ အန်ကယ်လ် သွားတတ်ပါတယ်”

“အန်ကယ်လ်လက်တွေ ပူနေတယ်၊ ချောင်းလဲဆိုးနေတယ်၊ ကျွန်ုတ် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ကျွန်ုတ်က သက်သက်လမ်းလျှောက်ထွက်လာတဲ့လူ၊ ကိစ္စ မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ စထရင်းဒ်မှာ ညတာဝန်ယူတဲ့ စောဘဖြူက ကျွန်ုတ် သူငယ်ချင်း၊ သူနဲ့လည်း တွေ့ရတာပေါ့”

“စောဘဖြူနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဒီက တူမောင်ကလည်း ကောလိပ် ကောင်းသားလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မြန်မာစာ အဓိက ယူပါတယ်၊ စောဘဖြူကတော့ သတ္တေသဇ ယူတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်ုတ်တို့ အားလုံးခင်မင်္ဂီး အဲ... ဘယ်လို့ပြောရမလဲ၊ ဟိုဒင်း ချီးမွမ်း ဂုဏ်ယူကြတယ်”

သူက ကျွန်ုတ်ကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညီတိလျက် ဆိုသည်။

“အန်ကယ်လ် နားလည်တယ်”

အိမ်တော်၏ မြောက်ဘက်ဂိတ်တံ့ခါးက ပိုတ်မထား။

သူနဲ့ ကျွန်ုတ်က အိမ်တော်ရှေ့မှ ဖြတ်ပြီး လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်တော်၏ တောင်ဘက်ကပ်လျက်ရှိသော စားမြို့နှင့်ရုပ်သာ အဆောက် အအုံရှေ့အရောက်၌ သူက မေးသည်။

“တူမောင်က ညကို လမ်းထွက်ထွက် လျှောက်သလား”

“ညတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချယ်ရှိတွေကလည်း ဖွင့်နေမယ်၊ လက လည်း သာနေမယ် ဆိုရင်တော့ တစ်ညာတလေ ကျွန်ုတ်ထွက်လျှောက် ပါတယ်”

“မချမ်းသူးလား”

“ချမ်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချယ်ရိုကလည်း ချမ်းတဲ့အချိန်မှ ပွင့်တယ်၊ လဆိုတာ ကလည်း ညာကျမှ သာတယ်”

ယှဉ်လျောက်နေရာမှ သူက ကျွန်တော့ကို ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး ဆိုသည်။

“ရွေးစရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြီးမိသည်။ ၄၉...သူလည်း တွေးခေါ်တတ်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ရွေးစရာမရှိဘူး”

သူက အတန်ကြားဖြစ်နေပြီးမှ အေးချမ်းစွာဆို၏။

“အင်း...အန်ကယ့်လ်မှာလည်း ရွေးစရာမရှိဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြည့်မိသည်။ သူက အသာအယာ ရယ်သည်။

ရယ်ရင်းက ချောင်းဆိုးပြန်၏။

စထရင်းပို့တယ်ဝင်းအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြသည်။

“အထဲဝင်လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ကော်ဖိပူပူဇွဲးနွေး တစ်ခုက်သောက်သွားလေ”

ကျွန်တော်က အိမ်အောက်ထပ်တံခါးကို စွေးထားခဲ့ရသည်ကို သတိရသည်။ ပြီးတော့ အန်တိတင့်တင့် တရားထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့လျှင်။

“တော်ပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ညနက်ပြီ၊ ကျွန်တော်က လျောက်ရှုံးမယ်”

“စောဘဖြူကို ဝင်မတွေ့တော့ဘူးလား”

“မတွေ့တော့ဘူး၊ တွေ့ရင် စကားကောင်းမိတော့ သူစာကျက် ပျက်မယ်၊ သူ့အတွက် အချိန်တွေဟာ အဖိုးတန်လှပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ အန်ကယ့်လ်ကို ဂရာစိုက် လိုက်ပို့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အင်း...အင်း မြတ်စွာဘုရား၊ အန်ကယ်လ်ဖျားချင်နေတယ်”

“နွေးအောင်နေလိုက်ပါ အန်ကယ်လ်၊ ဆေးလည်း သောက်လိုက်ပါ၊ ဆေးတွေ ဘာတွေပါရဲ့လား”

“မပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဟိုတယ်မှာ ရနိုင်ပါတယ်၊ ဂုတ်ဒိန္ဒိက်တဲ့ ၄၉... ဒါထက် တူမောင့်နာမည်က”

“နိုင်”

“ကိုနိုင်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ နိုင် တစ်လုံးတည်း”

“ကောင်းပြီ၊ ဂုတ်ဒိန္ဒိက်တဲ့ နိုင်”

“ဂုတ်ဒိန့်ကိတ် အန်ကယ်လ်”

ကျွန်တော်က လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာခဲ့သည်။

ညက တိတ်ဆိတ်နေသည်။ နှင်းမှုန်းတွေကြောင့် လရောင်က ဖြူဖြူ။
ရော်ရော်နိုင်သည်။ လူသူအရိပ်အယောင်ဟူ၍လည်း တစ်ယောက်မျှမရှိ။ ငါ့...
ချမ်းကလည်း ချမ်းသေးသည်။

ကမ္မာသေး။ ဤစကားက ကျွန်တော့ နှုတ်ယူးတွင် ပေါ်လာသည်။

လူသူမဲ့သော၊ တိတ်ဆိတ်သော၊ ဖြူရော်သော၊ ဆိတ်သုဉ်းသော ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ကမ္မာသေဟု တင်စားရေးကြသည်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးသည်။
ကမ္မာသေနှင့် တူသော ပတ်ဝန်းကျင်၌ လမ်းလျောက်နေရသူများ
ဤလောကတွင် ရှိကြသည်။

အင်မလီဘရွန်တိပြာသကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၏ ပစ္စယထောက်ပံ့ခြင်း
ကို မရရှိတော့သည်တိုင်စေ၊ ဘဝဖြစ်တည်မှုကို ဂရမ္မထားပြီး အားဖြည့်ကျွားမွေး
ပြုစုထားနိုင်သူများ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

စွဲထားသော အိမ်အောက်ထပ်တံ့ခါးကို ချက်ချပိတ်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့
ကျွန်တော်တက်လာခဲ့သည်။

အကယ်၍ အန်တိတင့်တင့် မေးလျှင်လည်း ကျွန်တော့၌ ဖြစ်ရာရှိသည်။

လရောင်၌ ချယ်ရီပွင့်နေပုံးကို လိုက်ကြည့်သည်။

လရောင်၌ ဆင်ခြေကို ကျွန်တော် သဘောကျပြီး ပြုးမိ၏။

ဟုတ်ကဲ့၊ လရောင်၌ ချယ်ရီပွင့်ပုံးကို ကျွန်တော်လိုက်ကြည့်ခဲ့ပါ၏။
အဲသည်ထက် ကမ္မာသေ၌ ချယ်ရီပွင့်ပုံးကို လိုက်ကြည့်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် ပိုမှန်လေမည်
လား။

ကျွန်တော် အိမ်အပေါ်ထပ်ရောက်ချိန်၌ အန်တိတင့်တင့်က ဘုရားစင်ရှု
တွင် ကျောက်ရုပ်လေးကဲ့သို့ ထိုင်နေခဲ့...။

ကျွန်တော်ဘာသာ ကျွန်တော် အမျိုးအမည် မသိသောသက်ပြင်းကိုချပြီး
ဝရန်တာမှနေ၍ ချယ်ရီပင်ကို ကြည့်မိသည်။

လရောင်က ချယ်ရီပင်ပေါ်မှာ ကျနေသည်။

သို့ရာတွင် လရောင်က ချယ်ရီပွင့်နေသည်ကို သိမည်မဟုတ်။ ချယ်ရီပွင့်
တွေကလည်း လရောင်ကို သိမည်မဟုတ်။

ကမ္မာသေ။ ဟင့်အင်း။ ကမ္မာ ဆိုသည်က သေလည်းမသေပါ။
ရှင်လည်း မရှင်ပါ။ သိခြင်းမရှိသော အရာမှာ သေခြင်းရှင်ခြင်း ရှိပါသလား။

ဒီဝေါဒ သိပံ့ကပြာသော သေခြင်းရှင်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘူးလေ။
 သိခြင်းရှိသော လူ၏ သေခြင်းရှင်ခြင်းမျိုး။
 လူသည် ဘာနှင့် ရှင်နေပါသနည်း။
 ဘုရားစင်ရှုံး ကျောက်ရပ်လေးပမာ ထိုင်နေသော အန်တီတင့်တင့်က
 ဘာကို သိနေပါသနည်း။
 သူ့မှာလည်း ရွေးစရာမရှိဘူးဟု ဆိုခဲ့သူ လူတစ်ယောက်လည်း ယခု
 ဘာလုပ်နေမည်နည်း။
 ထိုခဏ္ဍာ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ဝမ်းနည်းသယောင်ယောင် ဖြစ်မိသည်။
 ၌...ယခုအချိန်၌ နှင့်မြစ်နှာ ဘာလုပ်နေမည်နည်း။ ဝင့်ပါကော်။
 ပြီးတော့ ဝင်းကြည်ကော်။
 လသာသည်ကို ချယ်ရှိမသိ။ ချယ်ရှိမွှင့်နေသည်ကို လက မသိ၊
 တစ်ခါတစ်ရုံ လူတွေရော၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိကြပါသည်
 လော်။

သိကြမည် မထင်။
 အင်း... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ သိကြမည်။ အနည်းဆုံး ကိုယ့်ခံစားမှု
 ကိုတော့ ကိုယ်သိကြမည်။
 သည်လောက်ဆိုလျှင်ပဲ စိတ်ဝိယာဉ်၏ စွမ်းအင်တွေ မည်း၊ တန်ခိုးတွေ
 မပြယ်ဟု ထင်သည်။
 ထင်သည်။

*

အခန်း (၂၁)

တောင်ကြီးကောလိပ်၌ အဲသည်တုန်းက သီးသန့်စာကြည့်တိုက် အဆောက်အအုံ
 မရှိသေး။ ကျောင်းကြီး၏ အောက်ထပ်ခန်းမရည်တစ်ခုကို စာကြည့်တိုက်
 လုပ်ထားသည်။

စာကြည့်တိုက်မှူး ဆရာ ဦးကနေဒီတာပနှင့် ကျွန်တော်က ခင်သည်။
 ရှေးယခင်က ကောလိပ်အသေးလေးများတွင် စာကြည့်တိုက်မှူး မရှိဟု
 ဆိုသည်။ ဝါသနာပါသော ဆရာတစ်ဦးကသာ စေတနာ့ဝန်ထမ်း စာကြည့်တိုက်မှူး

လုပ်ခဲ့ရသည်ဆို၏။

ယခုအချိန်တွင်ကား စာကြည့်တိုက်မူး သီးသန့်ခန့်ပေးထားသည်။
စာကြည့်တိုက်ဝန်ထမ်းများတော့ မရှိသေး။

ကျွန်ုတ်တော်က စာကြည့်တိုက်၌ ပျော်သည်။ ဆရာ ဦးကနေဒါတာပနှင့်
ခင်သောကြောင့် အားလပ်ချိန်လေးများတွင် ဆရာကို သွားကျဉ်းလုပ်ကိုင် ပေးသည်။

ဆရာဦးဆောင်မှုဖြင့် စာအုပ်အမျိုးအစားတွေကို ခွဲခြားသည်။ နံပါတ်တွေ
တပ်သည်။ အဆွဲန်းကတ်ပြားလေးတွေ စီသည်။ စာအုပ် လာ့နားသူတွေအတွက်
စာအုပ်ရှာပေးသည်။

စာအုပ်တွေကို ဒသမစနစ်ဖြင့် အမျိုးအစား ခွဲခြားပြီး အစီအစဉ်
ကျကျနာန် ထိန်းသိမ်းထားသည်။ ထိုစနစ်ကို “ဒူးအီစနစ်”ဟု ခေါ်သည်။
ကမ္မာကျော် စာကြည့်တိုက်မူးကြီး “မယ်လ်စီးလ်ဒူးအီ” (**Melvil Dewey**)
တိတွင်ခဲ့သော စနစ်ဟု သိရသည်။

ဆရာကို ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးသည်သာ ဆိုသည်။ အမျို့က ဆရာထံမှ
အဖိုးတန်သော ပညာတွေရသည်။ စာပေးမွှေ့လျှော်သောသူသည် စာကြည့်တိုက်
ပညာကိုတော့ တီးမိ ခေါက်မိထားလျှင် ကောင်းသည် ထင်၏။ အနည်းဆုံး
ကိုယ်လိုရာကို ကိုယ် အလွယ်တကူ စနစ်တကျ ရှာတတ်မည်။

ပညာရသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ စာအုပ်တွေကြားမှာ နေရသည်ကို
နှစ်သက်၍လည်းကောင်း၊ မတွေ့ဖူးမှုး မမြင်ဖူးသေးသော စာအုပ်သစ်တွေကို
ဦးဦးဖျားဖျား တွေ့ခွင့်မြင်ခွင့် ကိုင်တွယ်ရသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ သင်တန်း
အား အချိန်များ၏ ကျွန်ုတ်တော်သည် စာကြည့်တိုက်ဆိုသာ ရောက်နေတတ်၏။

သူနှင့် တွေ့ပြီးသော နောက်တစ်နေ့နေ့လယ်တွင် ဆရာခိုင်းထားသော
ကြောင့် စာအုပ်သစ်များ၏ ရှေ့ဆုံးမျက်နှာတွင် ကျွန်ုတ်တော်က ကောလိပ်တံဆိပ်
ကို ရိုက်ပြီး စာရင်းနံပါတ်ကို ရေးနေသည်။

ကျွန်ုတ်သွေ့သူငယ်ချင်း စောဘြူးက စာကြည့်တိုက်တွင်းသို့
ဝင်လာသည်။

“လာဟေ့ စောဘြူး စောဘြူး။ စာအုပ်နားမလို့လား”

“ဟူတ်ဘူး၊ မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ”

“ငါကို လိုက်ရှာနေတာ”

“အေး”

စောဘြူးသည် ရန်ကုန်မှဖစ်သည်။ ကျွန်ုတ်လိုပင် မိဘ မရှိ။ သူ့

အစ်ကိုက ရန်ကုန် စထရင်းဒ်ဟိုတယ်ကြီးတွင် အလုပ်သမား ဖြစ်သည်။ စောဘဖြူ။ ဆယ်တန်းအောင်သောအခါ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် မတက်ဘဲ တောင်ကြီးကောလိပ်တွင် လာတက်သည်။ အကြောင်းမှာ တောင်ကြီးစထရင်းဒ် ဟိုတယ်တွင် ညပိုင်း ပိတ်တာ အလုပ်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စောဘဖြူက နေ့တွင် ကောလိပ်တက်သည်။ ညတွင် ပိတ်တာလုပ်သည်။ တောင်ကြီးစထရင်းဒ်ဟိုတယ်မှာ မည့်များသည် မဟုတ်သောကြောင့် ပိတ်တာလုပ်ရင်း စောဘဖြူ။ စာကျက်နိုင်သည်။ သူ့မှာ အလုပ်ရှိသောကြောင့် ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြီးမလျှောက်။ အခြားလိုအူတစ်ဦးဦး ပပါစော့ သူက စေတနာထားသည်။ ဤအချက်ကို သိသောကြောင့် ကောလိပ်ကျောင်းအပ်ကြီးက စပြီး ဆရာ ဆရာမများက စောဘဖြူကို ချီးမှုမ်းကြသည်။ အလုပ်ဟူက ဂုဏ်ရှိစွာသော ဆောင်ပုဒ်ကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးသည်။ အပြင် သဘောထားလည်းကြီးသည့် လူရည်ချွှန် လူရည်မွန်ဟု သူ့ကို ဘွဲ့ပေးထားကြ၏။

စောဘဖြူက ကျွန်တော် တံဆိပ်နိုင်နေသော စားပွဲအနီးဆို ကပ်လာခဲ့၏။
 “နိုင် မင်းညာ ဟိုတယ်ရှုံး ရောက်လာသေးတယ်ဆို”
 “အေး မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”
 “ဆရာ ဦးသန်မွန်ပဲပေါ့”
 “ဦးသန်မွန်”
 “အေးလေ၊ လမ်းလျှောက်ရင်း သူနေ့မကောင်းတာမို့ မင်းက ဟိုတယ် အထိ လိုက်ပို့ပေးတယ်ဆို”
 “အား ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့နာမည်ကို ငါ မသိဘူး”
 “အေး မင်းရဲ့နာမည် မသိတဲ့ မိတ်ဆွေကြီးကို ဆေးရုံးပို့ထားရပြီ”
 “ဘာပြောတယ်”
 “ညက သူခေါ်လို့ သူ့အခန်း ငါသွားရသေးတယ်၊ ကိုယ်တွေ့ပျော်ရောင်းဆိုးလို့ ငါ ဆေးတွေ ယူပေးခဲ့ရသေးတယ်၊ ဒါတောင် မနက် မိုးမလင်းသေးဘူး အပြင် ပြန်ထွက်တယ်၊ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ချယ်ရှိပန်းစည်းကြီးတစ်စည်းနဲ့”
 “ချယ်ရှိပန်းစည်းကြီး တစ်စည်းနဲ့”
 “ဟုတ်တယ်၊ ကိုရစ်ချမှန်ဖို့က ခုံပြီး စည်းပေးထားတာတဲ့၊ ကိုရစ်ချမှန်ဖို့ သိတယ် မဟုတ်လား”
 ကိုရစ်ချမှန်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ဘောင်းဘိဝတ် မဒရတ်စီအန္တယ်တစ်ဦးဖြစ်

သည်။ စောဖြူတို့ထက် အဆင့်ကြီးသော ဝိတ်တာတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသောအခါ စောဖြူက ဆက်ပြော၏။

“ငါက သူ့ကို ဒီနှစ်မှ တွေ့ဖူးတာပါ၊ ကိုရစ်ချမှုန်းကတော့ ပြောတယ်၊ ဦးသန့်မွန်ဟာ ဒီလိုပဲ လာတတ်သတဲ့၊ သူလာတဲ့ အချိန်တိုင်းကလည်း ချယ်ရီမွှင့် ချိန်တဲ့၊ မနက် မိုးမလင်းခင် ချယ်ရီပန်းတစ်စည်း သူ့အခန်းကို သွားသွားပို့ရသတဲ့၊ သူကလည်း ပန်းစည်းပိုက်ပြီး ဟိုတယ်က အစောကြီးထွက် ထွက်သွားတတ်သတဲ့၊ တို့ ဘယ်လို့ပြောမလဲ၊ အဲ...စိတ်ကူးယဉ် ကဗျာဆန်တဲ့ လူ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“လောကမှာ ပန်းတွေကိုချစ်တဲ့ လူတွေရှိတယ်၊ ချယ်ရီကလည်း ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ပန်းပဲ၊ သူ ချယ်ရီကိုချစ်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ တချို့နိုင်ငံတွေမှာ ချယ်ရီမွှင့်မှာ စောင့်ကြည့်နေကြပြီး၊ မွှင့်မွှင့်ချင်း ချယ်ရီ ဘလော့ဆင်မဲ ပွဲတော်တွေ ဘာတွေလုပ်ကြသတဲ့”

“အေး... ငါလည်း ကြားဖူးတယ်၊ ဒါထက် မင်းဘာလို့ ငါကို လိုက်ရှာ တာလဲ၊ ဒီအကြောင်း ပြောပြချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးသန့်မွန်က ခု ဆေးရုံမှာ နေခဲ့ရတယ်လေ၊ အခြေအနေက သိပ် ဆိုးတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဂရုမစိုက်ရင် သိပ်ဆိုးသွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာဝန်ကြီးတွေက ဟိုတယ်ကို ပြန်မလွှတ်ဘဲ ဆေးရုံမှာ ခေါ်ယား လိုက်ကြတယ်”

“စပ်စံထွန်းမှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ မင်းသွားကြည့်ပါလား”

“ဟင်”

“သူ့ကြည့်ရတာ တောင်ကြီးမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး မိတ်ဆွေရှိပုံး မပေါ်ဘူး၊ တစ်ရပ် တစ်ကျေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ဆေးရုံ တက်ရတယ်ဆိုတာ၊ ဟိုဒင်း အားငယ်ဖို့ ကောင်းမလားလို့”

ကျွန်တော် ဓာတ္တိုင်လျက် စဉ်းစားသည်။

တောင်ကြီးမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး မိတ်ဆွေရှိပုံးမပေါ်။ တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ဆေးရုံတက်ရတယ်ဆိုတာ။ ဤစကားတွေက ကျွန်တော် ရင်ကို လာခိုက်သည်။

“မင်းပြောတာ မှန်တယ် စောဖြူ။ ငါ သွားကြည့်မယ်၊ မင်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိနေက ကျောင်းစောစောဆင်းပြီး ကျွန်တော် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား
လဲသည်။ နှင်းမြစ်နှာတို့ ခြေမှ နှင်းဆီပန်းတွေခူးပြီး နှင်းဆီပန်းစည်းလေးတစ်ခု
ပြုလုပ်၍ စပ်စံထွန်း ဆေးရုံကြီးဆီ လာခဲ့သည်။

သူ့ကို သီးသန်း အခန်းလေးတစ်ခု၌ ထားသည်။

ခေါင်းအုံကိုမြို့လျက် ကိုယ်ကို တစ်ဝက်လှ့ တစ်ဝက်ထိုင် အနေအထားနှင့်
စာဖတ်နေသောသူက အုံအားသင့်သည့်ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော်ကို ကြည့်၏။

သို့ရာတွင် နှင်းဆီပန်းစည်းကို ကျွန်တော်က လုမ်းပေးသော အခါး၌ကား
အေးချမ်းတည်ပြုမြတ်စွာ လုမ်းယူပြီး ရှာမွှေး၏။

“သင်းလိုက် မွေးလိုက်တာနော်၊ ခေါင်းထဲမှာ ကြည့်ပြီး လန်းသွားတယ်”

“နှင်းဆီပန်းကို ကြိုက်သလား”

“ပန်းတိုင်းကို ကြိုက်ပါတယ်၊ နှင်းဆီနှင့်ကိုတော့ အကြိုက်ဆုံးပဲ၊ နှင်းက
သိပ်စိတ်ကူးကောင်းတာပဲ”

ကျွန်တော်နာမည်ကို ရင်းရင်းနှုံးနှုံး ခေါ်သောကြောင့် ကျွန်တော် သဘော
ကျွေားသည်။ ကျွန်တော် ယူလာသော လက်ဆောင်ကို ချိုးမွမ်းသောကြောင့်လည်း
စိတ်ချမ်းသာသွား၏။

“ဆရာဝန်ကြီးတွေက ဘာပြောသလဲ”

“ရှိုးရှိုးအအေးမိတာပါ၊ အခြေအနေ ဆိုးမသွားအောင် သူတို့က အကာ
အကွယ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ခေါ်ထားတာ၊ ကိုယ်ကလည်း ဟိုတယ်မှာတည်းနေတာ
မဟုတ်လား၊ ဟိုတယ်မှာ ဖျားနေတာ မကောင်းဘူး၊ ကူးစက်နိုင်တဲ့ အအေးမိ
တာမျိုးဆိုရင် ဟိုတယ်ကလည်း ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အခု သက်သာလား”

“ချောင်းဆိုးရပ်သွားတယ်၊ ကိုယ်ပူတာနဲ့ နဲ့တာရယ်၊ ကိုက်တာ ခဲတာ
ရယ်လောက်ပဲ ကျွန်နေတယ်၊ သူတို့ သိပ်ဂရစိုက်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ဘေး မွေးရာပေါ်ချေထားသော စာအုပ်ကို ကြည့်မိ၏။

“စာဖတ်ရှင်တော့ ခေါင်းကိုက်မှာပေါ့”

“စာဖတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဗျာဖတ်တာ”

“ခင်ဗျာ”

“စာဖတ်ရှင်တော့ ခေါင်းကိုက်တာပေါ့၊ ကဗျာဆိုတာက ခေါ်ရာကို
မျှောလိုက်ရုပဲ၊ မပင်ပန်းလှပါဘူး”

“အန်ကယ်လ်က ကဗျာဝါသနာပါသလား”

“အား ဖတ်ဖို့၊ အရသာခံဖို့ဝါသနာပါတာ”

“စပ်ဖို့ကော”

“စိတ်မကူးရဲဘူးနိုင်”

“ခင်ဗျာ”

“ကဗျာစပ်ဖို့ဆိုတာက ပါရမီပါရတယ်၊ ပြီးတော့ လူများမသွားရဲဘဲ
စကြော်တစ်မျိုးဆီ စွန်းသွားရဲရတယ်”

“လူများမသွားရဲတဲ့ စကြော်တစ်မျိုးဆီ”

“ဟုတ်တယ်၊ သွားရဲရုံမကဘူး၊ အဲဒီမှာနောက်ည်းနေရမယ်၊ အဲဒီမှာ
တွေ့တာ တွေ့၊ ရတာတွေ့၊ ခံစားရတာတွေကို ပြန်ပြောတတ်ရမယ်၊ အန်ကယ်လ်
ဒီလောက် မစွမ်းဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက်လောက်တောင် မစွမ်းဘူး”

“မိန်းမတစ်ယောက်လောက်တောင် မစွမ်းဘူး”

“ဥပမာ အင်မလီဘရွန်တီ ဆိုပါတော့”

“ခင်ဗျာ၊ အင်မလီ ဘရွန်တီ”

သူက ခေါင်းညီတ်ပြပြီး စဉ်းစားသယောင် ဓာတ္ထြိမ်နေသည်။

“ဆေးရုံ ခုတင်ပေါ် ရောက်နေချိန်မှာ ခါတိုင်း မစဉ်းစားမိတာတွေကို
စဉ်းစားမိတယ်၊ ခုလို အာဂန္တဲ အဖျားမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဒီလောက်ကို စွန်းခွာရတော့
မယ့် ရောဂါမျိုးနဲ့ ဆိုပါတော့၊ နိုင် မလာခင်လေးမှာ အင်မလီဘရွန်တီရဲ့
လတ်စိုင်းစ် (Last lines)ကို ပြန်ဖတ် ကြည့်နေမိတယ်”

“လတ်စိုင်းစ်”

“တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ရင်တော့ နောက်ဆုံးဝါကျများလို့ အဓိပ္ပာယ်ရ^၁
တပ်၊ ဆီလျှော်အောင် ပြောရရင်တော့၊ ဘဝနိဂုံးချုပ် နှုတ်ဆက်တေး၊ အဲဒီလို
အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

“ဘဝ နိဂုံးချုပ် နှုတ်ဆက်တေး”

“အင်မလီဘရွန်တီဟာ ငယ်ရွယ်တုန်းလို့ ဆိုနိုင်တဲ့အသက်သုံးဆယ်မှာ
ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ သေမှာကို သိနေပြီး ဆရာဝန်လာတဲ့အခါ အိပ်ရာ
ထဲမှာ မတွေ့ဆုံးဘူး၊ အိပ်ရာကထာ လုလုပပ ဝတ်စား ပြင်ဆင်ပြီးမှ ဆရာဝန်ကို
စမ်းသပ်စစ်ဆေးခွင့်ပြုသတဲ့၊ သေခါနီးအထိ တည်ြိမ်ခဲ့ခိုင်မှာကို ပြသွားသတဲ့၊
သူ့ဘဝနိဂုံးချုပ် နှုတ်ဆက်တေးက အစပိုင်ကို အန်ကယ်လ် သိပ်ကြိုက်တယ်”

သူက အက်လိပ်ဘာသာနှင့် ရွှေတ်ပြုသည်။ သူ့အသံထွက်က လုပ်ပို့သပြီး
သူ ရွတ်ပြဟန်၌ ရစ်သင်မိပါမှန်း ကျွန်းတော် သတိပြုမိသည်။

'No coward soul is mine,
No trembler in the world's
storm-trouble sphere.
I see Heaven's glories shine,
And faith shines equal,
arming me from fear.

ဦးသန့်မွန်က ခေတ္တနားပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“အန်ကယ်လ် ကဗျာကို ကဗျာနဲ့ ဘာသာ မပြန်တတ်ဘူး၊ နားလည်သလို ပြောပြမယ်၊ ငါ ဝိညာဉ်ဟာ သူရဲတောာကြောင်သူမဟုတ်ဘူး၊ မုန်တိုင်းတွေ ထန်နေတဲ့ လောကကဗ္ဗာရဲ့ အဝန်းအဂုမ်းမှာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသူလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းကင်ဘုံက သုခမင်လာရောင်ခြည်တွေ ကွန်းမြှုးနေတာ ငါ ဖြင့်ရတယ်၊ အဲဒီ ရောင်ခြည်တွေနဲ့ မခြား အကြောက်တရားကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ငါကို လက်နက် အင်အား ဖြည့်ပေးတဲ့ ယုံကြည်မှ သဒ္ဓါရောင်ခြည်တွေ အပြုံး ကွန်းမြှုးနေတာလဲ ငါမြင်ရတယ်တဲ့”

စကားအဆုံး၌ သူက အသာအယာ ရယ်လိုက်ပြီးမှ “အန်ကယ့်လ်မှာ အဲဒီလောက် သတ္တိမရှိဘူး”ဟု ဆိုသည်။

“အန်ကယ်လ်က အင်မလီဘရွန်တိကို ကြိုက်တယ်ပေါ့”

“သူ့စိတ်ဓာတ်ကို ကြိုက်တယ်၊ အထူးသဖြင့် သူ့မက်ဆစ်ကို၊ အဲ... ဆောင်ပါး၊ လူတွေဆောင်ဖို့ သူပါးတဲ့ ဆောင်ပါး၊ အဲဒီဆောင်ပါးကို ကြိုက်တယ်”

“သူ့ဆောင်ပါးက ဘာလဲ အန်ကယ်”

“လေထန်ကုန်းမှာတောင် အလှရှိသတဲ့”

“ခင်ဗျာ”

“ခက်ထန်တဲ့၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့၊ သူဦးဆိတ်တဲ့ နေရာမှာတောင် လူဟာ နေတတ်ရင် နေပျော်ပါသတဲ့ကွယ်၊ သူကတော့ နေပြသွားတယ်၊ အင်း အဟင်း နေစရာ အဖြစ်နဲ့ တမင်ရွှေးချယ်သွားတယ်”

“တမင် ရွှေးချယ်သွားတယ်”

“သူ့မှာ ဖန်တင်မဲသင်းင် (phantom Thing)လို့ သူခေါ်တဲ့ အရိပ် အယောင်ရှင်ရိုကြောင်း သူ ဝန်ခံသွားတယ်၊ အဲဒီ အရိပ်အယောင်ရှင်ဟာ သူ့ကွန်းလည်းဖြစ်၊ သူ့ဘဝ အဖော်လည်းဖြစ်ပြီး၊ သူ့အရှင်သခင်လည်း ဖြစ်တယ်လို့ သူဆိုခဲ့တယ်၊ အဲဒီအရိပ်အယောင်ရှင်ကို သူ့အကြောင်း ပြောပြပါလို့ သူက ဆိုရတယ်၊ ပြောပြလိုက်စမ်းပါတဲ့”

'...radiant angel, speak and say
 Why I did cast the world away.
 Why I have persevered to shun
 The common paths that others nun.
 And on a strange road journeyed on,
 Heedless alike of wealth and power
 of glory's wreath and pleasure's flower'

ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူက ဘာသာပြန် မပြတော့ဘဲ “နိုင် နားလည်တယ်
 မဟုတ်လား”ဟု အေးချမ်းစွာ မေးသည်။
 “အကြမ်းဖျင်းတော့ နားလည်တယ်၊ အန်ကယ်လ် ဘာသာပြန်ပြီးလေ”
 “အန်ကယ်လ်က ဒါတွေ ရွတ်ပြနေတာ နိုင် မပျင်းဘူးလား”
 “မပျင်းဘူး အန်ကယ်လ်၊ နိုင်လည်းကျောဝါသနာပါတယ်”
 “သော်...ဟုတ်သားပဲ၊ နိုင်က မြန်မာစာ အဓိကယူတာ အန်ကယ်လ်
 မေ့သွားတယ်”

သူက မွေးရာပေါ်မှာ စာအုပ်ကို ကောက်ယူသည်။
 မြတ်စွာဘုရား။ ဂြိုရောင်စတ္တာတူအဖုံးနှင့် ဤစာအုပ်က အိမ်မှာရှိသည်။
 အန်တီ တင့်တင့်မှာ ရှိသည်။

A Treasury of Great Poems Volume 2

မဟာကဗျာ ဘဏ္ဍာတိက် (အတွဲ-၂)။
 သူက စာအုပ်ကို ဖွင့်လျက်ကြည့်ရင်း ဘာသာပြန်ပြသည်။
 “ကိုယ်ရောင်ဖြာတဲ့ နတ်တမန်ရယ်တဲ့၊ (သူ အရိပ်အယောင်ရှင်ကို
 ပြောတာ)၊ ဟောဒီကဏ္ဍလောကဆိုတာကို ဘာကြောင့် ငါ စွန်းပစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
 နှုတ်ပိတ်မနေဘဲ ပြောပြလိုက်စမ်းပါ၊ အများသူတကာတွေ လျောက်ကြတဲ့ လမ်းရှိး
 လမ်းကြောင်းကို ဘာကြောင့် စွဲသန်သန်နဲ့ ငါပြင်းဆန် လွှဲရောင်ရတယ်ဆိုတာ
 လည်း ပြောပြလိုက်စမ်းပါ၊ ပြီးတော့ ဥစ္စာစန်း၊ တန်ခိုးဉာဏ်တွေ၊ အောင်ဆုပန်း
 ကံးနဲ့ စိတ္တသုခ ပန်းမာလာတွေ၊ ဒါတွေ အားလုံးကို တစ်ပြီးညီပမာမပြု၊
 ဂရုမထားဘဲ လူမသွားမှုးတဲ့ လမ်းစိမ်းမှာ ဘာကြောင့် ငါ ခရီးကြမ်း
 နှင့်နေတယ်ဆိုတာကိုလည်း ပြောပြလိုက်စမ်းပါတဲ့”

သူ့အသံက သိမ်မွေးချို့သာသည်။ နက်မွောင်ထူထဲသော မျက်ခုံး၊
 ကြည်လင်သန့်စင်သော မျက်လုံး၊ ဖြူဝင်းသောအသားရေနှင့် သူ့ဥပမာဏပိုင်က
 ကောင်းလှသည်။ ကဗျာကို ဘာသာပြန်ပြနေဟန်မှာလည်း သက်သက်သာသာ

ချောချောမွတ်မွတ်နိုင်လှသည်။

“အန်ကယ်လ်”

“အင်”

“အန်ကယ်လ် ကဗျာ မစပ်တတ်ဘူးသာ ဆိုတယ်၊ အန်ကယ်လ် အခုဘသာပြန်ပြသွားတာ သိပ်သက်သာတာပဲ၊ သိပ်လင်း ချောမွတ်တာပဲ”

ဤသည်ကိုတော့ သူက ရယ်ပြီးဆို၏။

“ဒါကတော့ ဟိုဒင်း၊ အန်ကယ်လ်အလုပ်ကို”

“အန်ကယ်လ်အလုပ်”

“လစ်ထရေးချာ သင်တုန်းက တဗ္ဗာသို့လ်မှာ အန်ကယ်လ် အက်လိပ်ကဗျာ သင်တယ်”

“အခုကော အန်ကယ်လ်”

“အခုကတော့ သတင်းစာ အယ်ဒီတာ တစ်ယောက်ပါ”

ကျွန်တော်က ဆက်မေးချင်သေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အကြောင်းပြောရာ၌ သူ့အမူအရာတွင် စိတ်ထက်သန်မှာ မရှိဟန်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

ကျွန်တော်က စကားလမ်းကြောင်း လွှဲပစ်ရ၏။

“အန်ကယ်လ်ဆိုလိုတာက လေထန်ကုန်းနဲ့တူတဲ့ဘဝကို အင်မလီဘရွန်တိုက တမင် ရွေးချယ်သွားတယ် ဟုတ်လား”

“နှင့်ဆီတော်ကို ပယ်ပြီး ဓယောင်းတော်ကို ရွေးတာမျိုး၊ မြှေကျွန်းသာကို စွန်ပြီး လေထန်ကုန်းကို ရွေးတာမျိုး၊ အဲဒါမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါမျိုးဆိုရင်တော့ လူ့သဘာဝကို လွန်တာမို့ ချီးမွမ်းစရာ မဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းအပေါင်းတွေကြောင့် လေထန်ကုန်းမှာ ကျင်လည်ရတယ်၊ မိမိကျင်လည်ရတဲ့ ဘဝ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလုကို တွေ့အောင်ရှာတတ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ အသက်ရှင်နေမှနဲ့ နေတတ်နေထိုင်တာကို အန်ကယ်လ်ပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ သူ့ အရိပ်အယောင်ရှင်ကော့”

“ဘာမေးတာလဲနိုင်”

“ဟိုဒင်းလေ၊ အရိပ်ထင်ရင် အကောင်ရှိရမှာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”

ဦးသန်မွန်က ကျွန်တော့ကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ အသာအယာရယ်၏။

“အင်မလီ ဘရွန်တိရဲ့ အရိပ်အယောင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲလို့ သုတေသန

လုပ်လိုက်ကြတာ တစ်ပံ့ကြီးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ ဘာမှ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မပြောနိုင်ကြပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နိုင်ပြောတာလေ အန်ကယ်လ်သဘာကျတယ်၊ အရိပ်ထင်ရင် အကောင်ရှိရမှာပေါ့၊ အန်ကယ်လ်တစ်ခုတော့ တွေးမိတယ်”

ကျွန်ုတ်က သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူက လေးနက်စွာ တွေးဟန် ပြမ်နေ၏။

“နိုင်...မိန္တ္တပကာသနိကျမ်းကို ဖတ်ဖူးလား”

“ဖတ်ဖူးတယ် အန်ကယ်လ်”

“အရှင်မဟာကသုပ အလောင်း ပိုပ္ပါသောငွေးနဲ့ သောငွေးမ ရွှေရှုပ်လို လှုတဲ့ ဘဒ္ဒကာပိုလာနိုင်း ဖတ်ဖူးမှာပေါ့”

“ဖတ်ဖူးတယ်၊ သိပ်လည်းကြိုက်တယ်”

“ပိုသာခ သောငွေးနဲ့ ဓမ္မဒိန္ဒာ သောငွေးမတို့အကြောင်းကော်”

“အဲဒါလည်း ဖတ်ဖူးတယ်၊ ကြိုက်တာပဲ”

“ဘာကို ကြိုက်သလဲနိုင်”

“ဟိုဒင်း အုံသို့ ကောင်းတယ်”

“ဘာက အုံသို့ ကောင်းတာလဲ”

“သူတို့ ပါရမိတွေလေ”

သူက ခေါင်းညီတ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ပါရမိတွေ၊ အုံသို့ဖြင့် သူတို့ရဲ့ နှလုံးသား”

“ခင်ဗျာ”

“မိဘတွေ ဇွတ်ပေးစားတာကြောင့် ယူခဲ့ကြရပေမယ့် ပိုပ္ပါသိနဲ့ ဘဒ္ဒကာပိုလာနိုင်းဟာ နှစ်ကိုယ်ကြားမှာ သူ့ပန်းကုံး ကိုယ့်ပန်းကုံးစြားပြီး အိပ်စက်ကြတယ်၊ ကျိုးသဲလေးထပ်ဆရာတော်ဘရားကြီးကတော့ ဟောဒီလို ရေးတယ်၊ သင်၏ ပန်းကုံးညီးက သင် ရာဂါစိတ် ဖြစ်သည်ကို သိရလဲတဲ့၊ ငါ့ပန်းကုံး ညီးခဲ့မှာကား ငါ ရာဂါစိတ် ဖြစ်သည်ဟူ၍ သိသိလော့၊ ရာဂြို့သော သတ္တဝါကို စွန်းစွာစတမ်း၊ ဘယ်ပန်းကုံးမှ မညီးခဲ့ဘူး၊ မိဘတွေ ကွယ်လွန်တဲ့အထိ ဒီလိုပဲ သူတို့နေခဲ့ကြတယ်၊ မိဘတွေ မရှိတော့တဲ့နောက်မှ သူတို့ နှစ်ဦးဟာ စည်းစိမ်ချမ်း သာတွေကိုစွန်းပြီး ရဟန်းဝတ် တောထွက်လာခဲ့ကြတယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်”

ကျွန်ုတ်က ခေါင်းညီတ်ပြ၏။

“တစ်နေရာကျတော့ နှစ်ဦးသား လမ်းခွဲကြရတယ်၊ ခွဲခိုန်းမှာ ရပ်နေတဲ့

ပိပ္ပလိမထောင်ရဲ၊ ခြေကို ဘဒ္ဒကာပိလာနီကဖက်တယ်၊ လက်ယာရစ် သုံးပတ် လည်ပြီးတော့လည်း ရိုးသေစွာ ရှိခိုးတယ်၊ ပြီးတော့ ပြောခဲ့တယ်၊ အန်ကယ်လ် ကြိုက်တာရို့လို့ ကျိုးသဲလေးထပ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့၊ စာကို အလွတ် ကျက်ထားတယ်”

သူက ခေတ္တလေးသာ စဉ်းစားပြီး ချောမွတ် ဉာဏ်သာစွာ ရွတ်ပြ၏။

“မြတ်နိုးစုံမက်စွာကမ္မာတစ်သိန်း၏ အထက်က တူစုံဖက်၍ ငါက်ပင်ဖြစ် သော်လည်း သစ်တစ်ကိုင်းဖျား နားပါရကြောင်းဖြင့် ဆုပန်တောင်းကာ ကြင်နာ ကျေမ်းဝင်ခဲ့ကြသော မိတ္တသန္တ ၀ အဖြစ်သည် စင်စစ် ယနေ့ပျက်ချေပြီ၊ ဤအရာ တွင် အရွင်တို့ကား ယောက်ဗျားဖြစ်၍ လက်ယာအရပ်မည်ချေသည်၊ လက်ယာ လမ်းမဖြင့် ကြွတော်မူ၊ ကျွန်ုပ်တို့ မိန်းမသည် လက်ဝဲအရပ် မည်ရကား လက်ဝဲလမ်းဖြင့် သွားပါအုံဟုဆို၍ မင့်မယ့် တစ်ကိုယ်တည်းသာ သွားကြ၏”

သူက ကျွန်ုတော့ကို အေးချမ်းစွာ ကြည့်ပြီးနောက် ဓမ္မေး၏။

“နိုင်၊ ဒီစာဟာ ကုံးတစ်ပုဒ်ဆိုတာ သတိပြုမိလား”

“အား...ဟုတ်တယ်၊ ဟိုဒင်း...ဖရီးဗုံးစုံ (Free verse) လွတ်လပ် ကုံးဟန်”

“သော်...နိုင်က ဖရီးဗုံးကိုတောင် နားလည်တာကိုး၊ ဟုတ်တယ်၊ ဖရီးဗုံးစုံ၊ အဲဒါထက် အကြောင်းအရာကလည်း ပလေတို့ကြီးတောင် အုံထြုမယ့် အလှဆုံး ကုံးအလှ”

“အလှဆုံး ကုံးအလှ”

“ခေါမစာပေတွေက ပက်ရှင် (Passion) လို့ခေါ်တဲ့ ရာဂချုပ်တွေကို ဖွဲ့လေ့ရှိတယ်၊ ဥရောပအလယ်ခေတ်ကျတော့ ရှိမင်းတစ်ဦး လတ်စ် (Romantic Love) လို့ခေါ်တဲ့ မြတ်နိုးချုပ်အကြောင်း ဖွဲ့လာကြတယ်၊ မြတ်နိုးချုပ်ဆိုတာဟာ ရာဂချုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ချုပ်တော့ ချုပ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ပူလောင်တဲ့ နောက်ကျတဲ့ ရာဂမဟုတ်ဘူး၊ ရာဂကို ပုထုဇွဲ သတ္တဝါတိုင်းရဲ့ အကြမ်းစား ဝေဒနာလို့ ခေါ်ကြရအောင်၊ လူမှာကျတော့ ပုထုဇွဲဘုဝမို့ တာတွယ်တဲ့၊ နောင်ဖွဲ့တဲ့ သံယောဇွဲ အခိုးအငွေ့တွေက ရိပ်ရိပ်တော့ ကျွန်ုသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သန့်စင်တဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ မေတ္တာဓာတ်တွေ၊ ကရာဏာဓာတ်တွေကလည်း ယျဉ်ဖက် လွမ်းမို့ ကြိုးစိုးလာတယ်၊ သော်...ဒါကြောင့်လည်း ဘဒ္ဒကာပိလာနီက မြတ်နိုးစုံမက်စွာ ကြင်နာ ကျေမ်းဝင်၊ မိတ္တသန္တ ဝဆိုတဲ့ စကားတွေကို သုံးခဲ့တာပဲ”

“မိတ္တသန္တ ဝဆိုတဲ့ စကားပဲ”

“ကျိုးသဲလေးထပ် ဆရာတော်ဘရားကြီးက လောကာမိသဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ခွဲခြားပြဆိုတဲ့ စကားကွယ့်...နိုင်၊ အဲဒီစကားကိုလည်း ရှုံးနားလေးမှာ ဆိုခဲ့တယ်၊ ပို့ပါလို လူလင်နဲ့ ဘဒ္ဒကာပိလာနိတို့ဟာ မိဘနှစ်ပါးတို့ရဲ့ စကားကို မပယ်ရှားသာတော့ လင်မယားအမည်သာ ခံယူကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် လောကာဖြင့် ရောယူက်လျက် နှစ်သက်ခြင်းကို မပြု...တဲ့ အာမိသဆိုတဲ့ စကားက ခံစားခြင်း၊ ပျော်မွေ့ခြင်း၊ ကိုလေသာကာမဂ္ဂက်လို့ အဓိပ္ပာယ်တွေရတယ်၊ လောကာမိသဆိုတာ လောကမှာ အဖို့အမ သူတကာတွေ လုပ်နေကြတာမျိုးပေါ့ကွယ်၊ မိတ္တသန္တဝဆိုတာကတော့ အဆွဲခင်ပွန်းအဖြစ် ပေါင်းသင်းခြင်းကို ခေါ်တာ၊ အသန့်စင် အမွန်မြတ်ဆုံး ပေါင်းသင်းခြင်းပေါ့၊ နှလုံးသား ကမ္မာမှာ သံယောဇူးရှိပို့ပြုတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပျောက်ကွယ် သန့်စင်သွားလိုက်တာဟာ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘာကျွန်းသလဲ၊ မေတ္တာ၊ ကရာဏာ၊ မှုဒီတာ၊ ဥပေကွာ-ဒီတရားတွေပဲ ကျွန်းတော့တယ်၊ သို့ ဒါကြောင့်လည်း နောက်ဆုံး ခွဲခွာချိန်မှာ ဘဒ္ဒကာပိလာနိဟာ ပို့ပါလိုရဲ့ ခြေကိုတော့ မြတ်နိုးချုစ်ခင်စွာဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်တယ်၊ ပြီးတော့ မင့်မယ့် တစ်ကိုယ်တည်းသာ သွားကြတယ် နိုင်၊ သူတို့ ဘယ်ကို သွားကြသလဲ၊ သိလား”

“ခင်ဗျာ”

သူက ပြီးသည်။ ဤအပြီးမှ အဓိပ္ပာယ်အားလုံးကို ကျွန်းတော် နားမလည်။
ပြီးရင်းက လေးလေးညင်ညင် သူပြော၏။

“မျက်ရည်လောကများ၏ ဟိုမှာဘက်ဆီ သူတို့ သွားကြတယ်”

“ခင်ဗျာ မျက်ရည်လောကများ၏ ဟိုမှာဘက်ဆီ”

“အနောက်နိုင်ငံ စာပေတွေက လောကာမိသ အချစ်မျိုးတွေကိုပဲ ဖွဲ့ကြတယ်၊ အလွန်ဆုံး မြတ်နိုးချုစ်လောက်ကိုသာ ဖွဲ့ပြကြတယ်၊ သူတို့သို့ကြတာ ကလည်း ဒီအချစ်မျိုးတွေသာပဲကို။ မျက်ရည်လောကများရဲ့ ဟိုမှာဘက် ရှိတာကို သူတို့ မသိဘူး၊ အဲဒီဘက် ရောက်သွားသူတွေရဲ့ နှလုံးသားက ကရာဏာ၊ မှုဒီတာ ဥပေကွာဆိုတဲ့ တရားတွေကိုလည်း ကုန်ကုန်စင်စင် မသိကြဘူး၊ သိသင့်သလောက်တော့ သိကြပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ကုန်ကုန်စင်စင် မသိကြသေးဘူးလို့ အန်ကယ်လ်တော့ ထင်တယ်”

“အား ကုန်ကုန်စင်စင်၊ အန်ကယ်လ် ပြောတာ ကျွန်းတော် နားလည်တယ်”

“တရားမျှတအောင် ပြောရရင်တော့ လူသားဟာ လူသားပဲ၊ လူသားရဲ့

မျက်ရည်လောကများ၏ ဟိုမှာဘက်

စိတ်သန္တာန်မှာ ဘယ်ခေတ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်မှာပဲနေနေ၊ အပ်(ပု)ဝါဒထရင်း(ဒု)
upward trend လို့ခေါ်တဲ့ အမြင့်လောကဆီ အာရုံအညွှန် လှမ်းတက်ချင်တဲ့
ဗိုဇ်ရှိက်လေးတွေရှိကြတယ်၊ ဘဒ္ဒကာပိလာနီတို့ရောက်တဲ့ အဆင့်မျိုး မဟုတ်
ပေမယ့်တစ်စွဲန်းတစ်စွဲ ငွေ့ငွေ့ကိန်းနေတဲ့ စိုက်ပါရမိပေါ့၊ သော်...ဘဒ္ဒကာ
ပိလာနီကလည်း ဝန်ခံသားပဲ၊ ကမ္မာတစ်သိန်းအထက်က ဖြည့်ခဲ့ရတဲ့ပါရမိတဲ့၊
ပါရမိခိုတာ နေ့ချင်းသေချင်း တစ်ဘဝ နှစ်ဘဝချင်း မပြည့်နိုင်ပါ ဘူးနှင့်”

“အဲဒါကိုလည်း နိုင် နားလည်ပါတယ်”

“အမြင့်လောကဆီ အာရုံအညွှန် လှမ်းတက်ချင်တဲ့ ဗိုဇ်ရှိက်ကို ထူးချွန်
တဲ့ကဗျာဆရာ၊ ဆရာမတွေမှာ မကြာခဏ အန်ကယ်လ် သတိပြုမိတယ်၊ သူတို့က
အလှရှာသူတွေ မဟုတ်လား၊ လောကာမိသ အလှမျိုးလောက်နဲ့ သူတို့ မတင်းတိမ်
ချင်ကြဘူး”

ြမြန်နားထောင်နေရာမှ အင်မလီဘရွှေန်တီ၏ကဗျာမှ စာသားများကို
ကျွန်တော် သွားသတိရမိသည်။

“မညှာတမ်းစိတ်ကို
စည်းကမ်းပိုပိုချထားတဲ့
ငါရဲ့တစ်ပါးသော ဆန္ဒတွေ
ဝေမျှောင်အုံပျ
အသိရခက်တဲ့
ငါရဲ့အခြားသော မျှော်လင့်ခြင်းတွေ”

သည်အပိုဒ်။ နောက်...

“သည်ကွန်ဘရဲ့ နာကျိုးမှုက
ဘဝမေ့အောင်
သယ်ဆောင်ရာနောက်
ကောက်ကောက်ပါပြီး
ကိုယ့်ဘာသာအလိုလိုက်
မမိုက်ရပြန်ဘူး”

ပြီးတော့...

“သော်...အမြိုက်ရည်သံဝေဂကို
တစ်ဝက်းသောက်ခဲ့ပြီးမှ
သာရအနှစ်

ဗလာဖြစ်တဲ့လောကကမ္မာကို
ခိုလုံးရာအဖြစ်တွေးပြီး
ဘယ်မှာလာ ငါ ရွေးနိုင်တော့မှာတဲ့လဲ”
သူက ပြီးလျက်နှင့် ရုတ်တရက်မေးသည်။
“နိုင် ဘာဖြစ်လို့ နိုင်သွားတာလဲ”
“သော်...ဟိုဒင်း၊ အင်မလီဘရွန်တိ အကြောင်းကို စောစောက
အန်ကယ်လ်ပြောပြခဲ့တယ်၊ နိုင်လည်း တမ်းတမိခြင်းဆိုတဲ့ သူ့ကဗျာကို ရတယ်”
“တမ်းတမိခြင်း”
“ဟုတ်ကဲ သူ့ကို အန်ကယ်လ်ပြောတဲ့ ပါရမီ စရိက်မျိုးရှိသူလို့ ပြော
နိုင်မယ် ထင်တယ်နော်”
သူက ခေါင်းညီတ်ပြ၏။
“ဒါပေမယ့်၊ အန်ကယ်လ် သူ့အရိပ်အယောင်ရှင်ကောာ ကျွန်တော်တို့
စပြောကြတာ အရိပ်အယောင်ရှင်အကြောင်းလေ”
သူ မပြီးတော့ဘဲ သက်ပြင်းချ၏။
“အချစ်ဆိုတဲ့ သဘောဟာ ဆန်းတယ်နိုင်၊ ရိုးရိုးအချစ် သဘောကပဲ
ဆန်းလှပြီ၊ မေတ္တာကဲလွှမ်းတဲ့ အချစ်သဘောက ပိုင်ဆိုင်လို့မှ ကင်းတာမို့
ပို့ဆန်းတယ်၊ နိုင်ပြောသလိုပဲ၊ အရိပ်ထင်တာဟာ အကောင်ရှိလိုပေါ့၊ အကောင်
မရှိဘဲ ဘယ်မှာလာ အရိပ်ထင်နိုင်ပါမလဲ၊ ဒါပေမယ့် သူကလည်း လောကာမိသကို
ထိပ်တန်း မတင်ဘဲ အနည်းဆုံး မိတ္တာသန္တဝကို တန်ဖိုးထားတဲ့ လူဆိုရင် သူ
ဘာလုပ်မလဲ”
ကျွန်တော်က မဖြောဘဲ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။
သူက သူ့ဘာသာ သူဖြေ၏။
“ချစ်သူ့ဘဲဆန္ဒ၊ ဗီဇာရိကို သိပြီးတဲ့နောက် ကဗျာကော စေတနာ
အကြောင်းဖြစ်ရုံးဘဝမျက်းသာ သူရွေးချယ်ရောင့်ရဲပြီး အရိပ်အယောင်ရှင်အဖြစ်
အဝေးကသာ ပါရမီဖြည့်ပေးနေရရှာမပေါ့၊ တွေား ဘာများ လုပ်နိုင်မှာတဲ့လဲ”
သူ့စကားများကို တစ်လုံးချင်း ကျွန်တော်က လိုက်ပြောမိသည်။
“ကဗျာကော စေတနာအကြောင်းဖြစ်ရုံး၊ ဘဝ အရိပ်အယောင်ရှင်အဖြစ်
အဝေးကသာ ပါရမီဖြည့်ပေးနေတယ်”
သူက ပြီးလျက်သာ ကျွန်တော့ကို ကြည့်နေ၏။
“အန်ကယ်လ်”

“ပြောပါနိုင်”

“ပိုပ္ပလိန့် ဘဒ္ဒကာပိလာနိတို့ဟာ ကမ္မာတစ်သိန်း အထက်တည်းက ကြင်နာကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြတယ်၊ မိတ္တသန္တဝန် နေခဲ့ကြပေမယ့် အဲဒီ ရေးဘဝတွေမှာ သံယောဇူးတော့ ရှိမှာပဲ၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သူတို့ အရိယာတွေမှ မဟုတ်ကြသေးဘဲ ဟာကိုး၊ ဂေါတမမြှတ်စွာဘုရား သာသနာတော် ပစ္စွာနှင့်ဘဝ ကျမှ အရိယာအရှင်၊ အရိယာအရှင်မ ဖြစ်တော်မှကြတာ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်နိုင်”

“သံယောဇူးကို အရိယာတွေသာ ပယ်သတ်တော် မှန်းနိုင်တယ်၊ ဒါတောင် အောက်မင်ဖြစ်တဲ့ သောတာပန်ဘဝမှာ သံယောဇူး ဆယ်ပါးအနက်က ဒီနှိုင်း၊ ပိုမိုတော်မှာ ပရာမာသ သံယောဇူးသုံးပါးကိုသာ ပယ်သတ်နိုင်တာ”

“အလို...နိုင်က အဘိဓမ္မာ သြားပြုဟန်တွေပါ သိနေပါကလား၊ အင်း... အင်း ပါရမိရှင်ကြီးတွေ ဖြစ်ပေမယ့် အရိယာမဖြစ်ခင် ပုထုဇူးဘဝမှာ သံယောဇူးတွေ ရှိကြပါသေးတယ်”

“တစ်နည်းဆိုတော့ ဒုက္ခသစ္ာကြီးတွေနဲ့ နေနေကြရေးမယ်”

“ဘယ်လို့...ဘယ်လို့”

“ပိုယောဟို ပိုပ္ပယောဂေါ ဒုက္ခသစ္ာတဲ့၊ ချစ်နှစ်လို့အပ်သော သတ္တဝါသီရ တို့နှင့် ကျွေကွင်းကင်းကွာ ရှောင်ဆာဖဲ့ကြည် မပေါင်းယှဉ်ခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ ၏ ...လို့ဓမ္မစကြာ တရားတော်က ညွှန်ပြထားတယ်၊ ဒီတော့ လောကမိသာနဲ့ပဲ ချစ်ချစ်၊ မိတ္တသန္တဝန် ဝါယာတွေအတွက် အင့်တ်အမြစ် ရှိနေကြသမျှ ဆင်းရဲကြမယ်၊ ပြောင်းပြန် ပြန်တွေးရင်တော့ ချစ်သူချင်း မကျွေမကွင်း ပေါင်းသင်း ချင်ကြမယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား အန်ကယ်လ်”

သူ ငိုင်ကျသွား၏။ တစ်ခကာအကြော၌ ရယ်သည်။ အတန်ကြာအောင် ရယ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ အန်ကယ်”

“နိုင့်မေးခွန်းကို အန်ကယ်လ် သဘောကျလို့ပါ”

“နိုင့် မေးခွန်းကိုသဘောကျတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် နိုင်၊ ပြီးတော့ အန်ကယ်လ် ဖြေပါတယ်”

“ခင်ဗျာ”

“အန်ကယ်လ် မငြင်းနိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျာ”

“သံယောဇ် အင့်တ်အမြစ် ရှိနေကြသမျှ ချစ်သူချင်း မကွေမကွင်း
ပေါင်းသင်းချင်ကြမယ်၊ အင်း... အန်ကယ်လ် မငြင်းနိုင်ပါဘူး နိုင်”
သူ့ဆီက ကျွန်ုတ်ပြန်လာချိန်၌ နေဝါဒသွားခဲ့ပြီ။
ဆောင်းဖြစ်သောမြို့တောင်း ညအမျှင်ကျချိန်က စောသည်။
လမင်းကလည်း တောင်ချွန်း တောင်တန်းကြီး နောက်မှ ကျော်တက်
မလာသေး။

အမျှင်ဦး၏ နှင်းမှုန်များကြားတွင် တောင်ကြီးမြှု ချယ်ရီပင်များမှ
ချယ်ရီပန်းတို့၏ အလှကို ကျွန်ုတ် ထင်ထင်ရှားရှား မတွေ့ရ။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ့်ကား ဘုရားခန်းတွင် မီးပြာပြာလေး
လင်းနေသည်။

ဘုရားစင်ထက်မှာ ချယ်ရီတွေ လှနေ၏။ လန်းလည်းလန်းနေ၏။
ဘယ်သူ့ ချယ်ရီပန်းနည်း။ မေးရန်မလိုပါ။
ဘယ်သူ့ ဘုရားတင်ထားသနည်း။ ဤသည်ကိုလည်း မေးရန်မလိုပါ။
စကားတစ်ရပ်ကသာ ကျွန်ုတ်နားတွင် လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ပုံတင်
ထပ်နေ၏။

“အန်ကယ်လ် မငြင်းနိုင်ပါဘူး နိုင်”

*

အခန်း (၂၂)

ထိန့်စ် ဂုစ်တွေ ချယ်ရီနေရာယူ၍ စီန်ပန်းပြာတွေ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပွင့်
သော စွဲဦး ကျောင်းပိတ်ချိန်၌ နှင်းမြစ်နှာသာ တောင်ကြီးမြှု သို့ ပြန်လာသည်။
ဝင့်ဝါနှင့် ဝင်းကြည်တို့က ပြန်မလာကြ။

ဦးဝိစာရလမ်းရှိ သကြိုန်မဏ္ဍာပ်၌ ရေသဘင်ရှိမည်ဖြစ်
ကြောင်း၊ မဏ္ဍာပ်၏ လှပျိုဖြူဖြေယိမ်းကို ဝင့်ဝါဦးဆောင်က၊ မည်ဖြစ်ကြောင်း၊
ဝင်းကြည်ကလည်း တီးပိုင်း၌ ပါကြောင်း၊ သကြိုန်ပြီးမှ ဝင့်ဝါတို့၊ ဝင်းကြည်တို့
တောင်ကြီး ပြန်တက်လာကြမည်ဖြစ်ကြောင်း နှင်းမြစ်နှာက ကျွန်ုတ်ကို
ရှင်းပြသည်။

“နှင်းကိုတောင် မပြန်ဖို့ သူတို့က ဆွဲသေးတယ်”

“ဟူတ်လား၊ မန္တလေးသကြိန်တို့၊ ရန်ကုန် သကြိန်တို့က တစ်မျိုးစီ ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ နှင်း ဘာပြုလိုသူတို့နဲ့ မနေခဲ့လဲ”

“ဟိုဒင်း နှင်းက လူများအိမ်မှာ မနေတတ်ဘူး၊ ပြီးတော့”

“ပြောလော့၊ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ တောင်ကြီးကို မိ...မိပါမလား”

“တောင်ကြီးသကြိန်ကို...”

“ဟူတ်ဘူး”

“နို့ ဘာလဲ”

“နှေ့ခြီးကို”

“နှေ့ခြီးကို”

“နှေ့ခြီးပန်းချိလော့၊ တောင်ကြီးမှာပြတဲ့ နှေ့ခြီးပန်းချိ”

ကျွန်တော်က နှင်းမြစ်န္တာကို ကြည့်သည်။ နှင်းမြစ်န္တာက ငယ်စဉ်တုန်းက ကဲ့သို့ပင် မချိမချုပ် ပြီးနေ၏။

တောင်ကြီးမြို့မှ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်များဆီ သွားတက်ကြသူ အများ ရှိကြသည်။

မီးပွားရေးတက္ကသိုလ် သွားတက်နေသော သူငယ်ချင်းမြခိုင်ထံမှလည်း ဝင့်ဝါ၏ သတင်းများကို ကြေားရ၏။

“ကဗျာဆရာ၊ ရှင်ဘူရင်ကို ပါဋ္ဌားလို ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ရာဇ်လို့ ခေါ်တယ်”

“ဘုရင်မကိုကော့၊ မိမိရားကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာ ဘုရင်လုပ်နေတဲ့ ဘုရင်မကို”

“ရာဇ်နိလို့ ခေါ်တယ်”

“အဲ ဘုရင်တကာရဲ့ ဘုရင်ကျတော့ကော့”

“ရာဇာဘိရာဇာလို့ ခေါ်တယ်၊ အများသို့ကတော့ ကောရာအာ၊ ဇကရာမလို့ တို့မြန်မာလို့ ခေါ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဘုရင်မတကာရဲ့ ဘုရင်မကိုကောကွာ”

“မင်း ကြိုကြိုဖန်ဖန်မေးတယ်၊ ‘မေထရီအားခီ’ (**matriarchy**) လို့ ခေါ်တဲ့ မိန်းမသားဘုရင်စနစ်ဟာ ကမ္မာမှာ ပျောက်ကွယ်ခဲ့တာ ကြာမြိမ့် ဘုရင်မဆိုတာတောင် တော်တော်ရားပြီး လက်ချိုးရေ့တွက်လို့ ရတယ်၊ ဘုရင်မ တကာရဲ့ ဘုရင်မ ဆိုတာကတော့ မရှိသလောက်ပဲ၊ အဲ...‘အင်ပရက်စ်’ (**Empress**) ကို

ကေရီလို့ခေါ်တော့ရှိတယ်၊ မင်း ဘာလို့ ဒါတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ”

“အဟင်း... မကရီဆိုတဲ့ စကားလုံးက လှတယ်၊ ဝင့်ဝါနာမည်နဲ့
လိုက်တယ်”

“ဘာကူ”

“မကရီ ဝင့်ဝါ၊ ဟောကောင်နိုင်၊ မင်း စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဝင့်ဝါကိုလေ”

“ဝင့်ဝါနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ ငါမှာ စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ စိတ်မဝင်စားခြင်း
ဆိုတာတွေ မရှိဘူး”

“ဘယ်လို့... ဘယ်လို့”

“ဝင့်ဝါဟာ ငါသူငယ်ချင်း၊ ဒီလိုပဲ နှင်းမြစ်နွားဟာလည်း ငါသူငယ်ချင်း၊
သူငယ်ချင်းတွေအတွက် အစဉ်ညွှတ်နေတဲ့ မေတ္တာက ရှိတယ်၊ ဒါကို စိတ်ဝင်စား
တာလို့ ခေါ်ရင်၊ အေး... ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ စိတ်တွေ ထွေလီကာလီနဲ့
ဟိုလျှောက်တွေး ဒီလျှောက်တွေး၊ တွေးတာကို စိတ်ဝင်စားတာလို့ ခေါ်ရင်တော့
ငါမှာ ဒါမျိုး စိတ်ဝင်စားမှု မရှိဘူး”

မြခိုင်က အားရပါးရ ရယ်လိုက်ပြီးမှ ဆို၏။

“ဒါမျိုး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လေး မကြားရတာကြာဖြမ့် စတာပါနိုင်၊
ငါက အကောင်းပြောမလို့ပါ”

“ပြောပါ၊ ငါ နားထောင်နေတယ်”

“ဒီလိုက္ခ၊ မင်းတို့ နယ်ကောလိပ်တွေတော့ မသိဘူး၊ ရန်ကုန်ကတက္ကသိုလ်
တွေမှာက ကွင်းနှစ်ရွေးတာ ခေါ်စားနေတယ်”

“ကွင်းနှစ်ရွေးတာ”

“ဟိုးရေးက တို့ကြားဖူးတဲ့ မယ်တက္ကသိုလ် ရွေးတာလို့ အဖွဲ့နဲ့
အမဲ့းအနားနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ မယ်သစ်လွင်လေးတွေ ရောက်လာရင် ဒီနှစ်တော့
ဘယ်သူက အလှဆုံးပဲဆို အများသူငါ ကြားပါးစပ်နဲ့ သတ်မှတ်ရွေးချယ်ကြတာ၊
မေဂျာစနစ်ရှိတဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ မေဂျာအလိုက် ကွင်းနှုံး၊ အဲ... အလှဘူးရင်မ
ပေါ်လာတယ်၊ တခြားတက္ကသိုလ်တွေမှာလည်း တက္ကသိုလ်အလိုက် ကွင်းနှုံးတွေ
ပေါ်လာတာပဲ”

“တို့ကောလိပ်မှာတော့ အဲတာမျိုး မရှိသေးဘူး”

“အဲဒါ... ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ ဝင့်ဝါက ကွင်းနှုံးဖြစ်လာတယ်၊ ဒါပေမယ့်

ဝင့်ဝါရဲ့ အလှရှက် သတင်းက တြေားတက္ကသိုလ်တွေဆီပါ လွမ်းကျော်လာတယ်၊ ကျော်မှာပေါ့၊ ဝင့်ဝါက လူရုံမကဘူး၊ အကလည်း ကောင်းတာကိုး၊ ရန်ကုန်ရောက် လာတာ ဘာမ မကြာသေးဘူး၊ အနုပညာအသင်း စင်မြင့်တွေမှာ ဝင့်ဝါက ရွှေမင်းသမီးလေး ဖြစ်နေပြီ၊ ကွင်းနှင့်တွေထဲမှာတော့ ဝင့်ဝါက ထိပ်ပေါ့၊ ဒါကြာင့် ဝင့်ဝါကို ဇကရှိလို့ ငါက ပြောတာ”

ကျွန်ုတ်က ဘာမျှမပြော။ စိတ်အာရုံမှာတော့ စန္ဒကိန္ဒရီအသွင် ဝင့်ဝါ နောက်ဆုံး ကသွားသည်ကို မြင်ယောင်လာသည်။

အဲဒီတုန်းကတည်းက ဝင့်ဝါလှသည်။ သိပ်လှသည်။ ပင်ကို အလှနှင့် အနုပညာအလှ ပေါင်းဖက်မိသော် အလှကြိုက်သူများက ဇကရှိဟု ခေါ်ကြသည်မှာ မဆန်း။ ထို့ကြာင့်လည်း ကမ္မားမြှု ကွင်းနှင့်တို့၊ စတားရုံတို့စသော စကားတွေ ရှိနေရသည်။

မြခိုင်က မေးသည်။

“ဟောကောင်၊ မင်း ဘာဂိုင်သွားတာလဲ”

“မဂိုင်ဘူး၊ စဉ်းစားတာ”

“စဉ်းစားတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သမ္မတ္ထိဆိုတဲ့ တရားကို စဉ်းစားတာ”

“သမ္မတ္ထိဆိုတဲ့ တရား”

“ဝိပတ္ထိတရား၊ သမ္မတ္ထိတရားတို့ ဘုရားရှိခိုးတဲ့ အခါမှာ ဝိပတ္ထိတရား လေးပါး၊ ဗျာသနတရား ငါးပါးတို့မှ အခါခေါ်သိမ်း ကင်းလွတ်ပြီးသည်ဖြစ်၍ လို့ ဆုတောင်းကြတယ် မဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်”

“ဝိပတ္ထိတရားဆိုတာက မပြည့်စုံတာ၊ ချို့တဲ့တာ၊ ဆင်းရဲတာ၊ သမ္မတ္ထိ တရားဆိုတာက ပြည့်စုံတာ၊ ချမ်းသာတာ၊ အောင်မြင်တာ၊ ကျက်သရေရှိတာ၊ တင့်တယ်တာ၊ အက်လိပ်လိုတော့ **Pros perity , Success, Glory, Magnificence Beauty**လို့ အဓိပ္ပာယ် အများကြီးပေးတယ်၊ ဘယ်လောက်လေးနက် တဲ့ စကားဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်း သိနိုင်တယ်၊ ငါတစ်ခုပြောမယ်၊ မင်းက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောတယ်လို့တော့ မနောက်နဲ့နော်”

“ဟြောပါကွာ၊ မနောက်ပါဘူး”

“ဝိပတ္ထိတရားတို့၊ သမ္မတ္ထိတရားတို့ကို တို့ငယ်ယ်တည်းက ကြားပူးကြ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက် အဓိပ္ပာယ် နက်ရှိင်းတဲ့ စကားတွေမှန်း

မသိတော်ဘူး၊ အခု ပါဋီယူရတော့မှ ဆရာ၊ ဆရာမကြီးတွေ ရှင်းပြလို့ သိရတယ်၊ ဝိဘင်းပါဋီ တော်ကြီးဆိုတာ ရှိတယ်၊ အဲဒီပါဋီတော်ကြီးမှာ ကံတို့ရဲ့ အကျိုး ပေးဟန်၊ မပေးဟန်ကို မြတ်စွာဘူးရားက အကျယ်ဝေဖန်ဟောကြားထားတော် မူတယ်၊ ငါ ကိုယ်တိုင်တော့ မဖတ်ပူးသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် အနှစ်အသား သဘောလောက်တော့ မှတ်သားဖူးပြီ”

“အနှစ်အသားသဘော”

“အေး အချို့၊ အကုသိုလ်ကံတွေဟာ သမ္မတိနဲ့ ကြိုကြိုက်တဲ့အခါ အကျိုး ပေးခွင့် မရကြဘူး၊ ဝိပတ္တိနဲ့ ကြိုကြိုက်တဲ့အခါ အကျိုးပေးကြတယ်၊ ဒီလိုပဲ အချို့၊ ကုသိုလ်ကံတွေဟာ ဝိပတ္တိနဲ့ ကြိုကြိုက်တဲ့အခါ အကျိုးပေးခွင့် မရဘဲ သမ္မတိနဲ့ ကြိုကြိုက်တဲ့အခါ အကျိုးပေးကြတယ်၊ ဒီတော့ ဝိပတ္တိတရားဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းသလောက်သမ္မတိ တရားဟာ အားကိုးအားထားဖွယ် ကောင်းလုပ်တယ်၊ သမ္မတိတရားကလဲ လေးပါးရှိတယ်၊ ဂတိသမ္မတိတဲ့ လူနတ် ပြဟာဆိုတဲ့ ကောင်းသော ဘဝကို ရထားတာကို ခေါ်တာ၊ ဥပမာ သမ္မတိတဲ့၊ လှပတဲ့ ရပ်အဆင်းအကိုနဲ့ ပြည့်စုံတာ၊ ကာလသမ္မတိတဲ့၊ မင်းကောင်း လူကောင်း တွေဖြစ်ရာ ခေတ်ကာလကောင်း၊ ပယောကသမ္မတိတဲ့၊ ကောင်းသောလုံးလ ပယောက အသိလိမ္မာနဲ့ ပြည့်စုံတာကို ပြောတာ၊ အဲဒီ သမ္မတိတရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံ နေရင် အကုသိုလ်ကံတွေ အရမ်းဝင်နှိပ်စက်လို့ မရဘူး၊ ကုသိုလ်ကံတွေ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ထက်ထက်သန်သန် အကျိုးလာပေးတယ်”

မြိုင်က ြိုင်နားထောင်နေရာမှ ပျက်မြောင်တစ်ချက် ကြွတ်ပြီး မေး၏။

“နော်ဦးကွာ၊ တို့ ပြောနေတာက ဝင့်ဝါလှတဲ့အကြောင်း၊ ဗဲရီးလိုက်တ် ဆပ်ဂျက်၊ မင်းက သိပ်လေးနက်တဲ့ ပါဋီတော်တွေဆီ ဘာကြောင့် ခေါ်သွားရတာလဲ”

“ဝင့်ဝါလှတယ်၊ ဒီတော့ တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ တို့ ဝမ်းမြောက် ခွင့်လန်းကုရုံပေါ့”

“ဘာရယ်၊ ဝင့်ဝါလှတာနဲ့ တို့က ဝမ်းမြောက်ခွင့်လန်းကြရမယ်”

“နှုန်း ဘာလုပ်မလဲ၊ မျက်ရည်ကျကြမလား၊ ဗိုက်မလား၊ ရင်ပူကြမလား၊ ရင်လောင်ကြမလား”

“အာ... အာ... အာ”

“လှတာကို လူတိုင်း နှစ်သက်ကြတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို နှစ်သက်ကြ တာလဲ၊ ကာမအာရုံအဖြစ် နှစ်သက်ကြမှာလား၊ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့

ရင်ပူကြရလိမ့်မယ်၊ သို့ ဥပမာနမ္မတိနဲ့ ပြည့်စုံလွှဲပေတယ်လို့ မှတ်တာတရား ထားတတ်ရင် စိတ်ချမ်းသာမယ်၊ ရင်အေးမယ်”

“မင်းကတော့ အဲဒီလို စိတ်ထားတယ်ပေါ့”

“အေး အဲဒီလောက်နှီးပါး ထားနိုင်တယ်”

မြိုင်က ကျွန်တော့ကို စိုက်ကြည့်နေသေး၏။ တို့နောက်မှ မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

“မင်းအကြောင်းသိပြီးမို့ မင်းစကားကို ငါ ယုံပါတယ်နိုင်၊ ဒါပေမယ့် ငါ ပြောချင်တာက တစ်ခု”

“ဘာလဲ”

“ဝင့်ဝါကို အခု ယောက်ကျားလေးတွေ စိုင်းနေတယ်၊ သူတို့က ဥပမာနမ္မတိကို မှတ်ဖြစ်ပြီး စိုင်းနေကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့က မင်းတို့ ငါတို့လို လူများစုတဲ့က လူတန်းစားမဟုတ်ဘူး၊ ပြည့်စုံကြတယ်ကွာ၊ လိုတာကို ပေးနိုင်ကြတယ်ကွာ၊ လိုတာကိုလည်း ရအောင်ယူတတ်သကွာ၊ တို့နယ်က တောသားတွေလို စိတ်ကူးမယဉ်တတ်ဘူး၊ အလွန်လက်တွေ့ဆန်ပြီး အ ...ကျမ်းလည်း ကွမ်းကျင်ကြတယ်”

ဤစကားကိုမှ အတန်လေးကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ ကျွန်တော်ပြောသည်။

“မင်း တစ်ခု သတိလစ်နေတယ်”

“ဘာလဲ”

“ဝင့်ဝါကလည်း မင်းတို့ ငါတို့လို လူများစုတဲ့က လူတန်းစားမဟုတ်ဘူး၊ သူလည်း ပြည့်စုံပါတယ်ကွာ၊ လိုတာကိုပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ ငါ မသုံးလိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဝင့်ဝါမှာလည်း လိုတာကို ရအောင်ယူနိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် သူက မိန်းကလေးကဲ”

“မိန်းကလေးတွေအပေါ် လှည့်စား အနိုင်ယူလူလည်လုပ်လို့ရတဲ့ ခေတ်ကြီး ကုန်သွားပြီလို့ ငါထင်တယ်”

ဝင့်ဝါအကြောင်း မြခိုင်နှင့် ကျွန်တော် ဆွေးနွေးကြသည်မှာ ဤဘုင်း ပြတ်သွားကြသည်။

သို့ရာတွင် နှင်းမြစ်နွာတံ့မှုလည်း ဝင့်ဝါအကြောင်း တစ်ပိုးတစ်ပုံ ကျွန်တော် ကြားရပြန်၏။

မြခိုင်နှင့် ဆွေးနွေးစဉ်က ကျွန်တော် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောခဲ့

မိသည်။ ပြောနေစဉ်တုန်းကမူ ကိုယ့်စကားတွေကို ကိုယ်ယံနေသည်။ နောင်
ပြန်စဉ်းစားမှ တစ်ဝက်တစ်ပျက် အမှန်တရားတွေကို ပြောမိခဲ့ပါကလားဟု
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသည်။ အကြောင်းမှာ မြှိုင်၏စကားတွေက ကျွန်တော့ရင်မှာ
တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားမှုကို ထားချွန် ရှစ်သည်။ ဝေးနည်းသယောင်ယောင်။
ဘာယောင်ယောင်။

၆၅...နေ့ကျောင်းပိတ်၍ ပြန်ဆုံးကြလျှင် သူငယ်ချင်းလေးဦး
ခါတိုင်းကဲ သို့ပင် ခင်ခင်မင်မင် အတူတွဲတွဲ။

မျှော်လင့်ခြင်းများ။

ယခုတော့ နှစ်ဦးက ပြန်မလာကြ။ တစ်မျိုးကြီး။ ကျွန်တော့ရင်တွင်းမှာ
တစ်မျိုးကြီး။

ပြန်လာသောသူ တစ်ဦးနှင့်ပင် ရှေးယခင်ကလောက် ကျွန်တော် တမူး
တွဲတွဲမလုပ်။

အင်း... ဆင်ခြင်ရသည်။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝတွေတုန်းကတော့ စိန်ပန်းတွေပြာသော သည်လိုအပ်း
မျိုးတွင် နှင်းမြှောနှင့် ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြီးဖြုံးတစ်ဖြုံးလုံး သွားချင်ရာ
သွားကြသည်။ ၆၅...တောင်ချွန်းကြီးထိပ်သို့ပင် နှစ်ယောက်အတူတက်ကြ
သည်။ ထမင်းတစ်ထဲပ်တည်းမှ နှစ်ယောက်အတူနှိုက်စားကြသည်။ တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက် ထမင်းဆုံးကြသည်။

ယခုတော့ သည်ဟာမျိုးတွေ မလုပ်နိုင်။ မလုပ်သင့်ဟု
ကျွန်တော်ထင်သည်။ တောင်ချွန်းကြီးထိပ် တက်ရန်မဆိုထားနှင့်။ တောင်ခြေ
မီးတားလမ်းတွင် လျှောက်ရန်ကပင် မသင့်။ မီးတားလမ်းကို ယခု “ချို့သူ
လမ်းကြား”ဟု ခေါ်နေကြသည် မဟုတ်လော်။

ကျွန်တော် ဝေးနည်းမိသည်။ လူပျို့နှင့် အပျို့။ ကမ္မားတည်းက
ရှိနေသော အမှန်တရားနှစ်ခု။ ချို့သူတွေ ဖြစ်မှ တွဲကြရမည်လော်။ ၆၆...
အခြားနည်း ချို့ခြင်းဖြင့် ချို့လျက်ကော် မတွဲကြရဘူးလော်။

အခြားနည်း ချို့ခြင်း။ အဲဒါကလည်း ဘာပါနည်း။ သည်ချို့ခြင်းမျိုး
ရှိသည်ကိုကော် ယုံကြပါမည်လော်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွေနှင့် မဝေးရာ အိမ်တော်အနီး တောင်ခြေလမ်းဆုံး
အထိတော့ နှင်းမြှောနှင့် ကျွန်တော်တို့ ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်ကြသည်။

အိမ်က လူကြီးတွေနှင့် အိမ်နီးပါးချင်းတွေက ငယ်စဉ်ကတည်းက သည်

နေရာလေးတွင် သည်လို လျှောက်ကြသော နှင်းမြစ်န္တာနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို
တွေ့နေမြင်နေကျဟု လက်ခံထားကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။

ထောက်စဉ် ကတည်းက လျှောက်ရှိုးလျှောက်စဉ်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း
ကျွန်တော်ရင်တွင် လိပ်ပြေသန့်သည်။

မြို့ပြေလလယ် တစ်ညျေနေ့ လမ်းလျှောက်ကြရင်း နှင်းမြစ်န္တာက လွတ်ခနဲ့
ဆိုသည်။

“ငါးဥသီးလေးတွေ မှည့်ချိန်ရောက်ပြီနော်”

“ဟူတ်ပါရဲ့၊ နိုင်က မေ့နေတယ်”

“ငါးဥသီးလေးတွေကို နိုင်က မေ့နေတယ်”

နှင်းမြစ်န္တာ၏ မေးပုံလေးမှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်၏။

“ဟိုဒင်းလော၊ မေ့တယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နိုင်တို့လေးဦး ပြန်ဆုံးကြရင်
ကောလိပ်ဘက်သွားပြီး ငါးဥသီးခူးကြမယ်လို့တောင် စိတ်ကူးထားတာ”

“ဂုံးအိမ်ဝါယာ၊ ဟုတ်လား”

“ဘယ်လို့”

'My heart leaps up when I behold

A rainbow in the sky.'

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြုဗုံးမိသည်။ နှင်းမြစ်န္တာက သဘာဝဓမ္မစာဆိုကြီး
ဝိယျုံ ဝါဒိစ်ဝတ်သု၏ ကျော်ကြားလှသော ကဗျာကို ရွတ်ပြနေသည်။

“ဆိုလေ နှင်း၊ ဆက်ဆို”

နှင်းမြစ်န္တာက ရယ်၏။

“အဲဒီလောက်ပဲရတာ၊ ရှုံးဆက် မရတော့ဘူး၊ **The Child is father
of the man** အဲဒီစကားပဲ မှတ်မိတော့တယ်၊ မိန့်ခွန်းတစ်ခုမှာ ပညာရေးစိတ်
ပညာပါမောက္ခက ထည့်ပြေသွားလို့၊ အဆုံးသတ် စကားလေးလည်း ကြိုက်တယ်၊
ဒါပေမယ့် နှင်းအလွတ်မရဘူး”

ကျွန်တော်ချုစ်သော ကဗျာဆရာကြီး၏ ရိုးရိုးလေးနှင့် အမိပ္ပါယ်
လေးနက် လှပသော ကဗျာဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်ကမူ အလွတ်ရ၏။

'The Child is father of the Man;

And I could wish my days to be

Bound each to each by natural piety'

နှင်းမြစ်န္တာက ပြီးပြီးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အင်း... အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအပိုဒ်”

“နှင်းက ဘာလို့ ဒီကဗျာကို သတိရတာလဲ”

“ဝါဒစ်ဝတ်သံက လူကြီးဖြစ်လာပေမယ့် မမေ့နိုင် မမှန်းနိုင်သေးတဲ့
ကလေးဘဝက မြတ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြံလေးတွေကို စပ်တာမို့လား၊
အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ရင်ခုန်မှာ၊ ဟုတ်တယ်မို့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီတော့”

နှင်းမြစ်န္တာက ရယ်ပြန်၏။

“နိုင်က ငါးဥသီးခုးကြတာကို ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ဝါဒစ် ဝတ်သံသာ
တောင်ကြီးမှာ ငါးဥသီး ခုးဖူးရင် သူ့ကဗျာထဲမှာ သူထည့်စပ်မှာပဲ၊ အဲအဲဒီလို
နှင်းက တွေးမိလိုပါ”

နှင်းမြစ်န္တာ ပြောပုံလေးကြောင့် ကျွန်တော်လည်း လိုက်ရယ်၏။

“နိုင်တို့ ငါးဥသီး သွားခုးကြမလား”

နှင်းမြစ်န္တာက ဖျတ်ခနဲ့လဲတစ်ချက် ကျွန်တော့ကို ကြည့်သည်။

“နိုင်က သွားချင်လိုလား”

“နိုင့်ကို မမေးနဲ့၊ နှင်းသွားချင်သလား”

နှင်းမြစ်န္တာ၏ မျက်စောင်းလေးထိုးခြင်းကို ကျွန်တော် ခံလိုက်ရသည်။

“မဝိန့်ကိုယ်တော် ဝါဒစ်ဝတ်သံ၊ ကဗျာကို ရွတ်ပြနေတယ် မဟုတ်
လား”

နှင်းမြစ်န္တာနှင့် ကျွန်တော်တို့က ရှမ်းကောင်စီလိုးအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့
ကြသည်။

ယခုအခါတွင် ဟီးနိုးခေါင်းတို့ ဘတ်စ်ကားကြီးများက ကောလိပ်အထိ
ပြေးဆွဲနေကြသည်။

ကောလိပ်ကျောင်းသူများ၏ ပင်လုံကျောင်းဆောင်ရွက်၊ မှတ်တိုင်းနှင့်
ကျွန်တော်တို့ ကားတက်စီးပြီး လိုက်လာခဲ့ကြ၏။

ကောလိပ် အဆောက်အအုံကြီးရှေ့နှင့် ဆင်းကြပြီး ဂေါက်ကွင်းတွင်းရှိ
စမ်းချောင်းငယ်ဘေးမှ ငါးဥသီး ချုပ်လေးများဆီ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လျှောက်
ကြသည်။

ငါးဥသီးလေးများက ရှိနေကြသည်။ နှင်းမြစ်န္တာ ပြောသကဲ့သို့ မှည့်လည်း
မှည့်နေကြပြီး

ငါးဥသီးလေးများခုးပြီး ကျောင်းကြီးဘက်သို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာ

ကြသည်။

ကျွန်တော်က တစ်နှစ်ခု ဝင်းကြည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ခဲ့ကြသော ကန်စောင်းမှ ထင်းရူးပင်ရိပ်သို့ နှင့်မြစ်နွားကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

ထင်းရူးပင်ရိပ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ကြသည်။

ငါးဥသီးလေးများကို နှင့်မြစ်နွားက သူ့ လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် ထုပ်ထားသည်။ ယခု လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ဖွင့်ဖြည်ပြီး ရဲရဲနီသော သူ့လက်ပဝါးလေးပေါ်၌ တင်ကိုင်ထား၏။

ငါးဥသီးလေးများကို စားကြရင်း အတန်ကြာ စကားမပြောကြဘဲ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးကြည့်ကြ၏။

တစ်ချိန်တို့က ကဲ့သို့ပင် အရှေ့ဘက်တောင်တန်းရှိ တော့တို့၌ ထင်းရူးမဟုတ်သော သစ်ပင်တွေက ရွက်ဝါရွက်နီတွေကို ထွန်းပြန်သည်။

နှင့်ဟူခေါ်ခေါ်၊ မြှုဟုခေါ်ခေါ်နိုင်သော နွေ့ရိပ်ပြာပြာကလည်း တော့ တောင်ရောင်စုံနှင့် ကောင်းကင်ပြာကို ဆက်စပ်ပေးထားသည်။

လေနှစ်က လူကို လန်းဆန်းရုံ အေးအေးည်းည်း တိုက်လာနေသည်။ တော့နဲ့ တောင်နဲ့နှင့် ပန်းနဲ့တွေ ပေါင်းစပ်ပေါ်သည့်မြေမြင့်အေသိ၏ နွေ့ရန်းက လည်း သန့်သန့်ကြည်ကြည်လေး သင်းနေသည်။

နေရောင်ကပင် ယဉ်သောနသော ရွှေရည်တစ်မျိုးအဖြစ် မြေဆီသို့ လှလှပပ ကျုလာနေသည်။

နွေ့ဦး...။

နွေ့ဦး ဟူသည်က လှပသည်။ မြန်မာပြည်၏ဘယ်အရပ်မှာမဆိုလှပသည်။ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးသမျှ တစ်ကမ္မာလုံး၌လည်း နွေ့ဦးသည် လှပသည်။

တောင်ကြီး၏ နွေ့ဦးကတော့ ကျွန်တော့စိတ်တွင်း၌ အလှဆုံးဟု ထင်သည်။

“နှင့် ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ မိပ့်မလား”

“ဘာရယ်”

“မိပ့်မလား၊ တောင်ကြီးရဲ့ နွေ့ဦးအလှကို မိကြပ့်မလား၊ ပြန်ရောက်စကန်းပဲ ပြောခဲ့တာလေ”

“အလို့ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ခုမှ နှင့်ကို ထောက်ခံရတာလ”

“ခုမှ ထောက်ခံတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နွေ့ဦးဟာ နိုင့်အတွက် လုပါတယ်၊ အမြဲလှပနေပါတယ်”

“နဲမြောလောက်အောင် လျပနေတယ် ဆိုပါတော့”

“ဘာရယ်”

“နွှေ့ဦးလေ ပစ္စဖွန်ကနေ ဖျောက်ကွယ်သွားတာကို နဲမြောမိအောင်လေ”

“ဘယ်လို...ဘယ်လို”

နှင်းမြစ်နွှေ့၏ မျက်နှာလေးတွင် မချိမချဉ်အပြီးလေးကို တွေ့ရပြန်သည်။
သို့ရာတွင် ခဏုံးပင် နှင်းမြစ်နွှေ့က အပြီးကို ရပ်လိုက်ပြီး တည်တည်လေး

ပြော၏။

“နားထောင် နှင်းကဗျာတစ်ပုဒ် ရွတ်ပြမယ်၊ နွှေ့ဦးကို နဲမြောတသတဲ့
ကဗျာ”

“နွှေ့ဦးကို နဲမြောတသတဲ့ ကဗျာ ဟုတ်လား”

“နှင်းကတော့ အဲဒီလိုပဲ နားလည်ထားတယ်လေ၊ နားထောင်ကြည့်”

ရှေ့တစ်ခွင့်မှ နွှေ့ဦး၏ ရှုခင်းဆီ မျက်လုံးလေးများကို လှမ်းပို့လျက်
နှင်းမြစ်နွှေ့က ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို ရွတ်ပြသည်။

“ပန်းချိတူးနှင့် နွှေ့ဦးရေ

ဝါရွှေရွှေ ဟောဟိုတောက

ကြွေလွှေ့သူ ရွက်နှင့်ရောလို့

မှန်ပြာရီလေနယ်ကြောမှာ

မျောပျောက်တော့မလား ဖန်တီးရင်”

ကျွန်ုတော်က အစသော် အံ့ဩစွာနှင့် နှင်းမြစ်နွှေ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။
တစ်ခဏုံးမှ ထူးဆန်းသော နှင်းမြစ်နွှေ့၏ အမူအရာလေးက ကျွန်ုတော့ကို
ဖမ်းစားသည်။

ကဗျာကို ရွတ်နေဆဲတွင် နှင်းမြစ်နွှေ့က ကျွန်ုတော့ကို မကြည့်။

ကျွန်ုတော် အနီး၌ ရှုနေသည်ကိုပင် သတိပြုဟန် မပြု။

နွှေ့ဦး၏ ပန်းချိကို ငေးရင်းသာ ကဗျာကို ရွတ်နေသည်။ တိုးတိုး
ညင်သာစွာဖြင့် မိမိတစ်ကိုယ်တည်း ညည်းသယောင် ရွတ်နေ၏။

နှင်းမြစ်နွှေ့၏ အသံလေးက ချိုလွင်သာယာသည်။ ကဗျာရွတ်သံ့၌
အော့အော့က စည်းနံ့ရီလည်း ဝင်နေ၏။

“.....

မတားသာပါ

သွားမှာကို ဘယ်သူ တားနိုင်လိမ့်

သနားကာ ထားချွန်ဖြစ်တယ်ထင့်
 ကျွန်ရစ်မြေ နွေ့မဆိတ်ပါလား
 နိမိတ်ပုံ တသီတတန်းရယ်နှင့်
 စိတ်ဝိယာဉ် ပန်းချီခန်းမှာ
 (နွဲဦးရေ) လွမ်းပျော်မွေ့ကြီး...”။
 ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးလုံး အော်လို့မျှော်လို့ ကြည့်သည်။
 ခေါ်ကြာမှ နှင်းမြစ်န္တာ၏ မျက်လုံးလေးများက ကျွန်တော်ကို ကြည့်သည်။
 နှင်းမြစ်န္တာ၏ မျက်နှာလေးက ပြီးနေသည်။ စောစောတုန်းက မချို့မချဉ်
 ပြီးလေးမျိုးမဟုတ်တော့။ ယခု အပြီးလေးက နူးည့်သည်။ သိမ်မွေ့သည်။
 တည်ဥပုံမြစ်သည်။ အလို...လွမ်းဖွယ်လည်း ရှိသည်။
 လွမ်းဖွယ်အပြီး။ အို... သည်စကားအသုံးသည် မှန်ကန်ပါ၏ လော်။
 ကျွန်တော်က သက်ပြင်းကို ချမ်းသာစွာချပြီး ပြောသည်။
 “ကောင်းတယ် နှင်းရယ်၊ ကျေးဇူးတင်တယ်”
 “ဝန်ခံတယ်ပေါ့”
 “ဘာလ နှင်းရယ်”
 “ဒီကဗျာကို နိုင် စပ်တယ်ဆိုတာ”
 “နိုင် အစကတည်းက ဖုံးကွယ်ထားလိုစိတ် မရှိခဲ့ပါဘူး”
 “ကြွားတယ်ထင်မှာ စိုးတယ်ပေါ့”
 ကျွန်တော်က နှင်းမြစ်န္တာကို ကြည့်သည်။ သည်မိန်းကလေး ကျွန်တော်
 စိတ်ကို ဘယ်လိုသိနှင့်...သိနှင့်နေသနည်း။
 “နိုင်စပ်တဲ့ ကဗျာမှန်း နှင်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”
 “နှင်းတို့ တက္ကသိုလ်မှာ ကဗျာချစ်တဲ့လူတွေရှိတယ်၊ မိုး...မဂ္ဂဇင်းက
 ကဗျာကို အသားပေးတယ် မဟုတ်လား၊ အထူးသဖြင့် မျိုးဆက်သစ်လို့ သူတို့
 ခေါ်တဲ့ ကလောင်သစ်တွေကို နေရာပေးတယ်၊ မတ်လထုတ် မဂ္ဂဇင်းက
 ဖေဖော်ဝါရီလ မကုန်ခင်က ထွက်တယ်လေ၊ နိုင့် ကဗျာက မျက်နှာဖုံးကဗျာအဖြစ်
 ပါလာတော့ ကဗျာချစ်တဲ့လူတွေ ဂရပြုမိကြပြီး ဆွေးဆွေးကြတယ်၊ သူတို့ပြောတာ
 နှင်းပြောပြုမယ်နော်”
 “ပြောပါ နှင်း”
 “ပုံသဏ္ဌာန်ဟောင်းနဲ့ အတွေးသစ်ဟာ များသောအားဖြင့် ပဋိပဂ္ဂဖြစ်ကြ
 တယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီကဗျာမှာတော့ သဟဓာတာ၊ သမူဟဖြစ်နေတယ်တဲ့”

“မြတ်သူဦး” ကို စောင့်ကြည့်ကြရမယ်တဲ့၊ နိုင်...ကလောင်နာမည်လေးကလည်း
လှတယ်၊ ဘယ်လို ရွေးထားတာလဲ”

“မေမွေနာမည်ရယ်၊ ဖေဖော်နာမည်ရယ်ကို ဦး နဲ့ တွဲထားတာပါ၊ ဦးဆို
တာကို အနွယ်အညွှန် အခိုဗာယ်အဖြစ် နိုင်က ယူထားတယ်”

“နိုင် ဖေဖော် နိုင် မေမွေကို နိုင် သိပ်ချိတာပဲနော်”

ဤအမေးကို ကျွန်တော် မဖြေပါ။ ဖြဖို့လည်း မလိုပါ။

ကျွန်တော်စိတ်ကို ရိုပ်မိဟန်ဖြင့် တစ်ချက်လေးသာ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက်
နှင်းမြစ်နွာက စကားဆက်သည်။

“နှင်းလည်းလေ ဒီကဗျာလေးကို သိပ်ကြိုက်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်း
မသိဘူး၊ တောင်ကြီးကို သိပ် ပြန်အောက်မေ့တယ်၊ ပြီးတော့ နိုင် ယံပါမလား”

“ဘာကိုလဲ နှင်း”

“ဒီကဗျာကို နိုင် စပ်တာများလားလို့ နှင်း ထင်...ထင် မိတယ်”

“အို...တကယ်”

“ဟိုဒင်းလေ၊ အသေအချာကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်စပ်ရင်လည်း
ဒီကဗျာ မျိုးလေး ဖြစ်မှာပဲလို့ အဲ...အဲဒီလို စိတ်ထဲပေါ်လာတာ”

“အား... အား... နိုင် နားလည်တယ်”

“ဒါနဲ့ ဒီကို မပြန်ခင် ဝင့်ဝါတို့၊ ဝင်းကြည်တို့နဲ့ တွေ့တယ်၊ ပြောပြီးပြီ
မဟုတ်လား၊ သူတို့က သူတို့နဲ့မှ အတူပြန်ဖို့ ခွဲကြတယ်၊ နှင်းက တောင်ကြီးရဲ့
စွဲဦးလေးကို လွတ်သွားမှာဖိုးတဲ့အကြောင်း ပြောရင်းက ခုနှင်းက ကဗျာလေးကို
ချွတ်ပြမိတယ်၊ အဲဒီမှာ သိရတာပဲ၊ ဝင်းကြည်ကပြောတယ်၊ ဒီကဗျာကို
နိုင်စပ်တာတဲ့၊ မနှစ်က နှင်းတို့တွေ အားလုံးခဲ့ရခါနီးမှာ နိုင်စပ်တာတဲ့”

ကျွန်တော်က ရယ်သည်။ ကိုယ့်ရယ်ခြင်းမှာ အခိုဗာယ်မရှိလှုကြောင်း
လည်း ကိုယ့်ဘာသာသီသည်။

“နိုင် ဘာလို့ရယ်တာလဲ”

“ငြော်...လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုး၊ ဒါကို တွေးမိလို့ ရယ်တာပါ”

“အဲဒါကကော ဘာပြောတာလဲ”

“နှင်းက တောင်ကြီးစွဲဦးကို ပြန်လွမ်းတယ်၊ သူတို့ကတော့ ရန်ကုန်
သက္ကန်ကို ပျော်တယ်၊ လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့”

“နိုင်က ဘာပြောလို့လဲ”

“နိုင်ပြောပံ့က ဝင့်ဝါတို့ကို အပြစ်တင်လိုက်သလိုကြီးပဲ”

“နိုင် အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူ့သဘာဝတွေရဲ့ ခြားနားခြင်းကို
ပြောပြတာ”

နှင်းမြစ်န္တာသည် မရယ်မပြီးဘဲ ကျွန်တော်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ရတ်တရက်
တည်တည့်ကြီး မေးသည်။

“နိုင် ကျွန်တဲ့ ယောက်ကျားလေး သူငယ်ချင်းတွေက ဝင့်ဝါအကြောင်း
ဘာပြောကြသလဲ”

ကျွန်တော်မဖြေ။

“ဘာပြောကြမယ်ဆိုတာ နှင်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နိုင် သိဖို့က
ဝင့်ဝါဟာ အမြဲတမ်း (**Centre of attention**) လူတို့ရဲ့ ဂရပြုမိခြင်းရဲ့ ဗဟို
အဲဒီလိုပြောရမယ် ထင်တယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းပေါ့၊ သူ့ကုသိုလ်၊
သူ့ပါရမီနဲ့ သူဖြစ်နေတာ၊ လူတိုင်းလူတိုင်း ကလေးဘဝတည်းက ဂရပြုမိခြင်းရဲ့
ဗဟို ဖြစ်ချင် ကြတာချည်းပဲတဲ့၊ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်လာသူနဲ့ မဖြစ်ရသူ၊ ဒါပဲ
ကွာကြတယ်၊ ဝင့်ဝါကတော့ ကုသိုလ်ထူးသူ၊ နိုင် ဘာပြောချင်လ”

ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ဝင့်လည်သည်။ မြခိုင်ကို ဤသဘောမျိုးပင်
ကျွန်တော် တရားဟောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။

ကျွန်တော် ဘာမျှမပြောဘဲ ဦးမြန်နားထောင်နေသည်။ ဝင့်ဝါအကြောင်း
နှင်းမြစ်န္တာထံမှုလည်း သိချင်နေသည်။

“ဒြီးတော့ ဝင့်ဝါတို့က အစကတည်းက ချမ်းသာကြတယ်၊ ဘယ်လိုပြော
ရမလဲ၊ မျက်နှာကြီးမျိုးတွေ၊ ဝင့်ဝါက လူလည်းလူသေးတယ်၊ အနုပညာမှာလည်း
ထူးချွန်တယ်၊ ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူလဲ ဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ ရန်ကုန်မှာ
ဝင့်ဝါမျက်နှာကြီးတယ်၊ မျက်နှာပွင့်လန်းတယ်၊ အဲဒါဆန်းသလား၊ ဒါပေမယ့်
သူငယ်ချင်းချင်းမို့ နှင်းသိတယ်၊ ဝင့်ဝါဟာ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းတတ်တဲ့
မိန်းကလေး၊ စိတ်အားလည်းကြီးတယ်၊ နှင်းတို့ထက် စိတ်အားကြီးတယ်၊ ဒီနေရာ
မှာတော့ အတူတူပဲ၊ နိုင်လည်း စိတ်အားကြီးတာပဲ”

“အလို့...နိုင်က ဘယ်ကပါလာရပြန်တာလဲ”

“စိတ်အားကြီးတာကို ပြောတာ၊ ဒါပေမဲ့ နိုင် မပူနဲ့ ဝင့်ဝါပြန်လာမှာပါ၊
သူလည်း ဘောင်ကြီးရဲ့ နွေ့ခြီးကို ချစ်ပါတယ်၊ သူ ခုချက်ချင်း ပြန်မလာတာ
ကတော့”

တစ်မျိုးဖြစ်သော မာန်လေးနှင့် သွက်သွက်ပြောနေရာမှ နှင်းမြစ်န္တာသည်

စကားရပ်သွား၏။

“ပြောလေ၊ သူ ဘာလို့ ချက်ချင်း ပြန်မလာတာလဲ”

“အင်း...၊ အဟင်း...၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို သူ ဆန္ဒပြတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘယ်လို ဘယ်လို”

“ဝင့်ဝါဟာ စိတ်အားကြီးတယ်လို့ နှင့် ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ သူက သူလိုချင်တာဆိုရင် ရမှာ၊ သူဖြစ်ချင်တာဆိုရင် ဖြစ်မှာ၊ သူ၊ တိုက်ဘွန်းချက်ကို နိုင်ကပယ်လိုက်တော့ သူဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်သွားမလဲ၊ နိုင်သိရဲ့လား”

ကျွန်ုတ်က မျက်နှာကို အတည်ပြုမှုများထားပြီး ဖြေရသည်။

“နိုင် ရိပ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာ သူ နားလည်သွားပါလိမ့်မယ်”

“အခုလည်း သူ နားလည်နေပါတယ်”

“ဘယ်လို”

“နိုင်ကဗျာအကြောင်း ပြောကြတုန်းက သူ မှတ်ချက်ပေးတယ်၊ အဲဒါဟာ သူ ရွှေးချယ်တဲ့ ဘဝတဲ့၊ ပြီးတော့ ချက်ချင်း စကားပြင်တယ် မဟုတ်ဘူးတဲ့ သူ၊ ဆုတောင်းဘဝတဲ့၊ နိုင်...ဝင့်ဝါက ပြီးပြီးပြောတာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ သူ၊ မျက်လုံးလေးတွေမှာ မျက်ရည်ပဲနေတယ်”

နေလုံးက ငုပ်ဝင်သွားပြီ။ ပြောဝေသော စွဲပန်းချီသည် မှန်မှန်ရှိရှိလေးဆက်လှနေ၏။

အရှေ့ကုန်းမြင့်မှ ဘတ်စ်ကားကြီးက ပြေးဆင်းလာနေ၏။

“ဟော...ကားလာပြီ၊ နောက်ဆုံးကားလား မသိဘူး၊ ပြန်ကြစိုးနှင့်၊ ဉော်... နှင့်ရေးရေး၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“နှင့် ပြောပြတာတွေ ကိုလေ၊ ဉော်...သူငယ်ချင်းတွေက နိုင့်ကို နားလည်ကြသားပဲ၊ နောင်ကို ဒုံးထက်ပို့နားလည်ကြရင် နိုင် ပိုကျေးဇူးတင်ရမယ်”

“ဘာကို ဒုံးထက် ပို့နားလည်ရမှာလဲ”

“အလှကို လိုက်ဖမ်းယူနေသူတစ်ယောက်အကြောင်းကိုလေ၊ အခု နိုင်က စွဲရဲ့အလှကို ဖမ်းယူပြုတယ်၊ ဒီအလှဟာ များစွာသော အလှတွေအနက်က တစ်ခုသော အလှသာပါ၊ တခြားအလှတွေ ရှိသေးတယ်၊ နိုင်က ဆက်ဖမ်းရှုံးမယ်၊ ပိုးစုန်းကြ။။။ လေးလို”

“ပိုးစုန်းကြ။။။ လေး...”

“ဟူတ်တယ်၊ ကောင်းကင်အမြင့်က ကြယ်ကို ဖမ်းယူဖို့ ပုံတက်နေတဲ့
ပိုးစုံနှုန်းကြေးလေး”

“ကြံကြံဖန်ဖန်နှင့်ရယ်”

“ကြံကြံဖန်ဖန်...၊ အင်း...၊ ကြံကြံဖန်ဖန်...၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါကို နှင့်
ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှုပ်လီပြောတာ၊ တစ်နေ့မှ သူ့ပြောတာကို နှင်းတို့ကို
နှင့် ပြောပြမယ်၊ အခုတော့ ပြန်ကြစို့ နှင်း၊ နောက်ကျလို့ အိမ်က စိတ်ပူနေကြမယ်”

*

အပိုင်း (၄)
ဝမ်းမြောက်ကြည်နှီးမှူ အကြောင်းတရား

အခန်း (၂၃)

'Last week in Babylon,
Last night in Rome,
Morning, and in the crush
Under Paul's dome:
Under Paul's dial
You tighten your rein
Only a moment,
And off once again:
Off to some city
Now blind in the womb,
Off to another
Ere that's in the tomb.

Time, you old gypsy man,
Will you not stay,
Put up your caravan
Just for one day"

“ဟိုအပတ်တူန်းက
ဘောတီလုံမှာ
ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ညက
ရောမဆီမှာ
ဒီမနက်ကျတော့
တပ်မက်ရူလျှပ်တစ်ပြက်အောကြောင်
ပေါ(လ်)ရဲ့ အမိုးခုံးခုံးလုံးလုံးကြီးနှင့်
ပေါ(လ်)ရဲ့ နာရီဖိုင်ခွက်ကြီးအောက်မှာ၊
အသာဆကာ မြင်းကော်သတ်ပြီးမှ

မရပ်မနား အသင်ဆက်သွားပြန်တယ်။
 မနားတမ်း ပေါ့နော်၊
 ကြော်...မမြင်မစမ်းနှင့်
 ဝမ်းပိုက်တစ်ခုထဲတွင်သာ
 ရှိနေရာသေးတဲ့တစ်မြို့မြို့ ဆီ။
 အဲဒီမြို့...
 သချိုင်းမြေမို့မို့အောက်
 မရောက်မီ သင်ခွာလှမ်း
 နောက်မြို့သစ်တစ်စခန်းဆီ
 ကြမြန်းတော်မူပြန်တယ်။။
 အချိန်ဆိုတဲ့
 အဘိုးအိုး ဂျစ်ပဆီကြီးရယ်
 သင့်ခရီးဖော် နောက်ပါများနှင့်
 တစ်ထောက်ကလေး နားမနေနိုင်ဘူးလား။
 များများမဟုတ်ဘူးလေ တစ်ရက်...။
 တစ်ရက်တည်းပါ။
 ကျွန်တော် ဝင်းကြည်ကိုပြောပြခဲ့ဖူးသော ဟောဂျဆင်၏ ကဗျာဖြစ်ပါ
 သည်။ လူသားကို တစိမ့်စိမ့် စိတ္တဇေတဖွေအခြာက် ခံရစေသော ခေတ်သစ်
 ကဗျာဟု ဆိုကြသည်။

ကြော်...အချိန်ဆိုသည့် မမြေသောတရား။ သည်တရားက သူ ရွှေ့လျား
 သွားစဉ် ကြိုတင်မသိနိုင်၊ မမြင်နိုင်သော အခြားတရားတွေကိုလည်း သယ်လာ
 သည်။ အဲသည် အခြားသော တရားတွေကမူ သူတို့၏ အကျိုးအပြစ်ကို ချုန်ထား
 ရှစ်သည်။

ကံနှင့် ကံ၏အကျိုး။
 သည်လိုပဲသာ ကျွန်တော်မြှင့်မိသည်။
 တောင်ကြီးကောလိပ်မှ ဒုတိယနှစ် အောင်သောအခါ မွန်လေးတက္ကသိုလ်
 သို့ ကျွန်တော် ဆက်သွားသည်။

ဤသည်မှာလည်း ကျွန်တော့ရွေးချယ်မှု။
 နှင့်မြစ်နှာ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုတစ်နှစ် စွဲ၏နောက်ပိုင်းရက်များတွင်
 ဝင့်ဝါနှင့် ဝင်းကြည်တို့ တောင်ကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း

လေးခြီး ရွှေးတုန်းကကဲ့သို့ပင် ပျော်ပျော်ရွင်ရွင်၊ ခင်ခင်မင်မင်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်နေကြသည်။

သည်လိုဆိုပြန်တော့ ဟော့ဂျဆင်၏ ကဗျာကို ကျွန်တော်ခေတ္တမူထား လိုက်သည်။ ကလေးဘဝနှင့် လူကြီးဘဝ။ လူကြီးဘဝအထိ သယ်ဆောင်လာခဲ့ သော ကလေးဘဝမှ ကြည်နှုံးသာယာဖွယ်ကလေးများ။ ဤသည်တို့ကို ဖွဲ့စပ်သည့် ဝါဒစိတ်တို့၏ ကဗျာလေးကိုသာ မကြာခကာ ရွှေ့မိမိ။

'My heart leaps up when I behold
A rainbow in the sky:
So was it when my life began:
So is it now I am a man;
So be it when I shall grow old,
Or let me die!
The Child is father of the Man
And I could wish my days to be
Bound each to each by natural piety.'

သည်အတိုင်း ရွှေ့မိရုံမက။ ဘာသာလည်း ပြန်မိသည်။

“ကောင်းကင်ထက်

သက်တံရောင်စုံမြင်သောအခါ။

နှလုံးရယ် စွေ့ခုန်တက်
နှစ်သက်မိရင်တွင်းမှာ။

ငယ်စဉ်ကသည်နည်း
ကြီးတော့လည်း သည်လို
အိုသည့်တိုင် သည်ပုံပဲ
အမြိုတမ်းရှိချင်လှ
မရှိက သေချင်တာ
ပျင်းစရာဤဘဝ။

ကလေးရွှေ့ယ် ပုံဗုံးမ
လူ့နှောင်းဘဝရဲ့ ဖခင်ပါ
ထာဝစဉ် နှောင်သွယ်ယူက်လို့

ကိုယ့်ဘဝရက်များ သစ္စာနှယ်
မပျက်ပြယ် အလှပန်း
ဆက်လန်းစေချင်စွာ။

သက်တံ့ရောင်စုံ။ ကောင်းကင်မှ သက်တံ့ရောင်စုံ။ ဘဝမှ သက်တံ့ရောင်စုံ။

သက်တံ့ရောင်စုံဆိုသည်က မမြဲပါ။ သို့ရာတွင် လှသည်။ ရှိနေသော
ခဏလေးအတွင်းမှာတော့ နှလုံးရယ် စွေ့ခုန်တက်အောင် လှသည်။

သက်တံ့ရောင်စုံ ဘဝလေး၌ နှစ်သက်စွာနေရင်းက နှစ်နှစ်ဆိုသော
အဘိုးကြီး ဂျစ်ပဆီက မနားတမ်း ရွှေပြောင်းသွားသည်။

ကျွန်တော် တတိယနှစ်ကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ ဆက်တက်ရန် ဝင့်ဝါနှင့်
ဝင်းကြည်တို့က တိုက်တွန်းသည်။ ဤအကြိမ်း၌ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နှင့်မြစ်နှာ
ကပါ ထောက်ခံသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က မန္တလေးတက္ကသိုလ်သို့သာ သွားသည်။
တောင်ကြီး ကောလိပ်ကဲသို့ ဆက်သွယ်ထားသော ကောလိပ်မှ ဒုတိယနှစ်
အောင်လာသူများသည် မန္တလေးတက္ကသိုလ်၌ အခက်အခဲမရှိဘဲမူအရ အဆောင်
နေရာရကြသည်။ ပြီးတော့ မဟာဝိဇ္ဇာတန်း တက်ခွင့်ရရန် မှန်းထားသော
ကျွန်တော်က မိမိ၏အရည်အချင်းကို သိရှိရင်းနှီးပြီးဖြစ်သည့် တက္ကသိုလ်၌သာ
ဆက်တက်လိုသည်။ အရေးအကြီးဆုံး အကြောင်းတစ်ခုကား ယဉ်ကျေးမှု
မြှုံတော်ကြီး၌ ကျွန်တော် ကျင်လည်ဖူးချင်သည်။

ကျွန်တော် ရွှေချယ်ခဲ့သော ဘဝ၌ စိတ်ဆင်းရဲဖွယ်ကို ကျွန်တော် မတွေ့
ခဲ့ပါ။

ဟောဂါဆင်က အချိန်ဆိုသည် ဂျစ်ပဆီ အဘိုးအို အနည်းဆုံး တဒဂ်
တပ်မက်တော်နှင့် သူမြင်းကောက်ကို ခဏသတ်ရှုမောခဲ့ရသည် မြှုံတော်ကြီးများ
အကြောင်းပြောခဲ့သည်။ မန္တလေး ရွှေမြှုံတော်၌ ဤဂုဏ်မျိုးရှိသည်ဟု ကျွန်တော်
ယုံကြည်သည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း။ မန္တလေး၏ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း
ကျွန်တော် ချစ်မိသည်။

တော့တောင်ရေမြေ။ စာပေတွေမှာက ဤစကားလုံး တွဲသုံးတတ်သည်။
နေရာတိုင်းမှာ တော့တောင်ရေမြေ မပြည့်စုံပါ။

အချို့နေရာတွင် မြတေသူရှိသည်။ တောမရှိပါ။

အချို့နေရာတွင် မြနှင့်တောတော့ရှိသည်။ တောင်မရှိပါ။ အချို့နေရာတွင် မြေ၊ တောနှင့် တောင်တို့တော့ရှိသည်။ ရေသိမဟုတ် ရေအဖြစ် စာစွဲလောက်သည့် စြောင်းချောင်းကြီး မရှိပါ။

မန္တာ လေးကတော့ ဤသဘဝအလုအဂ် အားလုံးနှင့် ပြည့်စုံသည်။

ကျွန်ုတ် ကြီးပြင်းခဲ့ရာ ဒေသများက မိုးကောင်းပြီး ဆယ့်နှစ်ရာသီ စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်များပေါက်ရာ ဒေသများဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ကြီးများက ကြီးလွန်းပြီး မိုးကာလများတွင် ကပ်ပါးပင်ရှုပ်သော ပင်စည်တွေနှင့် အရှပ်ဆိုးချင်သည်။ စွဲဆိုလျှင်လည်း ဘုရားစူးလွတ်ရုံ ရွက်ဝါကြွောက်သည်။

မန္တာ လေးမှ သစ်ပင်အများက ကျွန်ုတ်အမြင်တွင် ယဉ်ပြီး ပန်းချို့ဆန်သည်။ စားသွေးသော ထနောင်း၏ တင့်လှပေါ်နှင့် ကျွန်ုတ်ကိုယ်တွေ့ မြင်ရသည်။ တမာတွေကလည်း ရွက်ကြွောက်ဆိုလျှင် ရွှေအိုမဟုတ်။ ရွှေညိုမဟုတ် ရွှေဝါမှ ရွှေဝါစစ်စစ်၊ ရွှေလွှာကို ဝေါကြွောက်လွင့်ပြတတ်သည်။

သို့...စွဲ...။ ကျွန်ုတ်ချစ်သော စွဲဦး။ ကျောင်းကြီးမပိတ်မိတွင် မန္တာ လေး စွဲဦးက စွဲဦးဆိုသည်မှာ သည်ပုံဟေ့ဟု ဆိုသကဲ့သို့ အကိုစုံအောင်လှပြတတ်သည်။

နှင်းကြုံး၊ မြေး၊ မြေးချိုး၊ မင်းလွင် သူတို့ကလည်းရှိသည်။ လေပြည်၊ လေညင်း၊ လေရှုံး၊ လေမွေ သူတို့လည်းရှိသည်။ လေကိုလိုက်၍ ရှင်ဥထ္ဌမကျော်ရွက်ကြွေနည်းနှင့် ကြွေသော ရွက်ဝါမျိုးလည်း ရှိသည်။ တဖြတ်ဖြတ်နှင့် ပြုတ်ပြသော ရွက်ဝါတွေလည်း ရှိသည်။ တသဲသဲတရဲရဲနှင့် ဥက္ကာချောက်ချားစေ၍ ကြွေသော ရွက်ဝါတွေလည်း ရှိသည်။ အရိုးကျွဲကျွဲ၊ အကိုင်းမွဲမွဲနှင့် သစ်ပင်များ၊ ပုရစ်ငုံပုရစ်မှုး၊ ရွက်နှုန်းကျင်နှင့် သစ်ပင်များ၊ သူတို့လည်း ရှိကြသည်။

သို့...စွဲဦး၏ ဝိညာဉ်။ ဝိဒိဒိဝတ်သံ ပြောသော “ခရီးလှည့်သည့်အသံ”။ ဥထ္ဌ။ သူကလည်း ရှိသေးသည်။

ဆယ့်နှစ်ရာသီ စိမ်းလန်းလျှက် ပန်းရောင်စုံနှင့် ပန်းမြို့တော်ဖြစ်ကာ သူ့နည်းနှင့်သူလည်း လှသော တောင်ကြီးဆိုသို့ “မြန်ခင်တန်း” လေးတွေနှင့် ယူဉ်သော မိတ္တိလာနယ်ကိုဖြတ်ပြီး ကျွန်ုတ် ပြန်တက်လာတိုင်း အညာစွဲပန်းချိုက ကျွန်ုတ်မျှက်လုံးများတွင် ကိန်းခိုပါလာသည်။ ဥထ္ဌသံက ကျွန်ုတ်နားတွင် သည်ကွန်းလိုင်းပဲတင်ပြုလျက် ပါလာခဲ့သည်။

သို့...ဘယ်မှာမဆို အလှချစ်တတ်သူအတွက် အလှသဘောသည်

လှသော ဓမ္မတာအတိုင်း ရှိနေဖော်သည်။

မန္တ လေးတက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနတွင် ပညာဆည်းပူးရသည်မှာလည်း စိတ်ချမ်းသာဖွယ် ကောင်းလု၏။

ဤဌာနကြီး၌ အံ့ဖွယ်သော အစဉ်အလာကောင်းတစ်ခုရှိသည်။ မိမိရင်ခွင့် သို့ ရောက်လာမည့် မြန်မာစာ ထူးချွန်သူများကို ဂရတစိုက်ကြိုခိုနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ခေတ်တုန်းက မက်ထရစ် စာမေးပွဲ၌ မြန်မာစာတော်လှသော ကျောင်းသားတစ်ဦးကို အဲသည်အခါက ဒီဂါရိကောလိပ်အဆင့်၌ သူ ရှိသေးသော မန္တ လေးကောလိပ် မြန်မာစာဌာနက သတိပြုမိသည်။ စာစစ်ဌာနအရ မန္တ လေး ကောလိပ်သို့ ရောက်လာရမည့် ကျောင်းသားမှန်း သိသောကြောင့် ဆရာဆရာမ များက မျှော်နေကြသည်။ တက္ကသိုလ်များဖွင့်သော အခါ၌ကား ထိုကျောင်းသား သည် ရောက်မလာ။ မနေ့နိုင်သော ဆရာဆရာမများ စုစုမျိုးသည်အခါ ဝေးသီ ခေါင်သော တောရာလေးမှ ဆင်းရဲသော ကျောင်းသားလေးသည် တက္ကသိုလ်သို့ မလာနိုင်ကြောင်း သိကြရသည်။ ဆရာ ဆရာမများက ဂိုင်းဝန်းထောက်ပံ့ ကူညီကြပြီး သူ့ကို ကောလိပ်၌ တက်စေကြသည်။ သူကလည်း ကြိုးစားရာ ဘုံးဒီဂါရိရုံးမက နိုင်ငံကျော် ကဗျာဆရာဖြစ်လာခဲ့သည်။

ပုံပြင်ဆန်လှသော အစဉ်အလာကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုတ်သည်လည်း မန္တ လေး တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ချိန်၌ ကလောင် နာမည်အသင့်အတင့်ရှိသော ကဗျာဆရာ ပေါက်စဖြစ်နေရာ ဆရာဆရာမများက ကျွန်ုတ်ကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျူးပျူးဖြားကြ ကြိုခိုလက်ခံကြသည်။ ပညာအရာ ဆိုသည်မှာ အဆုံးရှိလေခဲ့ရကား ကျွန်ုတ်မသိသေးသော အရာတို့ကို ဆရာ ဆရာမများထံမှ အသစ်ထပ်သိရသည်။ ဝေဝေဝါးဝါး သိခဲ့ရသည်တို့က ထင်ထင် လင်းလင်းရှုလာပြီး၊ ထင်ထင်လင်းလင်း သိပြီးသည်တို့ကိုလည်း အခြေအမြစ်နှင့် တက္က ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြတ်ပြတ်သားသား သိလာသည်။

မူလက စာပေကို အနုပညာရှုထောင့်တစ်ခုတည်းမှ ရှုကြည့်ပြီး ကျွန်ုတ် မြတ်နိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု ဆရာ ဆရာမများ၏ ကျေးဇူးကြောင့် စကောလား ရှုစ်ပဲ ဆိုသည်မှာ မှန်ကန်တိကျေမှု၊ ဝေဖန်နှင့်ဆပိုင်းခြား သုံးသပ်နိုင်မှု၊ တစ်စုံတစ်ရာ အကြွင်းအကျေန်မရှိအောင် စွဲစပ်သေချာမှုဟူသော ဂုဏ်ရည်တို့နှင့် ပြည့်စုံသည့် စနစ်ဖွဲ့စည်းမှုရှိသော အသိပညာကို ခေါ်သည်။ စာပေကို အနုပညာ ရှုထောင့်မှ

ရော၊ အသိပညာရှုထောင့်မှပါ ရှုတည့်တတ်ရန် ဆရာ ဆရာမများက သင်ကြား
ပေးကြသည်။ အနုပညာ ရှုထောင့်ပိုင်း၌ အားသန်ပြီး ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်အား
အသိပညာပိုင်းကို ပိုမိုသင်ပေးကြသည်။

ကျွန်တော်၏ အချစ်ဆုံးဆရာကြီး တစ်ဦးကမူ တည့်တည့်ပင် ဆုံးမ၏။

“ကဗျာဆရာဆိုတာက ပိုးအက်တစ်လိုင်းဆင်စဲ poetic License လို့
ခေါ်တဲ့ သဘာဝဓမ္မဟာ အချက်အလက်သဘောနဲ့ စာပေထုံးနည်း စည်းကမ်း
တွေက တစ်ခါတစ်ရုံ သွေဖည်ပိုင်ခွင့် ရချင်ကြတယ်၊ တခြားလိုချင်တဲ့ လိုင်းဆင်စဲ
တွေလည်းအများကြီး ရှိကြသေးသပေါက္ခယ်၊ အေး ပိုးအက်တစ်လိုင်းဆင်စဲပဲ
လိုချင်လိုချင်၊ တခြားဘဏ်လိုင်းဆင်စဲပဲ လိုချင်လိုချင် ပိုးအက်တစ်(စဲ)poetics
ကိုတော့ အရင်ပိုင်အောင် လုပ်ထားတပည့်ရော၊ ပိုးအက်တစ်(စဲ)ဆိုတာ ပညာ၊
ကဗျာ သဘောတရားပညာ၊ အနုပညာတွေ အခြေပြုထားရတဲ့ အသိပညာ”

အာစရိယရှုကော အန်န္တာ၊ လူအာစရိယတွေ သာမက တက္ကသိုလ်ဟု
နာမပည်တ် သမုတ်အပ်သော အာစရိယကြီး၏ ကျေးဇူးရှုကြုံသည် ကြီးပါဘီခြင်း။

သို့...မန္တ လေးမြို့တော်ကြီးကိုယ်၌ကလည်း ကျေးဇူးကြီးလှသည့်
တက္ကသိုလ်ကြီး၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုစစ်စစ်များ၏ တက္ကသိုလ်ကြီး၊ ဤမြို့တော်
ကြီး၏ ကျေးဇူးကို နောင်၌ ကျွန်တော်ပြောပြစ်ရာရှိပါသည်။ ယခုမူ အချိန်ဟူသော
ဂျစ်ပဆီအား ကြီးအကြောင်း ကျွန်တော် ဆက်ပြောချင်ပါသည်။

“ဟို အပတ်တုန်းက

ဘောသီလုံးမှာ

ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ညက

ရောမဆီမှာ။”

ဟောဂျဆင်၏ ကဗျာမှ ဤစာပိုင်ကို ဖတ်မိတိုင်း ကျွန်တော် ဆရာကြီး
အမိန့်ရှုခဲ့သည့် ပိုးအက်တစ်လိုင်းဆင်စဲခေါ် ကဗျာ၏ အထူးအခွင့်ယူမှုကို
သတိရသည်။

ဘောသီလုံးအင်ပိုင်ယာကြီးက ခရစ်မပေါ်မိန္ဒု (၂၇၀၀)ခန့်တွင် ပေါ်ထွန်း
ခဲ့ပြီး ခရစ်မပေါ်မိန္ဒု (၅၃၈)၌ ပျက်သုဉ်းသွားသည်။ ရောမအင်ပိုင်ယာကြီးက
အထွတ်အထိပ် ရောက်ချိန် သြောကတ်စတက်စဲ ကောဇ် လက်ထက်မှ စယူလျှင်
ခရစ်မပေါ်မိန္ဒု (၂၇)နှင့် ခရစ်ပေါ်ပြီးနှစ် (၃၉၄)ကြား၌ ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။
ပေါ်ထွန်းခဲ့ချိန်ချင်း ယုံးလျှင် နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ခြောက်ရာကျော် ကြာညာင်း
ခြားနားခဲ့သည်။

နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ခြာက်ရာကျော်။ ဤများတွေလောင်းသော အချိန်ကို
ဟောဂျဆင်က “ဟိုအပတ်က” ဟု ခုနစ်ရက်မျှ ပမာ သုံးခဲ့သည်။

စကားတန်ဆာ။ ဟုတ်ကဲ့့ အရဖွဲ့တိုတယ်လိုက “စကားတန်ဆာတို့၏
ဘုရင်” (**King of figure**) ဟု ခေါ်ခဲ့သော မက်တေား (**Metaphor**) ကို
သူ့ကဗျာ တစ်ပုဒ်လုံးမှာ သုံးထားသည်။ မက်တေားဟူသည်က ဥပမာနှင့်
ဥပမေယျတို့ကို “နှယ်” တွေ၊ “ပမာ” တွေ၊ “ကဲသို့” တွေသုံးပြီး ခွဲခြားပြမနေ
တော့ ဥပမာကိုပင် ဥပမေယျလား တင်စားပြောဆိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။
ကျွန်တော်တို့၏ အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရကလည်း “ချစ်စတုံးနှောင်၊ ပျော်ရအောင်”
ဟုလည်းကောင်း၊ အရှင်တေဇေသာရကလည်း “ရှင်သာရခိုင်တန်ဆောင်
လော”ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဦးပုညကလည်း “အတိုင်အ(လွှဲ)၊ ဂျင်ပဲချင်း
ပေါက်ကြနို့” ဟု မက်တေားတွေကို သူ့နေရာနှင့်သူ အံဝင်ခွင်ကျ သုံးသွားကြ
သည်။

ထို့... သူတို့က ပိုးအက်တစ်စိုင်ပိုင်ကြတော့ ပြောတတ်သုံးတတ်ကြ
လေသည်။

ဟောဂျဆင်က မက်တေားနည်းသုံးပြီး ကဗျာ၏ အထူးအခွင့်ကို ယူမှန်း
မသိ ယူသွားသည်။

တစ်နည်း ဆိုပြန်တော့လည်း လူ့သမိုင်းကြီး တစ်ခုလုံးနှင့် ယျဉ်တော့
အနှစ် နှစ်ထောင့်ခြာက်ရာ ဆိုသည်မှာ ဘာမျှ မရှိ။ စကြဝြာ သက်တမ်းနှင့်
ယျဉ်ပြန်လျှင်မူ အင်း...ရေ့ပွဲက်ပမာ။

ကျွန်တော့အတွက်လည်း နောက်ထပ်နှစ်နှစ်ဟူသော အချိန်သည် စွဲဦး
အလှပန်းချိပမာ “မှုန်ပြာရီလေနယ်ကြောမှာ မျောပျောက်” သွားပြန်သည်။

မှုန်ပြာရီလေနယ်ကြော။ မှုန်လှလေသည်။

စွဲဦးတော့ မဟုတ်ပါ။ တောင်ကြီးမြဲ၏ ဆောင်းဦး၊ ထိုတစ်ညနောက
နှင်းတို့ကြောင့် ပြာပြောဝေဝေ ရီရီမှုန်မှုန်ဖြစ်နေသည်။

အောင်စာရင်းတွေ ထွက်ပြီးစ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က စတုတွေနှစ်
အတန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေ တသိတတန်းနှင့် အောင်သည်။

မဟာဝိဇ္ဇာတန်း တက်ခွင့်ရရန် ကျိုန်းသေပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်
စိတ်ချမ်းသာနေသည်။

“သည်ဆောင်းဟေမန်၊ မြောက်ပြန်လေသုင်း ဆော်တယ်ကို၊ နတ်တော်
ပြာသို့ စွာညိုတည့် နှင်းပုန်ဖုန်”

ကျွန်တော်က ပထာလားတီးပေးနေသည်။ အနီးရှိ ဖျာလေးပေါ်တွင် ခါးလေးကို မတ်မတ်ထားပြီး မကျို့လွန်း မယုံးလွန်း တင့်တင့်တယ်တယ် ပုဆစ်လေးတုပ်ကာ စည်းကိုင်လျက် နှင်းမြစ်န္တာက သင်္ကာန်းဘွဲ့ကို ဆိုနေ၏။

လမ်းလျောက်ကြရန် ဝင့်ဝါနှင့်ဝင်းကြည်တို့ ရောက်မလာကြမီ ကျွန်တော် တို့နှစ်ဦးက စောင့်ရင်း တီးမှုတ်သီဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်က အကျော်ပို့ကြီး ကျော်ပို့နေသည်။

ဟိုး ငယ်စဉ်က နှင်းမြစ်န္တာကို သီချင်းဆိုသင်ရန် ကျွန်တော် တိုက်တွန်းရာ မအောင်မြင်ခဲ့။ ယခု ပညာရေး တက္ကသိုလ်မှာက ဘက်စုံဖုံးဖြူးရေး အစီအစဉ်ဖြင့် ဂိုတေသင်တန်းရှိသည်။ နှင်းမြစ်န္တာက သီချင်းကြီးအဆိုတတ်ရန် သင်ယူသည်။ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု တေးဂိုတေသိသည်မှာ ကလေးတွေကို ပြုစုပိုးထောင်ပုံသွင်းကြရသည် ဆရာ၊ ဆရာမတို့ စနစ်တကျ တတ်အပ်သည့် ပညာဖြစ်လေသည်။ ဤသည်ကို သိသောကြောင့် ရှုက်တတ်သည့်ကြားက သီချင်းကြီး အဆိုသင်ခဲ့သည် ဟု နှင်းမြစ်န္တာက ရှင်းပြခဲ့သည်။

နှင်းမြစ်န္တာ၏ အသံလေးက ချိုးလွင်ရုံမက သီချင်းဆိုသူတိုင်း၌ မရှိသော ရက်နောင့်စ် (**Resonance**) ခေါ် အရည်အသွေးတစ်မျိုးရှိသည်။ ရက်နောင့်စ်ဆိုသည်က လည်ချောင်းမှလာသော အသံကို ပိုမိုလှပအောင် အားဖြည့်ပေးသည့် မိတ်ဖက်ပြုတုန်ခါလိုင်းဖြစ်သည်။ ကဗ္ဗာကျော် ဆပရာနိုး (**Soprano**) အဆိုတော် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးက ရက်နောင့်စ်သည် ဦးခေါင်းရှိုးတွင်းမှ လာသည်ဟု ပြောဖူး၏။

မည်သည်က လာလာ။ ရက်နောင့်စ်ရှိသော နှင်းမြစ်န္တာ၏ အသံလေးက အင်း...လှသည်၊ ဤအသံမျိုးက နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်ဖြစ်စေနိုင်သည့် အသံမျိုး ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် လူပုံအလယ် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လိုသော ဆန္ဒ၊ နှင်းမြစ်န္တာ၌မရှိ။ အလွန်ဆုံး ဒေါ်မှူမှူကဲ့သို့ သူ့ ကျောင်းသူ့ကျောင်းသားများ အတွက်သာ သီဆိုသည့် ကျောင်းတွင်း အဆိုတော်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့ ဤမျှဆိုလျှင်ပင် မဆုံး...။

ကျွန်တော်တို့ သီချင်းမဆုံးမီ ခြိုတွင်း၌ ကားဆိုက်သံကြားရသည်။ မရှေးမနောင်းပင် အမောတကော ခေါ်သံကို ကြားရသည်။

“ကြီးကြီးသုံး၊ ကြီးကြီးသုံး”

“ဟေး၊ ဘယ်သူတုံးဟေး”

“ကျွန်တော်တို့ပါ၊ ဂေါက်ကွင်းက”

“ဂေါက်ကွင်းက ဘာကိစ္စပေါ်လာသလဲဟူ”

“ဟိုဒင်း အန်ကယ်လ်၊ အန်ကယ်လ်လွမ်းရယ်”

နှင့်မြစ်နွာနှင့် ကျွန်တော်တို့က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်
မိမြီး မတိုင်ပင်ဘဲနေရာမှ ပြိုင်တူထ၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ကြံကြံဖန်ဖန်လည်း ပူမိသည်။ ဤအရွယ်ကြီးကျမှ ဘိုးဘိုးကြီး မည်သူ
နှင့် ရန်ဖြစ်သနည်း။

အောက်ထပ်၌ ဘွားဘွားကြီးက မျက်လုံးကြီးပြားလျက် လူရွယ်နစ်ယောက်
ကို ကြောင်ကြောင်ကြီးကြည့်နေ၏။ အန်တိတင့်တင့်က ဘွားဘွားကြီး၏ ပခံးကို
ဖက်ထားသည်။ အန်တိတင့်တင့်၏ မျက်နှာမှာ တည်းပြုမြတ်သော်လည်း အလွန်ဖြူ
ရော်နေ၏။

ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဘိုးဘိုးကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အန်တိတင့်တင့်က မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် ဖြေသည်။

“ဘိုးဘိုးကြီးကို စဝ်စံထွန်းဆေးရုံကြီးဆီ ပို့ပို့လိုက်ကြရတယ်တဲ့ နှင့်”

“ဟင် ဘာပြုလို့”

ဂေါက်သီးရှိက အဝတ်အစားနှင့် လူရွယ်တစ်ဦးက ဖြေသည်။

“စထရတ်လ၊ ဂရင်းန်ပေါ်မှာ ကျင်းစိန်ခါနီး မောက်လျက်လဲကျသွားတာ”

.....

.....

.....

*

အခိုး (၂၄)

လူ့ဘဝဟူသည်မှာ လိုချင်ခြင်း၊ မလိုချင်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ မူန်းခြင်း၊
ပေါင်းသင်းခြင်း၊ ခွဲခွာခြင်း၊ သုခ၊ ဒုက္ခ၊ ရယ်ခြင်း၊ ဝိုခြင်း၊ လူနှုံ၊ အနိုင်တွေနှင့်
ယွက်စပ် တည်ဆောက်ထားသော ဗာတ်လမ်းတစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်
သို့သည်မှာ ကြာပြီ။ အဲသည် ဘဝဓာတ် အကိုရပ်တွေအနက် လိုချင်ရာ လူနှုံ
ပုံနှိမ်တော်လေးတွေကိုသာ အသားပေးတင်ပြ၍ အနုပညာဓာတ်အီမံ့။ သော်
အမှန်တရားသဘောမှ သွေဖည်ကင်းလွတ်သည့် အနုပညာပစ္စည်း တစ်ခု ဖြစ်လာ

သည်။ မလိုချင်ရာ အနိုင် ပုံနိမိတ်တွေနှင့်ချည်း ေတာ်အိမ် ဖွဲ့မြို့ပြန်တော့လည်း ဘဝဟူသည် သည်ပုံမျိုးချည်းလားဟု စဉ်းစားတတ်သူတို့က မေးခွန်းထုတ် လေမည်။

ကျွန်ုတ်တို့၏ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားကမူ ဘဝကို မှန်ကန်စွာ ကြည့်တတ် ရန် လောခံတရားဟူသည် မျက်နှာမလိုက်၊ ဘက်မလိုက်သော ဓမ္မ(၁)ဓမ္မတာ သဘောကို ပြည့်ဆုံးမထားသည်။

လောကခံတရားတွေကြားမှ လူ။ မလွှတ်နိုင်၊ မရှောင်နိုင်၊ မတိမ်နိုင်။ သည်တရားတွေ လာလျှင် လူက မည်သို့ရင်ဆိုင်ကြမည်နည်း။

ခေါ်မတွေက သူတို့ပြောတိကြီးတွေတွင် မျက်နှာမလိုက်၊ ဘက်မလိုက် သော သဘောတစ်ခုကို သူတို့ သိသမျှ တင်ပြခဲ့သည်။ သူတို့၏ ထရက်ဂျီ
(Tragedy)၏ အနိုင်းပုံပြောတိကြီးများတွင် ဖိတ်တ် **(fate)**ဟု သူတို့၏သော ကြမ္မာဆိုးက ေတာ်ဆောင်တွေအပေါ်မှာရော၊ ေတာ်လမ်းေတာ်ကြောင်းကိုပါ မညှာမတာ ရက်ရက်စက်စက် စီရင်သည်။ နလုံးသား အသေကြီးနှင့် မထောက် မညှာ ကရာဏာမရှိ၊ မျက်နှာမလိုက်၊ ဘက်မလိုက် စီရင်မှု ဤသဘောကို “ရီမေ့စ်လက်စ ဝတ်ကင်းအော့ဖိတ်တ်” **(remorseless working of fate)** ဟု ခေါ်ကြသည်။ “ကြမ္မာဆိုး၏ အဗျာပါရဓမ္မတာ” ဟု ဘာသာပြန်ရမည် ထင်သည်။

ထရက်ဂျီ
ပြောတိကြီးများမှ ေတာ်ဆောင်များသည် ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်ကြီး များဖြစ်ကြသည်။ ဤသို့လျှင် ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရန်လိုကြောင်း အရွှေတို့တယ်လ်က ထောက်ပြခဲ့သည်။ သူ့အဆိုအရ “မြင့်မြင့်မှကျမှ ေတာ် နာမည်” ဟူသတည်း။ ဧရာမ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ဧရာမ ဒုက္ခတွေ့ပြီး ဧရာမသေခြင်းမျိုးနှင့် သေသေပြတော့ အင်း ချွန်ကို (တ်စ်)ပြောသော ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ မဟာ မရဏသေခြင်း။

ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက ကြမ္မာဆိုးကို မည်သို့ ရင်ဆိုင်ကြသနည်း။

ရဲရဲစုံစုံ မတုန်မလှပ်ရင်ဆိုင်ကြသည်။ “နင်လည်းကြမ္မာဆိုး၊ ငါလည်း လူဟေ့” ဟု ဒုးမတုပ် မာန်မချွဲ ဖြစ်လာသမျှကို နောင်တပူပန်ကင်းစွာ ဂုဏ်ရှိရှိ သိက္ခာပြည့်ပြည့်နှင့် ခံယူကြသည်။

သို့... ဤသည်ကိုလည်း ချွန်ကို(တ်စ်)က ကြမ္မာဆိုးကြားက ခမ်းနား မင့်မြတ်မှု အလှဟုဆိုခဲ့သည်။ ဤအကြောင်းတွေကို ဖွဲ့ဆိုပြသော ဂုဏ်ဝင်စာကြီး တွေကိုလည်း “သေခြင်းမဲ့စေတဲ့ စမ်းမြှုပ်၍ နတ်ရေစင် ယမကာထူးရဲ့၊ စိမ့်ဦး အစဖြစ်တော့တယ်” ဟု ဘဝအင်အား၏ မြစ်ဖျားခံရာအဖြစ် ဂုဏ်ဖွင့်ပြခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က အနောက်နိုင်ငံသား မဟုတ်ပါ။ ခါမဂ္ဂ္ဂဝင်တွေကိုလည်း
ကြီးမှသာ ဖတ်ပူးပါသည်။

ကျွန်တော်ဘဝအင်အား မြစ်ဖျားခံရာက ငါးရွှေငါးဆယ် ဘတ်တော်ကြီး
များသာ ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဆိုရလျှင် ဘတ်ကြီးဆယ်ဖဲ့ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် အလုဆုံးထင်ပြီး အနှစ်သက်ဆုံး ဘတ်တော်ကြီးမှာ “သုဝဏ္ဏ
သာမ” ဘတ်တော်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ဆီက ဘတ်လမ်းတွေဆိုလျှင် များသောအားဖြင့် ပက်ရှင် (**Pas-
sion**) ခေါ် ရာဂတွေများသည်။ အသိမ်မွေ့ဆုံးဆိုလျှင်တောင်မှ ရိုးမင်းစ်
(**romance**) ခေါ် မြတ်နိုးချစ်လောက်သာ။

သည့်ထက်မြင့်မြတ်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ မရှိဘူးလော်။

ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့စာပေတွေမှာ အထူးတလည်ထင်ရှားရှား
ရှိသည်။

လျှော့... ဦးသန်မှန် ပြောပြခဲ့သော မိတ္တ သန္တဝါဒ ပြဋ္ဌာန်းသည့် အချစ်မျိုး။
မိမေတ္တာ၊ ဘမေတ္တာ၊ သားသမီးမေတ္တာဆိုသည့် အချစ်မျိုး။

ဤအချစ်နှစ်မျိုးလုံးကို သုဝဏ္ဏဝသာမ ဘတ်တော်တွင် အံဖွယ်ရာ
တွေ့ရသည်။ ဒုက္ခလနှင့် ပါရိကတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာက မိတ္တသန္တဝါဒ ပြဋ္ဌာန်းလေသည်။ သုဝဏ္ဏသာမ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက စံပြဖြစ်သော သားသမီး
မေတ္တာ။

ကိုယ့်အဖြစ်လေးနှင့်တူသယောင်ရှိလေ၍လော မသိ။ စာပေသဘော
တရားတွေ ဘာတွေညာတွေ မသိခင် ကတည်းက သုဝဏ္ဏသာမဘတ်ကို
ကျွန်တော်နှစ်သက်သည်။ နှလုံးကြည်နှုံး၍ မျက်ရည်ခဲ့လုအောင် ကျွန်တော်
နှစ်သက်သည်။

“ဤဒုက္ခကား သံသရာ၌ ကျင်လည်းသော ယောက်ဗျားတကာတို့ ခံရမြှု
တည်း”

မြားဒက်ခံနေရစဉ် သုဝဏ္ဏသာမက ပို့ဗိုလ်ကွဲ မင်းကြီးကို ပြောသော
စကား ဖြစ်လေသည်။ ဤစကားသည် ကျွန်တော်အတွက်တော့ ဘဝအင်အား၏
မြစ်ဖျားအစ ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ... အင်း...ကြောပြီ။

လောကခံတရားကို သဘာဝကျကျ လက်ခံယူသော သုဝဏ္ဏသာမ
ကိုလည်း အလွန်သဘောကျသည်။

မြှုပောက် မူတ်ခံရသဖြင့် မျက်မမြင် ဖြစ်သွားကြရရှာသော မိဘနှစ်ပါး

ကို တွေ့သည့် ခဏ္ဍာ သုဝဏ္ဏသာမသည် ငိုလည်းငါ၏။ ရယ်လည်း ရယ်၏။

မိဘနှစ်ပါး၏ အဖြစ်ဆိုးကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် လူသားပီပီ ငိုကြေးမိရှာသည်။ မိဘနှစ်ပါးကို အားရေးပါးရ လုပ်ကျွေးပြုစိုးအခွင့်ကို မြင်သဖြင့်လည်း ရယ်လေသည်။

ဟယ်...လောကခံ တိမ်တိုက်။ သင့် မျှင်းမိုက်မှ အနားအရေးက ငွေနားအကွပ်ကို ငါမြင်၏။ ဤသို့ ကျွန်တော် တွေးယူမိသည်။

လူ၊ လူသား။ မဟာပုရို့သာ။

ကျွန်တော်သည် မဟာပုရို့သာ မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်အတိုင်းအတာနှင့် ငိုဖွယ်ရယ်ဖွယ်ကို တစ်ပြိုင်နက် ကြိုတွေ့ခဲ့ရပါ၏။

စပ်စုန်းဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်ကြီးများက ဘိုးဘိုးကြီး၏ အသက်ကို သေမင်းထံမှ လျှ၍ ကုသပေးကြသဖြင့် နှစ်ပတ်ခန့်အကြော် ဘိုးဘိုးကြီး ဆေးရသည်။ သို့ရာတွင် ဘိုးဘိုးကြီး၏ ခြေတစ်ဖက်က ဆွဲနေပြီး လက်တစ်ဖက်ကလည်း မသန်တော့။ လျှောက လေးပြီး စကားပြောလျှင် အနည်းငယ် လုံးတွေးသည်။

ဘိုးဘိုးကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကမူ တုတ်ခိုင် ကြီးမားဆဲ။

ထိုင်ရာမှ လျှော်ခိုင်ရန် ခက်သည်။ ခိုင်ရာမှ ထထိုင်ရန်ကား ပို၍ခက်သည်။ ရေချိုးရန်၊ အိမ်သာတက်ရန်ကား အခက်ဆုံးဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့အိမ်၏ ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာက အောက်ထပ်မှာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အောက်ထပ်တွင် အခန်းတစ်ခုထပ်ဖွဲ့ပြီး ဘိုးဘိုးကြီးအတွက် အိပ်ခန်းလုပ်ပေးရသည်။ ကျွန်တော်ခုတင်ကိုလည်း အောက်ထပ်ရွှေ့ပြီး ဘိုးဘိုးကြီး၏ အခန်းအနီးတွင် နေရာချထားရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဉာဏ်သတာကိစ္စများတွင် ဘိုးဘိုးကြီးကို အလွယ်တကူ ကျွန်တော်ပြုစုစောင့်ရောက်နိုင်သည်။

အမှန်ကား နေ့ရောညပါ ဘိုးဘိုးကြီးကို ကျွန်တော် ပြုစုစောင့်ရောက်သည်။ အန်တီတင့်တင့်မှာ သမီးမိန်းကလေးဖြစ်သောကြောင့် နေရာတကာ ပြုစုစောင့်ရောက်ရန် မတင့်တယ်။ ဘွားဘွားကြီးမှာလည်း ကြီးပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဘိုးဘိုးကြီး၏ ရောမခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ထူးရ၊ ထိုန်းရ၊ မ၊ ရသည်မှာ မလွယ်။ စိတ်အလို့မကျလျှင် ဘိုးဘိုးက ဟိုန်းတတ်ဟောက်တတ်သေး၏။

ကျွန်တော်နှင့်တော့ အစစအရာရာ အဆင်ပြုသည်။ အကြောင်းမှာ ဘိုးဘိုးကြီး၏ စိတ်ကို ကျွန်တော်သိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အိမ်ပြန်ရောက်စ တစ်နေ့လယ်တွင် ခိုင်ရာထက်လျှော်ရာမှ ဘိုးဘိုးက

ထရန်ကြီးစားရာ မရဘဲ ယက်ကန် ယက်ကန် ဖြစ်နေ၏။ ခံနက်က ဉာဏ်ဖို့ဖြစ်နေ သောကြောင့် သွားပွဲ၊ ထူပေးသော ဘွားဘွားကြီး အဟောက်ခံရခြင်းကို ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးအနီးတွင် ကျွန်တော်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် သွားရပ်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကြီးအပေါ်နား၍ ကျွန်တော်လက်တစ်ဖက်ကို တောင့်လျက် ဆန့်တန်း ပေးသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲနိုင်”

“ဘိုးဘိုးကြီးမှာ အားတွေအများကြီး ရှိသေးတာပဲ၊ ဆွဲကိုင်စရာရှိရင် အသာထနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

“ဆွဲလေ”

ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော်လက်ကိုဆွဲချုပ်ထသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်က အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ကျောပြင်ကြီးကို ထိန်းလျက် မသိမသာ ထူပေး သည်။

“သင့်ခရာနိုင်၊ ယူအာရုံ မိုင်ကွမ်းမရိတ်တဲ့”

“ခင်ဗျာ”

“ကွမ်းမရိတ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“သိပါတယ်၊ ရဲဘော်ရဲဘက်”

“သက်စ် ရိုက်တဲ့ တိုက်ပွဲဆိုရင် ဒဏ်ရာရသူရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီအခါမှာ ရဲဘော်ရဲဘက်ချင်း လေးလေးစားစား ကူညီကြတယ်၊ ဒုက္ခိုတမို့ သနားလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ဗျားချင်း သနားဖို့ မလိုဘူး၊ ယူဆီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘိုးဘိုးကြီးကို မသနားရဘူး”

“ခင်ဗျာ”

“သေမင်းနဲ့ ဘောက်စင်ချတာ၊ သူ့နောက်ကောက်မထိုးနိုင်ပါဘူး၊ အဲ အဟဲ ဘိုးလွှမ်းကို သူ တိုကေအို့လောက်နဲ့ပဲ နိုင်တာ”

“တိုကေအို့”

“ယက်စ်...တက်ကနီကယ်လ် နောက်ကောက်၊ ယူအန်ဒါစတင်းဒ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခိုင်ပွဲရပ်”

“အင်း...အခြီးလိုပြောနိုင်တယ်၊ ဒါတော့ အချိန်တန်ရင် ဂျီးလူးဝစ်(စံ) လည်း ကြိုးစိုင်းအပြင် ထွက်ရတာပဲ၊ ဘိုးလွမ်းလည်း ကြိုးစိုင်းအပြင်ထွက်ရတာ ဆန်းသလား”

“မဆန်းပါဘူး၊ အသက်ပြင်းတဲ့ ဗက်တာရင်”

“အား... နိုင်မမေ့ဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ အသက်ပြင်းတဲ့ ဗက်တာရင်”

ဟုတ်ကဲ့ ... အသက်ပြင်းသော ဗက်တာရင်ကြီးကို ပြစ်စောင့်ရှောက်ရ သည်မှာ မလွယ်ပါ။ နိုင်ရင်းစွဲမာန်က မကျသေးသည့်အပြင် လုပ်ချင်တာလေး တွေကို လုပ်၍ မရသဖြင့် စိတ်တို့မှုကလည်းရှိသေးသည်။

အက်လိပ်စကားတွင် ဒီပလိုမစီ **diplomacy**ထိုတက်စံ **tact**ထို့ ဆိုသော စကားတွေ ရှိသည်။ တစ်ပါးသူနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ လိုရာရရှိအောင် ပရိယာယ်တွေ ဥပါယ်တွေ ကြွယ်ဝပြည့်စုံမှုကို ဆိုလိုသည်။ ဘိုးဘိုးကြီးကို ပြစ်စောင့်ရှောက်ရန် ကျွန်တော် လိမ့်လိမ့်မာမာ ပညာသုံးရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူပြောသကဲ့သို့ သူ့ကွမ်းမရိတ်အဖြစ် ကျွန်တော့ကို သူ လက်ခံသည်။

သော်... ဤအိမ်သို့ ရောက်စက ဤအိမ်တွင် အသုံးဝင်သောကောင်လေး တစ်ကောင်ဖြစ်ရန် ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဤအိမ်တွင် မရှိမဖြစ် သည့် လူငယ်ယောက်ကျားသား တစ်ဦး။ ဤအတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသည်။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် ကျွန်တော် “ရယ်”သည်။

သော်... ငိုမည်ဆိုလျှင် ငိုချင်ဖွယ် အဖြစ်များကိုလည်း ကြံရပါ၏။

*

ကျွန်တော်က ကျောင်းပြီးသွားသော်လည်း ပထမဘွဲ့ဒီဂရီအတွက် နှစ်ရှည်သော တက္ကသိုလ်များတွင် တက်နေကြသူ နှင့်မြစ်နွာတို့၊ ဝင့်ဝါတို့၊ ဝင်းကြည်တို့က ကျောင်းမပြီးသေး။

ထိုနှစ်ဆောင်း၌ သူတို့တက္ကသိုလ်များဆို ပြန်ကြသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း ရွှေညာင်္ဘာတာသို့ ကျွန်တော် လိုက်ပို့သည်။

နှင့်မြစ်နွာနှင့် ဝင့်ဝါတို့က အထက်တန်းတဲ့ ထိုင်ခုံတွင် ယဉ်လျက် ထိုင်နေကြသည်။ ဝင်းကြည်ကမူ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရပ်နေသည်။

နှင့်မြစ်နွာ၏ အစ်မ နှစ်ဦးက တော်ကြီးသွေးတွင် အထည်ဆိုင် ထွက်ကြ သည့်မျိုး လိုက်မပို့နိုင်။ တကူးတကန်း၊ လိုက်ပို့ရန်လိုသော ပထမနှစ် ကျောင်းသူ လေးလည်းမဟုတ်တော့။ ဝင့်ဝါတို့ အဖော်ရှိသောကြောင့် နှင့်မြစ်နွာ၏ မိခင်ပင်

ယျင် သူများကားတွင် ကပ်စီးလိုက်ရမည်ကို အားနာရျှု ထင်သည်။ ရွှေ့လျောင် ဘူတာသို့ လိုက်မပို့။

နှင်းမြစန္တာသည် ဝင့်ဝါတို့ကားနှင့် ရွှေ့လျောင်ဘူတာသို့ လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့ “မူ” အတိုင်း ဘတ်(စိ)ကားနှင့် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝင့်ဝါ၏ မိခင်နှင့်ဖခင်တို့က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နှင့် အတူ ရထားတဲ့ ပြတင်းပေါက် အောက်နားတွင် ရပ်နေကြသည်။

ဝင့်ဝါ၏ ဖခင်က ကျွန်တော့ကို မေးသည်။

“ကိုကြီးလွမ်း နေကောင်းခဲ့လားဟေ့”

“ကောင်းပါတယ် အန်ကယ်လ်၊ တုတ်ကောက်နဲ့ ခြိထဲဆင်း လမ်းလျောက်နှင့်ပါပြီ”

ဝင့်ဝါ၏ မိခင်က ကျွန်တော့ကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး ဆိုသည်။

“နိုင်က ဝင့်ဝါလို့ ဆေးတက္ကသိုလ်မှုမသွားဘဲ၊ နှုံမြို့ဆို ကိုယ့်အသို့း ခုလိုဖြစ် တော့ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေမလဲ၊ ကုသနိုင်မယ် ပြုစုနိုင်မယ်”

ကျွန်တော်မဖြေရမဲ့ ဝင့်ဝါက ဝင်ပြော၏။

“မာမိကလည်း ဆရာဝန်မှ မဖြစ်သေးတာ ဘယ်ကုသနိုင်မှုလဲ”

“ဟဲ့...နောက်ပိုင်းကိုပြောတာ၊ လူဆိုတာ ကြီးလေ ချျှောလေ”

“နိုင်က ခုလည်း၊ ဘိုးဘိုးကို ပြုစုနေသားပဲ”

ကျွန်တော်က အလိုက်သင့် သဘောနှင့် ဝင်ပြောမိ၏။

“အန်တို့ စေတနာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်နည်း တော့ စိတ်ပြေစရာရှုပါတယ်၊ ဆရာဝန်ဆိုတာက လူနာနဲ့ ခဏသာတွေ့တာပါ။ သူနာပြုဆိုတာက အမြဲကပ်ပြုစုရတာ၊ ကျွန်တော် အခု ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ မေးလ်နှုံး လုပ်နေတယ်”

“မေးလ်နှုံး... ခြော်... နိုင်ရယ်၊ ဒီထက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လေး စိတ်မကူးဘူးလား”

ကျွန်တော်မဖြေတော့။

ဝင့်ဝါ၏ ဖခင်မေးသည်။

“အသို့းကို ပြုစုတာထားတော့လေ၊ အခု ကျောင်းမြီးပြီ၊ နိုင် ဘာလုပ်မလဲ”

“အိမ်မကွာ ကြမ်းမကွာ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ ကျွန်တော် လုပ်ပါမယ်”

“ကုန်သည်လား”

“ကုန်သည် ကျွန်တော် မလုပ်တတ်ပါဘူး”

“အော်...အော်၊ စာရေးဆရာပေါ့ဟူတ်လား”

“ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော်မမှန်းရဲသေးပါဘူး၊ စာကတော့ ကြိုးစားရေးနေတာပါပဲ အန်ကယ်လ်၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အလုပ် ဆိုတာက လခစား အလုပ်တစ်ခုခုပါ”

ဝင့်ဝါ၏ မိခင်က ဝင်မေး ပြန်သည်။

“အိမ်မကွာ ကြမ်းမကွာ လခစားအလုပ်၊ တောင်ကြီးမှာ ဘာရနိုင်သလဲ”

“စာရေးပေါ့ အန်တို့၊ အောက်တန်းစာရေးပေါ့၊ အဲဒီလောက်ဆိုတော်ပါ၌”

“အာ... အာ၊ သုံးကျပ်ဆယ့်ငါးပြားထက်စာရင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သုံးကျပ်ဆယ့်ငါးပြားထက်စာရင်”

ဝင့်ဝါ၏ဖခင်က ဟန့်တားသောလေသံဖြင့် သူ့ဇနီးကို ပြော၏။

“မင်းကလည်း ဘာတွေ လျောက်ပြောနေတာလဲ၊ အခု သူတို့ခေတ်က ဆောင်ပုဒ်ကို မသိဘူးလား၊ အလုပ်ဟူသမျှ ဂဏ်ရှိစွာတဲ့”

“အော် ... ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ အလုပ်ဟူသမျှ ဂဏ်ရှိစွာ”

ကြိုစကားကိုဆိုပြီး ဝင့်ဝါတို့ အမေက ရယ်နေသည်။

ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းမ နှစ်ဦးဆီ ကြည့်သည်။

နှင်းမြစ်နွာက မျက်လွှာလေးချထားသည်။ မျက်မှောင်လေး မသိမသာ ကြုတ်ထားရာမှ ဝင့်ဝါက ရယ်လိုက်ပြီး ပြောသည်၊

“နှင့်...ပါမောက္ခ အိုင်းစတိုင်း ကမ္မာမကျော်ခင်က ဘာလုပ်သလဲ၊ အဲဒါကို မာမီ ပြောပြုလိုက်လေ”

“အာ...ဝင့်ဝါရယ်၊ မနှိုင်းကောင်း နှင့်းကောင်း”

သံချောင်းခေါက်သံ ပေါ်လာ၏။

ဝင်းကြည်က ကျွန်တော့လက်ကို ဆုပ်ပြီး ပြော၏။

“သွားမယ် သူငယ်ချင်း”

“အေး သွားတော့”

“တစ်ခုတော့ ငါတို့က်တွန်းတယ်နှင့်”

“ဘာလဲ”

“မဟာဝိဇ္ဇာတန်း ဆက်လက်နှင့်အောင်တော့ ကြိုးစားပါ”

“အဲဒါတော့ ငါ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စာပေနယ်နဲ့ မပြတ်အောင်တော့

၄။ ကြိုးစားနေမယ်”

“အဲဒါ ဘာပြာတာလ”

“မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု၊ အဲ...သန္တာန်တစ်ခု”

ရထားကြီးက စလှပ်ထွက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ရထားပေါ်သို့ ဝင်းကြည်

တက်သွား၏။

ရထားကြီးမြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်အထိ အေးအေးဆေးဆေး ရပ်ငေးပြီး ကျွန်တော်နေသည်။

အေးအေးဆေးဆေးပင် ဘူတာရုံထွက်ပေါက်ဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာချိန်တွင် အပြင်၍ ကားတွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ဟောင်းထွက်၍ တောင်ကြီးဆီပြန်တက်နေကြသည်။

လိုက်ပို့ပြီး အပြန်ဖြစ်သောကြောင့် ကားတိုင်းမှာ လူချောင်နေသည်။

ရွှေညာင်လွင်ပြင်ကြီးကတော့ လူပို့ချောင်သည်။

လူချောင်သော လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးတွင် မရှိုးနိုင်၊ မမှန်းနိုင်သော တော်တောင်ရောမြနှင့် ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်လျက် ကားလမ်းမတေားဆီသို့ စိတ်ချမ်းသာစွာ ကျွန်တော်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

*

အခန်း (၂၅)

ဝင်းကြည်ကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း စာပေနယ်နှင့် မပြတ်သည့်အလုပ်တစ်ခုကို တောင်ကြီးမြှုံး ကျွန်တော်ရသည်။

ဝင့်ဝါတို့ အမေကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းလည်း ကျွန်တော့ အလုပ် က မကြီးကျယ်ပါ။

အောက်တန်းစာရေးပါ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့အလုပ်ကို ကျွန်တော် အလွန်ကျေနပ်သည်။

ကျွန်တော့ပညာ မိခင်ရင်း တောင်ကြီးကောလိပ် စာကြည့်တိုက်၌ ကျွန်တော့ဆရာရင်း ဦးကင်နီတာပ လက်အောက်တွင် စာကြည့်တိုက်စာရေးရာတူး ကျွန်တော်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့ဘဝ နိမိတ်ပုံရိပ်များဖြစ်သော စာအုပ်တွေကြားမှာ ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေသည်။

ဖတ်ချင်သည့် စာအုပ်တွေကို ဖတ်နိုင်သည်။ ဖတ်ချင်သည့်တိုင်အောင် ကိုယ့်ဘာသာဆိုလျှင် မဝယ်နိုင်သည့် စာအုပ်များက ယခု ကိုယ့်လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိနေသည်။ ဖတ်ချင်ဖို့ထား။ ယခင်က ဉာဏ်တွင်ရှိမှန်းပင် မသိသော ပညာများနှင့် ထိုပညာအကြောင်း စာအုပ်တွေကို ရင်းနှီးသိရှိလာရသည်။

၆၅...ကျွန်ုတ် အတော်နားလည်လုပြီ ထင်သော ကဗျာအကြောင်း စာအုပ်တွေကပင် အများကြီး။

အင်း... သည်တော့ ကျွန်ုတ်ဘဝ ကျွန်ုတ်ကျေနပ်သည်။

ကျွန်ုတ်က ကျွန်ုတ်အလုပ်ကို ဖျော်ဆုံး ဂုဏ်ယူစွာလုပ်သည်။ အားလပ်ချိန်များတွင် စာဖတ်သည်။ စာရေးသည်။ ကဗျာစပ်သည်။

ကျွန်ုတ့်ကဗျာလေးများကလည်း ပို့သမျှ မရှိဇ်းတိုင်းက မပယ်သော ကဗျာများ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုတ်ကလောင်နာမည်မှာ တစ်ပြည်လုံး မကျော်ကြားသေးသည့်တိုင်စေ အနည်းဆုံး စာဖတ်သူတို့ မြင်တွေ့ဖူးသော ကလောင်နာမည်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

အဲသည်လောက်နှင့်လည်း ကျွန်ုတ်ကျေနပ်ပါသည်။

ပိုးစုံးကြုံးဟူသည်က ကြယ်ဆီသို့ တစ်ခေါ်အတွင်း ရောက်မသွားနိုင်ပါ။

သူ့အလုပ်က ပုံတက်နေရမည်။ ပုံတက်ရင်း မှတ်တူတ်မှတ်တူတ်မျှ သူ လင်းမည်။ လုံးဝ မလင်းနိုင်သည့် ဘဝနှင့်စာတော့။ အင်း... မှတ်တူတ်မှတ်တူတ်လေး လင်းနိုင်သည့် ဘဝက ကျေနပ်စရာ။

ဘိုးဘိုးကြီး အခြေအနေကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြန်တိုးတက်လာခဲ့သည်။

ခြေတစ်ဖက်က မသိမသာလေး ဆွဲနေဆဲဖြစ်သော်လည်း တုတ်ကောက်နှင့်ဆိုလျှင် လမ်းကောင်းကောင်း ပြန်လျောက်နိုင်ရှုံးမက လျေကားထစ်များကို တက်နိုင်လာသည်။ စွပ်ကျယ်ဝတ်ခြင်း ချွတ်ခြင်း၊ အကျိုးကြယ်သီးတပ်ခြင်းမျိုး တို့ကို မလုပ်နိုင်သော်လည်း ပုံဆိုးဝတ်နိုင်လာသည်။ ဘောင်းသီးပတ်ပတ်နိုင်လာသည်။ ရေခွေးနှင့် ရေအေး စပ်ပေးထားလျှင် သူ့ဘာသာသူ ရေချိုးနိုင်သည်။

အံမြတ်ငံး အခြေအနေလေးမှာလည်း မသိမသာလေး ပြောင်းလာခဲ့သည်။

အသိသာဆုံးကား ဘွားဘွားကြီးသည် ဗျွစ်တောက်ဗျွစ်တောက် မလုပ်တော့။

ယခင်က ဘိုးဘိုးကြီးသည် စိတ်တို့လျှင် ကျားဟိုန်း ဟိုန်းတတ်သည်မှာ

မှန်၏။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရုံသာ ဘိုးဘိုးကြီးအပေါ် မကြာခဏ ဗျွှစ်တောက် ဗျွှစ်တောက်လုပ်သူမှာ ဘွားဘွားကြီးသာ ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ ဘိုးဘိုးကြီး မဟုတ်တာလုပ်လျှင် ဘွားဘွားကြီးက ကလေးတစ်ယောက်ကို မာန်သကဲ့သို့ မာန်တတ်သည်။ ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော့ကို မျက်စိတစ်ဖက် မိုတ်ပြေး သည်းလုံး တတ်၏။

ယခု ပြောင်းပြန်။ ထစ်ခနဲဆိုလျှင် ဘိုးဘိုးကြီးက စိတ်တိုတတ်သည်။ ဘွားဘွားကြီးကို မကြာခဏ အော်တတ်သည်။ ဘွားဘွားကြီးက ပြန်မအော်။ မျက်နှာပင် မပျက်ဘဲ ကလေးဆိုးကြီးတစ်ဦးကို သည်းခံသကဲ့သို့ သည်းခံသည်။

ရှေးအခါက သူ့အဆို “ရင်ထဲ၌ ကျလိကျလိ”ဖြစ်၍ ဆိုကာ အိမ်ပေါ်တွင် ဂေါက်တုတ် လွှဲရမ်းတတ်သည်။ ကြမ်းပြင်တွင် ကျင်းစိန်ကျင့်တတ်သည်။ ထိုအခါ မျိုးတွင် ဘွားဘွားကြီး ဗျွှစ်တောက်လုပ်၍ မဆုံးပြီ။

ယခု ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ခွင့်မရှိသောကြောင့် ဘိုးဘိုးကြီးသည် ဂေါက်တုတ်တော့ မလွှဲရမ်းတော့။ ရေသ့ စိတ်ဖြေသောနှင့် ကြမ်းပေါ်တွင် ကော်ဇာ ဖောင်းခင်းကာ ဂေါက်သီးနှစ်လုံးတင်လျက် တစ်လုံးကို ကျင်း အမှတ်ထားပြီး အခြားတစ်လုံးနှင့် ဝင်တိုးထိမှန်အောင် ကျင်းစိန်တုတ်ဖြင့် လိုမ့်တတ်၏။ ဂေါက်သီးချင်း လွှဲသွားသည့်အခါမျိုး၊ အရှိန်ပြင်းသွားသည့် အခါမျိုးတို့တွင် ဂေါက်သီးသည် ကြမ်းပေါ်ကျလိမ့်၍ သွားချင်ရာ သွားတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဘိုးဘိုးကြီး အရပ်ကူပါ လူဝိုင်းပါလုပ်သည်။ ဘွားဘွားကြီးသည် ဗျွှစ်တောက် ဗျွှစ်တောက် မလုပ်တော့ရုံမက တစ်ကြိမ်တွင် မိရိအောက်ဝင် ထောင့်ကပ်ခိုရပ် နေသော ဂေါက်သီလုံးကို ဘွားဘွားကြီးက အဲ...တင်ဘူးတောင်းကြီးထောင်လျက် ခဲ့ရာခဲ့ဆစ် နှိုက်ယူပေးသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

“သော်... မိတ္တသဝါ။ ဘိုးဘိုးကြီးနှင့် ဘွားဘွားကြီးတို့၏ မိတ္တသစ္စ။ ဤသို့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာကြည်နှုံးမိသည်။”

ဘိုးဘိုးကြီးကို ဘွားဘွားကြီးက သည်းခံရုံမက အန်တီတင့်တင့်နှင့် ကျွန်တော့ကိုလည်း တောင်းပန်သည်။

“ဘိုးဘိုးကြီးဆူရင် စိတ်မဆိုးကြနဲ့နော်”

အန်တီတင့်တင့်က ပြီးနေသံလည်း ကျွန်တော်က ပြော၏။

“ဘိုးဘိုးကြီးကို နိုင် ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး လူကလေးရဲ့ စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် ဝမ်းသာကြလို့”

“ခင်ဗျာ...”

“ဘိုးဘိုးကြီး ဆူနိုင်အော်နိုင်သေးရင် ဝမ်းသာ၊ အဲဒါ သူ့ဝသီ၊ သူ့ဝသီ မပျောက်တာ၊ သူ...သူ...စိတ်မလျှော့သေးတာ၊ နားလည်လား”

“အာ... အာ...၊ နားလည်တယ်”

ဘိုးဘိုးကြီး လမ်းကောင်းကောင်းလျောက်နိုင်သောအခါ ဝါသနာ အသစ် ပြောင်း၏။

တောင်ကြီးမြို့တွင် အသက်ရည်သော အဘိုးကြီးတွေများကြသည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်လောက်ဆိုလျှင် သူတို့ထဲတွင် လူငယ်သာ ဖြစ်သည်။ ကြုံ အဘိုးကြီးတွေက နံနက်တိုင်း လမ်းလျောက်ကြသည်။ ဘိုးဘိုးကြီး၏ ဘော်ဒါကြီး ဦးစံတင်ပင် ဂေါက်ရိုက်ရပ်ပြီး လမ်းလျောက်သမား ဖြစ်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ယခု ဘိုးဘိုးကြီးလည်း သူတို့၏ “ခြေလျှင်နှင့် တောင်ပတ်” အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သွား၏။ ဟုတ်သည်။ သူတို့က တောင်တော့ မတက်နိုင်ကြ။

တောင်ကြီးမှာက တောင်လေးတွေ၊ ကုန်းလေးတွေရှိသည်။ အဲဒါလေး တွေကို သူတို့ပတ်လမ်းလျောက်ကြသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဘိုးဘိုးကြီးက စာဖတ်သည်။ စာဖတ်သည်ဆိုသည်မှာ အင်လိပ် ဝထ္ဌတွေ ဖတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဘိုးဘိုးကြီးက ဆာရုံဝါလ်တားစကော့(တ်) (**Sir Walter Scott**) နှင့် ဒုးမားကြီးဟု သားဒုးမားနှင့် ခွဲခြားခေါ်ရသော အယ်လက်ဆန်းဒါးဒုးမား (**Alexandre Dumas**) ကြီးတို့၏ ဝထ္ဌရှုည်များကို ကြိုက်သည်။ ကြုံသည်မှာလည်း မဆန်းပါ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့၏ စွန့်စားမှုပြုမ်းသော ဝထ္ဌကြီးများက ဘိုးဘိုးကြီး၏ ဝါသနာနှင့် ကိုက်သည်။

ဘိုးဘိုးကြီးဖတ်ချင်သော စာအုပ်များကို ကျွန်ုတ်က စာကြည့်တိုက်မှ ငါးပေးသည်။

စနေနေ့တစ်နေ့လယ်၌ ပက်လက်ကူလားထိုင် ထက်တွင် ဘိုးဘိုးကြီးက ဒုးမား၏ “သံခေါင်းစွပ်မင်းသား” ကို ဖတ်နေသည်။

ကျွန်ုတ်ကလည်း မလုမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲတွင် ရှယ်လီ (**Shelly**) ၏ ကဗျာတစ်ပိုဒ်နှင့် ကိုစွဲများနေသည်။

အန်တီတင့်တင့်ကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုတ်ကလည်း အင်လိပ်ကဗျာတွေကို ဘာသာပြန်သည်။

အန်တီတင့်တင့်က ညိုမိုင်းလေးနက်သော ကဗျာများကို ဘာသာပြန်လေ့ ရှိသော်လည်း ကျွန်ုတ်ကမူ တင့်တယ်လုပသော ကဗျာလေးများကို ရွေးပြန် တတ်သည်။

ကဗျာကို ဘာသာပြန်ရခြင်းကို မိမိကိုယ်ကိုမိမိ စိန်ခေါ်ရခြင်းအဖြစ် ကျွန်တော်က နှစ်ခြိုက်သည်။

ကဗျာရေးခြင်း ကိုယ်၌ကပင် ဘာသာပြန်ခြင်း (**translate**) လုပ်သည်ဟု ဆိုရိုးရှိသည်။ ကဗျာဆရာသည် မိမိ၏ မနောဝိညာက်တွင်းမှ အာရုံတံဆိပ်အရိပ် (**Mental Impression**) တို့ကို ပထမမိအောင်ဖမ်းရသည်။ ဖမ်းမိသော အာရုံ တံဆိပ်အရိပ်တို့ကို စကားလုံးလေးများနှင့် ပုံသဏ္ဌာန်တွင်းမှ အာရုံတံဆိပ်အရိပ်တို့ကို စကားလုံးများဖြင့် ဘာသာပြန်ခြင်း(၀၀) ဘဝကူးပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ ဘာသာစကားဖြင့် ဘဝကူးပေးထားသော အာရုံတံဆိပ်အရိပ် တွေကို မိမိကတစ်ဖန် မိအောင်ဖမ်းပြီး မိမိ၏ ဘာသာစကားဖြင့် ပုံသဏ္ဌာန်တွင်းထူလုပ်ယူရ ပြန်သည်။ အနည်းဆုံး ဘဝကူးပေးမှု နစ်တန်ရှိရာ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းကို အလွန်စိန်ခေါ်သည့်လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ ဖန်တီးမှု လက်နက်ကိုရိယာများကိုလည်း အစဉ် ချုန်မြန်စေသော အလေ့အကျင့်မျိုး ဖြစ်၏။

ယခု ကျွန်တော် ဘာသာပြန်နေသော ရှယ်လီ၏ကဗျာမှာ သဒီဇိုင်းယား အော့ဖ် သမော်သံ (**The Desire of the Moth**) ဖြစ်သည်။

ကဗျာလေးက တို့ပါသည်။ အစပိုဒ်များတွင် စကားတစ်လုံးကို နှစ်ကြိမ် ထပ်သုံးပြီး သူလိုချင်သော အဓိပ္ပာယ်ခံစားမှုကို တို့သော်လည်း အင်အားပြည့်နှင့် ဖော်သည်။ ဤတွင် ဘာသာစကား ခြားနားမှုက ပေးသော ဒုက္ခနှင့် ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရသည်။ သူ့လိုပင် စကားတစ်လုံးကို ကျွန်တော်လည်း နှစ်ကြိမ်ထပ်သုံးရမည်။ ခြားနားသော ဘာသာစကား၏ သဘာဝကြောင့် စကားတစ်လုံးတည်းတော့ ရှာမရ။ မလိုသော အပိုနည်းသည့့် စကားစုံ၊ စကားတဲ့ကို ကျွန်တော် ရှာရသည်။ သူဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း မလွတ်အောင် အမိဖမ်းရသည်။ အဓိပ္ပာယ်နှင့် တဲ့ကပ်ပါနေသော ကဗျာ၏ အသက်ဖြစ်သည့့် ခံစားမှုကိုလည်း အပွန်းအပဲ မခဲ့နိုင်။ ခံစားမှုနှင့် တဲ့ကပ်ပါနေသော အင်အားနှင့် ပြောဟန်ကိုလည်း အပျက်မခဲ့နိုင်။ ဤသည်က ပထမ ဒုက္ခ။

ပြီးတော့ စကားတန်ဆာ ဥပမာ ဥပမေယျာ။ မော်သံဟု ခေါ်သော ပိုးကောင်လေး၏ဆန္ဒ်။ မော်သံဆိုသည်မှာ လိပ်ပြာမျိုးနှယ်ဝင် ပိုးဖလံတစ်မျိုးဟု အဓိပ္ပာယ်ပေးသည်။ ဉာမှတွက်ပြီး အလင်းရောင်ကို နှစ်သက်သည်။ ပိုးဖလံဟူသည် မိုးရောင်ကိုနှစ်သက်ပြီး၊ မီးအီမ်း၊ မီးချောင်း၊ မီးလျှံဆီသွားကြသည်မှာ မဆန်း။ သဘာဝ။ ဟိုးကောင်းကင် အမြင့်က အလင်းစာတ်ပြနေသည့် ကြယ်

ဆီကို သဘာဝ၌ ပိုးဖလံက သွားမည်လော။

ကိစ္စမရှိ။ ရှယ်လိုက ကဗျာ၏ အခွင့်ထူးသဘောကို သုံးပြီး စကားတန်ဆာ အဖြစ် ရေးသည်။ ဤအတွက်လည်း ကဗျာဝေဖန်ရေးဆရာတွေနှင့် ကဗျာ သဘောတရားဆရာတွေက သူ.ကို ချီးမွမ်းကြသည်။ သူပြောသော ပိုးဖလံကယ်၏ ဆန္ဒဆိုသော စကားသည် ဆီဆိုင်လာလျှင် ကိုးကားရွတ်ဆိုဖွယ် နိမိတ်ပုံစကား လေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဘာသာပြန်နေသူ ကျွန်တော့အတွက်သာ နောက်ထပ်တစ်ခုကဲ့။ ကျွန် တော်တို့ ဆိုရိုးမှာက ပိုးဖလံမျိုးမီးကိုတိုးတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းလေသည်တဲ့။ နိမိတ်ပုံချင်းက မတူပါလေ။ တစ်ဖန် ညာဝယ်ထွက်သည့် လိပ်ပြာနယ်ဝင် ပိုးဖလံ မျိုးကို ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ဖူးပါ။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဖူးကြသည်က ပိုးစုန်းကြား လေးတွေ။ သို့...အထက်အမြင့်ကို လုမ်းလုမ်းပုံတက်သော ပိုးစုန်းကြားလေး တွေကို ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော့ဘဝအတွက် နိမိတ်ပုံလေးပင် ဖြစ်နေပြီ။

မေ့သ်ကို လိပ်ပြာနယ်ဝင် ပိုးဖလံအစား ပိုးစုန်းကြားဟု ကျွန်တော် ပြောင်းသုံးချင်နေသည်။ စကားလုံး ဘာသာပြန်မှုထက် နိမိတ်ပုံ ဘာသာပြန်မှုကို ကျွန်တော် အသားပေးချင်နေသည်။ ကဗျာ၏ အခွင့်ထူးကို ကဗျာဘာသာပြန်ရာ၌ ကျွန်တော် သုံးချင်နေသည်။

အလှအတွက် ဤသို့ နိမိတ်ပုံဘဝ ကူးပြောင်းပေးလိုက်လျှင် ရှယ်လိုက ခွင့်လွှတ်ပါမည်လော။

ဖော်တိန်ကိုင်လျက် ြိမ်ဆိုတ်မောနေသော ကျွန်တော့မှာ ဘိုးဘိုးကြီးထံမှ အသံများကြောင့် လန်းပြီးကြည့်မိသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးက စာအုပ်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ပြီး အခြားလက်တစ်ဖက် က ပက်လက်ကူလားထိုင် လက်တင်ကို လက်သီးဆုပ်ကြီးနှင့် အားပါးရထုနေ သည်။ မျက်နှာကြီးကလည်း အားရကျေနပ်မှုသဘောကို ပြနေ၏။

“ဘာဖြစ်သလဲ ဘိုးဘိုး”

“အား...အား ပေါ့သိုးကြီးကို သဘောကျနေလို့”

ပေါ့သိုး၊ အားသိုး၊ ရာမီ၊ ဒါးတည့်တို့မှာ “သူရဲကောင်းသုံးယောက်” ဝတ္ထုထဲက ကမ္ဘာကျော် သူရဲကောင်း ဗော်ဆောင်တွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သံခေါင်းစွပ် မင်းသား ဝတ္ထုတွင် ရာမီမှုလွှဲ၍ ကျွန်သုံးယောက်လုံး သေကုန်ကြသည်။

“ပေါ့သိုးကြီးကို ဘာ သဘောကျတာလဲ ဘိုးဘိုး”

“အား အား အဟေး၊ အပြီးသတ်ကျတော့ သူပဲ သူရဲကောင်းပါပါ ကျန်တာ
ကွဲ”

“ခင်ဗျာ”

“အစက ငါက အားသိုးကြီးကို သူတို့ထဲ သဘောအကျဆုံးကွဲ၊ ဒါပေမယ့်
ဘတ်သိမ်းကျတော့ သူက ဘဝကို စိတ်ပျက် ရဲ့မှန်းပြီး ဘာမှ မလုပ်တော့တဲ့လူ
ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါတည်ဆိုတဲ့ ငတိကလည်း အစက ဟုတ်တော့မလိုလိုနဲ့
အပြီးသတ် ကျတော့ ဆယ့်လေးကြိမ်မြောက် လူ့မှာရင်ရဲ့ လက်ကိုင်တုတ်သက်
သက် ဖြစ်သွားတယ်၊ ရာမိဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ လူလည်လူရှုပ်ပဲ၊ အစက
သူတို့ထဲမှာ ပေါ်ပေါ်ချာကြီး ထင်ရတဲ့ ပေါ်သိုးကြီး တစ်ကောင်သာ
တကယ့်ကောင်ကွဲ၊ သူ သေပုံလေး နိုင် ဖတ်ဖူးသလား”

ကျန်တော်က ခေါင်းညီတ်ပြ၏။

“သောက်ကျိုးနည်း ကောင်ကြီးကွဲ၊ အများကြီးကို တစ်ယောက်တည်းနဲ့
အရှုံးမပေးဘဲ ခံချေနေတယ်၊ ရန်သူတွေက ယမ်းဘီလူးနဲ့ ဖောက်ခွဲချုပိုက်တော့
ကျောက်ရူခေါင်မိုးကြီးပြုပြီး သူ့အပေါ် အစတွေ၊ အတုံးတွေ ပုံပိကျလာတယ်၊
သူ့လက်ကြီးနှစ်ဖက်နဲ့ ပိကျလာတာတွေကို သူ တောင့်ခံမထားသေးတယ်၊
နောက်ဆုံး မရတော့မှ သူ လျှော့ချုပိုက်တယ်၊ ပါးစပ်ကတော့ ပြောသွားတယ်၊
‘ဒါကြီးကိုတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ’ တဲ့၊ သေခါနီး နောက်ဆုံးစကား၊ မနိုင်
တော့တာကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ လက်ခံယူသွားတယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့၊
အဲဒီလောက်ကြီးကိုတော့ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မှာလဲ ဟုတ်ဘူးလား”

ဘိုးဘိုးက သဘောကျဟန်နှင့် ရယ်နေသေး၏။ အတန်လေးအကြော်
ဓာတ္ထမျက်မောင်ကြီးကြုတ် စဉ်းစားနေပြီးမှ ကျန်တော့ကို ပြော၏။

“နိုင်”

“ဟုတ်ကဲ ဘိုးဘိုးကြီး”

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဝတ္ထုတဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အပြင်မှာ အပြင်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ”

“လူတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလောက် သတ္တိ ကောင်းနိုင်မလား”

“ဘိုးဘိုး ဘာပြောတာလဲ”

“ဟိုဒင်းကွဲ၊ သေခြင်းဆိုတာတော့ တစ်နေ့လာမှာပဲ၊ ဒါကြီးကိုတော့
မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေလို့ ပေါ်သိုးကြီး ပြောသွားသလို့ မတတ်နိုင်တော့တဲ့
သေခြင်းတရားက လာမှာပဲ၊ အဲဒီအခါမှာ လူဟာအေးအေးဆေးဆေး လက်ခံနိုင်

ပါမလား”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ပါ။ အလွန် သတိထားဖြေရမည့် မေးခွန်း ဖြစ်ကြောင်းတော့ သိသည်။

“နိုင်က သေခြင်းတရားနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် မတွေ့ဖူးသေးတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် နိုင် ဖတ်ဖူး ထားတာတွေကို ပြောပြမယ်နော်”

“အင်း အင်း”

“မြတ်စွာ ဘုရားသခင်ဟာ မာရ်ဝါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူတယ်လို့ ကျုမ်းတွေမှာဆိုတယ်၊ ခန္ဓုမာရ်၊ ကိုလောမာရ်၊ မစွဲမာရ်၊ အဘိသ်ခါရမာရ်၊ ဒေဝပ္ပါတ္ထမာရ်လို့ နိုင်တို့ သင်ခဲ့ရတယ်”

“အား ဘိုးဘိုးကြီးလည်း ကြားဖူးတယ်၊ အသေးစိတ်တော့ မသိဘူး၊ အဟီး”

“မစွဲမာရ်ဆိုတာ သေခြင်းတရားကိုပြောတာ”

“သေမင်း မဟုတ်ဘူးလား”

“ပါဋ္ဌာနကားဟာ အလွန် လေးနက်ဆန်းကြယ် နက်နဲ့ပါတယ် ဘိုးဘိုးကြီး၊ မာရ်ဆိုတဲ့ မာရာ၊ မာရော (**Maro**)ကို အက်လိပ်လို့ **Death, Killing, The Tempter', The Evil Principle** လို့ အဓိပ္ပာယ်ပြန်တယ်၊ သေခြင်း၊ သတ်ခြင်း၊ သွေးဆောင်ဖွဲ့နှောင်သူ၊ အယုတ်တရားအစု၊ မြန်မာလိုက အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ် တွေရတယ်၊ အများသိကြတဲ့ မာရ်မင်း၊ မာရ်နတ်သားဆိုတာက ဒေဝပ္ပါတ္ထမာရ်ကို ပြောတာ၊ မာရ်နတ်ကော၊ သူ့သမီးတွေရောဟာ သွေးဆောင် ဖွဲ့နှောင်တတ်တယ်၊ ဖျက်ဆီးနှောင့်ယုက်တတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မာရ်ဆိုတဲ့ စကားကို **Hindrance** လို့လည်း ဘာသာပြန်တယ်၊ ဆရာကြီး လယ်တံ့ပ္ပါတ္ထီးမောင်ကြီးက ဆီးတားခြင်းလို့ သူ့အဘိဓာန်မှာ အဓိပ္ပာယ်ပေးတယ်”

“အေး အဟေး ဟုတ်တယ်၊ မာရ်နတ်ဆိုတာ ဘုရားအလောင်းကစြိုး သူတော်ကောင်းတွေကို လိုက်ဆီးတားနေတဲ့ နတ်ဆိုးပဲ”

“ဒီလိုပဲ၊ သတ္တဝါတွေကို သံသရာ ဝင့်ဆင်းရဲက မလွတ်အောင်၊ မကျွတ်အောင် သွေးဆောင်ဖွဲ့နှောင် နှောင့်ယုက်ဆီးတားနေတဲ့ တရားအယုတ်တွေ ရှိတယ်၊ အဲဒါတွေက ကိုလေသာတွေပေါ့၊ တဏာတွေပေါ့၊ သူတို့ကို အောင်လိုက် ရင် တခြားမာရ်တွေကိုလည်း အောင်တာပဲ၊ သေခြင်းကိုလည်း အောင်တာပဲ၊ သေမင်း မတွေ့ရာ၊ သေမင်းမာရ်မင်းတွေ မလိုက်နိုင်ရာ၊ သေခြင်း မရှိရာဆီကို ရောက်သွားတယ်၊ တစ်နည်းပြောရရင် မာရာပေါ်လို့ ခေါ်တဲ့ မာရ်မင်းရဲ့

နယ်ပယ်၊ သရင်းမ်အော့ဖ်မာရာ (**the realm of mara**) ကနေ အောင်မြင် ထွက်မြောက် သွားတယ်”

“အေး... အေး... သရင်းမ်အော့ဖ်မာရာ”

“ဒီတော့ မာရ်မင်း၊ သေမင်းကို အောင်နိုင်သူဟာ အနည်းဆုံး မာရ်မင်း၊ သေမင်းကို နိုင်တဲ့ပညာရထားသူ၊ သူဟာ သေခြင်းကို ကြောက်မလား၊ မမြောက်ဘူးလို့ နိုင်တော့ ထင်တယ်”

ဘိုးဘိုးကြီးက လက်သီးကြီးနှစ်လုံးဆုပ်၍ ဘောက်စင်ထိုးဟန်ပြုဗြို့
ပြော၏။

“မကြောက်ဘူး၊ ဘောက်စင်ကောင်းကောင်း ထိုးတတ်တဲ့ လူဟာ ရန်သူကို မကြောက်ဘူး”

ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးကြီး၏ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ပြီးနေရ၏။

“အဲ... အဲ... သေမင်းကို နောက်ကောက် ချုနိုင်တဲ့ နည်း ရှိသလား”

“ရှိပါတယ် ဘိုးဘိုးကြီး၊ နိုင်တို့ ဟောဒီ မြန်မာပြည်ကြီးမှာ ရှိပါတယ်”

“မြန်မာပြည်ကြီးမှာ”

“ဇကာယနာ အယ် ဘို့က္ခဝ မရှိ သတ္တာနံ ပို့သွို့ယာတဲ့၊ တစ်ခုတည်း သောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်း သောလမ်းလို့ မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဘာသာပြန်ပေးတယ်၊ စိတ်အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေးစေခြင်းနှာ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ရခြင်း၊ ငိုကြွေးရခြင်းတို့ကို လွန်မြောက်ခြင်းနှာ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲတို့၏ ချုပ်ပြုဗြို့ ကွယ်ပျောက်ခြင်းနှာ၊ နိုဗာန်ကို မျက်မောက်ပြုခြင်းနှာ တစ်ခုတည်း သော လမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်း သောလမ်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ရခြင်းတွေ၊ ငိုကြွေးရခြင်းတွေကို လွန်မြောက်တဲ့သူ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲတွေ ချုပ်ပြုဗြို့ ကွယ်ပျောက်နေသူဟာ သေခြင်းကို ကြောက်ပါတော့မလား”

ဘိုးဘိုးကြီးသည် ပါးစပ်ကြီးဟ၊ မျက်လုံးကြီး ပြားပြီး ကျွန်တော့ကို စိုက်ကြည့်နေသေးသည်။ ထိုနောက်မှ လေသံတိုးတိုးနှင့် မေးသည်။

“အဲ... အဲဒါ... ဘယ်... ဘယ်ထဲမှာ ဟောထားတာလဲ”

“မဟာသတိပဋိနာန် သုတ်တော်ကြီးမှာ”

“သတိပဋိနာန်ဆုံးတဲ့ စကားတော့ ဘိုးဘိုးကြီးသိတယ်”

“ဟူတ်ကဲ့”

“ဘိုးဘိုးကြီး အခု ပို့သိချင်လာတယ်၊ စာအုပ်တွေ နိုင်ရှာပေးမလား”

“ရှာပေးပါမယ် ဘိုးဘိုး”

တိုးဘိုးက ကျေနပ်ဟန် ပြီးပြီး သူ့ဝတ္ထာအုပ် သူပြန်ကိုင်သည်။
အိမ်နောက်ပိုင်း ထမင်းစား စားပွဲဆီးချုပ်နေသော ဘွားဘွားကြီးကို
ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ ကျွန်တော်က လုမ်းကြည့်သောအခါ ဘွားဘွားကြီးက
အသာလက်ယပ်ပြ ခေါ်ပြီး မီးဖို့ချောင်တွင်းဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်သွား
၏။

ဘွားဘွားကြီး၏ မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်တွေ ပိုင်းနေ၏။ မျက်နှာကမူ
နှုံးညံချို့သေနေသည်။

ဘွားဘွားကြီးက လေသံတိုးတိုးနှင့် ပြောသည်။

“နိုင်နဲ့ ဘိုးဘိုးကြီး ပြောနေကြတာ ဘွားဘွားကြီးကြေးတယ်၊ ဘွားဘွား
ကြီး သိပ်ဝမ်းသာသွားတာပဲ၊ နိုင် ဘိုးဘိုးကြီးက တိတို့ကြီးလိုပဲ၊ တရားအကြောင်း
တွေ ဘာတွေ အော်နော်နော်လို့ မရဘူး၊ အခုတော့ နိုင်နဲ့ အော်နော်နော် နေလိုက်တာ”

ဘွားဘွားကြီး ခဏစကားရပ်သွား၏။ ကျွန်တော်က ဘွားဘွားကြီး၏
မျက်လုံးများကိုသာ ကြည့်နေမိသည်။

“သူ့ကို တကယ် စာအုပ်တွေ ရှာပေးလိုက်နော်၊ ပြီးတော့ အလုပ်ပါလုပ်
အောင် တိုက်တွန်းပေးပါ လူကလေးရယ်၊ နိုင် တိုက်တွန်းရင် ရမှာပါပဲ သားရယ်”

ကျွန်တော်ရင်မှာလည်း လျှမ်းပြည့်လာ၏။

ဘွားဘွားကြီး၏ အရေတွန်းနေသော်လည်း ဖြောဝင်းသည် လက်များကို
ကိုင်ဆုပ်၍ ကျွန်တော် ကတိပေးသည်။

“စိတ်ချပါ ဘွားဘွားကြီးရယ်၊ နိုင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမယ်”

ဤကတိအတိုင်း ဘိုးဘိုးကြီးဖတ်ရန် ကျွန်တော်က စာအုပ်တွေ ရှာပေး
သည်။ အထူးသဖြင့် တရားအလုပ် လုပ်ကြရန် စေတနာကြီးစွာထားပြီး တိုက်တွန်း
တော်မူရာ၌ ကြည့်ညိုဖွယ် အံဖွယ် နာယူဖွယ် ကောင်းလှစွာသော မိုးကုပ်
ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကျမ်းများနှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးသည်။

ကာလလေး အတန်ကြာလာသောအခါ အိမ်မှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံး ထူးခြား
လာ၏။

ဘိုးဘိုးကြီးနှင့် သူ့ဘော်ဒါကြီး ဦးစံတင်တို့သည် နံနက်လမ်းလျှောက်မှ
အပြန်တွင် စကားကြော မပြတ်ကြသေးဘဲ ကျွန်တော်တို့အိမ်၌ ဆက်ကြပြန်သည်။
တစ်ခါတစ်ရုံး အဘိုးကြီး နစ်သောက် ဒေါကြီးမောကြီး ငြင်းကြသည်။ သို့ရာတွင်
တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပြန်ပြေလည်သွားကြပြီး နောက်တစ်နေ့၌ ချစ်ချစ်ခင်ခင်
ပြန်တွဲနေကြ၏။ အင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပင် ငြင်းနေကြပြန်၏။

သူတို့ငြင်းကြသည်က တရားအကြောင်း။
ထိုအခါမျိုးတွင် အသိုးကြီး နှစ်ယောက်အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ
ကို စားဖွံ့ဖြိုး ဘွားဘွားကြီးက လူလှပပ ပြင်ဆင်သည်။ ပြင်ဆင်ရင်းကလည်း
ပြီးပြီးကြီးပြောသည်။

“ဒါမျိုးတော့ ငြင်းကြပါစေ၊ ငြင်းအားရှိအောင် ဘွားဘွားကြီး ကောင်း
ကောင်း ကျွေးမယ်”

*

အခန်း (၂၆)

ဝင်းကြည်နှင့် ဝင့်ဝါတို့က ကျောင်းမပြီးသေး။ နှင်းမြစ်နွားက ဘီအီးဒီဘွဲ့ကို
ပညာရေး မဟာဝိဇ္ဇာတန်း တက်ခွင့်ရသော အဆင့်မှ အောင်ရုံမက ပညာရေး
တက္ကသိုလ်တွင် နည်းပြဆရာမ ရာထူးရသည်။

ကံဆိုသည်က ငှက်ခါးလိုပုံသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ဤအဆိုက
ကျွန်တော့ အတွက်တော့ အလွန်မှန်သည်ဟု ဆိုရမည်။

ဒေသကောလိပ် စနစ်ပေါ်လာသောအခါ တောင်ကြီးကောလိပ်သည်
တောင်ကြီးဒေသကောလိပ်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း
တောင်ကြီး ဒေသကောလိပ် မြန်မာစာဌာနှင့် နည်းပြဆရာလေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သို့...အိမ်မကွာ ကြမ်းမကွာ အောက်တန်းစာရေး အလုပ်ခြုံပင်
တင်းတိမ်ကျေနှပ်ခဲ့သော ကျွန်တော့အတွက် နည်းပြဆရာ ရာထူးရတော့ ဝမ်းသာ
မိသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော် မထိန်ချုပ်လိုပါ။ ကျွန်တော့အတွက်လည်း ကျွန်တော်
ဝမ်းသာသည်။ အိမ်အတွက်လည်း ဝမ်းသာသည်။ မိသားစု လိုအပ်ချက် အခြေ
အနေအရ ကျွန်တော် အနစ်နာခံခဲ့ရသည်ဟု အိမ်က လူကြီးတွေက ဖွင့်မပြောကြ
သော်လည်း ခံစားနေရမှန်း ကျွန်တော်သိသည်။ ယခုတော့ သူတို့လည်း ဝမ်းသာပြီ။
သည်တော့ ကျွန်တော်လည်းထပ်ဆင့် ဝမ်းသာရ၏။

အမှန်က ကျွန်တော့အတွက် ဘဝကြီးမှာ ဘာမျှ အထူးတလည်း
ပြောင်းလဲ မသွားပါ၊ ပိုးစုန်းကြုံးလေးတွေအတိုင်းပါ။

ဆိတ်ငြိမ် တိတ်ဆိတ် သာယာသောညများ၌ ပုံတက်နေကြသော
ပိုးစုန်းကြုံး လေးများကိုလည်း ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသည်။ ပိုးမကင်း လေမကင်း
ညမှာင်မှာင် တွင် မိတ်တုတ်မိတ်တုတ်နှင့် ပျော်နေကြသော ပိုးစုန်းကြုံးလေးများ

ကိုလည်း ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသည်။
ကံပစ်ချရာဘဝမှာ...။**ဉာဏ်လည်း ကျွန်တော် မဆိုချင်ပါ၊ မိမိရွေးချယ်ရာ ဘဝမှာ။**

ဟုတ်ကဲ့၊ မိမိရွေးချယ်ရာ ဘဝမှာ ယောနိသော မန်သီကာရနှင့် နေတတ်ဖို့ သာ အရေးကြီးသည် ထင်ပါသည်။ ဉာဏ်ကားကို သင့်တင့်စွာ နှလုံးသွင်းလျက်ဟု ယော်ယျာ ကျွန်တော်တို့ နားလည်ထားသည်။ ပါဋ္ဌာပညာရှင်ကြီး ချိုင်းလိဒါးစ် **Childers** ကမူ ယောနိသောမန်သီကာရ **yonisomanasikaro** ကို

'enlightened or philosophic attention or devotion of mind'

ဟု ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ စိတ်၏ပညာ ဥက္ကာယုဉ်သော (၀၂) ဒသနရှေ့ ဆောင်ကြီးမှုးသော သတိသမ္မတ် (၀၂) သွွှုံးကြည်လင် မြတ်နီးယုံကြည်မှာ အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

ဉာဏ်တော့ ကျွန်တော့စိတ်သည် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လှပြီဟု ကျွန်တော် မဆိုရပါ။

သင့်တင့်စွာ နှလုံးသွင်းလျက်။ ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော့ အတိုင်းအတာနှင့် ကျွန်တော် သင့်တင့်စွာ နှလုံးသွင်းလျက် ကျွန်တော်နေတတ်နေပြီ အင်း... ထင်သည်။

ကျွန်တော်က ကဗျာလေးတွေ ဆက်စပ်နေသည်။ ဝါးတို့လေးတွေလည်း ဆက်ရေးနေသည်။

ကလောင်နာမည် အသင့်အတင့်ရှုခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လုံးချင်းဝါးရှုည် ကြီးတစ်ပုဒ်ကိုလည်း စွန်းလျက် စမ်းရေးကြည့်နေသည်။

ဝါးရှုည်၏နာမည်ကိုတော့ မည်သို့ပေးရမည် ကျွန်တော်မသီသေး။ အင်း ဝါးရှုကို မည်သို့ဆုံးရမည်ဟုလည်း ကျွန်တော် မဆုံးဖြတ်နိုင်သေး။

ဟောဂျာဆင်၏ ဂျစ်ပဆီအဘိုးကြီးက မနားတမ်း ခရီးဆက်သွားနေသည်။

သူ့ကို

ယောနိသောမန်သီကာရနှင့် ကျွန်တော်ကြည့်နေသည်။

*

“ဟိုအပတ်တုန်းက

ဘောသီလုံမှာ

ကုန်ဆုံးသွားတဲ့လေက

ရောမဆီမှာ
ဒီမနက်ကျတွေ”
၆။...ဟိုးခနစ်နစ်ကျော် ရှစ်နှစ်တွင်းက လွမ်းဖွယ်သော လွမ်းစေတီ
တောင်ရုံးတောင်တန်းလေးမှာ။

ယခုကတွေ...

ကရိုတ်ကြီးအနီး မြောက်ဘက်က ကျွန်းစွယ်သေးလေး တစ်ခုပေါ်မှာ။
ဒေသကောလိပ် နည်းပြဆရာဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်းတော်က ပညာရေး
ဌာန၏ ဝန်ထမ်းစစ်ဆဟုတ်သေးပါ၊ ဒေသအဖွဲ့အစည်းက ခန့်ထားသော
ဝန်ထမ်းတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအဆင့်မြင့်ပညာ ဦးစီးဌာနက နည်းပြ ရာထူးများ ခေါ်ယူသည်။
ရေးဖြေစာမေးပွဲဝင်ရသည်။ လူတွေ့စစ်ဆေးခြင်း ခံယူရသည်။

အဆင့်မြင့်ပညာ ဦးစီးဌာန ဝန်ထမ်းဖြစ်သွားလျှင် တက္ကသိုလ် တစ်ခုခုံ
တာဝန်ကျနေချိန်တွင် မဟာတိဇ္ဈသင်တန်း တက်နိုင်သည်။

ပညာရေးအတွက် ကျွန်းတော်က နည်းပြရာထူး လျောက်ထားသည်။
ရေးဖြေစာမေးပွဲအောင်သောကြောင့် လူတွေ့စစ်ဆေးခြင်း ခံယူရန် ရန်ကုန်သို့
ကျွန်းတော်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ရေးဖြေစာမေးပွဲအတွက် ဆင်းလာစဉ်ကမူ ဘယ်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးဘဲ
ကျွန်းတော် တိတ်တိတ်သာလာခဲ့သည်။

ယခုအကြိမ်ဗြို့လည်း တိတ်တိတ်ပင်လာပြီး ရန်ကုန်၏ အလုပ်လုပ်နေသူ
မြောင်တို့နေရာ ဝဂ္ဂရိုပ်သာအတွင်းက အဆောင်တစ်ခုတွင် တည်းနေသည်။

ကျွန်းတော်တို့ အဆောင်ရွက် ချို့နှင့်လေးများရှိရာ လမ်းကြမ်းပေါ်၌
နှန်ဝင်းဝါသော ဆီဒင်ကားလေးတစ်စီး ဆိုက်လာသည်။ ကားမောင်းလာသူက
နှန်ဝင်းဝါသော ဝင့်ဝါ။ ၆။... ဒေါက်တာဝင့်ဝါ။

တစ်ခါတုန်းကကဲ့သို့ပင် ဝင့်ဝါ ခေါ်ရာသို့ ကျွန်းတော် လိုက်လာခဲ့ရသည်။

မိုးက ဓာတ္တရပ်ပေးထားတော့ ငွေရောင် ကြည်ကြည်နှင့် ညနော်းက
လှနေသည်။ ကန်တော်ကြီး၏ ရေပြင်မှာ လှိုင်းယဉ်ယဉ်လေးများ ပြီမြုပ်မြုပ်ကြော်
ကြသည်။ ၆။...ကမ်းနှင့်တွေ့တော့ လှိုင်းလေးတွေက ရိုက်ခတ်သံလေးများ
ပြုတတ်သေးပါကလား။

ကန်၏ ဟို့မှာဘက်အစွန်း ကုန်းမြှင့်ထက်မှာက ရွှေတို့ စေတီတော်ကြီး
သည် ရွှေရောင်ဝင်းဝင်းနှင့် ရွှေတော်ကြီးပမာ တည်တည်ပြုမြှင့် ရပ်တည်စံ

နေသည်။ လိုင်းယဉ်လေးတွေ ဘယ်လောက်လူပ်လူပ် ရေပြင်အကြည်မှ ချွေတောင်ရိပ်ကြီးကလည်း တည်တည်ဖိမ့်ဖိမ့်။ ထော်...လူနှေ့ကျက်သရေ ပြည့်ပါဘိသည်။

လွတ်လပ်သောလေက လူပ်ကစားသောကြောင့် နဖူးဝင်းဝင်းလေးထက် ပိုမ်းနဲ့လူပ်ရှားနေသော ဝင့်ဝါ၏ ဆုံးနှုန်းလှလှများကို တစ်ချက် ကျွန်ုတော် ငေးကြည့်သည်။

လှပါသည် ဝင့်ဝါ။ ဝင့်ဝါဘယ်လောက် လူသည်ကို ကိုယ်သိပါသည်။ ကိုယ်သိသော အလုမိုးကို လူတကာ သိပါမည်လော့။

“နိုင်ရောက်နေတာ ဒီတစ်ခါ ဝင့်ဝါ ဘယ်လိုလူပ်သိသလဲ”

“မဆန်းဘူးလေ၊ ရေးဖြေအောင်တဲ့သူက သိပ်များတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တ္ထား လူတွေ့စစ်ဆေးခံတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ဆင့်နိုင်လည်းပါတာ ဝင့်ဝါ သိတာပေါ့၊ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဖြေနိုင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ လျှော့တော့မပြောနဲ့နော်”

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ကျေနပ်လာ ခဲ့တယ်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ကျေနပ်လာခဲ့တယ်”

ဝင့်ဝါက ကျွန်ုတော့စကားကို လိုက်ရွတ်သကဲ့သို့ ပြောလျက် တစ်ချက် ရယ်သည်။ သို့ရာတွင် ခဏ်ပွဲပင် မျက်နှာလေးက ညီးညီးတည်တည်လေး ဖြစ်သွားပြီး မေး၏။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်ခြင်းဟာ နိုင် အတွက် ဘဝမှာ သိပ်အရေးကြီး တယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမေးတာလဲ ဝင့်ဝါ”

“အို ... ပြန်မမေးနဲ့လေ၊ ဖြေပါ”

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ဟုတ်တယ်လို့ နိုင် ဖြေရမယ်”

ဝင့်ဝါက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတ်၏။

“အင်းလေ၊ နိုင်က ယောက်ရားကိုး ယောက်ရားမှ သိပ်စိတ်အင်အားကြီးတဲ့ ယောက်ရားကိုး”

နားမလည်နိုင်သော အကြည့်ဖြင့် ဝင့်ဝါကို ကျွန်ုတော် ကြည့်မိသည်။

ဝင့်ဝါက ပြုးမဲ့မဲ့လေး ဆက်ပြော၏။

“ဝင့်ဝါနာမည်က အစက ဝင်းဝါ၊ နောက်မှရှေ့စီးဖြတ်၊ အောက်မြစ်ထည့်ပြီး ဝင့်ဝါပြင်ခဲ့တာ၊ လောကမှာ ဝင့်ဝါဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ရမယ်၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရ

မယ်၊ ဝင့်ဝင့်ဝါဝါပဲဟော၊ နိုင် ဝင့်ဝါဟာ အလွန်မနာကြီးတယ်လို့ လူတွေ
မပြောကြဘူးလား”

“ဝင့်ဝါဟာ သူငယ်ချင်းချင်း မာနမကြီးခဲ့ပါဘူး”

“ထားပါလေ၊ အမှန်က ဝင့်ဝါမာနကြီးပါတယ်၊ နိုင်ကို ခင်မိတာက
လဲလေ”

ဝင့်ဝါသည် ခေါင်းလေးကို ငဲ့စောင်းလျက် မျက်တောင်များ စင်းချကာ
ကျွန်တော်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“နိုင်မာနကို သဘောကျလို့”

“ဒုံးနိုင်မာန”

“မောက်မာတာမှ မာနမဟုတ်ပါဘူးနိုင်၊ နိုင်မှာ မမောက်မာသော
မာနရှိတယ်၊ အဲဒီလိုပြောရင် ကျေနပ်မလား”

ကျွန်တော် ရယ်နေရာ၏။

“ကလေးဘဝတည်းကလေ၊ ဝင့်ဝါဆိုရင် အရှုံးပေးတဲ့ ကောင်လေးတွေ၊
မျက်နှာလို့မျက်နှာရလုပ်တဲ့ ကောင်လေးတွေ ဝင့်ဝါ တွေ့ဖူးတယ်၊ အပို့ဖြစ်လာ
တော့ ပိုဆိုးတယ်၊ ဇွဲ့က်တဲ့လူတွေ အောက်ကျိုးတဲ့လူတွေ၊ မိန်းကလေးတိုင်းဟာ
အောက်ခြေမလွှတ်တတ်ဘူးဆိုတာ သူတို့ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူတွေထဲမှာ
နိုင် မပါဘူး”

ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသို့။

ဝင့်ဝါကသာ တစ်ချက်ရယ်၏။

“အဟင်း၊ အဲဒီလူကိုမှလေ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ဝင့်ဝါက ဝင့်ဝါဖြစ်စေချင်
သလို ဖြစ်ဖို့ အဲတိုက်တွန်းခဲ့ဖူးတယ်၊ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“မှတ်မိပါတယ် ဝင့်ဝါ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါက ဝင့်ဝါရဲ့ စေတနာပါ”

“မှန်ပါတယ်၊ စေတနာပါ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဝင့်ဝါ
သင်ခန်းစာ ကောင်းကောင်းတစ်ခုရခဲ့တယ်၊ အဲဒါကတော့ လောကမှာ
ကိုယ်လို့ချင်တာ အမြဲတမ်း မရဘူး၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ အမြဲတမ်း မဖြစ်ဘူး”

ဤတစ်ကြိမ်းမှ ဝင့်ဝါက ကျွန်တော်ကို မကြည့်။ ရှုံးတည့်တည့်သို့သာ
စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာလေးကလည်း တည်နေရာ၏။

ခဏကြာမှ ကျွန်တော်ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး အပြီးဟု ဆိုရခက်သည်
အပြီးကို ပြီးလျက် စကားဆက်သည်။

“ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်ဖို့ဆိုတာ ဝင့်ဝါတို့အဖို့ ရာခိုင်နှုန်း

တစ်ရာပြည့် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာပြောတယ် ဝင့်ဝါ”

“မြော်...ဘယ်လောက် စိတ်အားကြီးကြီး ထားကြည့်ထားကြည့်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် လင်မတေးရင်း (**limitation**)ဆိုတဲ့ မကျော်နိုင်တဲ့ ကန့်သတ်ချက်ဘောင်တွေရှိတယ်၊ ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ ကန့်သတ်ချက်၊ မိသားစုအရှိန် အဝါရဲ့ ကန့်သတ်ချက်၊ ဆွဲမျိုးဝန်းကျင်ရဲ့ ကန့်သတ်ချက်၊ အနာဂတ်အတွက် စိုးရိမ်တဲ့ ကန့်သတ်ချက်၊ နိုင်ရေ့ ကန့်သတ်ချက်တွေ တယ်များပါကလား”

“ကန့်သတ်ချက်တွေလို့ ယူချင်လည်းယူပေါ့ဝင့်ဝါ၊ စောင့်ထိန်းမှုလို့ ယူချင်လည်း ယူလို့ ရပါတယ်၊ လူသားဟာ လူသားဖြစ်ဖို့ စောင့်ထိန်းအပ်တာတွေ စောင့်ထိန်း ရပါတယ်”

“အား... တော်သားတာပေါ့နော်၊ အင်း... အဟင်း၊ အခု စောင့်ထိန်းအပ် တာတွေ စောင့်ထိန်းပြီး၊ ဝင့်ဝါ တစ်ခု တစ်ခု လုပ်ရတော့မယ်”

ကျွန်တော်က ဝင့်ဝါကို မေးခွန်းကြည့်ဖြင့် ကြည့်မိ၏။ ဝင့်ဝါက တည်တည်ပြုမြှင့်လေးလေး လေး ပြော၏။

“ဝင့်ဝါ လက်ထပ်ရတော့မယ်”

ကျွန်တော့ မျက်လုံးများတွင်း၌ ခဏတော့ လျှပ်ပြက်သွား၏။ ခဏ... ခဏပါ။

ကန်တော်ကြီးရေပြင် အကြည်၌ ရွှေတောင်ကြီး၏ အရိပ်သည် တည်ပြုမြှင့်ခြား တည်ပြုမြှင့်နေသည်။ ရေပြင်ပေါ်၌ လိုင်းလေးတွေကတော့ ထနေသည်။

“မြော်...”

ဤစကားတစ်လုံးကတော့ နှုတ်မှ လွှတ်ထွက်သွား၏။

“တြဲးနည်းနဲ့ မသိကြခင် သူငယ်ချင်းတွေကို ဝင့်ဝါကိုယ်တိုင် အရင် အသိပေချင်တယ်၊ အစက ဒီဇွဲတောင်ကြီးအပြန်မှာ အားလုံး မျက်နှာစုံညီရျေး ဝင့်ဝါ ပြောပြမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခု...နိုင် ဒီကိုရောက်နေတယ် လည်း ကြားရော”

ဝင့်ဝါက စကားမဆက်ပါ။ မျက်တောင်ကော့ ရှည်ရှည်ကြီးများကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် ပုံတ်ခတ် ပုံတ်ခတ် လုပ်နေ၏။

ဝင့်ဝါ ရှင်းပြရန် မလိုဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

ဆယ်တန်းအောင်ကြ အပြီး၌ ရှုတ်တရက် ဝင့်ဝါ ဘာဆုံးဖြတ်ပြီး ဘာလုပ် ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် သတိရနေသည်။

ဘုရား...ဘုရား...ဝင့်ဝါရေ၊ မင်း...မင်း...မင်း ဘာတွေ ပြောဦးမလိုလဲ။
ဝင့်ဝါထံမှ ရယ်သံလေး ပေါ်လာ၏။

“နိုင်နဲ့သာ နှစ်ဦးချင်းပြောချင်တဲ့ စကားတွေ ဝင့်ဝါမှာ ရှိတယ်”
“အင်း”

“စောစောက ဝင့်ဝါ ပြောခဲ့တယ်၊ လောကမှာ ကိုယ်လိုချင်တာ အမြဲတမ်း
မရဘူး၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ အမြဲတမ်း မဖြစ်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်နော်”

“အင်း အင်း”

“အဲဒါထက် လွန်တဲ့ သင်ခန်းစာတစ်ခုလည်း ဝင့်ဝါ ရထားပါသေးတယ်၊
ကိုယ်လိုချင်ရာကိုချဉ်းမတွေးသင့်ဘူး၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာချဉ်းကိုယ် မလုပ်သင့်
ဘူး”

“အား...မှန်တယ် ဝင့်ဝါ၊ သိပ်...သိပ် မှန်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ ကနဲ့သတ်ချက်တွေလို့ ဝင့်ဝါက ခေါ်တယ်၊ စောင့်ထိန်းမှုလို့
နိုင်က ပြင်ပေးခဲ့တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ စောင့်ထိန်းမှု ဝင့်ဝါ ထပ်ပြောပြုမယ်”

“ပြောပါ ဝင့်ဝါ”

“သူ့အကြောင်းသိလို့ ဝင့်ဝါ အထင်ကြီးခဲ့သူတစ်ယောက်ရှိတယ်၊
ဒါပေမယ့် ဖြစ်ရှိးဖြစ်စဉ် သဘာဝတွေကိုသာ တွေးစိုးရိမ်ပြီး သူ့ကို အထင်သေးတဲ့
လူတွေ ရှိတယ်၊ မဟုတ်ပါဘူးလို့၊ လူ့လောကမှာ မြင့်မြတ်တဲ့ စောင့်ထိန်းတတ်
သူတွေ ရှိတယ်လို့ ဝင့်ဝါ လက်တွေ့ သူတို့ သိသားစေချင်တယ်”

ကျွန်တော်က ြိမ်နေသည်။ ဝင့်ဝါက ကျွန်တော်ကို နှုံးညွှေ့သိမ်းမွေ့စွာကြည့်
ပြီး မေး၏။

“နားလည်လား”

“နားလည်ပါတယ် ဝင့်ဝါ၊ သိပ်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် စကားဆန်းဆန်းတစ်ခု ဝင့်ဝါ ပြောပြုမယ်နော်”

“ပြောပါ ဝင့်ဝါ”

“ချစ်လွန်းလို့တဲ့၊ အသက်ကို စွန်းတာတောင်ပင် မြှို့ငြင်ဘူးတဲ့၊ အဟင်း
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် အသက်စွန်းလိုက်တော့ အချစ်ဆိုတာ ရှိတော့
မလား၊ ခံစားမှုဆိုတာတွေကော ရှိပါတော့မလား၊ ဘဝဆိုတာကော ရှိပါတော့
မလား၊ ဘာမှ မရှိတာကို ရွေးချယ်ပြပါမယ်ဆိုတာ သတ္တိလား”

ဝင့်ဝါသည် သဲ့သဲ့လေးရယ်နေသေး၏။

“အချစ်စစ်မှန်ရင် တစ်ခုခုတော့ ပေးနိုင်ရတယ်၊ အဲဒီလို ပေးနိုင်ဖို့ကလည်း

အသက်ရှင်နေမှုပေါ့၊ မရခြင်းနဲ့ဘဲ အသက်ရှင်နေနိုင်ရမယ်၊ သူ့ရခြင်းအတွက် ကိုယ့်မရခြင်းကို ပမာမပြုဘဲ ဖျော်ပျော်ကြီးမဟုတ်တောင် ဘဝမှာ ဆောက်တည်ရာ မိမိအဓိပ္ပာယ်ရှိရှိနဲ့ သက်သက်သာသာလေး နေနိုင်သွားရမယ်၊ အဲဒီလူမျိုးကတော့ ဝင့်ဝါ ထင်တယ်လေ၊ အချစ်ကို စွန်းရတိုင်စေ မပြုပြင်ဘူးလို့ ပြောမယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လို့ အချစ်ကို စွန်းရတိုင်စေ မပြုပြင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ နိုင် အဲဒီလူမျိုးရှိတယ်၊ ဝင့်ဝါတို့ နိုင်တို့ အနားတွင်ရှိတယ်၊ သူက စကားတော့ သိပ်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သိနိုင်ပါတယ်၊ အင်းလေ ဝင့်ဝါတော့ သိတယ်၊ သူ့ကို နိုင်လည်း သိစေချင်တယ်”

ကျွန်တော် ဗို့နှင့်ကျသွားမိသည်။

ကျွန်တော့ မျက်လုံးများက ကန်တော်ကြီး ရေပြင်ဆီရောက်နေသည်။

ကန်ရေပြင်။ လှိုင်းတွန်းများ။ ရေပြင်အကြည်။ တည်ပြုမော်ရွှေတောင်ကြီးအရိပ်။

မရောပါလား၊ မရောကြပါလား။

သော်... ခွဲခြား၍ကလည်း မလွယ်ပါကလား။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းရှိက်ပြီး ပြော၏။

“ဒီနေ့ ဝင့်ဝါ ဒါကို ပြောပြချင်တာ မဟုတ်လား”

ဝင့်ဝါက ခေါင်းလေးညီတ်ပြ၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ် ဝင့်ဝါ၊ ဝင့်ဝါအတွက် နိုင်ရှုတ်လည်းယူတယ်၊ ဒါပေမယ့် နိုင် စိုးရိမ်တယ်၊ နိုင်တို့ သိသိလေးများ နားလည်မှုတွေ လွှဲနေကြသလား မသိဘူး”

“နားလည်မှုတွေ လွှဲနေကြတယ် ဟုတ်လား”

“စကားမရှိလို့ ဒီစကား သုံးလိုက်ရတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဝင့်ဝါ၊ နိုင်တို့ နားလည်မှုချင်းဟာ အင်မတန် နီးစပ်ကြပါတယ်၊ ထပ်တူညီ မဖြစ်ကြတာကတော့ နိုင့် အပြစ်ပါ၊ ကဗျာဆရာ့အပြစ်ပါ”

“ကဗျာဆရာ့အပြစ်”

“သူလိုင်းလို့ တွေးလိုက်လို့ရတာရှိတယ်၊ သူလိုင်းလို့ ယူလိုက်လို့ရတာ လည်းရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သူလိုင်းလို့ ခံစားပစ်လိုက်၊ အင်း လွယ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ စိတ်လည်းချမ်းသာလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်အနေနဲ့ နိုင် အဲဒီလို့ လုပ်လို့မရဘူး၊ ဘာကြောင့် လုပ်လို့ မရမှန်းလဲ နိုင် မသိဘူး၊ နိုင် သိတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

ဝင့်ဝါက ကျွန်တော့ကိုကြည့်ပြီး နားထောင်နေသည်။

“သူများတွေအတွက် မရခြင်းဟာ နိုင် အတွက် ရခြင်းဖြစ်နေတယ်၊ သူများတွေအတွက် ဆုံးရှုံးလက်လွတ်ရခြင်းဟာ နိုင် အတွက် ပိုင်ဆိုင် ထုပ်ပိုက် မိခြင်း ဖြစ်နေတယ်၊ သူများတွေအတွက် ပျက်ပြယ် ပျောက်လှုံးသွားမယ့် အရာ တွေဟာ နိုင် အတွက်တော့ ခိုင်တည်စိုးမိုး ကျွန်ုရဲစ်နေတယ်၊ သော် ဝင့်ဝါက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ၊ ခုလိုပဲ မိုးတစ်ညနေ၊ လွမ်းစေတီတောင်ရှိုးမှာ ခုလိုပဲ ဝင့်ဝါနဲ့ နိုင် စကားပြောခဲ့ကြတာ၊ နိုင် နောက်ဆုံး ဘာပြောခဲ့သလဲ”

ဝင့်ဝါက မျက်လုံးလေးများ ပိတ်လျက် စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ ထိုနောက် ပြုးပြီး ကျွန်ုတော့ကို ကြည့်သည်။

“ဝင့်ဝါ ရွတ်ပြုမယ်”

“ရွတ်ပြုမယ်”

“အင်း”

ထူးဆန်းသော အပြုံးလေး။ ထိုအပြုံးလေးကို ပြုရင်း ဝင့်ဝါက ရွတ်ပြုသည်။

“နိုင် အတွက်တော့ ဝင့်ဝါတို့နဲ့ ဘယ်တော့မှ မကွဲပါဘူး၊ မျက်သားပေါ်က ရောင်ပြန်ပုံရှိပ်ကတော့ ရှိချင်မှရှိမယ်၊ နိုင် နှလုံးသားက မနောအကြည်မှာ ဝင့်ဝါ တို့ရဲ့နို့မိတ္တုပုံရှိပ်ကတော့ အစဉ်ရှိနေမယ်၊ အချိန်တို့ နေရာတို့ဆိုတဲ့ သဘောတွေက ကင်းလွတ်ပြီး အစဉ်ရှိနေမယ်၊ မရှိတဲ့နေ့ဟာ နိုင်သေတဲ့နေ့ပဲ”

“ဝင့်ဝါ မမေ့ပါလား၊ နိုင် ဝမ်းသာတယ် ဝင့်ဝါ”

ဝင့်ဝါက ကျွန်ုတော့ကို ပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးလှပ်လျက် တစ်စုံ တစ်ရာကို အသံမထွက်ဘဲ ဆက်ရွတ်ကြည့်နေသည်။

“ဝင့်ဝါတို့၊ ဟုတ်သလား နှိုင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဝင့်ဝါ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဝင့်ဝါတို့”

“မှန်ပါတယ် ဝင့်ဝါ”

ဝင့်ဝါက ဟက်ခန့်တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး ကားစက်ကို နှီး၍ နောက် ဆုတ်ကွေ့သည်။

“နှိုင်”

“ဝင့်ဝါ”

“ဝင့်ဝါ စိတ်ကူးယဉ်မိသွားပြန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နိုင်”

“ပြောပါ ဝင့်ဝါ”

“နိုင့်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဝင့်ဝါ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ အို ဟင့်အင်း၊ နိုင့်ကို ဝင့်ဝါတို့ ကျေးဇူးတင်တယ်”

*

အခန်း (၂၇)

ထိုနှစ်ဆောင်းဦး၌ ရန်ကုန်တွင် ဝင့်ဝါ လက်ထပ်သည်။ သတို့သားက အမျိုးအနွယ်ကြီးသူ တစ်ဦး။ နိုင်ငံခြားရေးဌာနရုံးမှ အလားအလာကောင်းလှသော အရာရှိငယ် တစ်ဦး။

အိမ်တွင် လက်ထပ်ပဲ၊ အင်းလျားကန်ဟိုတယ်တွင်အည့်ခွဲဟု ထုံးစံဖြစ်ရေးသော ဝင့်ဝါတို့၏ မင်္ဂလာအခမ်းအနားများသို့ ရန်ကုန်တွင် ပညာတော်သင်ကိစ္စနှင့် ရှိနေသူ နှင်းမြစ်နှုန်းတော့ တက်သည်။

ကျွန်ုတ်ကတော့ မသွားပါ။

သူငယ်ချင်းမ မင်္ဂလာဆောင်းပဲတက်ရန် အလုပ်တာဝန်မှ ကျွန်ုတ် ခွင့်မယူချင်ပါ။ သော်...အချိန်ကလည်း ကျွန်ုတ်တို့ ကောလိပ်တွေတွင် အလုပ်များလှသော စာပေးစာယူသင်တန်းနှင့် စာမေးပဲစစ်ချိန်း။

ပြီးတော့ ရန်ကုန်သို့သွားသည်ဆိုခြင်းမှာ စရိတ်စက ကြီးသည်။ တစ်ဖန် မဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စမှုတစ်ပါး အိမ်မှ ကျွန်ုတ် မခွာလိုပါ။ ခွာ၍ကလည်း သိပ်ဖြစ်သည်မဟုတ်။

ကျွန်ုတ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြီးမိသည်။

တစ်ဝက်မှန်သော ဆင်ခြေများသာ ဖြစ်ပါသည်။

အခြားတစ်ဝက်ဖြစ်သော အကြောင်းကို ကျွန်ုတ်သာလျှင် ကျွန်ုတ်ဘာသာ အသိဆုံး။

ကျွန်ုတ်ဘုံးတို့တို့သာ၌ ပန်းချိန်းမှ အာရုံရိပ်တွေ၊ နိမိတ်ပုံတွေ မရှုပ်ချင်ပါ။

သော်...သတို့သမီး အဝတ်အစားနှင့် အစွမ်းကုန်ပြင်ဆင်ထားတော့ အင်း လုပြီးသား ဝင့်ဝါက အလွန်ကိုလှပေမည်။

ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ အဲသည် အလုပ်ရိပ်က သတို့သား အတွက်ပါ။

ဤ အလုပ်ရိပ် သူ့ မနောဘိညာ၌မှာ ထာဝရ ထင်နိုင်ပါစေ။

ကျွန်ုတ်ဘုံး မနောဘိညာ၌မှာ စန္ဒကိန္ဒရီလေး ရှိနေပြီးပါ။

သြော... စန္ဒကိန္ဒရီလေးရယ်။ သတိသမီး ဝတ်စုံကြီး မဝတ်လိုက်ပါနှင့်။
မဝတ်လိုက်ပါနှင့်။

အင်းလျားကန် ဟိုတယ် မက်လာခန်းမကြီး ဆိုသည်သို့ ကျွန်တော်
မရောက်ဖူးပါ။ သို့ရာတွင် ထိခန်းမကြီးမှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မက်လာပဲ
အကြောင်းများတော့ ကျွန်တော် ကြားဖူးသည်။

သြော... တီးပိုင်းနှင့် အဆိုကျော်များ ပါကြသည် ဆိုသည်။
သူတို့ဘတွေတီး၍ ဘာတွေ ဆိုကြမည်နည်း။
အဲဒါလည်း ကျွန်တော့အလုပ် မဟုတ်ပါ။
ဝင့်ဝါ လက်ထပ်သည့်နေ့က ပတ္တလားလေးကို တီးပြီး စိတ်တွင်းမှ
လိုက်ဆိုနေမိသည်။

“ ဂန္ဓာ စန္ဒဘတောင်၊ စုံမြှုင်နန်းမှာ၊ ဖူးပွင့်ကြတဲ့ ပန်းမာလာ၊ သင်းရန်း
ကြော ”

ဘာပန်းမာလာတွေ ဖူးကြပွင့်ကြပါသနည်း။
ဤသည်အတွက်လည်း ကိစ္စမရှိပါ။
ကျွန်တော့ မနောဘို့ဘုံး ပန်းချိကားကြီးမှာတော့ ချယ်ရှိတွေ ပွင့်နေသည်။
ပန်းနှင့် ချယ်ရှိတော့၊ ချယ်ရှိတော်။
သြော...ပန်းနှင့် ကျွန်တော့စန္ဒကိန္ဒရီ။
လှသည်။
ဘာလိုသေးပါသနည်း။
ချယ်ရှိကအပျောက်၊ စိန်ပန်းပြာလည်း မရောက်လာသော ဖေဖော်ဝါရီလ
အတွင်း နှင်းမြစ်န္ဒဘတောင်ကြီးသို့ တစ်ခေါက် ပြန်လာသည်။
နှင်းမြစ်န္ဒဘက ပညာရေး စိတ်ပညာဘွဲ့လွန် ဒီဂရီအတွက် ဉာဏ်လျှော့နိုင်ငံ
သို့ ပညာတော်သင်သွားရန် အရွေးခံရသည်။ နှင်းခြားသို့ မထွက်ခွာမိ မိခင်နှင့်
အစ်မများဆီ တစ်ခေါက် ပြန်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။
နှင်းမှုနှင့် လျော့သော ညာနေပိုင်း။
ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဝတွင် စိန်ပန်းပြာ လာပွင့်သည်။
မျက်နှာထား တည်တည်လေးနှင့် နှင်းမြစ်န္ဒဘကဆိုသည်။
“လမ်းလျောက်ကြရအောင်”
“လမ်းလျောက်ကြရအောင်”
“အဆန်းလား နိုင်”

မဆန်းပါ။ သို့ရာတွင် တစ်နည်းတော့လည်း ဆန်းနေသည်။
ဝင့်ဝါ မဂ်လာပွဲအပြီး နှင်းမြစန္တတစ်ခေါက် ပြန်လာစဉ်က မျက်နှာလေး
ကမကောင်း။ အိမ်တွင်းမှလည်း အိမ်ပြင်မထွက်။

လမ်းလျောက်ရန် ကျွန်တော် သွားခေါ်စဉ်က နေမကောင်းဟု အကြောင်း
ပြုး မလိုက်ခဲ့။ တောင်ကြီးတွင်လည်း ကြာကြာမနေဘဲ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ဆင်း
သွားသည်။

သူ့အိမ် ကိုယ့်အိမ်မှာတော့ စကားပြောကြသည်။

ဝင့်ဝါ၏ မဂ်လာပွဲအကြောင်း နှင်းမြစန္တက အထူးတလည်း ဘာမျှမပြော
သည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ အင်း...ကျွန်တော်ကလည်း ဤအကြောင်း
ကို မပြောချင်ပါ။ သည်တော့ နှင်းမြစန္တကို ကျေးဇူးတင်မိသေးသည်။

နှင်းမြစန္တ၏ ပညာတော်သင်ကိစ္စ။ သွားရမည့် နိုင်ငံအကြောင်း။
အထူးပြုမည့် ဘာသာရပ်။ ဤအကြောင်းတွေသာ ကျွန်တော်တို့ ပြောကြသည်။

သော် အခြားတစ်ချက်လည်း ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

နှင်းမြစန္တက ယခု ဆရာမတစ်ဦး။ နောင်ဆိုလျှင် ကထိက။ ပါမောက္ခာ
ဆရာမကြီး ဖြစ်လော်းမည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အင်း ဆရာတစ်ဦး။

ဆရာ ဆရာမတွေ ဖြစ်နေကြတော့ ကလေးဘဝ၊ နောက်ကျောင်းသား
ကျောင်းသူ ဘဝများမှာလို စိတ်ကူးယဉ်ဖွယ် ပန်းမြို့တော်ကြီး၏ လမ်းလှလှများ
တွင် တွဲတွဲလျောက်ကြ၍ မကောင်း။ သိုပ်မကောင်း။

နှင်းမြစန္တသည် ဤအကြောင်းကြောင့် ထိန်းသိမ်းမှုကို စတင် ကျင့်သုံး
လေသလော်။

ဤသို့ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော့မှာ ကန်းကွက်ရန် မရှိပါ။

ယခု နှင်းမြစန္တက လမ်းလျောက်ကြရန် လာခေါ်နေပြန်ပြီ။

အင်း... အဲသည်လို ဆိုပြန်တော့လည်း ကျွန်တော့မှာ ကန်းကွက်ရန်
မရှိပြန်ပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ခြေသို့ လျောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်ဘက် သွားမလဲ နှင်း”

“ကျောက်တစ်လုံးကို”

“ကျောက်တစ်လုံးကို”

“အင်း”

နှင်းမြစန္တက တည်တည်ပြုမြှင့်ပင် ပြောသောကြောင့် ကျွန်တော်က

လည်း အေးချမ်းစွာပင် ခေါင်းညီတဲ့ပြလိုက်သည်။

မီးထားလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ကြသည်။

တောင်ကို ခါးလယ်မှဖြတ်၍ တစ်ချိန်က ကျွန်တော်တို့ ခဲ့ရာခက်ဆစ် ဆင်းခဲ့ကြသော နေရာလေးအရောက်တွင် နှင်းမြစ်နွားက ပြီး၍မေးသည်။

“မှတ်မိသေးလား”

“မှတ်မိပါတယ်၊ နှင်းရယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဆက်လျှောက်ကြသည်။

၆၅... နွယ်ပုခက်ကြီးကလည်း ရှိနေသေးသည်။

ရှေ့ဆီမှုလည်း လုလင်ပါ၍ တစ်ဦးနှင့် လုံမတစ်ဦးတို့ တွဲလျှောက်လာနေ ကြသည်။

အတန် လှမ်းမိကြပြီးမှ နှင်းမြစ်နွားရော ကျွန်တော်ပါ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

နွယ်ပုခက်ပေါ်မှာ ထိုင်သူက ထိုင်နေသည်။ အင်း လွှဲပေး သူကလည်း လွှဲပေးနေသည်။

ကျောက်တစ်လုံးသို့ ရောက်သောအခါ တစ်ချိန်တုန်းကကဲ့သို့ပင် ကျွန် တော်တို့ ထိုင်ကြသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက ကဲ့သို့ပင် နှင်းမြစ်နွားက အေးအေးလေးနှင့်လှသော အပြာနရောင် ဝတ်စုံလေးကို ဝတ်ထားသည်။ ဆောင်းဖြစ်သောကြောင့် ဆွယ်တာအကျိုးအပြာ မရင့်တရင့်လေးကိုတော့ အကျိုးပေါ်မှာ ထပ်ဝတ်ထား၏။

အမြင့်မှ စီးမြင်ရသော မြို့၏ ရူမြော်ခင်းကို ကျွန်တော်တို့ ငေးကြည့်မိ ကြသည်။

တည်တည်လေးဖြစ်နေသော နှင်းမြစ်နွား၏ မျက်နှာလေးသည် တဖြည်း ဖြည်းကြည်လာ၏။ သူ့ပင်ကိုယ် ပကတီအတိုင်း လမင်းကဲ့သို့ ပြာလတ်သန့်စင် ဝင်းပလာ၏။

“အင်း၊ အပြီးသတ်ကျတော့ အားလုံးဟာ ဒီအတိုင်း၊ ဒီအတိုင်းပါလားနော် နှင့်”

“ဘာပြောတာလဲနှင်း”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ သဘာဝကြီး၊ နှင်းတို့တွေကသာ ပြောင်းပြောင်း သွားတယ်၊ သဘာဝကြီးကတော့မပြောင်းပါလား၊ အနည်းဆုံး ဟောဒီတော့တောင်

ရေမြေတွေရယ်၊ နှင်းတို့ မြို့ကြီးရဲ့ အလှတွေရယ်၊ အဲဟောဟို တောင်ချုန်းကြီးရယ်”

“ဆန်းတယ် နှင်းရယ်၊ နိုင်လဲပဲ အဲဒီလိုပဲ တွေးနေမိတာ”

“ဒါဖြင့် နှင်း မှန်တာပေါ့”

“ဘာလဲ နှင်း”

“ဗိုင်ဘရေးရှင်း၊ တုန်ခါလိုင်း”

“ပြောပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ နှင်း အခုမှ ပြန်မိတာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဗိုင်ဘရေးရှင်း၊ တုန်ခါလိုင်းကို”

“အိုး...”

နှင်းမြစ်နှာက မျက်နှာလေးကို ချို့ချို့ပင် ပြန်တည်လိုက်သည်။

“နိုင်...ထရောမာ (**Trauma**)ဆိုတဲ့ စကားကို သိသလား၊ စိတ်ပညာက စကားတစ်လုံးပါ”

“ကြားတော့၊ ကြားဖူးတယ်၊ တိတိကျကျ ဘာလို့တော့ မသိဘူး”

“ဒေါ်ရာရှုကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရိုးရိုးဒေါ်ရာရတာနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှင့်နှင့်နှုက်နှုက် ဒေါ်ရာရတာလို့ ကွဲပြားတယ်၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန်နှင့်နှင့်နှုက်နှုက် ဒေါ်ရာရတာကို ထရောမာလို့ ခေါ်တယ်၊ အစကတော့ ရပ်ခန္ဓာမှာရတဲ့ဒေါ်ရာကို ခေါ်တာ၊ နားလည်တယ်နော်”

ကျွန်တော့စိတ်တွင်း သဘောကျမို့သည်။

ယခင်က နှင်းမြစ်နှာသည် ကျွန်တော် ပြောသည်ကို နားထောင်သည်။

ကျွန်တော်က တရားဟောသူ။ သူက နားထောင်သူ။

ယခု သူက တည်တည်ပြုမြှင့်ပြု ရှေ့ဆောင်ပြောနေသည်။

သော်... ဆရာမ... ဆရာမကိုး။

“နားလည်ပါတယ်နှင်း”

“ဒါပေမယ့် ထရောမာဆိုတဲ့ စကားဟာ စိတ်ပညာနဲ့ စိတ်ရောဂါကုပညာ ကသုံးတဲ့ စကားလည်း ဖြစ်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒီပညာတွေမှာကတော့ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် စိတ်ကို ထိခိုက်စေတဲ့ ခံစားမှုဝေဒနာကို ခေါ်တယ်၊ ပျောက်ပျက်မသွားဘဲ ရေရှည် စိတ်သန္တာန်မှာ ကိန်းခိုနေပြီး ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့ ဝေဒနာမျိုး၊ စိတ်ဒဏ် သင့်မှူလို့ ပြောကြတယ်၊ ဥပါဒါန်တစ်မျိုးပေါ့ နှင့်”

“အား အား”

“ဒီဥပါဒါနမျိုးကို ကာယကံရှင်ဟာ သာမန်အားဖြင့် မသိကြဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း မသိစိတ်ထဲမှာ နေတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ဘာပြုလို့လည်း ဆိုတော့ ယေဘယျ ပြောရရင် ဒီဝေဒနာမျိုးက ကလေးဘဝမှာ ခံစားခဲ့ရတာကိုး၊ စိတ္တမ ဖုံးလွမ်းခြင်းအောက်မှာ သူနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခွင့်ရတိုင်း စိတ်ကို ခုက္ခလားတယ်”

ဤသဘောကိုတော့ နားလည်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် ပြနေမိ၏။

“စိတ္တမဖုံးလွမ်းခြင်းဆိုတာဟာလည်း စကားအဖြစ် ပြောတာပါ၊ မာယူပမာ နှစ်ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ မနောဝိညာဏစိတ်ရဲ့ လှည်စားမှု၊ ပိတ်ဖုံးမှု ကာကွယ်မှုပါ၊ စိုးရိမ်မှုတွေ၊ နောင်တအပြစ် ခံစားမှုတွေများလေလေ စိတ်ရဲ့ လှည်းစားမှုဟာ များလေလေ၊ ဒါပေမယ့် မူလဝေဒနာဒဏ်ကတော့ သူ့ဘာသာသူ ပျောက်မသွားဘူး၊ ကုသခြင်း ခံယူရတယ်၊ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကုသနည်းမှာတော့ ကလေးဘဝ အတွေ့အကြုံတွေဆီ ပြန်ခေါ်သွားပြီး မူလအစ်မြစ်ဝေဒနာရဲ့ သဘောသဘာဝကို ထိုးထွင်းသိမြင်စေတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိုးထွင်းသိမြင်ခြင်း ဟာသာ ကိုးကွယ်ရာ ပါနိုင်”

ဤသည်ကိုလည်း သဘောတူသောကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်နေသည်။

နှင်းမြစ်န္တာက ရုတ်တရက် ရယ်လိုက်ပြီး ဆို၏။

“နှင်းမှာလဲ ထရောမာ ရှိနေခဲ့တယ်”

“နှင်းမှာ ထရောမာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝင့်ဝါ လက်ထပ်သွားတဲ့ အခါမှာမှ အဲဒီ ထရောမာက နှင်းကို နှိပ်စက်တော့တယ်”

ကျွန်တော်က နှင်းမြစ်န္တာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်မိသည်။ နှုတ်မှမေးတော့မည့် မေးခွန်းကို သတိထားပြီး ထိန်းလိုက်ရ၏။

“သူတို့မဂ်လာဆောင်ဟာ သိပ်ကြီးကျယ် ခမ်းနားပါတယ် နှင့် သိပ်လည်း ပြည့်စုံပါတယ်နိုင်၊ ဒါပေမယ့် နှင်း စိတ်ထဲမှာ ယူကျိုးမရပြောနေမိတယ်၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ဘူးလို့ အဲဒီလို့ ပြောနေမိတယ်”

ကျွန်တော် ဘာမျှ ဝင်မပြောတော့ပါ။ မပြောလျှင် အကောင်းဆုံးဟု ထင်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့လေ၊ ပညာတော်သင် သွားဖို့ နှင်းမှာ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတယ်၊ မလိုချင်တဲ့အာရုံး လာခွင့်မရှုအောင် အရေးတကြီး တိုးဝင်နေရာယူ နေတဲ့ တွေးအာရုံတွေ ရှိနေတယ် ဆိုပါတော့”

ကျွန်ုံတော် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ခုတော့ နှင်းစိတ်တွေ တော်တော် ပြန်တည်ပြုမြှုမြှုသွားပြီ၊ အင်း...တောင် ကြီးကို ပြန်လာမိတာလည်း ကံကောင်းတယ်”

ကျွန်ုံတော်က နှင်းမြှုစွာကို ကြည့်မိပြန်၏။

“အင်း... အာရုံတွေ သိပ်မရှုပ်တော့လို့ ထင်ပါရဲ့၊ ပြန်မိတယ်၊ သူ့ကို ပြန်မိတယ်”

ကျွန်ုံတော်က နှင်းမြှုစွာကို ဖိုက်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။

“ဗိုင်္သရေးရှင်းလေ တုန်ခါမှု၊ နိုင်ဆိုက တုန်ခါမှု ဒီတော့မှ နှင်း နားလည် သွားတယ်”

“ဘာကို နားလည်တာလဲ နှင်း”

“နိုင်လုပ်တာ၊ နိုင် မှန်တယ်၊ အိုး နိုင်၊ အစတည်းက နိုင်က မှန်ပါတယ်၊ တွေးလူတွေကသာ စိတ်ကူးယဉ်ကြတာ”

မမျှော်လင့်သောစကားပါ။ ပြည့်လျှမ်း ကြည်နဲးသော ရင်ဖြင့် အေးချမ်းစွာ လှပတည်ပြုမြှုမြှုနေသော နှင်းမြှုစွာ၏ မျက်နှာလေးကို အတန်ကြာအောင် ဖိုက်ငေး ကြည့်နေမိသည်။

“နှင်း”

“ဘာလဲနိုင်”

“နိုင် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“အိုး”

“အမှန်က ပြောစရာတွေရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် နိုင် နိုင် မပြောတတ်တော့ဘူး”

ကြည်ကြည်လင်လင် သက်သက်သာသာလေး နှင်းမြှုစွာက ရယ်သည်။

“မပြောတတ်တာတွေကို မပြောပါနဲ့တော့၊ နိုင်ကို နှင်း နားလည်တယ်လို့ ပြောပြီးပါရောလား”

“ဒါဖြင့် ခု နိုင်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ကလေးဘဝ ပြန်သွားကြမယ်၊ ဟိုဒင်း ဝါဒ်စိတ်သိ ပြောတဲ့ ဘဝမျိုး”

“သက်တံရောင်စုံနဲ့”

“အပြစ်ကင်း သန့်စင်တဲ့ အလှတွေနဲ့”

နှင်းမြစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပြိုင်တူ ရယ်လိုက်ကြ၏။ ထိုရယ်ခြင်း နှင့်အတူ သို့မျိုးဖိအပ်နေသော တစ်စုံတစ်ရာကြီးသည်လည်း လွှဲစော်ပျောက်ခပ်း သည်။

ကျွန်တော်တို့သည်ကျောက်တစ်လုံးမှ ဆင်းခဲ့ကြပြီး မြို့တွင်းမှ လမ်းများ အတိုင်း ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ငါစပ်တွေ စိန်ပန်းပြာတွေ မရှိသည်မှ တစ်ပါး သဘာဝကြီးက နှင်းမြစ်နှာ ပြောသကဲ့သို့ပင် သည်အတိုင်း။ သည်အတိုင်း။

စိန်ပန်းပြာတွေမရှိ။ ဟုတ်ပါ၏ လော့။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့တော့မှ ယုံ့လျှောက်လာသော စိန်ပန်းပြာပင် လေးကို ကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်များဆီ ပြန်အရောက်မြှု သူတို့ ခြိုတွင်းမဝင်မိ တောင်ချုန်း ကြီးကို မေ့ကြည့်၍ နှင်းမြစ်နှာက ပြောသည်။

“သေါ်...နိုင်ရေ၊ နှင်းရဲ၊ စကားတစ်ခုကို ပြန်ရပ်သိမ်းမယ်”

“ဘယ်စကားလဲနှင်း”

“နှင်းမပါဘဲ၊ ဟောဒီ တောင်ချုန်းကြီးကို မတက်ပါနဲ့ဆို တာလေ”

“အဘား အဘား”

“တစ်ယောက်တည်းလည်း တောင်ချုန်းကြီးကို တက်ပါတော့ နိုင်၊ နိုင် တက်နိုင်ပါပြီ”

ဤတစ်ကိုမြတ်တွင်တော့ ကျွန်တော့မှာ ပြောစရာ ရှိနေသည်။

“တောင်ချုန်းကြီးကို နိုင်တက်ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး”

မျက်လုံးလေးပြုးလျက် နှင်းမြစ်နှာက မေးသည်။

“တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒုန်းတိ (**Dante**)ဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာကြီးက (**Delight of the Soul**)လို့ ခေါ်တယ်၊ ဝိညာဉ်၏ ဝမ်းမြောက်ကြည့်နဲ့မှုလို့ ဘာသာပြန်ရ မယ် ထင်တယ်”

“ဝိညာဉ်၏ ဝမ်းမြောက်ကြည့်နဲ့မှု”

“အင်း...၊ နှင်းရဲ ချုစ်လှစွာသော ဝိဒီစိဝတ်သံကတော့ (**Phantom of Delight**)လို့ ခေါ်ပြန်တယ်၊ ဝမ်းမြောက်ကြည့်နဲ့မှုအကြောင်းတရား အရိပ်

အယောင်ရှင်မ တဲ့”

“ဝမ်းမြောက်ကြည်နဲ့မှ အကြောင်းတရားအရိပ်အယောင် ရှင်မ...”

“သူတို့မပါဘဲ ကဗျာဆရာက ဘယ် တောင်ချွန်းထိပ်ရောက်အောင် တက်မှာလဲ၊ တောင်ချွန်းကြီးကို နိုင်ဆက်တက်ပါမယ်၊ နိုင် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ နှင်းရေး သူတို့ပါမယ်ကွယ်၊ သူတို့ကို ဘယ်လိုလုပ် စွာထားခဲ့လို ရပါမတဲ့လဲ”

*

အခန်း (၂၈)

သူတို့ဆီမှာ ၆၇၁တမ်မဟုခေါ်သော သစ်ရွက်တွေ ကြွောည့် လွမ်းဖယ် ဆောင်းသီးမို့ ရွက်ဝါတွေ ကြွောနေမည့် မိခင်မြေမှ နွေ့ဦးအလှကို လွမ်းကြောင်း အစချိလျက် နှင်းမြှုပ်နှံသော ပထမဦးဆုံးစာကို ဖတ်ရသည့်နောက ကျွန်တော်သည် ရှယ်လီ၏ ကဗျာလေးကို အပြီးသတ် အချောကိုင်နေသည်။

“၆၇၁...ဒါပေမယ့် တော်ပါသေးတယ်နိုင်၊ နှင်းရင်တဲ့မှာ နွေ့ဦးက ပါလာတယ်”

မတားသာပါ

သွားမှာကို ဘယ်သူ တားနိုင်လိမ့်

သနားကာ ထားချွန်ဖြစ်တယ်ထင့်

ကျွန်ရှစ်မြေ နွောမဆိတ်ပါလား

နိုမိတ်ပုံတသီတကန်းရှယ်နှင့်

စိတ်ဝိယာဉ်ပန်းချိခန်းမှာ

(နွေ့ဦးရေ) လွမ်းပျော်မွေ့ကြီး။

နှင့်ကဗျာလေ။ တစ်ခါက နှင်းရွတ်ပြုးတယ် မဟုတ်လား။

စိတ်ဝိယာဉ်ပန်းချိခန်း။ ဟုတ်တယ်နော် နိုင်။ နိုမိတ်ပုံတွေ တသီတကန်း

နဲ့။ အင်း လွမ်းပျော်မွေ့ဖယ်ရာကြီး။ ကိုယ်တိုင် ခံစားမဲ့ သို့ရတယ်။

ဂါ၌စ် ဝတ်သ်ပြောတဲ့ “ကဗျာဟာ အမှန်တရားကို ခံစားမှု အစွမ်းနဲ့ နှလုံးသားဆီ အရှင်လတ်လတ် ပို့ပေးတယ်” ဆိုတဲ့ စကားကို သတိရမိတယ်။

နှင့်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ ကဗျာဆရာတွေ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ ကဗျာဆိုတာကိုတော့ ကျေးဇူးအတင်ဆုံးပေါ့။

နိုင်ရေ။ ကဗျာတွေ ဆက်စပ်ပါ။ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ လက်မမြှောက် လိုက်ပါနဲ့။

၆။... နိုင် နောက်ဆုံးပြောခဲ့တဲ့ ဝမ်းမြောက်ကြည်နဲ့မှ အကြောင်း တရား အရိပ်အယောင်ရှင်မဆိုတဲ့ သဘောကိုလည်း နှင့် နားလည်လာတယ်။

ကျေးဇူးတင်တယ်နိုင်။ နိုင့်စကားကိုပဲ နှင့် ပြန်သုံးမယ်။

“ဝမ်းမြောက်ကြည်နဲ့ပါတယ် နိုင်”

နှင့်မြေစန္ဒာ၏ စာနှင့် ကျွန်တော်ဘာသာပြန်ပြီးသွားသော ရှယ်လီ၏ ကဗျာတို့ကို ကိုင်ရင်း ကျွန်တော်စဉ်းစားသည်။

ဝမ်းမြောက်ကြည်နဲ့မှ အကြောင်းတရား။ သူ ရှိတော့ မျက်ရည်လောက များ၏ ဟိုမှာဘက်ကို လုမ်းကြည့်နိုင်သည်။

ဤသည်ကိုပင် ရှယ်လီပြောသည် ထင်၏။

“ဖန်တစ်ရာတေအောင်

လူတွေပြစ်မှား

အပေါစားလုပ်ထားကြတာမို့

ငါကပါ ပြစ်မှား

ထပ်အပေါစားလုပ်ဖို့ကို

မလိုတော့တဲ့ စကားတစ်လုံး။

အကောက်အယူလွှဲမှား

အများက အထင်သေး

မလေးမစားလုပ်ပြီးကြတာမို့

မင်းကပါအထင်သေး

ထပ်မလေးမစားလုပ်ဖို့ကို

မလိုတော့တဲ့ ဝေဒနာတစ်ခု။

စိတ်ပျက်ရခြင်းနှင့်

မယွင်းအောင်တူပြီးနေတာမို့

ပညာသတိက

ကွပ်ဖိတိန်းချုပ်

ဝင်ချွန်းအုပ်ပေးဖို့ကို

မလိုတော့တဲ့ မျှော်လင့်မှုတစ်ရပ်။

ပြီးတော့
 တစ်ပါး တစ်ယောက်ထက်
 လက်ခက်တိတွာ
 မင်းဆီကလာမယ့်
 ကရာဏာဆိုတဲ့ ရှားပါးပစ္စည်း။
 အချို့လို့
 လူတို့ခေါ်တဲ့သည်အရာကို
 ငါမပေးနိုင်ဘူးလေ။
 ဒါပေမယ့် အဲဒါအစား
 နှလုံးသားကပင့်ပြီး
 အထက်ဖြင့် ပြောက်တင်တော့
 ကောင်းကင်ဘုံကလည်းကွယ်
 မြင်းမပယ်တဲ့
 ကိုးကွယ်ခြင်းမျိုး
 ပိုးဖလံးယ်ရဲ့
 ကြယ်ကိုလိုချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုး။
 ညက နံနက်ကို
 လိုချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုး။
 လူ့ဘဝရဲ့ သောက
 မျက်ရည်လောကများရဲ့ ဟိုမှာဘက်
 အဲသည်ဘက်က တစ်စုံတစ်ရာကို
 ကိုယ်ကိုနှင့်အပ်
 ဆည်းကပ်ရိုကျိုး
 သဒ္ဓါန်း မြတ်နီးခြင်း
 အင်း... သည်ဟာမျိုးကိုတော့ မင်း...
 မင်း လက်မခံချင်ဘူးလား။
 သူ့အတွေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်နေရာ၌ ရှယ်လိုကရှင်းပြုဖူးသည်။
 “လူတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်း တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုကိုတော့
 ချစ်နေတာ ပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်၊ မှားမြိုက်တာကတော့ သေမျိုးပုံရိပ်ဆီမှာ
 ဆိုကြပါစို့။ ထာဝရမျိုးပုံရိပ်နဲ့ တူတာကို လိုက်ရှာမြိုက်တာပါ”

တက္ကသိုလ်ဘန်းနိုင်

၃၃၈

စာပေပညာရှင်တွေကတော့ ရှယ်လီသည် သေမျိုးပံ့ရိုပ်ဆီမှာပင် ထာဝရ^၁
မျိုးပံ့ရိုပ်နှင့် တူရာကို တွေ့သွားလေသည်ဟု ဆိုကြသည်။

သော်...ဟုသိမှ မထွေ့နိုင်သူသည် ဘယ်သို့လျှင် ထာဝရမျိုး ပံ့ရိုပ်အလှ
ရှိသည့် ကဗျာတွေကို စပ်နိုင်ပါမည်နည်း။

အချစ်နှင့်အလှ။ အလှနှင့်အချစ်။

အချစ်ဟူသည် အလှကို ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းဟု ခေါမပညာရှင်ကြီး ပလေတိုက
စပြောသွားသည်။ ထာဝရမျိုး ပံ့ရိုပ်အလှကို ပိုင်ဆိုင်လိုသော အချစ်ကိုသာ
သူချို့မွမ်းသွားခဲ့သည်။ ကံကောင်းထောက်မ၍ သေမျိုးပံ့ရိုပ်မှ ထာဝရမျိုး
ပံ့ရိုပ်အလှကို ကျွန်ုတော်လည်း တွေ့မိသည် ထင်သည်။

ဦးသန်ဗုဏ်နှင့် အင်း...စွဲဗုဏ်းရည်တို့လည်း တွေ့ကြသည် ထင်သည်။

သော်...မျက်ရည်လောကများ၏ ဟိုမှာဘက်ဆီသို့ အမှန်တကယ်
ကူးပြောက်သွားသူတို့၏ မေတ္တာအကြောင်းကိုပင် ဦးသန်ဗုဏ်က ကျွန်ုတော့ကို
ပြောပြခဲ့သည်။

အဲသည် မေတ္တာမျိုးကိုတော့ ရှယ်လီတို့ သိနိုင်မည် မထင်။

မိတ္တသန ၀ ...။

သည်အကြောင်းကိုတော့ ပြောပြရညီးမည်။

နှင်းမြစ်နွော...။ နှင်း...။ နှင်းကို...။

နှင်းပြန်လာလျှင် ကျွန်ုတော် ပြောပြပါမည်။

တက္ကသိုလ်ဘန်းနိုင်

၁-၇-၉၂

တော်သိမ်းပြန်
မျက်ရည်လောကမျက် ဟိုမှာဘက်

လူမှားက နိုင်ကို သာများသုတေသန နိုင်စိတ်သိမှာပဲ
နိုင်က ... နိုင်က ...
လေဝန်ကျင်ရှုချင့်တဲ့သာများကိုလုပ်ဖို့